

ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนพยาบาลโรงพยาบาลมิชชันและคณะพยาบาลศาสตร์

พ.ศ. 2480 นายแพทย์และนางราฟ เอฟ. วอดเคลล์ ได้ขอจัดตั้งโรงพยาบาลมิชชันขึ้น ณ บริเวณห้าแยกพลับพลาไชย (ภายหลังได้ย้ายไปอยู่ที่ถนนพิษณุโลก กทม. ซึ่งเป็นที่ตั้งโรงพยาบาลมิชชันในปัจจุบัน) ภายใต้การดำเนินงานของมิชชันนารี คณะเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสท์ คริสตจักรนี้มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา มีวัตถุประสงค์ให้ความช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาล การป้องกันโรค การส่งเสริมฟื้นฟูสุขภาพแก่มวลมนุษย โดยการจัดตั้งสถานีนอนัมย โรงพยาบาล และโรงเรียนพยาบาล ทั้งในสหรัฐอเมริกาและประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

พ.ศ. 2484 โรงพยาบาลมิชชันได้ขออนุญาตจัดตั้งโรงเรียนพยาบาล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตพยาบาลสำหรับให้บริการแก่ผู้ป่วยในโรงพยาบาลมิชชันเอง แต่เปิดสอนได้เพียง 6 เดือน ก็ต้องปิดดำเนินการเนื่องจากเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง

พ.ศ. 2490 โรงเรียนพยาบาลโรงพยาบาลมิชชัน ได้เปิดดำเนินการอีกครั้งหนึ่ง ณ เลขที่ 430 ถนนพิษณุโลก กทม. ภายในบริเวณโรงพยาบาลมิชชัน รับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมต้น (ม.ศ. 6 เดิม) เข้าศึกษา นักศึกษาพยาบาลที่เข้าศึกษาในปี พ.ศ. 2490 จึงนับเป็นนักเรียนรุ่นที่ 1 ของวิทยาลัย

พ.ศ. 2497 โรงพยาบาลมิชชันได้สร้างตึกสุติกรรมสามัญ 1 หลัง ด้านถนนหลานหลวง

พ.ศ. 2498 ดำเนินการสอนในหลักสูตรวิชาการผดุงครรภ์มีระยะเวลาการศึกษา 6 เดือน รับผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการพยาบาลเข้าศึกษา

พ.ศ. 2501 โรงพยาบาลมิชชันได้สร้างอาคาร 3 ชั้น ให้เป็นที่ทำการของโรงเรียนพยาบาลฯ และหอพักนักศึกษาซึ่งได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถเสด็จพระราชดำเนินมาเป็นองค์ประธานในพิธีเปิดอาคารเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2501

พ.ศ. 2503 เพิ่มวิชาการพยาบาลสาธารณสุขเข้าไปในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการพยาบาล และเปิดสอนวิชาการพยาบาลวิสัญญี และหลักสูตรสำหรับพยาบาล 2 ปี (Practical Nurse)

พ.ศ. 2504 ปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการพยาบาล โดยรวมวิชาการพยาบาลการผดุงครรภ์ และอนามัยไว้ด้วยกัน ระยะเวลาการศึกษาเพิ่มขึ้นเป็น 4 ปี

พ.ศ. 2508 ปรับปรุงหลักสูตร แยกวิชาการผดุงครรภ์ออกจากหลักสูตรฯ ใช้เวลาศึกษา 6 เดือน และระยะเวลาการศึกษาวิชาการพยาบาล 3 ปี โดยเพิ่มคุณสมบัติผู้สมัครเข้าศึกษาต้องสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. 5 เดิม)

พ.ศ. 2528 โรงเรียนพยาบาลโรงพยาบาลมิชชันได้ร่างหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต และจัดทำโครงการดำเนินการเพื่อขออนุญาตจัดตั้งวิทยาลัยมิชชัน หลังจากผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ได้เสนอเพื่อรับการอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย

วันที่ 25 มีนาคม 2529 ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยให้มูลนิธิคริสเตียนเมดิคอลของเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ จัดตั้ง “วิทยาลัยมิชชัน” ได้

วันที่ 25 เมษายน 2529 มีพิธีรับมอบใบอนุญาตการจัดตั้งวิทยาลัยมิชชัน ณ ห้องประชุมสารนิเทศ ชั้น 3 ทบวงมหาวิทยาลัย

วันที่ 13 มิถุนายน 2529 รับนักศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตเป็นรุ่นแรกเข้าศึกษา โดยยึดหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2529 เป็นหลักในการจัดการศึกษา

วันที่ 19 มิถุนายน 2532 ได้รับการรับรองมาตรฐานหลักสูตรจากสภาการพยาบาล

วันที่ 1 มิถุนายน 2532 ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากทบวงมหาวิทยาลัย รวมทั้ง ก.พ. ได้ให้การรับรองคุณวุฒิของผู้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2532 เป็นต้นมา

ประวัติความเป็นมาของคณะพยาบาลศาสตร์

คณะแพทย์และพยาบาลจากประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นคณะมิชชันนารีคริสเตียนในคณะเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ ได้จัดตั้งคลินิกเล็ก ๆ ชื่อ Bangkok Sanitarium ขึ้นที่ห้าแยกพลับพลาไชย ต่อมาได้ย้ายมาตั้งอยู่ ณ เลขที่ 430 ถนนพิษณุโลก เขตดุสิต โดยตั้งชื่อว่า Bangkok Sanitarium and Hospital หรือ โรงพยาบาลมิชชัน และเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2484 ได้จัดตั้งโรงเรียนพยาบาลโรงพยาบาลมิชชันขึ้น เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการพยาบาล มีนักเรียนพยาบาลจำนวน 25 คน ต่อมาได้เกิดสงครามมหาเอเชียบูรพา โรงเรียนจึงได้หยุดทำการและเมื่อสงครามสงบ จึงได้เปิดดำเนินการอีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2490 โดยการนำของนายแพทย์ และนางราฟ เอฟ วอดแคล และได้รับการสนับสนุนจากโรงพยาบาลมิชชัน โดยการจัดการเรียนการเป็นลักษณะการสอนโดยใช้ 2 ภาษา (Bilingual) คือ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีนักศึกษาจากประเทศต่าง ๆ ได้แก่ ไทย ฟิลิปปินส์ ฮองกง มาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย มีอาจารย์ผู้สอนเป็นชาวไทยและอเมริกัน ต่อมาในปี พ.ศ. 2498 ได้เพิ่มหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการผดุงครรภ์ขึ้นหนึ่งชั้น โดยให้เป็นการศึกษาต่อเนื่องหลังจากจบการศึกษาวิชาการพยาบาลแล้ว มีอาจารย์เกอร์ทรูด เอ็ม กรีน เป็นผู้อำนวยการ

เมื่อวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2529 โรงเรียนพยาบาลโรงพยาบาลมิชชันได้รับการปรับเปลี่ยนให้เป็นคณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชัน ซึ่งเป็นคณะแรกของวิทยาลัยมิชชัน และดำเนินการสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต เป็นหลักสูตรภาษาไทย เพื่อผลิตพยาบาลวิชาชีพที่มีวุฒิปรินญาตรีโดยใช้หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต พ.ศ.2529 ซึ่งได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย

โดยคณะกรรมการพิจารณาการขอเปิดดำเนินการสอนหลักสูตร และการรับรองมาตรฐานการศึกษา สาขาพยาบาลศาสตร์ ต่อจากนั้นได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากทบวงมหาวิทยาลัย ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2532 พร้อมทั้ง ก.พ. ได้ให้การรับรองคุณวุฒิแก่ผู้สำเร็จการศึกษา

พ.ศ. 2532 วิทยาลัยมิชชันเริ่มมีจำนวนคณะวิชาเพิ่มขึ้น ปัจจุบันมีคณะวิชาทั้งหมด 5 คณะ คือ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะศาสนศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ วิทยาลัยได้เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติอีกด้วยในหลายคณะ มีหลักสูตรที่สอนด้วยภาษาไทย คือหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ และสาขาวิชาการบัญชี

ปรัชญาและวัตถุประสงค์ของคณะพยาบาลศาสตร์

ปรัชญา

คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชัน มุ่งเน้นให้ผู้เข้าเรียนได้มีโอกาสร่วมกันศึกษา แบ่งปัน แนวคิด ทักษะ และค่านิยม นำเอาแนวทางการดำเนินชีวิตในแบบของพระเจ้าเป็นเจ้ามาปรับใช้ใน ประสบการณ์ชีวิตปัจจุบัน เป็นแหล่งที่จะนำเอาคุณธรรม ศีลธรรม และสติปัญญามาผสมผสานกัน สร้างเสริมสติปัญญาอันมีพระเจ้าเป็นหลัก

ความเป็นเลิศทางวิชาการจะต้องควบคู่ไปกับคุณธรรม จริยธรรม การตระหนักถึงภาวะ แวดล้อมเบื่องค์รวม จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวาง และมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล กิดเชิงสร้างสรรค์เพื่อการมีนวัตกรรม จะสามารถนำไปสู่ความเป็นเลิศได้ และช่วยให้ มีความเข้าใจโลกได้มากยิ่งขึ้น

การแสวงหาชีวิตที่ดีกับการยกระดับคุณค่าของชีวิตด้านจิตวิญญาณ เป็นสาระสำคัญที่พึง ตระหนัก พึงส่งเสริมค่านิยมในการปฏิบัติตนโดยนึกถึงผู้อื่นก่อนตนเอง เน้นคุณค่าของครอบครัว คริสตจักร และชุมชน พึงยกย่องเชิดชูมนุษย์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของโลกอันประเมินค่า มิได้

คณะพยาบาลศาสตร์ตระหนักเป็นอย่างดีถึงภารกิจการผลิตบัณฑิตให้มีทักษะในเชิงวิชาชีพ ทักษะในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ชุมชน ได้อย่างมีความสุข ดังนั้นหลักสูตรจึงเน้นหนักในด้าน วิชาการ ชีวิตมนุษย์กับธรรมชาติ รวมทั้งให้ความสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาด้านจิตวิญญาณ เพื่อให้บัณฑิตมีคุณธรรม จริยธรรม ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นพลเมืองดีพร้อมที่ จะออกไปรับใช้พระเจ้าและสังคมโลก

วัตถุประสงค์

1.ผลิตบัณฑิตพยาบาลให้เป็นผู้นำทางการพยาบาลที่มีประสิทธิภาพ ให้การช่วยเหลือบุคคลในสังคมเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย ทั้งในภาวะปกติ และภาวะเจ็บป่วย โดยมุ่งเน้นให้มีสุขภาพที่ดีทั้งร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ

2.ให้บริการวิชาการแก่สังคมเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย

3.สนับสนุนให้ทำการวิจัยหรือร่วมทำการวิจัย รวมทั้งนำผลการวิจัยมาใช้เพื่อพัฒนาวิชาชีพและสังคม

4.ทำนุบำรุงและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

ปณิธาน “มุ่งคุณธรรม เสริมปัญญา พัฒนาคน”

พันธกิจ

มุ่งพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่กอปรด้วยคุณธรรม จริยธรรม มีคุณภาพเชิงวิชาการ และทักษะ ปฏิบัติ มีความเจริญขึ้นทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ และสังคมโลก รวมทั้งด้านการแสวงหาความรู้ ให้การบริการวิชาการแก่สังคม อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ดีงาม ช่วยพัฒนาคุณภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมการปกครองในระบบประชาธิปไตย

จากการมุ่งเน้นด้านการผลิตบัณฑิตการพยาบาล ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลัก สถาบันได้มีความคาดหวังในลักษณะบัณฑิต ไว้ดังนี้

1.มีความรู้ความสามารถในศาสตร์ของตน

2.มีสมรรถนะในการทำงาน เป็นผู้นำและหรือผู้ตามที่ดี ตระหนักถึงคุณค่าของทักษะการทำงาน ซึ่งจะต้องควบคู่ไปกับการมีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ

3.มีทักษะในการดำเนินชีวิตเพื่อความอยู่รอดในสังคมได้อย่างมีความสุข และเข้าใจหลักประชาธิปไตย

4.เข้าใจพระเจ้า รับรู้ถึงความหมายของการนมัสการและอุทิศตน

5.เข้าใจตนเอง รู้ถึงเป้าหมายสูงสุดของตนเอง มีทักษะในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ มีเหตุผล มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความรอบคอบและเที่ยงธรรม สามารถเผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ได้ดี

6.เข้าใจสังคมและสภาวะแวดล้อม เข้าใจจุดยืน บทบาทของคนในชุมชน ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนต่อเพื่อนมนุษย์ เข้าใจแนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมกลุ่ม มีสัมพันธภาพ ที่ดีกับครอบครัว และชุมชน

7.เข้าใจและรู้จักใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีต่าง ๆ เพื่อการติดต่อสื่อสาร การจัดเก็บข้อมูลและการนำออกมาใช้ได้อย่างเป็นระบบ ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษ การทำงาน สังคม และธุรกิจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น

8.รู้จักบริหารเวลาของตนอย่างเหมาะสม เพื่อการทำงาน การศึกษาหาความรู้ การออกกำลังกาย การพักผ่อน นันทนาการ และกิจกรรมทางจิตวิญญาณ

9.รู้คุณค่า รู้จักสงวนและปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รู้จักใช้ให้เกิดประโยชน์ และใช้อย่างระมัดระวัง

10.รู้คุณค่าของศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมของตน รวมทั้งเข้าใจประวัติความเป็นมาของวัฒนธรรมอีกด้วย

11.ตระหนักในคุณค่าของความเป็นครอบครัว ชุมชน สังคม

12.ประพฤตินอยู่ในกรอบภาระหน้าที่ของสมาชิกที่ดีในวิชาชีพ และเป็นพลเมืองดีของประเทศ

ตารางที่ 1: จำนวนอาจารย์ จำนวนบุคลากรสายสนับสนุนและจำนวนนักศึกษา

ระหว่างปีการศึกษา 2546-2549

รายการข้อมูล	ปีการศึกษา							
	2546		2547		2548		2549	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
จำนวนอาจารย์	-	29	-	29	-	31	-	30
จำนวนบุคลากรสายสนับสนุน	2	20	2	18	2	18	1	17
จำนวนนักศึกษาทั้งหมด	12	269	17	281	16	280	15	273
ปี 1	3	74	9	78	5	81	6	79
ปี 2	3	70	3	69	5	59	1	65
ปี 3	3	65	3	70	3	69	6	60
ปี 4	3	60	2	64	3	71	2	69

หมายเหตุ: ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาพยาบาลชายชั้นปีที่ 4 ของปีการศึกษา 2546 นักศึกษาพยาบาลชายชั้นปีที่ 4 ของปีการศึกษา 2547 และนักศึกษาพยาบาลชายชั้นปีที่ 2 ,ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ของปีการศึกษา 2548

การแบ่งกลุ่มกรณีศึกษา

ข้อมูลเหล่านี้เป็นข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ประวัติชีวิตของนักศึกษาพยาบาลชาย ในคณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชัน และข้อมูลอีกส่วนหนึ่งเป็นข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์นักศึกษาพยาบาลหญิงและอาจารย์พยาบาล ในเรื่องของทัศนคติที่มีต่ออัตลักษณ์ของนักศึกษาพยาบาลชาย เนื่องจากข้อมูลที่ได้รับเหล่านี้มาจากหลายกลุ่ม เพื่อการสร้างความเข้าใจให้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงจะแบ่งการพรรณนาข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาพยาบาลชายที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะพยาบาลศาสตร์

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาพยาบาลชายที่สำเร็จการศึกษาเป็นพยาบาลชายแล้ว

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาพยาบาลหญิง และอาจารย์พยาบาล

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาพยาบาลชายที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะพยาบาลศาสตร์

ข้อมูลจากกลุ่มที่ 1 นักศึกษาพยาบาลชายที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะพยาบาลศาสตร์นั้น ผู้วิจัยจะใช้กลุ่มประชากร คือนักศึกษาพยาบาลชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 มีจำนวนทั้งสิ้น 11 คน โดยนำเสนอในรูปแบบตารางในส่วนของข้อมูลทั่วไป และข้อมูลการเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์ เสนอรวมกันทั้ง 11 คน โดยเรียงจากระดับชั้นปีที่ 4, 3 และ 2 ตามลำดับ ต่อจากนั้นจะเป็นการนำเสนอข้อมูลประวัติชีวิตในแต่ละช่วงวัยของนักศึกษาพยาบาลชาย โดยจะพรรณนาเป็นรายการกรณีศึกษา เรียงจากระดับชั้นปีที่ 4, 3 และ 2 ตามลำดับเช่นเดียวกัน ประกอบกับในส่วนท้ายบทของแต่ละกรณีศึกษาจะมีตารางสรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของแต่ละกรณีศึกษาเหล่านั้นร่วมไปด้วย เพื่อทำให้เกิดความชัดเจนและสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 2: ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาพยาบาลชายที่กำลังศึกษาอยู่

กรณีศึกษา ที่	ระดับชั้นปีที่ กำลังศึกษา	อายุ	การนับถือ ศาสนา	ภูมิลำเนา	อาชีพของ บิดา-มารดา
1	4	22	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รับจ้าง-แม่บ้าน
2	4	22	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รับจ้างทั้งคู่
3	4	23	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รับจ้างทั้งคู่
4	3	23	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เกษตรกร-แม่บ้าน
5	3	21	พุทธ	ภาคตะวันออก	ทหารเรือ-แม่บ้าน
6	3	28	พุทธ	ภาคเหนือ	ลูกจ้างประจำทั้งคู่
7	2	21	คริสต์	ภาคเหนือ	ศาสนาจารย์-แม่บ้าน
8	2	21	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ทหารบก-แม่บ้าน
9	2	22	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เกษตรกรทั้งคู่
10	2	20	คริสต์	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เกษตรกรทั้งคู่
11	2	21	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ค้าขายทั้งคู่

ตารางที่ 3: ข้อมูลการเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์ของนักศึกษาพยาบาลชายที่กำลังศึกษาอยู่

กรณีศึกษา ที่	วุฒิการศึกษาสุดท้ายก่อน เข้าศึกษา	อาชีพก่อน เข้าศึกษา	เหตุผลในการ เลือกศึกษา วิชาพยาบาล
1	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวแนะนำประกอบกับมี พี่สาวเป็นพยาบาล เห็นถึงการมีงาน รองรับ ค่าตอบแทนที่สูง
2	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวแนะนำประกอบกับมีคุณ ลุงเป็นพยาบาล เห็นถึงการมีงาน รองรับ ค่าตอบแทนที่สูง มีเกียรติ
3	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	อาจารย์แนะนำ ให้เห็นถึงการมีงาน รองรับ ค่าตอบแทนที่สูง

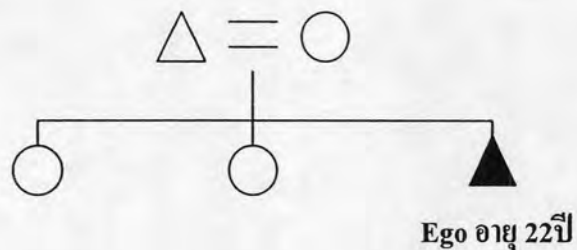
4	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง	-	ครอบครัวแนะนำประกอบกับมี ญาติเป็นพยาบาล เห็นถึงการมีงาน รองรับ ค่าตอบแทนที่สูง ใช้ความรู้ ดูแลครอบครัวได้
5	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวบังคับ ประกอบกับมี พี่สาวทั้งสองคนเป็นพยาบาล
6	มัธยมศึกษาตอนปลาย และ ประกาศนียบัตรผู้ช่วย พยาบาล	ผู้ช่วยพยาบาล	อยากก้าวหน้าในอาชีพ เห็นข้อ ได้เปรียบเรื่อง ค่าตอบแทนที่สูง และมีเกียรติ มากกว่าการทำงาน เป็นผู้ช่วยพยาบาล สามารถนำ ความรู้จากการทำงานมาใช้และ พัฒนาความรู้ได้มากขึ้น
7	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวแนะนำประกอบกับมี พี่สาวเป็นพยาบาล เห็นถึงการมีงาน รองรับ ค่าตอบแทนที่สูง
8	มัธยมศึกษาตอนปลาย และ ประกาศนียบัตรผู้ช่วย พยาบาล	ผู้ช่วยพยาบาล	อยากก้าวหน้าในอาชีพ เห็นข้อ ได้เปรียบเรื่อง ค่าตอบแทนที่สูง และมีเกียรติ มากกว่าการทำงาน เป็นผู้ช่วยพยาบาล
9	มัธยมศึกษาตอนปลาย และ ประกาศนียบัตรผู้ช่วย พยาบาล	ผู้ช่วยพยาบาล	อยากก้าวหน้าในอาชีพ เห็นข้อ ได้เปรียบเรื่อง ค่าตอบแทนที่สูง และมีเกียรติ มากกว่าการทำงาน เป็นผู้ช่วยพยาบาล
10	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	อาจารย์แนะนำ ให้เห็นถึงการมีงาน รองรับ ค่าตอบแทนที่สูง
11	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวบังคับ ประกอบกับมีญาติ กำลังศึกษาอยู่เช่นกัน

การสัมภาษณ์ประวัติชีวิต

กรณีที่ 1 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 1 อานัส (นามสมมติ)

อานัส อายุ 22 ปี ถิ่นสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ กมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นคนที่มีรูปร่างสมส่วน สูงประมาณ 170 ซม. ผิวขาว ตัดผมทรงสูง คูสะอาดเรียบร้อย มีบุคลิกสุภาพและสุ่ม แต่งกายสุภาพ มีอัธยาศัยดี ยิ้มแย้มและเป็นมิตรกับ ผู้คนรอบข้าง อานัสมีสมาชิกในบ้านทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่สาว 2 คน และตัวอานัสเอง พ่อของอานัส อายุ 52 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง แม่อายุ 49 ปี ประกอบอาชีพแม่บ้าน ส่วน พี่สาวคนโตอายุ 29 ปี ประกอบอาชีพพยาบาล และพี่สาวคนเล็กอายุ 25 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง อานัสจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนในจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยได้เกรดเฉลี่ย 2.28 ก่อนที่จะศึกษาต่อในคณะพยาบาลศาสตร์ และปัจจุบันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

อานัสอยู่ในครอบครัวซึ่งจัดว่าเป็นครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง โดยมีพ่อเป็นหัวหน้าครอบครัว อานัสเป็นเด็กไม่ค่อยขยัน ในสมัยเรียนจะไม่ชอบไปโรงเรียน ตั้งแต่อนุบาลจะต้องมีแม่คอยว่ากล่าวเสมอเพื่อให้ไปโรงเรียน การใช้ชีวิตในวัยเด็กของอานัสนั้นจะหมดไปกับเรื่องสนุกสนานเที่ยวเตร่เป็นส่วนใหญ่ ไม่สนใจการเรียน และต่อมาอานัสเล่าให้ฟังว่าวันหนึ่งขณะที่อานัสเดินออกจากบ้านไม่ยอมไปโรงเรียนนั้น แม่ได้วิ่งออกมาตามเพื่อให้ไปโรงเรียน ขณะที่วิ่งมาพอสมควรแม่ของอานัสได้เหยียบเศษแก้วขนาดใหญ่ ทำให้อานัสที่พยายามจะหนีไม่ไปเรียนต้องหันหลังกลับมาและวิ่งมาหาแม่ด้วยความตกใจ และสำนึกผิด จากเหตุการณ์ครั้งนั้นได้เปลี่ยนให้อานัสหันกลับมาสนใจการเรียน และนอกจากนั้นภายในใจลึกๆยังรู้สึกอยากที่จะสามารถให้การ รักษาแผลของแม่ให้ได้เหมือนอย่างที่พี่สาวทำ เพราะยังคิดอยู่เสมอว่าตนเป็นเหตุให้แม่ต้องเหยียบเศษแก้ว และเนื่องจากอานัสเป็นลูกชายคนเดียวรวมทั้งมีแต่พี่สาว ทำให้อานัสติดอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากกว่า

อานัสเล่าว่าเมื่อสมัย ป.4 อานัสเริ่มลองสูบบุหรี่ด้วยเห็นว่าการสูบบุหรี่นั้นแสดงถึงความ เป็นลูกผู้ชาย เท่เหมือนพระเอกหนัง จึงเริ่มหัดสูบบุหรี่กับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ประกอบกับพ่อก็สูบบุหรี่อยู่ แล้วจึงเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา อานัสสูบบุหรี่จนถึงป.6 โดยที่ไม่มีบุคคลทางบ้านคนใดทราบเลย แต่แล้วเมื่อสมัยนั้น (พ.ศ. 2537-2538) มีการรณรงค์เรื่องพิษภัยจากบุหรี่แพร่ภาพทางโทรทัศน์ และ ยังมีในหลักสูตรการเรียนการสอนทำให้อานัสเลิกสูบบุหรี่ไปในชั้นป.6 นั้นเอง หลังจากนั้นก็ได้ สอบเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนในอำเภอ หลังจากเรียนอยู่ในตำบลตั้งแต่สมัยอนุบาลทำให้อานัสรู้สึกมีความสุขเพิ่มขึ้น เนื่องจากได้เดินทางไปเรียนไกลขึ้น ได้พบสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ กลุ่มเพื่อนต่างตำบลถือเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเด็กในวัยนั้น อานัสใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับกลุ่มเพื่อน จนเริ่มมีการแนะแนวทางการศึกษาต่อ รวมถึงอาชีพ อานัสให้ความสำคัญกับอนาคตตนเองมากขึ้น และเริ่มสนใจและอยากจะเป็นทหารจึงมุ่งมั่นที่จะเข้าโรงเรียนนายร้อย เพราะเห็นว่าเป็นอาชีพที่มั่นคง มีสวัสดิการ มีเกียรติเพราะเป็นข้าราชการ จึงทำให้ต้องหันมาติวทวนวิชาตามสถาบันต่างๆ แต่ในที่สุดก็สอบไม่ติดทำให้เลิกล้มความตั้งใจ ด้วยความผิดหวังจึงได้เปลี่ยนความสนใจมาที่ด้าน วิศวกรรมศาสตร์ แต่เนื่องจากพิจารณาการเรียนของตนเองก็เลิกล้มความตั้งใจอีก

พอจบจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้สอบเอนทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยคะแนนที่ได้ประมาณ 280 โดยเลือกพยาบาลทั้ง 4 อันดับแต่ไม่ติด การเลือกสมัครสอบเข้าเรียนในสาขาพยาบาลนั้น เนื่องมาจากครอบครัวเป็นสำคัญ โดยประการแรกอานัสเห็นถึงความสำคัญของการพยาบาลที่จะ สามารถนำไปรักษาดูแลแม่ได้ รวมถึงเป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีสวัสดิการ หน้าที่การงานมั่นคง รวมถึงพี่สาวคนโตก็เป็นพยาบาล จบจากม.บูรพาทำให้เห็นว่าน่าจะช่วยเหลือเรื่องการให้คำแนะนำการเรียนการสอนได้ อย่างไรก็ตามเมื่อสอบไม่ติดจึงกลับมาปรึกษากับทางบ้านเพื่อจะเลือกเรียนพยาบาล ที่ใดดี โดยมีตัวเลือกอยู่หลายแห่ง เมื่อกลับไปคิดทบทวนพร้อมกับปรึกษาทางบ้านก็พบว่า ควรเลือกเรียนที่สถาบันแห่งนี้ เพราะดูจากสภาพแวดล้อมและเงื่อนไขของสถาบันการศึกษา ได้แก่ ระเบียบการต่างๆของสถาบัน และการให้นักศึกษาได้เข้าโบสถ์ในตอนเช้าซึ่งถือเป็นสิ่งดี และทำให้น่าจะมีการปฏิบัติที่เอื้อต่อการทำให้ตั้งใจในการศึกษาได้เป็นอย่างดีในความคิดของอานัส ซึ่งแม่และครอบครัวก็เห็นด้วย จึงได้เข้าสู่การเรียนในคณะพยาบาลศาสตร์

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

ความรู้สึกเมื่อแรกเข้านั้นค่อนข้างวางตัวลำบากเพราะมีผู้ชายเพียง 3 คนเท่านั้นด้วยเหตุผลของจำนวนผู้ชายที่มีอยู่น้อย ทำให้การวางตัวต่อกลุ่มเพื่อนจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยเฉพาะคำพูด (หยาบคาย) ที่คุยกันตามกลุ่มเพื่อนผู้ชาย ต้องคิดก่อนพูดคุยเสมอด้วยเกรงว่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ซึ่งผู้หญิงเป็นเพศที่มีความคิดละเอียดอ่อน ตรงข้ามกับการพูดคุยกับเพื่อนผู้ชายด้วยกันที่จะสามารถคุยกันได้ทุกเรื่อง ไม่ต้องคิดอะไรมากโดยเฉพาะเมื่อพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับเพศ

อานัสกล่าวว่าจะถึงจะเป็นคนกลุ่มน้อยในการเรียนวิชาวพยาบาล แต่เมื่อผ่านเวลาพบปะพูดคุย เรียน และทำกิจกรรมร่วมกันก็จะทำให้ความรู้สึกที่มีในช่วงแรก หรือการต้องระวังทั้งความคิด คำพูด ก็ คลายความตึงเครียดลงและก็สามารถปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ เป็นอย่างดี แต่เมื่อกลับมาพบกับ กลุ่มผู้ชายด้วยกันก็ยังคงใช้คำพูดที่เคยพูดเช่นเดิมอยู่ ด้วยความรู้สึกว่าแสดงถึงความเป็นผู้ชาย คุณ สนิทและจริงใจต่อกัน ในการเรียนพยาบาลนั้นอานัสเล่าให้ฟังว่าเด็กผู้ชายส่วนใหญ่จะเรียนไม่เก่ง คือ ไม่ค่อยขยันในการเรียน รวมถึงตัวอานัสเอง ซึ่งอาจารย์จะต้องคอยเอาใจใส่ในการเรียนของ นักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิงอยู่ตลอด

แต่ถึงอย่างไรนักศึกษาชายส่วนใหญ่ก็จะสามารถประคองตัวในการเรียนได้ โดยอานัสคิด เสมอว่าไม่ต้องเรียนให้เก่งมากนัก แต่พอให้สามารถทำงานพยาบาลได้ดีหรือสามารถออกไป ปฏิบัติงานได้ก็พอแล้ว อานัสมักจะชอบอ่านหนังสือเพียง 3-4 วันก่อนสอบ โดยบอกว่าจะถึงอย่างไร ก็ต้องอ่านหนังสือ มิเช่นนั้นจะไม่สามารถทำข้อสอบได้ เพราะวิชาชีพพยาบาลจำเป็นต้องอาศัยการ ท่องจำศัพท์เทคนิคเฉพาะประกอบด้วย อานัสเล่าต่อไปว่า นอกจากจะไม่ค่อยขยันแล้วในช่วงปี2 ถึงปี3 อานัสติดเล่นพนันฟุตบอลหนักมากจนทำให้เสียทั้งการเรียน และเสียสุขภาพจิต ขาดสมาธิ ในการเรียนและหลับในห้องเรียนเสมอๆ ซึ่งตัวผู้วิจัยก็เห็นเช่นนั้น เนื่องจากในขณะที่ผู้วิจัยทำการ สอน บ่อยครั้งที่ต้องตักเตือนเสมอ และพยายามให้คำปรึกษาแนะนำโดยตลอด จากการสอบถาม พบว่า อานัสเล่นพนันฟุตบอลมิได้หวังเงินแต่เพียงอย่างเดียว การเล่นเป็นไปเพื่อความเร้าใจ มากกว่าการชมฟุตบอลปกติเท่านั้น เหมือนกับมีส่วนเพิ่มอรรถรสในการชม ในแต่ละครั้งวงเงิน เล่นครั้งละไม่เกิน 200 บาท โดยใช้เงินจากค่าใช้จ่ายที่ผู้ปกครองส่งมาให้เดือนละ 4,500 บาท จาก การให้คำแนะนำในครั้งนั้นก็รู้สึกที่อานัสจะมีสุขภาพดีขึ้น ไม่ต้องง่วงนอนขณะเรียนเหมือนก่อน อย่างไม่รู้ก็ได้อ่านภายหลังว่าอานัสก็ยังเล่นอยู่บ้างเป็นครั้งคราว

แต่เมื่อถึงปี4 ทั้งจากการสังเกตและสอบถามก็พบว่าได้เลิกเล่นอย่างเด็ดขาดแล้ว เนื่องจาก เสียเวลา เสียการเรียน ห่วงอนาคตและเริ่มคบหาเพื่อนหญิง ซึ่งเพื่อนหญิงจะคอยตักเตือน เสมอเกี่ยวกับการปฏิบัติตัว ภาพรวมของการเรียนของอานัสนั้นอยู่ในเกณฑ์ระดับกลางพอผ่านไป ได้ในแต่ละภาคการศึกษา นอกจากนั้นสมัยปี2 อานัสก็เริ่มเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน และรุ่นพี่ที่เป็น นักศึกษาชายด้วยกันในวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยสถานที่เที่ยวที่ไปส่วนใหญ่จะเป็นสถานบันเทิง ย่านรัชดาและพระรามเก้า ด้วยเหตุผลที่อยากผ่อนคลายจากการเรียน และที่สำคัญคือได้มีโอกาส พบพูดคุยกับกลุ่มเพื่อนชายด้วยกัน ซึ่งรู้สึกสนุกสนาน และคลายเครียดเป็นอย่างดี จากการ สัมภาษณ์พบว่า การดื่มเหล้า การเดินร้านนั้นมิใช่เป้าหมายหลัก แต่เป้าหมายที่แท้จริงคือการได้ พุดคุยกับกลุ่มเพื่อนแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกัน แต่ถึงเช่นนั้นอานัสก็บรรยายต่อไปว่า ในบางครั้งก็จะมีโอกาสใช้พื้นที่นั้นเป็นพื้นที่สำหรับสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศได้อย่างดีและสะดวก แต่ พอผู้วิจัยถามต่อว่าในคณะพยาบาลศาสตร์มีเพื่อนหญิงจำนวนมาก ทำไมถึงไม่เลือกที่จะสร้าง

ความสัมพันธ์ด้วย อานัสแสดงความคิดเห็นว่าไม่อยากมีเพื่อนหญิงในสถาบันเดียวกันเพราะรู้สึกอึดอัดและขาดอิสระเหมือนถูกจับตามองตลอดเวลา อานัสเล่าต่อว่ามีครั้งหนึ่งสมัยอานัสเรียนในชั้นปีที่3 เมื่อกลับจากเที่ยวกลางคืนแล้วได้ไปเที่ยวต่อบริเวณสวนลุมพินี เพราะเคยได้ยื่นเพื่อนต่างสถาบันพูดถึงการขายบริการทางเพศของนักศึกษา จึงลองไปเที่ยวด้วยความอยากรู้ เมื่อไปถึงก็พบหญิงสาวมากมายจนอานัสกับเพื่อนเริ่มพูดคุยต่อรองราคากันจนพอใจ แต่ในที่สุดอานัสกลับคิดถึงเรื่องของโรคภัยจากการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเคยได้เรียนรู้มา ประกอบกับได้เคยพยาบาลผู้ป่วยกลุ่มที่เป็นโรคเหล่านี้ จึงพูดคุยกับเพื่อนและล้มเลิกความตั้งใจในที่สุด และก็ไม่เคยได้เที่ยวในลักษณะซื้อบริการทางเพศอีกเลย

ในความคิดของสังคมพบว่า ผู้คนส่วนใหญ่ไม่รู้สึกละอายใจกับนักศึกษาพยาบาลชาย เพราะ อานัสเล่าว่าในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยนั้น คำถามส่วนใหญ่ไม่มีได้มุ่งประเด็นมาที่การอยากเป็นพยาบาลของอานัส แต่จะถามในเรื่องของวิธีการพยาบาลมากกว่า รวมถึงการทักทายกันก็เป็นไปตามปกติ ทำให้อานัสมิได้เคยรู้สึกว่าการที่มาเรียนพยาบาล แต่กลับกันมีแต่ความภาคภูมิใจที่สามารถตอบคำถามของผู้คนทั่วไป และผู้ป่วยในเรื่องการพยาบาลได้ อานัสเล่าต่อว่า เขาารู้สึกดีอย่างยิ่งเมื่อได้ใส่เครื่องแบบนักศึกษาพยาบาลเดินในสถานที่สาธารณะต่างๆ เพราะรู้สึกถึงความมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีค่า ทำให้มีความภาคภูมิใจ ซึ่งอานัสยังกล่าวด้วยว่า เครื่องแบบพยาบาลที่สวมใส่นั้นมีอิทธิพลอย่างมากต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมบุคลิกภาพ โดยต้องคำนึงอยู่เสมอว่า เราคือพยาบาลจะต้องมีความเรียบร้อย สุภาพ ต้องวางตัวให้เหมาะสมต่อสาธารณชนตลอดเวลาให้สัมพันธ์อาชีพที่ต้องมีความรับผิดชอบอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ แต่เมื่อถอดเครื่องแบบเหล่านี้ไปแล้ว อานัสจะรู้สึกถึงความเป็นตัวเองมากขึ้น สามารถแสดงท่าทีอะไรก็ได้ ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการพูดคุย การเดิน การวางตัว การแต่งกายมากนัก “ ดูเหมือนเป็นนักแสดงเหมือนกัน ” แต่ก็ไม่รู้สึกลำบากใจที่จะต้องใส่เครื่องแบบพยาบาล รู้สึกว่ามันเป็นบทบาทที่ชื่นชอบและภูมิใจทั้งตัวเองและต่อครอบครัว

อานัสกล่าวต่อมาว่าจนถึงชั้นปีที่4 ซึ่งกำลังจะจบในภาคการศึกษาหน้า อานัสได้ซื้อกระติกเสมอ คือคำสอนที่บอกว่า “จะไม่ทำงานเกินหน้าที่ และต้องเชื่อฟังหมอ” จากคำพูดนี้อานัสเล่าว่า ทำให้อานัสรู้จักขอบเขตของหน้าที่ของตนเอง รวมถึงรู้จักที่จะเชื่อฟังคำสั่งของผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า เพราะเรื่องการพยาบาลเป็นเรื่องสำคัญต่อชีวิตอย่างยิ่ง จากแต่ก่อนตั้งแต่อานัสเป็นเด็ก อานัสจะไม่ยอมเชื่อฟังใครจนกว่าจะพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง แต่มาถึงวันนี้อานัสจะรู้สึกเสมอว่าต้องเชื่อฟังผู้มีอำนาจเหนือกว่า อาวุโสกว่า รวมถึงครู อาจารย์ และพ่อแม่ผู้ปกครอง โดยมิได้เกิดความรู้สึกขุ่นเคืองแต่อย่างใด โดยเห็นถึงความสำคัญของความรู้ ประสบการณ์ของผู้ที่เหนือกว่า จากการสังเกตขณะผู้วิจัยทำการสอนพบว่า อานัสเป็นเด็กเรียบร้อยและเชื่อฟังคำสั่งสอนเป็นอย่างดีตามคำกล่าวข้างต้น แต่ผู้วิจัยเห็นว่าอานัสมิได้เชื่อจนขาดความมั่นใจ เพราะบ่อยครั้งที่อานัสกล้าที่

จะแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมหลังจากการสอนของผู้วิจัย ดังนั้นในจุดนี้ผู้วิจัยเห็นว่าอานัสมีใช้คนที่เชื่อฟังคำสั่งแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่มีข้อคิดเห็น แต่พบว่าอานัสยังสามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมได้ เพียงแต่ต้องกระทำตามคำสั่งโดยคิดเงื่อนไขในแง่ของความสำคัญถึงชีวิตในการให้การพยาบาล

ในปัจจุบันนี้อานัสศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 และมีเพื่อนหญิงที่สนิทแล้ว โดยเป็นนักศึกษาพยาบาลหญิงชั้นเดียวกัน อานัสเล่าว่าได้คบกันมาตั้งแต่ชั้นปีที่ 3 และรู้สึกว่าได้ปรับตัวอย่างมาก โดยเฉพาะการแต่งกาย การดูแลสุขภาพร่างกาย รวมถึงการใช้ชีวิต อานัสบอกว่าได้แยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้ชาย มาใช้เวลาส่วนตัวร่วมกับการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง และพบว่าตนเป็นคนที่มีความรับผิดชอบมากขึ้นด้วย มีเหตุผลมากขึ้น และเลิกเล่นการพนันได้ การพบปะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนผู้ชายก็น้อยลง จะเป็นไปในลักษณะของการพูดคุยกันธรรมดามากกว่าการไปเที่ยวเหมือนแต่ก่อน ที่สำคัญอานัสเห็นว่าการที่มีเพื่อนหญิง ทำให้เขากลับมาสนใจเรียน และทำให้การเรียนการสอนมีคะแนนดีขึ้น เพราะให้ความสนใจในอนาคตทางอาชีพ และครอบครัว อานัสกล่าวทิ้งท้ายว่า “ถึงแม้ไม่อยากมีเพื่อนหญิงในสถาบันเดียวกันแต่ก็เพราะความใกล้ชิดก็ทำให้ต้องกลืนน้ำลายตนเองจนได้”

หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วอานัสต้องการจะทำงานอาชีพพยาบาลอย่างแน่นอน โดยอยากอยู่ในแผนกฉุกเฉิน (ER) เพราะรู้สึกท้าทายและไม่ต้องดูแลผู้ป่วยนาน เพียงอยู่ในขั้นตอนการส่งผ่านผู้ป่วยเท่านั้น โดยอยากจะทำงานในอาชีพนี้ไปจนอายุ 50 ปี ให้มีเงินเก็บออมไว้ลงทุนทำธุรกิจเพื่อความมั่นคงในบั้นปลายชีวิตต่อไป เช่น การเปิดร้านอาหาร นอกจากนี้อานัสยังอยากจะทำต่อในระดับปริญญาโททางสาขาการพยาบาล โดยกล่าวว่าถ้ามีโอกาสก็อยากจะเป็นอาจารย์พยาบาล เพราะรักในความรู้ทางการพยาบาล

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

ในวันจันทร์-พุธ จะมีเวรการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วย โดยจะสลับหมุนเวียนเวรปฏิบัติงานกันไป โดยแบ่งเป็น 3 ช่วง คือ

เวรปฏิบัติงานเช้า เวลา 6.45น.-15.00น.

เวรปฏิบัติงานบ่าย เวลา 14.45น.-23.00น.

เวรปฏิบัติงานดึก เวลา 22.45น.-7.00น.

ถ้าอานัสต้องฝึกปฏิบัติงานเช้าก็จะตื่นเวลาประมาณ 5.30น.-6.00น. อาบน้ำแต่งตัวออกจากหอพักซึ่งอานัสพักอยู่หอพักใกล้ๆกับสถาบันการศึกษา และมารับประทานอาหารที่สถาบัน แต่ถ้าวันไหนมาสายก็จะไม่ได้ทานอาหารเช้าไปทานตอนเที่ยงแทน เมื่อเวลา 6.30น.ก็จะขึ้นฝึกจนถึงเวลา 15.00น.ก็ส่งเวรให้เวรปฏิบัติงานช่วงบ่ายต่อไป จากนั้นก็ไปทานอาหารและเข้าเรียนต่อจนถึง

เวลา 17.30 น. หลังจากนั้นก็พักผ่อน โดยส่วนใหญ่ก็จะไปพูดคุยกับเพื่อนหญิงที่หอพักนักศึกษาหญิง หรือชวนออกไปซื้อของบ้าง จนเวลาประมาณ 19.00 น. ก็จะกลับเข้าหอพักตนเอง ดูทีวี เล่นเกมส์ อ่านหนังสือ และเข้านอนเวลาประมาณเกือบเที่ยงคืน

ถ้าอ่านสัปดาห์ฝึกปฏิบัติงานบ่ายก็จะตื่นเวลาประมาณ 12.00 น.-13.00 น. อาบน้ำแต่งตัวออกจากบ้านไปรับช่วงฝึกปฏิบัติงานเวลา 14.45 น. แต่พอเวลา 15.00 น. ต้องไปเรียนจนถึงเวลา 17.30 น. เรียนเสร็จรีบทานอาหารเย็นแล้วขึ้นไปรับเวรต่อจนถึงเวลา 23.00 น. หลังจากนั้นก็จะมาทานขนมกับเพื่อนหญิง จนถึงเวลาประมาณ 23.30 น. ก็กลับหอพักตนเอง และเข้านอนเวลาประมาณตีหนึ่ง

ถ้าอ่านสัปดาห์ฝึกปฏิบัติงานดึกก็จะตื่นนอนประมาณ 13.00 น. อาบน้ำแต่งตัว ทานอาหารจนเวลาประมาณ 14.00 น. ก็เข้ามาที่สถาบันการศึกษา เพื่อมานั่งเล่นอยู่ห้องคอมพิวเตอร์บ้าง ห้องสมุดบ้าง และเข้าเรียนเวลา 15.00 น. จนถึง 17.30 น. หลังจากนั้นก็ไปทานอาหารเย็นกับเพื่อนหญิงและไปเที่ยวพักผ่อนตามที่ต่างๆ ส่วนใหญ่จะเป็นแถวอนุสาวรีย์ กับสยาม แต่ต้องมาเข้าหอพักแต่งตัวเพื่อขึ้นฝึกปฏิบัติงานและมารับเวรต่อให้ทันในเวลา 22.45 น. เข้าเวรจนถึง 7.00 น. ลงเวรมาก็ทานอาหารก่อนเข้านอนที่หอพักตนเอง

ในวันพฤหัสบดี-วันศุกร์ จะตื่นนอนประมาณ 7.00 น. มาเรียนเวลา 8.00 น. มีการเรียนการสอนทั้งวันจนถึงเวลา 16.00 น. หลังจากเลิกเรียนก็จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนหญิง ทั้งการนั่งเล่น พูดคุย ดูทีวี ทานอาหาร เวลาประมาณ 21.00 น. ถึงจะกลับเข้าหอพักของตนเอง แต่ถ้าเป็นวันศุกร์ตอนเย็นหลังเลิกเรียนก็จะไปส่งเพื่อนหญิงที่บ้าน และกลับมาหาเพื่อนๆ ผู้ชาย เพื่อนัดกันไปเที่ยวหรือทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน ถ้าไม่ไปไหนกับเพื่อนก็จะกลับบ้านต่างจังหวัด

ในวันเสาร์ถ้าอยู่ที่หอพักก็จะตื่นนอนเวลาประมาณ 8.00 น. ทำความสะอาดห้องพัก ซักเสื้อผ้า ดูทีวี บางครั้งก็ไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนๆ ตอนเย็น

ในวันอาทิตย์ ตื่นเวลาประมาณ 8.00 น. ดูทีวี ฟังเพลง อ่านหนังสือ นอนหลับพักผ่อนถึงเวลาประมาณ 16.00 น. หลังจากนั้นก็มีมารับเพื่อนหญิงไปเที่ยว โดยส่วนใหญ่ก็จะไปดูหนัง เดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า บางครั้งก็ไปซื้อของแถวสะพานพุทธ เวลาประมาณ 22.00 น. ถึงจะกลับเข้ามาหอพัก เตรียมตัวก่อนฝึกปฏิบัติงานต่อในวันจันทร์

ตารางที่ 4: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของอานัส

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. รับจ้าง-แม่บ้าน
2.นิสัยและพฤติกรรม	2. ไม่สนใจเรียน ขาดความขยัน คิดเพื่อน
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. ทหาร เพราะรู้สึกมีเกียรติ มั่นคงและมีสวัสดิการ

4.มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	4. สวมครใจเข้าเรียน โดยมีครอบครัวให้คำปรึกษา ทั้งจากคุณแม่ประกอบกับมีพี่สาวเป็นพยาบาล
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกรู้สีกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
<p>1. การเรียน</p> <p>2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ</p> <p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p> <p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p> <p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>1. สนใจน้อย ขาดความขยัน แต่รับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายได้ดี ชอบฝึกปฏิบัติและเห็นว่าการฝึกปฏิบัติ สำคัญกว่าการเน้นเรียนทฤษฎีสำหรับการเป็นพยาบาล</p> <p>2. ไม่ต้องปรับตัวมาก เข้ากันได้อย่างรวดเร็ว กิจกรรมที่พบคือ การเล่นฟุตบอล ชมการถ่ายทอดฟุตบอลทางโทรทัศน์(มีการเล่นพนันแฝงอยู่) เล่นกีตาร์ เกมส์และเที่ยวตามสถานบันเทิง</p> <p>3. มีการปรับตัวในเรื่อง การวางตัว การใช้คำพูด ที่ต้องเน้นความสุภาพเรียบร้อย รู้จักคิดก่อนพูด เพราะผู้หญิงค่อนข้างจะละเอียดอ่อนอาจก่อให้เกิด ความขัดแย้งและความไม่เข้าใจกัน กิจกรรมที่พบคือ ส่วนใหญ่จะเป็นการ ได้ปฏิสัมพันธ์กัน ในบริบทของการเรียน กล่าวคือ การทำรายงาน กิจกรรมจัดบอร์ด นำเสนองาน และการให้ช่วยทบทวนตำราเรียนช่วงใกล้สอบ ส่วนการไปเที่ยวร่วมกันนั้นค่อนข้างน้อย แต่ถ้ามีโอกาสก็มักจะไปเดินห้างสรรพสินค้าเป็นกลุ่มใหญ่</p> <p>4. สามารถยอมรับ โดยไม่ลำบากใจ มีหลักดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - วางตัวให้สุภาพ เรียบร้อย - รู้จักรับผิดชอบ คำนึงถึงเวลาเพราะสำคัญต่อชีวิต - ระลึกเสมอว่าผู้ป่วยเป็นญาติพี่น้อง - เคารพ เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์ <p>5. ชอบความท้าทาย ชอบการได้ทำงานนอกสถานที่ ชอบความตื่นเต้นจากสถานการณ์ที่คาดเดาไม่ได้ ต้องการงานในแผนกฉุกเฉิน(ER)</p>

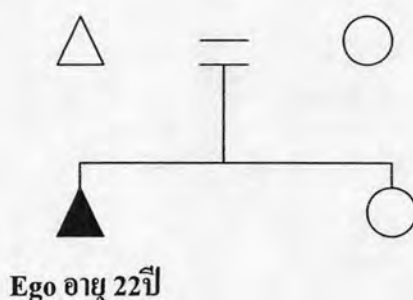
<p>6. การใช้ชีวิตประจำวัน ในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p>	<p>6. โดยส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนหญิง(แฟน)ไปเที่ยวพักผ่อนด้วยกันตามห้างสรรพสินค้าช้อปปิ้ง ภาพยนตร์ ทานอาหาร ซื้เสื้อผ้า ของใช้</p> <ul style="list-style-type: none"> -การไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายตามสถานบันเทิง เล่นกีฬา ดนตรี เกมส์ร่วมกัน -กลับไปเยี่ยมครอบครัวที่ต่างจังหวัด -พักผ่อนอยู่หอพัก ดูแลเรื่องส่วนตัว ทำความสะอาดหอพัก ความสะอาดเสื้อผ้า และการพักผ่อน
<p>7. การวางแผนอนาคต</p>	<p>7. ต้องการทำงานพยาบาลจนกว่าจะทำไม่ไหวเพื่อให้มีเงินเก็บออมไว้ประกอบธุรกิจส่วนตัว หรือถ้ามีโอกาสก็อยากจะศึกษาต่อเพื่อกลับมาเป็นอาจารย์พยาบาล เพราะรักในวิชาชีพพยาบาล</p>

กรณีที่ 2 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 2 ชาย (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

ชายอายุ 22 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอราชสีสไล จังหวัดศรีสะเกษ สูง 170 ซม. ผิวคล้ำ ตัดผมทรงสูงดูเรียบร้อย บุคลิกดูเป็นคนตื่นตัวตลอดเวลาไม่ค่อยอยู่นิ่งกับที่นานๆ การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยดี เสื้ออยู่ในกางเกงตลอดเวลา เมื่อดูจากท่าทางการเดินก็อาจดูไม่ค่อยสุภาพเรียบร้อยนัก แต่เมื่อพูดคุยก็พบว่า เป็นคนที่มีความสุภาพอย่างมาก แต่ไม่ค่อยช่างพูด จะพูดก็ต่อเมื่อมีคนมาสนทนาด้วย มักจะไม่ชวนใครพูดก่อน ชายมีสมาชิกในบ้านทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ น้องสาว และตัวชายเอง พ่อและแม่ของชายประกอบอาชีพรับจ้าง พ่ออายุ 53 ปี ส่วนแม่อายุ 40 ปี และน้องสาวอายุ 16 ปี กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวชายเองจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนในจังหวัดศรีสะเกษ โดยได้เกรดเฉลี่ย 2.80 ก่อนจะเข้าศึกษาต่อในคณะพยาบาลศาสตร์ และปัจจุบันเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

ชาอยู่ครอบครัวซึ่งจัดได้ว่าเป็นครอบครัวที่มีฐานะไม่คินัก โดยทั้งพ่อและแม่ของชาอยู่ต้องขยันทำงานเพื่อส่งลูกทั้ง 2 คนให้ได้รับการศึกษา ต้องอดทนและทำงานหนักมาตลอด ตั้งแต่ชาอยู่ยังเป็นเด็ก ชาอยู่เป็นเด็กที่ไม่ค่อยสนใจการเรียนนัก แต่จะเน้นไปในเรื่องของดนตรีและกีฬามากกว่า กีฬานั้นชาอยู่มีความสามารถในเรื่องฟุตบอล ส่วนดนตรีนั้นชาอยู่เล่นได้หลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นดนตรีสากล เช่น กีตาร์ เบส กลองชุด และเครื่องดนตรีท้องถิ่น หรือวงโปงลาง ก็สามารถเล่นได้ เช่น โปงลาง แคน วูด เป็นต้น ชาอยู่เรียนในชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนใกล้บ้านในจ.ศรีสะเกษ ด้วยความที่สนใจในด้านกีฬาและดนตรีทำให้ชาอยู่ให้ความสำคัญกับการเรียนน้อย แต่อย่างไรก็ตามชาอยู่ก็สามารถสอบผ่านมาได้ทุกครั้ง

ความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้นชาอยู่จะสนิทกับแม่ที่สุด ส่วนพ่อจะเป็นคนคุยจิ้งไม่คอยกล้า คุยด้วย ชาอยู่เล่าต่ออีกว่ามีครั้งหนึ่งเกิดมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันสมัยอยู่ชั้นม.3 ทำให้พ่อของชาอยู่โกรธมากและวิ่งไล่ชาอยู่เพื่อจะทำโทษ เพราะพ่อไม่ต้องการให้ชาอยู่เป็นอันธพาลหรือนักเลง ชาอยู่จำภาพเหตุการณ์ในวันนั้นได้ดี หลังจากนั้นก็เริ่มประพฤติตัวดีไม่มีเรื่องกับใครอีก แม้มีคนพยายามจะหาเรื่องแต่ชาอยู่ก็เดินเลี่ยงหนีไป ชาอยู่ได้รับคัดเลือกเป็นนักฟุตบอลโรงเรียนมาตลอด ตั้งแต่ชั้นประถมถึงชั้นมัธยมต้น เนื่องจากโรงเรียนเดิมนี้นี้มีแค่ถึงชั้นมัธยม 3 เท่านั้น ด้วยความที่เล่นฟุตบอลและรักในกีฬานี้ทำให้ชาอยู่วาดฝันถึงอนาคตว่าจะต้องมีอาชีพเป็นนักฟุตบอลทีมชาติให้ได้ แต่เมื่อวันหนึ่งชาอยู่ได้ลงแข่งเป็นตัวแทนของโรงเรียนได้พบกับทีมในระดับจังหวัดซึ่งทักษะที่เหนือกว่ามาก ทำให้ชาอยู่เริ่มคิดล้มเลิกฝันในอนาคต เพราะเห็นว่ายังขาดทักษะอีกมาก รวมถึงขาดคนสนับสนุน จึงหันเหอยากเป็นนักดนตรีแทน อยากเป็นนักกีตาร์และพยายามฝึกฝนมาโดยตลอด หลังจากจบมัธยมศึกษาชั้นปีที่3 แล้วชาอยู่ได้ศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนใหม่ แต่ก็ยังอยู่ในอำเภอเดียวกัน ชาอยู่ให้ความสำคัญกับดนตรีอย่างมากรวมถึงสนใจการเรียนเพิ่มขึ้น แบ่งเวลาได้ รู้จักเวลาเรียน เวลาซ้อมดนตรี เวลาเล่น เพราะเริ่มสนใจสอบต่อในมหาวิทยาลัย

ในระหว่างก่อนการสอบเอนทรานซ์นั้นมีคนมาแนะแนวทางการศึกษาต่อหลายๆ ด้าน แต่สำหรับสาขาพยาบาลศาสตร์นั้นมิได้มีการแนะแนวให้แก่เพศชายเลย และในตอนนั้นชาญก็ไม่ได้ให้ความสนใจในด้านนี้อยู่แล้ว เพราะสนใจในด้านดนตรีและด้วยความตั้งใจทำให้ชาญสอบติดสาขาวิชาดนตรีที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม แต่สุดท้ายแล้วก็ไม่ผ่านการสอบสัมภาษณ์ ทำให้ชาญเริ่มลังเลและสับสนกับชีวิตอย่างมาก จึงกลับไปปรึกษากับทางครอบครัวตัวเองว่าจะเรียนหรือทำอะไรต่อดี ในตอนนั้นชาญก็ทำอะไรไม่ออกนอกจากรับฟังคำแนะนำจากพ่อแม่เท่านั้น ซึ่งพ่อแม่ของชาญไม่ชอบให้เรียนเกี่ยวกับด้านดนตรี เพราะท่านรู้สึกว่าเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง จนสุดท้ายพ่อและแม่ได้แนะนำให้ชาญไปเรียนด้านพยาบาล เพราะชาญเองมีลุงซึ่งทำงานเป็นพยาบาล และจบจากสถาบันแห่งนี้เช่นกัน ซึ่งพ่อและแม่ได้ให้ความเห็นแก่ชาญว่าเป็นอาชีพที่มั่นคง มีเกียรติ รายได้ดี และยังมีโอกาสได้ไปต่างประเทศ โดยลุงของชาญเป็นพยาบาลทำงานอยู่ที่ต่างประเทศ และอีกทางเลือกหนึ่งที่ชาญได้รับคำแนะนำจากพ่อแม่คือ ถ้าชาญไม่ยอมเรียนต่อก็ให้กลับไปทำนา ซึ่งตัวชาญพิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าไม่เรียนต่อก็ต้องมีชีวิตเหมือนเดิมไม่มีอะไรดีขึ้น ไม่มีโอกาสได้พัฒนาและไม่มีควมก้าวหน้าในชีวิต ที่สำคัญคือพ่อแม่ของชาญเองก็ต้องลำบากเหมือนเดิมและน้องสาวชาญก็อาจจะมีโอกาสได้รับการศึกษาน้อยด้วย ดังนั้นชาญจึงยอมรับคำแนะนำในการเรียนพยาบาลทันที

แม้ภายในใจจะรู้สึกปฏิเสธอาชีพพยาบาล แต่การได้ยินคำแนะนำให้เรียนพยาบาลในครั้งแรกนั้นทำให้ชาญรู้สึกขุ่นลุก เพราะเห็นว่ามิแต่ผู้หญิงที่เหมาะสม แม้จะมีลุงเป็นพยาบาลก็ตามก็ยังไม่นับใจว่าจะทำได้ รวมถึงเป็นคนไม่ชอบกลิ่นยาซึ่งจะฝังใจทุกครั้งทีไปโรงพยาบาลสมัยเด็กๆ แต่ก็ต้องยอมเพื่ออนาคต จึงเข้ากรุงเทพฯ โดยเข้ามาทำงานกับน้ำชายที่โรงงานทำรองเท้าแห่งหนึ่ง ระหว่างเตรียมตัวจะเข้าสอบที่ในคณะพยาบาลศาสตร์ โดยมีมูลเหตุแห่งความสนใจในการเลือกที่สำคัญที่สุดคือ ทำเพื่อพ่อและแม่ เพื่ออนาคต และสุดท้ายหวังว่าวิชาชีพพยาบาลจะทำให้ตนเองเลิกเป็นคนเกเร และกลายเป็นคนสุภาพเรียบร้อยขึ้น จากการที่ผู้วิจัยสังเกต เห็นมาตลอดระยะเวลาตั้งแต่ปี 1 ถึงปี 4 พบว่าชาญดูสุภาพเรียบร้อยขึ้นตามลำดับ ทั้งคำพูดและกิริยามารยาท แต่ก็ยังมีบางท่าทางที่ยังไม่เปลี่ยน เช่น การเดินแกว่งแขนสูง ยึดอกหลายๆจนดู เหมือนนักเรียนอาชีพะในบางครั้ง ชาญเล่าต่ออีกว่าชาญเตรียมตัวอ่านหนังสือสอบอย่างจริงจัง โดยหวังจะทำให้พ่อแม่ภูมิใจและเขาก็ทำได้ในที่สุด ในการสอบสัมภาษณ์นี้สร้างความกดดันให้ตัวชาญเป็นที่สุด เพราะชาญเคยไม่ผ่านการสอบสัมภาษณ์มาแล้วครั้งที่สอบที่มหา วิทยาลัยมหาสารคาม จึงต้องเตรียมตัวให้มากและตั้งใจให้มากที่สุด จนสอบได้และเข้ามาเรียนสมความปรารถนาของทั้งตัวชาญ และครอบครัว

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

ก้าวแรกที่เข้ามาชาญ เล่าว่า วางตัวลำบากมากต้องพยายามอยู่กับกลุ่มเพื่อนผู้ชายที่มีอยู่เพียง 3 คน จะว่าไปแล้วรู้สึกลำบากใจตั้งแต่ตอนสอบสัมภาษณ์ เพราะสัมภาษณ์คนละวันกับเพื่อนชายอีก 2 คน ทำให้ระหว่างรอสอบต้องหลบอยู่มุมๆ เพราะเต็มไปด้วยผู้หญิง จะคุยหรือทักทายก็ยังไม่กล้า เวลานั้นชาญค่อนข้างเครียดมากทั้งการวางตัว ประกอบกับความตื่นเต้นในการสอบสัมภาษณ์ แต่อย่างไรก็ดีชาญได้พยายามอย่างเต็มที่และทำให้ออกมาดีที่สุดในนั้นเมื่อเริ่มเรียนในปี 1 ก็ได้ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด ขยันขึ้นมากกว่าแต่ก่อน เวลาเรียนต้องเรียน เวลาเล่นหรือพักผ่อนก็มีบ้าง คือ การเล่นฟุตบอลกับรุ่นพี่และเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกันเป็นประจำในช่วงเย็น โดยไม่ค่อยจะไปเที่ยวไหน ชาญได้เล่าว่า ตัวเขานั้นอ่อนใจและมีความสุขมากขึ้น เพราะมีรุ่นพี่ผู้ชายคอยเอาใจใส่ดูแล และได้ทำกิจกรรมต่างๆ อย่างเช่นการเล่นกีฬาที่ชื่นชอบอย่างฟุตบอลอีกด้วย ในช่วงที่อยู่ปี 1 นั้นชีวิตของชาญอยู่กับการเรียนอย่างเคร่งเครียดทำให้ผลการเรียนเป็นที่น่าพอใจ ชาญสนิทกับเพื่อนรุ่นเดียวกันมากเพราะมีกันเพียง 3 คนเท่านั้น จึงช่วยเหลือกันและกันในทุกๆ เรื่อง และอาศัยอยู่ที่หอเดียวกันหมด ได้คอยแนะนำตักเตือนกันอยู่เสมอ

โดยรวมแล้วในช่วงปีแรกนั้นชาญตั้งใจเรียนมาก และเริ่มมีเพื่อนผู้หญิงที่สนิทมากขึ้น แต่ก็ต้องระวังเรื่องคำพูดและการแสดงออกพอสมควร ชาญบอกว่ารู้สึกเกร็งมากเวลาเข้าไปคุยหรือร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนผู้หญิง โดยเฉพาะในเวลาออกไปนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ซึ่งชาญสังเกตว่าผู้หญิงให้ความสนใจและตั้งใจฟังมากกว่าเพื่อนที่เป็นผู้ชาย แต่สิ่งเหล่านี้กลับทำให้ชาญเกิดความรู้สึกมั่นใจขึ้นเวลาพูดในที่สาธารณะ จนถึงชั้นปีที่ 4 ชาญไม่มีความรู้สึกประหม่าอีกต่อไปที่ต้องออกไปพูดให้ความรู้กับญาติผู้ป่วยในโรงพยาบาล และไม่รู้สึกตื่นเต้นเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้หญิงมากมาย จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าชาญมีความเชื่อมั่นและกล้าแสดงออกมากขึ้น แสดงทรรศนะได้ดีไม่มีติดขัด ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ดี

ชาญเล่าต่ออีกว่า เมื่อจบปีแรกนั้น ชาญรู้สึกพอใจกับผลการเรียนของตนเอง และรู้สึกว่าถ้าตั้งใจก็ไม่มีอะไรยากเกิน จนกระทั่งปี 2 ชาญยังคงตั้งใจเรียนแต่เริ่มกลับมาสนใจการเล่นดนตรี โดยในช่วงหลังเลิกเรียนหรือวันหยุดก็จะนัดกับเพื่อนสมัยมัธยมที่มาเรียนที่กรุงเทพฯ ไปซ้อมดนตรีกันบ่อยครั้ง นอกจากนั้นในช่วงเดียวกัน ทั้งรุ่นพี่และกลุ่มเพื่อนนักศึกษาชายด้วยกันก็มักจะชวนไปเที่ยวตามสถานบันเทิงต่างๆ ทำให้ความสนใจในการเรียนเริ่มลดน้อยลง เนื่องจากการพักผ่อนมีน้อย มีเวลาอ่านหนังสือได้ไม่เต็มที่ ในปีนี้เริ่มมีการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยเป็นการฝึกให้การพยาบาลผู้ป่วยสูงอายุเป็นส่วนใหญ่ ยิ่งทำให้เหนื่อยเป็นอย่างมากเพราะนอกจากการพักผ่อนน้อยแล้วยังประกอบกับกลุ่มผู้ป่วยดังกล่าวมักต้องการการเอาใจใส่มากกว่าปกติ ทั้งจากร่างกายที่เสื่อมถอยตามเวลาและเป็นไปตามนิสัยของคนวัยนี้ แต่อย่างไรก็ดีชาญบอกว่า ในตอนนี้เขาเริ่มรู้สึกว่าการให้การพยาบาลบนหอผู้ป่วยถือเป็นบทบาทหน้าที่ของตนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และที่สำคัญการ

ให้การพยาบาลผู้สูงอายุทำให้ชาวนึกถึงพ่อแม่ว่าในวันหนึ่งเขาต้องกลับไปดูแล จึงทำให้ความท้อแท้เปลี่ยนเป็นความตั้งใจ และเล่าต่อว่า “จากสิ่งเหล่านี้มันประทับใจที่ทำให้ผมรู้สึกว่ามันกลายเป็นหน้าที่และบทบาทของผมที่ต้องการทำในที่สุด”

ชาดูแล่าว่าบนหอผู้ป่วยแห่งนี้เขาได้รับการตอบรับจากผู้ป่วยเป็นอย่างดี นอกจากการเป็นจุดเด่นเพราะนักศึกษาพยาบาลชายมีจำนวนน้อยแล้ว การให้การพยาบาลผู้สูงอายุจำเป็นที่จะต้องใช้พลังกำลังพอสมควรเพราะผู้ป่วยส่วนใหญ่จะมีการเคลื่อนไหวร่างกายได้ไม่ค่อยคล่องนัก เช่น การเปลี่ยนเสื้อผ้า การกายภาพบำบัดหรือแม้แต่การก้าวลงจากเตียงผู้ป่วยเพื่อเข้าห้องน้ำ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ผู้ชายจะให้การพยาบาลได้เป็นอย่างดี ชาดูแล่าว่า “ผมโชคดีที่เกิดเป็นผู้ชาย เลยแข็งแรงกว่าผู้หญิง” มีผู้ป่วยจำนวนไม่น้อยที่มักจะถามเขาว่า ทำไมถึงมาเรียนพยาบาลซึ่งชาดูแล่าว่าตอบว่าอยากได้อะไรที่ได้อีกกลับไปใช้ดูแลครอบครัว โดยไม่มีครั้งใดเลยที่บอกความจริงว่าถูกบังคับให้มาเรียน โดยให้เหตุผลว่า “ผมกลัวผู้ป่วยเหล่านั้นจะขาดความเชื่อมั่นในตัวผม ผมยังคิดต่อไปว่าจากคำตอบนี้ที่ผมใช้ตอบเป็นประจำ ทำให้บางทีผมรู้สึกเหมือนกับว่าคำตอบนั้นจะเป็นคำตอบที่แท้จริงแล้วของผมในตอนี้ ผมว่าผมเริ่มเหมาะกับการเป็นพยาบาลเหมือนกันครับ ผู้ป่วยทุกคนให้เกียรติผม ไว้วางใจในตัวผม ปฏิบัติตามคำแนะนำของผม ให้คำชมเชยผม ไม่ใช่แต่ผู้ป่วยยังมีพี่พยาบาลผู้หญิงที่มักจะขอความช่วยเหลือจากผมอยู่เสมอในงานหนักๆ ทำให้ผมเป็นคนสำคัญและมีคุณค่าในที่นี่เป็นอย่างมาก”

จากการเรียนที่หนักขึ้นทำให้ชาดูแล่าไม่ค่อยมีเวลาซ้อมดนตรี เล่นกีฬา รวมถึงการเที่ยวก็ลดน้อยลงไปด้วย เขาเล่าต่อว่า “ถ้าทำตัวเหมือนเดิมผมว่าผมคงเรียนไม่จบแน่ๆ การเรียนผมถ้าเทียบกับตอนปี 1 ก็ถือว่าแย่งพอสมควรแต่ถึงคะแนนเรียนจะไม่ดีแต่บนหอผู้ป่วยผมว่ามีประโยชน์และก็ให้การพยาบาลได้เหมือนเพื่อนที่เรียนเก่งในชั้นเรียนได้อีกด้วย” ชาดูแล่าถึงสมัยตอนเรียนปี 3 ต่อว่า “การเรียนภาคทฤษฎีผมก็เรียนได้แต่ไม่ถึงกับดีนักแต่ตอนนี้ผมรู้สึกหนักใจกับการฝึกปฏิบัติงานมากกว่าเพราะปีนี้ผมจะต้องฝึกทำคลอด และเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องการผดุงครรภ์ รุ่นพี่ผู้ชายมักจะมาเล่าให้ฟังอยู่เสมอถึงความตื่นเต้น และความยากในการทำคลอดโดยเฉพาะการใช้กรรไกรตัดขยายช่องคลอดเพื่อนำทารกออกมา เป็นวินาทีที่รุ่นพี่บอกว่า ยากกว่าการกระโดดหอยเสียบอีก ต้องใจถึงนะ ใจจะสั่นมาก กลั้นใจตัดเลยแล้วจะดีเอง ผมแค่ลองนึกภาพตามก็แย่แล้ว”

จากเรื่องเล่าของรุ่นพี่ทำให้ชาดูแล่าสนใจเรื่องการเรียนรู้ในภาคทฤษฎีอย่างมาก ด้วยกลัวว่าจะปฏิบัติจริงได้ไม่ดีและกลัวผิดพลาด ในที่สุดวันนั้นก็มาถึงชาดูแล่าว่า “วันที่ผมได้ทำคลอดผู้ป่วยคนแรก ผมจำคำสอนของอาจารย์ที่สอนในห้องเสมอระหว่างอยู่ในห้องคลอด ในห้องคลอดนั้นอาจารย์ก็จะเข้าไปช่วยให้คำแนะนำอยู่ด้วย ผมเห็นถึงความทรนทานของผู้หญิงที่ต้องเจ็บปวดอย่างมากกว่าจะให้กำเนิดทารกได้ ตัวผมเริ่มสั่นเมื่ออาจารย์บอกผมว่า ให้ช่วยขยายช่องคลอดทันใดนั้นผมก็หยิบกรรไกรขึ้นมาพร้อมทั้งนึกถึงเรื่องที่รุ่นพี่เล่าให้ฟัง แต่มือผมกลับยังสั่นมากจนอาจารย์ต้อง

ช่วยจับมือผมให้หนึ่ง แล้วในที่สุดผมก็กล้าใจตัดขยายช่องคลอดและนำทารกออกมาได้ในที่สุด ด้วยความดีใจทั้งตัวผมและแม่ของเด็กเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก” ในการฝึกทำคลอดนั้นจะต้องผ่านการฝึกไม่ต่ำกว่า 2 ครั้ง ในครั้งต่อมาซาอูสามารถทำได้ดีขึ้นและเริ่มเข้าใจว่าถ้าเราตัดสินใจเข้าทำไรแม่เด็กก็จะเจ็บปวดนานขึ้นเท่านั้น ในปีนี้ซาอูกล่าวว่า “ผมเริ่มชินกับการเป็นพยาบาล ผมไม่ค่อยเหนื่อยเหมือนแต่ก่อน สามารถปรับตัวได้ทั้งการเรียน การฝึกปฏิบัติงาน และกับเพื่อนผู้หญิงได้อย่างลงตัวขึ้น ผมมีความสุขที่ได้เรียนที่นี่ ผมภูมิใจที่ผมจะจบไปเป็นพยาบาล”

ปัจจุบันซาอูเป็นรุ่นพี่อยู่ในชั้นปีที่ 4 เข้าใจการเป็นพยาบาลมากขึ้น รู้วิธีดูแลผู้ป่วยผมไม่ประหม่าเหมือนแต่ก่อน ในการให้การพยาบาลผู้ป่วยยังทำให้ซาอูมีความสุขและรู้จักแบ่งเวลาได้ดี มีเวลาให้ตัวเองมากขึ้น ในปีนี้มีการฝึกงานบนหอผู้ป่วยทั่วไปภายในโรงพยาบาลที่สถาบันตั้งอยู่ เขาเล่าว่า “ผมสบายใจเพราะคุ้นเคยกับสถานที่ที่อยู่แล้ว เป็นการฝึกเหมือนจริงทุกอย่างต้องขึ้นเวรเหมือนพยาบาลวิชาชีพ ผมเรียนรู้งานบนหอผู้ป่วยได้อย่างรวดเร็วพร้อมๆกับการมีความรับผิดชอบที่สูงขึ้น เป็นคนตรงต่อเวลาขึ้นเพราะผมเรียนมา 4 ปีผมทราบว่าทุกวินาทีมีความสำคัญต่อชีวิตอย่างมาก ผมทำการฝึกปฏิบัติงานได้ราบรื่นมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน” วันไหนที่ซาอูไม่มีเวรบ่าย (14.45-23.00น.) ก็จะนัดกับเพื่อนนักศึกษาชายด้วยกันที่ว่างมาเล่นฟุตบอลบ้าง ไปช้อปปิ้งกันบ้าง หรือถ้ามีโอกาสจริงๆก็จะนัดกันไปเที่ยวสถานบันเทิงบ้าง ในกรณีที่มีเวรเช้า (6.45-15.00น.) ซาอูไม่เครียดเหมือนแต่ก่อน เขากล่าวว่า “ผมรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง แล้วผมก็คิดว่าอาชีพพยาบาลคืออาชีพของผมและผมก็สามารถทำได้ดีด้วย”

ซาอูวางแผนสำหรับอนาคตไว้ว่า เมื่อจบการศึกษาจะสมัครงานเป็นพยาบาลทันที โดยจะทำงานที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งตามคำชักชวนของรุ่นพี่ที่จบไปก่อน ซาอูกล่าวว่า “ผมคิดว่าผมจะทำงานให้ดีที่สุดไปเรื่อยๆถ้ามีโอกาสหรือเก็บเงินได้มากพอ ก็อยากจะเรียนต่อในด้านการพยาบาล แต่อยากเรียนเฉพาะทางลึกลงไป ซึ่งยังไม่แน่ใจว่าจะเรียนด้านใดดี หรือไม่ก็อยากลงทุนทำธุรกิจสักอย่าง โดยอาจให้ญาติพี่น้องมาช่วยทำ แต่ยังไงก็ยังไม่ทิ้งอาชีพพยาบาลอย่างแน่นอน” โดยต้องการทำงานในแผนกฉุกเฉิน(ER) นอกจากนั้นซาอูยังอยากจะลงพื้นที่ชุมชน โดยให้เหตุผลว่าเป็นห่วงเด็กวัยรุ่นไทยมากเรื่องยาเสพติด อยากจะไปให้ข้อมูล คำแนะนำต่างๆ เพราะเห็นว่าสมัยเรียนได้มีโอกาสออกชุมชน พวกเด็กๆจะให้ความสนใจนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง พร้อมกับเชื้อฟังคำแนะนำมากกว่า คงเป็นเพราะผู้ชายจะเข้ากับคนง่าย มีมนุษยสัมพันธ์ดี เล่นกับเด็กๆ ได้ดี ซาอูยังกล่าวด้วยว่า “ถึงแม้รัฐบาลจะออกนโยบายปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง แต่ก็ยังมีหลงเหลืออยู่อีกมาก เราควรช่วยกันป้องกันมากกว่า ผมในฐานะพยาบาลก็อยากจะช่วย ถึงแม้จะได้ผลหรือไม่ก็ตาม แต่ผมก็ภูมิใจและเต็มใจจะทำความดีเพื่อความเป็นห่วงอนาคตเยาวชนของชาติ ตอนนี้ผมก็วางแผนคร่าวๆ ถ้าเป็นไปได้ตามแผนก็คงจะดีครับ”

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

ในวันจันทร์-พุธ จะมีเวรการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยโดยจะสลับหมุนเวียนเวรปฏิบัติงานกันไป โดยแบ่งเป็น 3 ช่วง คือ

เวรปฏิบัติงานเช้า เวลา 6.45น.-15.00น.

เวรปฏิบัติงานบ่าย เวลา 14.45น.-23.00น.

เวรปฏิบัติงานคึก เวลา 22.45น.-7.00น.

สำหรับกรณีขึ้นเวรเช้าชาวยุจะตื่นตั้งแต่ 5.45 น. เพื่ออาบน้ำแต่งตัวและเดินออกจากห้องพัก ซึ่งอยู่ไม่ห่างนักจากสถาบัน ใช้เวลาประมาณ 15 นาทีในการเดินทาง เพื่อขึ้นรับเวรให้ทันเวลา ในช่วงเช้าและก็จะเริ่มฝึกในทันที จนใกล้เที่ยงก็จะพัดกับเพื่อนลงมารับประทานอาหารและกลับไปบนหอผู้ป่วยจนหมดหน้าที่แล้วลงมาเรียนต่อจนถึงเย็น หลังเลิกเรียนส่วนใหญ่ชาวยุจะไปรวมตัวกับเพื่อนนักศึกษาชายที่ห้องพักชายของสถาบัน โดยจะชมโทรทัศน์ เล่นกีตาร์ พูดคุยกับเพื่อนๆ และถ้าว่างตรงกันหลายคนก็จะนัดกันเล่นฟุตบอลที่สนามบาสฯ เรียกได้ว่าเป็นที่แห่งนี้เป็นศูนย์รวมของผู้ชายในวิทยาลัยพยาบาลของสถาบันนี้ก็ได้ ภายในห้องพักก็ถือได้ว่าเป็นที่เก็บอุปกรณ์กีฬา คนตรีและสิ่งของต่างๆที่นักศึกษาชายจะใช้ทำกิจกรรมร่วมกันหรือเป็นที่ฝากของสำหรับนักศึกษาชายอีกด้วย ชาวยุจะเล่นอยู่จนถึงเวลาประมาณ 21.00น. แล้วจึงชวนกันออกไปทานอาหารหรือไม่ก็กลับห้องพักของตนเองเพื่อพักผ่อน

สำหรับเวรบ่ายชาวยุจะชอบเป็นพิเศษ เพราะจะได้มีโอกาสตื่นสายได้และไม่ต้องเร่งรีบในการเดินทาง มีเวลารับประทานอาหาร ชมโทรทัศน์ ฟังเพลง หรือ เล่นเกมส์ (ฟุตบอล) จนใกล้เวลาที่จะมารายงานตัวเข้ารับเวรบ่ายแล้วก็จะขออนุญาตลงมาเรียนจนถึงช่วงเย็น จึงค่อยกลับขึ้นรับเวรไปจนถึงคึก เมื่อเสร็จแล้วก็กลับห้องพักทันทีซึ่งเป็นเวลาคึกมากแล้ว

ส่วนเวรคึกนั้นชาวยุจะตื่นสายได้เช่นกันแต่ก็ไม่เกิน 10 โมงเช้า ด้วยว่าต้องสะสางงานที่ค้างให้เสร็จ ทั้งงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์และธุระส่วนตัวเพราะในวันอื่นๆอาจจะไม่มีเวลาว่างแล้วก็จะออกไปเรียนที่สถาบันตามเวลาจนเย็น ชาวยุเลือกที่จะอยู่รอขึ้นฝึกปฏิบัติงานในเวรคึกที่ห้องพักของนักศึกษาชายภายในสถาบัน ร่วมชมโทรทัศน์กับเพื่อน รับประทานอาหารเย็นด้วยกันและสนทนากัน หรืออาจจะไปเดินห้างสรรพสินค้าละแวกใกล้เคียงก่อนจะต้องขึ้นฝึกต่อไปจนออกเวรก็จะกลับห้องพักและพักผ่อนในทันที

ในวันพฤหัสบดีกับวันศุกร์จะมีการเรียนการสอนทั้งวันจนถึงเย็น หลังจากเลิกเรียนชาวยุจะยังไม่กลับห้องพักแต่จะอยู่ภายในสถาบัน โดยจะอยู่ห้องพักนักศึกษาชายบ้างหรืออาจจะเข้าไปให้เพื่อนนักศึกษานางหญิงทบทวนเนื้อหาวิชาเรียนที่บริเวณใต้ห้องพักนักศึกษาหญิง ก่อนจะกลับห้องพักตนเองเพื่อพักผ่อน แต่ในบางครั้งชาวยุก็ต้องไปติดตามดูแลผู้ป่วยที่รับผิดชอบอยู่ในขณะฝึกปฏิบัติงาน โดยชาวยุใช้คำว่า “ตามเคส (case)” เพื่อติดตามอาการและลักษณะต่างๆที่เกิดขึ้นกับ

ผู้ป่วยให้เกิดแนวทางในการรักษาให้สัมฤทธิ์ผลต่อไป โดยจะใช้เวลาหลังเลิกเรียนไปพบผู้ป่วย ประมาณ 1 ชั่วโมงในแต่ละครั้ง นอกจากนี้ได้สังเกตอาการแล้วยังสามารถสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้ป่วยและผู้ให้การพยาบาลได้เป็นอย่างดี สำหรับในวันศุกร์หลังจากเลิกเรียนชาญเล่าว่า “ผมเหมือนได้พักผ่อนครับ จะกลับบ้านต่างจังหวัดก็ได้ แต่ไม่ค่อยกลับหรือครับเสียค่าเดินทาง จะนัดกับเพื่อนๆ พี่ๆ น้องนักศึกษาชายไปเที่ยวกันมากกว่าหรือก็ไปหาที่ดูบอลนอกสถานที่กันบ้างแก๊ซิ่งกว่าจะกลับก็ตีสามตีสี่โน่นแหละครับ” การไปเที่ยวเช่นนี้ได้นั้นทางกลุ่มต้องมีเวลาว่างตรงกันจริงๆ ซึ่งก็หาได้ยากพอสมควร ทำให้บ่อยครั้งที่ชาญต้องหากิจกรรมอื่นๆทำ นั่นคือการเล่นฟุตบอลกับผู้ที่อาศัยในหอพักเดียวกันเป็นเพื่อนต่างสถาบัน และคนอื่นๆที่อาศัยอยู่ละแวกใกล้เคียง

ในวันเสาร์และอาทิตย์ ชาญมักจะตื่นสายเสมอในวันเสาร์ยิ่งถ้าคืนวันศุกร์มีการเที่ยวด้วยแล้วก็จะตื่นตอนบ่าย หลังจากนั้นก็จะรับประทานอาหารเช้าที่ร้านใกล้หอพักชมโทรทัศน์หรือเรียกได้ว่าเป็นวันพักผ่อนของสัปดาห์ ส่วนวันอาทิตย์จะเป็นเรื่องของการทำงานทำความสะอาดห้องพักและการทำงานทำความสะอาดเครื่องแต่งกายรวมถึงความเรียบร้อยต่างๆของตนเอง แต่ถ้าวันศุกร์ไม่ได้ไปไหนก็จะตื่นประมาณสิบโมงเช้าในวันเสาร์เพื่อซักผ้า ทำความสะอาดห้องพักรวมถึงความเรียบร้อยต่างๆเสร็จแล้วก็จะทบทวนตำราเรียนและทำงานที่ได้รับมอบหมายที่ค้างอยู่ให้เสร็จ ในช่วงเย็นก็มักจะออกไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า หรือไปสังสรรค์กับเพื่อนแต่โดยมากแล้วจะเป็นเพื่อนเก่าสมัยชั้นมัธยมที่ต่างก็ขึ้นมาเรียนที่กรุงเทพฯ แล้วก็กลับหอพักหรือถ้าดีก็มากก็พักที่หอเพื่อน ส่วนวันอาทิตย์ก็จะพักอยู่หอตลอดทั้งวันเพื่อเตรียมตัวเรียนและฝึกงานตามปกติในอาทิตย์ต่อไป

ตารางที่ 5: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของชาญ

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. รับจ้าง
2. นิสัยและพฤติกรรม	2. ไม่สนใจเรียน ขาดความขยัน สนใจดนตรีและกีฬา โดยสามารถเล่นได้ทั้งเครื่องดนตรีพื้นบ้านภาคอีสาน (วงโปงลาง)และเครื่องดนตรีสากลหลายชนิด ด้านกีฬาเป็นนักกีฬาฟุตบอลในระดับจังหวัด
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. นักดนตรีเพราะมีทักษะและรู้สึกมีความสุขที่ได้ทำ จึงเลือกเรียนสาขาวิชาดนตรีแต่สอบสัมภาษณ์ไม่ผ่าน ที่มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งรวมถึงครอบครัวไม่สนับสนุน เพราะเป็นอาชีพที่มีรายได้ไม่แน่นอน

4. มุมเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	4. สม่ัครใจเรียนเนื่องจากได้รับคำแนะนำจากครอบครัวว่าเป็นอาชีพที่มั่นคง มีเกียรติ รายได้ดี ประกอบกับมีคุณลุงเป็นพยาบาลชายทำงานอยู่ต่างประเทศ
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกร่วมต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน	1. สนใจน้อย ขาดความขยัน ชอบในการฝึกปฏิบัติ
2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายและกิจกรรมที่พบ	การพยาบาลจริงมากกว่าทฤษฎี มักส่งงานล่าช้า 2. เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องปรับตัวมาก พูดจาเกินตรงๆ ส่วนกิจกรรมที่พบคือ การเล่นฟุตบอล และชมฟุตบอลต่างประเทศทางโทรทัศน์ เล่นดนตรี(กีตาร์) เทียวตามสถานบันเทิงยามค่ำคืน ปรึกษาเรื่องอนาคตในการเรียน
3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิงและกิจกรรมที่พบ	3. ปรับตัวโดยวางตัวให้เรียบร้อย ระวังคำพูด และการแสดงออกให้ดูสุภาพ ส่วนกิจกรรมที่พบเป็นไปตามการปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับการเรียนทั้งการทำงานกลุ่มร่วมกัน โดยเฉพาะการออกไปนำเสนองานหน้าชั้นเรียน จะถูกวางตัวไว้เป็นผู้นำเสนอเสมอเพราะเห็นว่าอาจารย์จะไม่เข้มงวดกับนักศึกษาพยาบาลชายมากนัก
4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก	4.ยอมรับบทบาทโดยไม่ลำบากใจ โดยมีหลักปฏิบัติดังนี้ -วางตัวให้สุภาพ นุ่มนวล -รับผิดชอบในหน้าที่ -พัฒนาการตัดสินใจให้รวดเร็วและไม่ผิดพลาดในการให้การพยาบาล
5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน	5. ชอบความท้าทายและการได้แนะนำหลักปฏิบัติต่างๆ แก่ผู้ป่วย รวมถึงชอบในการให้การพยาบาลผู้ป่วยเด็ก และอยากทำงานในแผนกฉุกเฉิน(ER)
6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์	6. ชอบความเป็นส่วนตัวในวันหยุดมักจะอยู่หอพัก ทำกิจกรรมด้านการพักผ่อนหย่อนใจ โดยเฉพาะการเล่นดนตรี(กีตาร์) ชมโทรทัศน์ ฟังวิทยุ ไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชาย ตามสถานบันเทิงบ้าง เล่นฟุตบอลร่วมกันบ้าง

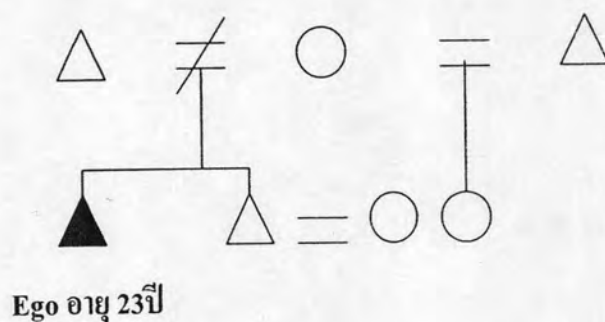
7. การวางแผนอนาคต	7. ต้องการงานทางการพยาบาลให้ดีที่สุดไปเรื่อยๆ ถ้ามีโอกาสก็อยากจะศึกษาต่อในสาขาเฉพาะทาง จะพยายามเก็บเงินให้มากที่สุดเพื่อทำธุรกิจ อย่างไม่อย่างหนึ่งซึ่งจะให้ญาติเข้ามาดูแล โดยจะไม่ทิ้งอาชีพพยาบาลอย่างแน่นอน
-------------------	---

กรณีที่ 3 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 3 กัมธร (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

กัมธร อายุ 23 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัด ชัยภูมิ เป็นคนรูปร่างผอม สูงประมาณ 170 ซม. ผิวสองสี ตัดผมทรงสูงดูสะอาด เรียบร้อย กัมธร จบจากรร.แห่งหนึ่งในจังหวัดชัยภูมิ ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.62 กัมธรเป็นคน เงียบขรึม พูดน้อย เป็นคนสุภาพมาก และจะขี้มึนแจ่มใสเสมอเมื่อมีผู้คนมาทักทาย สมาชิกใน ครอบครัวกัมธรมีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย แม่ น้องชาย น้องสาว (ซึ่งเป็นน้องต่างบิดา) และตัว กัมธร ส่วนพ่อนั้นได้แยกทางกับแม่ตั้งแต่กัมธรยังเป็นเด็กอายุประมาณ 2-3 ปี แม่ของกัมธร อายุ 42 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกร (ทำนา) และรับจ้างทั่วไป น้องชายอายุ 20 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง และ สมรสแล้วแต่ยังไม่มีบุตร ส่วนน้องสาวอายุ 12 ปีกำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัด สมุทรปราการ และตัวกัมธรปัจจุบันเป็นนักศึกษาพยาบาลชายชั้นปีที่ 4

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

กำธรเป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ครอบครัวของกำธรอยู่ที่จ.ชัยภูมิ โดยเป็นครอบครัวเกษตรกรกรรม (ทำนา) ชีวิตวัยเด็กนั้นกำธรเล่าว่า เขาลำบากมากและไม่มีความสุขมากนัก เพราะตั้งแต่เด็กกำธรก็ไม่เคยได้เล่นหรือพูดคุยกับพ่อแต่อย่างใด เพราะพ่อได้แยกทางกับแม่ตั้งแต่กำธรยังจำความไม่ได้ ทำให้แม่ต้องทำหน้าที่หนักมาก เพราะต้องเป็นหลักให้ครอบครัวแทน แม่ของกำธรทำนาเป็นหลักเมื่อว่างก็จะไปทำงานรับจ้างในกรุงเทพฯ ตั้งแต่กำธรยังเด็กๆ ดังนั้นชีวิตในวัยเด็กนี้กำธรไม่มีโอกาสได้อยู่พร้อมหน้าพ่อแม่ และต้องอาศัยอยู่กับยาย พร้อมกับน้องชายซึ่งห่างกัน 2 ปี กำธรกล่าวว่า “ผมไม่ได้มีน้อยใจอะไร และก็เข้าใจสภาพปัญหาต่างๆ ดี เพราะมียายคอยช่วยเหลือเลี้ยงดูเหมือนเป็นลูกชาย ส่วนแม่ก็ได้ติดต่อกันตลอด ทางโทรศัพท์บ้าง จดหมายบ้าง พอช่วงปิดเทอมก็ขึ้นไปรับจ้างทำงานกับแม่ที่กรุงเทพฯ ด้วย ครั้งแรกๆ ที่ไปกรุงเทพฯ ก็ช่วงที่กำลังจะขึ้นชั้นมัธยม”

ในการเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลของกำธรนั้น ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน และชีวิตก็เหมือนกับเด็กๆ ในวัยเดียวกันทั่วๆ ไป คือเล่นซุกซนตามประสาไม่ได้ตั้งใจเรียนเท่าใดนัก เมื่อขึ้นชั้นประถมศึกษาก็ได้เรียนที่โรงเรียนในอำเภอเดียวกันอยู่ กำธรเล่าถึงช่วงนี้ว่า ตอนที่เขาอยู่ชั้นป.3 เขากลับบ้านเย็นทุกวัน เพราะชอบเล่นฟุตบอลอยู่กับเพื่อนๆ และได้มีโอกาสเป็นนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียน ได้แข่งระดับจังหวัด เขากล่าวถึงเหตุผลที่ได้เล่นฟุตบอลว่า “ตามต่างจังหวัดนั้นเด็กส่วนใหญ่จะชอบเล่นบอลมาก เพราะที่โรงเรียนมีที่เล่นกว้างให้วิ่งเล่นได้เพียงที่เดียว คือตรงสนามฟุตบอล จึงต้องเล่นฟุตบอลไปโดยปริยาย” การเรียนในสมัยประถมศึกษาของกำธรได้เกรดเฉลี่ยดีพอสมควร ถึงแม้จะเล่นกีฬาแต่ก็สนใจการเรียนอยู่ จนได้รับโอกาสเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยไม่ต้องสอบแข่งขันกับคนอื่น

ในช่วงก่อนเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษากำธรได้มีโอกาสเข้ามากรุงเทพฯ โดยลำพังเป็นครั้งแรก เพื่อช่วยแม่ทำงานเก็บเงินไว้เป็นทุนการศึกษา กำธรกล่าวว่า “ผมตื่นแต่เช้ามาก และกลัวมากด้วย ถึงแม้จะเคยมาอยู่กับแม่แล้วในสมัยเรียนประถม แต่ต้องมาเองเพียงลำพังก็ขี้กลัวอยู่ อาจเป็นเพราะในตอนนั้นยังเด็กอยู่ แต่ก็อยากจะช่วยแบ่งเบาภาระทางบ้าน ตอนเข้ากรุงเทพฯ ก็มาอาศัยอยู่กับแม่ และเริ่มออกหางานทำ ได้ทำงานที่ปั้มน้ำมันแห่งหนึ่งย่านสมุทรปราการ ได้ค่าแรงวันละ 80-100 บาท” กำธรทำงานอยู่จนกระทั่งใกล้เวลาเปิดภาคการศึกษา จึงกลับไปเรียนชั้นมัธยมต่อ และจะเข้ากรุงเทพฯ เพื่อมาทำงานช่วงปิดภาคการศึกษาทุกๆ ภาค จนจบชั้นมัธยมต้น กำธรได้พูดเชิงตัดพ้อว่า “ทุกๆ ปิดเทอมเพื่อนๆ จะมีโอกาสได้ไปเที่ยวเล่นกัน แต่ผมต้องเข้ากรุงเทพฯ ทำงาน ไม่ได้เล่นกับเพื่อนๆ เลย แต่ก็ต้องทำ” การเรียนของกำธรยังคงผ่านไปได้ แม้ไม่เก่งมากแต่ก็ไม่เกเร และยังคงเล่นฟุตบอลให้โรงเรียนเหมือนเดิม แต่เริ่มรู้สึกท้อ เพราะการซ้อมเพื่อการแข่งขันจะต้องมีการ

เก็บตัวช่วงปิดภาคการศึกษา แต่กำธรจะต้องไปทำงาน ทำให้กำธรต้องลาออกจากการเป็นนักฟุตบอลและหันมาหัดเล่นดนตรี เช่นกีตาร์แทนเพื่อใช้คลายเครียด

การใช้ชีวิตในชั้นมัธยมนั้น กำธรได้ย้ายออกจากบ้านที่เคยอาศัยมาพักที่วัดกับหลวงตา โดยได้ปรึกษากับยายและแม่ ซึ่งทั้งสองท่านเห็นว่าสมควรแล้ว เพราะอยู่ใกล้กับโรงเรียนจะได้ไม่ลำบากกับค่าเดินทางมาโรงเรียน จึงต้องมาอาศัยอยู่กับหลวงตาที่วัด จนจบชั้น ม.1 กำธรได้รับข่าวจากโรงเรียนว่าจะเปิดรับนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม และช่วยเหลืองานต่างๆ ในโรงเรียน โดยจะมีอาหารให้ และยังสามารถพักอาศัยในโรงเรียนได้อีกด้วย ทำให้กำธรไม่ลังเลที่จะสมัครเข้าร่วมกิจกรรมนี้ ซึ่งกำธรได้ทำกิจกรรมกับทางโรงเรียนมากมาย มีสมาชิกอยู่ประมาณ 9-10 คน กำธรได้อาศัยที่โรงเรียนมาตั้งแต่ชั้นม.2 จนจบชั้นมัธยมต้น จากนั้นก็ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนเดิม เนื่องจากรู้สึกผูกพัน และสนุกกับกิจกรรมที่ช่วยโรงเรียน ประกอบกับสามารถช่วยแบ่งเบาภาระทางบ้านได้ ทำให้กำธรเรียนต่อจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนเดิมแห่งนี้ ด้านการเรียนในชั้นมัธยมปลายนั้นดีขึ้นตามลำดับ เพราะเริ่มมองเห็นอนาคต และเริ่มให้ความสำคัญกับชีวิตมากขึ้น จึงจัดได้ว่ากำธรเป็นคนที่รับผิดชอบทั้งเรื่องเรียน และกิจกรรมของโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

ในช่วงปิดภาคการศึกษากำธรรก็ยังเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ และเปลี่ยนที่พักที่อาศัยกับแม่ มาพักอาศัยอยู่กับเพื่อนแทน และทำงานที่ปั๊มน้ำมันแห่งใหม่โดยมีเพื่อนชักชวน เพราะได้รายได้ดีกว่าที่เดิม และทำอยู่ที่ปั๊มแห่งนี้จนจบชั้นมัธยมปลาย เมื่อใกล้จบชั้นม.ปลาย ก็ได้มีอาจารย์แนะนำมาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษา แต่กำธรยังไม่ได้สนใจเรียนด้านใดเป็นพิเศษ แต่ก็เริ่มทบทวนว่าตนเองชอบและถนัดด้านใดบ้าง กำธรพบว่าเขาชอบด้านกีฬา จึงเลือกที่จะเอนทรานซ์ในคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา ทั้ง 4 อันดับ แต่ผลสอบไม่ติดทั้ง 4 อันดับ กำธรได้นึกถึงสถาบันแห่งหนึ่งซึ่งให้สิทธิพิเศษในการเข้าศึกษาได้ โดยใช้ผลงานและกิจกรรมที่เคยทำร่วมกับโรงเรียนพร้อมใบรับรองจากสถานศึกษาก็สามารถเข้าเรียนได้ เลยไม่ลังเลที่จะสมัครเข้าสถาบันแห่งนั้น และได้รับการยินยอมให้เข้าศึกษา และได้สอบสัมภาษณ์ผ่านไปเรียบร้อย ในระหว่างที่กำธรรกำลังรอรายงานตัวเข้าศึกษานั้น มีอาจารย์ที่โรงเรียนแนะนำว่าอยากให้เรียนพยาบาล เพราะอาจารย์ท่านมีเพื่อนเป็นพยาบาลอยู่ และเห็นว่าน่าจะไปได้ดี กำธรจึงซื้อใบสมัครเรียนพยาบาลไว้ และในช่วงเวลาที่ว่างอยู่นั้นกำธรได้เข้ากรุงเทพฯ เพื่อมาหางานทำเช่นเคยแต่เปลี่ยนไปทำงานที่โรงงานแห่งหนึ่ง ในระหว่างทำงานก็ได้คิดไตร่ตรองเกี่ยวกับสถานศึกษาใหม่ในระดับอุดมศึกษา โดยกลับมาทบทวนถึงความเหมาะสม และได้เห็นว่ามิใช่ปัจจัยหลายอย่างที่ไม้อยากจะไปเรียนที่สถาบันที่ได้รับสิทธิพิเศษ เพราะอยู่ไกลบ้าน ไกลครอบครัว ภาระใช้จ่ายสูง รวมถึงเมื่อเรียนจบแล้วก็ไม่แน่ใจว่าจะมีงานทำหรือไม่ จึงตัดสินใจไม่ไปรายงานตัว และกลับมาตั้งใจอ่านหนังสือสอบเพื่อจะเข้าสอบเรียนต่อในคณะพยาบาลศาสตร์ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่โรงเรียน เพราะคำนึงถึงข้อดีหลายอย่างที่อาจารย์เล่าให้

ฟัง ซึ่งข้อเด่นที่สุดที่กำจรสนใจคือ “การที่เรียนจบมาแล้วมีงานรองรับแน่นอน และรายได้ดี” กำจร จึงมุ่งมั่น จนกระทั่งสอบผ่านเข้ามศึกษาได้ในที่สุด

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

กำจรรู้สึกดีใจอย่างมากเมื่อทราบว่าตนเองสอบติด แต่มิใช่ดีใจเพราะได้เข้าเรียนในคณะพยาบาลศาสตร์ แต่ได้บอกว่าดีใจที่ทราบว่าจะมีที่เรียนต่อ เพราะไม่ได้สมัครเรียนที่อื่นไว้อีกเลย หลังจากสละสิทธิ์จากสถาบันที่กำจรได้รับสิทธิพิเศษนั้น กำจรเล่าต่อว่าภายในความดีใจนั้นก็รู้สึกสับสนว่าจะเรียนได้หรือไม่ และที่สำคัญเพิ่งทราบก่อนสอบว่ามีพยาบาลผู้ชาย และผู้ชายก็สามารถเรียนพยาบาลได้ แต่กำจรไม่ได้ใส่ใจมากนัก ในตอนนั้นคิดแต่เพียงว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้วจะมีงานทำ ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญเหนือกว่าความชอบหรือไม่ชอบ เพื่อนผู้ชายร่วมรุ่นกำจรมี 3 คน ซึ่งถือว่าเป็นปัญหากับกำจรพอสมควรในตอนแรก เพราะกำจรคิดว่ามีผู้ชายมาเรียนน้อยเกินไป แต่ก็ได้พยายามปรับตัวได้ในที่สุด กำจรได้พักอาศัยอยู่ที่หอพักนอกสถานศึกษา ซึ่งอยู่ใกล้กับสถานศึกษา ส่วนค่าใช้จ่ายของหอพักทางสถาบันเป็นผู้ออกให้ โดยคิดเหมารวมจากค่าเทอม กำจรมันได้ใช้สิทธิการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ซึ่งทำให้กำจรเหน็ดเหนื่อยลงมาก และเป็นที่ยินดีของครอบครัวที่เลือกเรียนสถานศึกษาแห่งนี้

ในชั้นปีแรกนั้นกำจรเล่าว่า “ยังทำตัวเกร็งๆ ประหม่าอยู่เพราะยังไม่ค่อยรู้จักใคร และผู้ชายก็มีแค่ 3 คน ทำให้เวลาทำอะไรต่อหน้าเพื่อนผู้หญิงจำนวนมากจะรู้สึกไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง รู้สึกเงิน แต่ก็ค่อยๆ ปรับตัวจนเคยชินในที่สุด” กำจรได้เล่าต่ออีกว่า เขารู้สึกว่าเป็นข้อดีเหมือนกันที่มีผู้ชายน้อย เพราะจะเป็นจุดสนใจ และมีแต่เพื่อนผู้หญิงอยากทำความรู้จัก โดยไม่จำเป็นต้องเข้าไปทักทายเพื่อนผู้หญิงก่อน จึงค่อนข้างง่ายต่อการทำความรู้จักเพื่อนในห้อง สำหรับการเรียนในปีแรกนั้น เป็นวิชาพื้นฐานซึ่งยังเรียนไม่ยากนัก กำจรสอบได้คะแนน ไม่ดีเท่าที่ควร แต่ก็ผ่านชั้นปี 2 ไปได้อย่างไม่ลำบากนัก กำจรกล่าวว่า “ในปีแรกนั้นผมเห็นว่า เหมือนเป็นการเตรียมพร้อมกับการเรียนเป็นการทำความรู้จักกับสถาบัน เพื่อน และอาจารย์มากกว่า ผมคุ้นเคยกับที่เรียน อาจารย์ และเพื่อนๆ แล้ว ผมปรับตัวได้มากกับการเป็นส่วนหนึ่งของคณะพยาบาลศาสตร์”

ในชั้นปีที่ 2 กำจรเริ่มได้เรียนวิชาเฉพาะทางการพยาบาล โดยมีการฝึกปฏิบัติการให้การพยาบาลกับผู้ป่วยสูงอายุ ทำให้กำจรเล่าว่า “ผมเริ่มสับสน เริ่มคิดเยอะแยะ ว่าเอ๊ะเราเป็นผู้ชายต้องมาทำอะไรมากมายอย่างนี้ มันยุ่งยากจังเลย” เมื่อผู้วิจัยถามถึงความกังวลที่เกิดขึ้นกับปัญหาการฝึกปฏิบัติที่ได้รับคำตอบว่า “ทำสิมๆ มันไปบ้าง ห่าอะไรทำ เล่นกีตาร์ ไปเที่ยวกับเพื่อนก็เพลินๆ ไป” กำจรยังบอกอีกว่า กับรุ่นพี่ผู้ชายนั้นช่วยได้มากเกี่ยวกับการให้กำลังใจ และช่วยให้ลืมความกังวล และความสับสนกับตัวเองได้ แต่ไม่สามารถช่วยทางเรื่องการเรียนได้มากนัก จะมีก็เพียงคำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ แต่ก็ถือได้ว่ามีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อนักศึกษาพยาบาลชายอย่างมาก

สำหรับเนื้อหาวิชาเรียนก็ยากขึ้นมากเช่นกัน ต้องมีศัพท์ทางพยาบาลให้ท่องจำมาก ต้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาที่ละเอียดขึ้นมาก ต้องรู้จริง ทำให้กำรหนักใจมากขึ้นเป็น 2 เท่า ทั้งเรื่องเรียนและการฝึกปฏิบัติ เมื่อเวลานานไปกำรก็เริ่มที่จะปรับตัวได้ จนรู้สึกเหมือนเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ ถ้าทำไม่ได้ก็ต้องทำจนกว่าจะทำได้ “ผมยอมรับว่าเครียดมากในปี 2 แต่ก็ผ่านไปได้ เพราะรุ่นพี่เขายังเรียนกันได้ และก็อายนั่นๆ ถ้าท้อแล้วไม่จบ เพราะกับรุ่นพี่ผู้ชายเวลาไปเที่ยวสถานบันเทิงด้วยกัน ต่างก็ต้องการจบด้วยกันทั้งนั้น จะเรียกว่าเป็นสัญญาลูกผู้ชายก็ว่าได้”

ในชั้นปีที่ 3 มีการฝึกปฏิบัติการผดุงครรภ์ ซึ่งกำรเล่าว่าสำหรับตัวเขานั้นถือว่าง่ายกว่ากำรให้พยาบาลผู้ป่วยสูงอายุมาก แม้จะมีเพื่อนหลายคนว่ายาก และไม่ยากทำคลอด กำรได้กล่าวว่ “กำรผดุงครรภ์ไม่มีอะไรเยอะเยอะ ก็แค่คนคลอด คนทำคลอดธรรมดา แต่กับผู้ป่วยสูงอายุเราไม่รู้ว่เขาเป็นอะไรบ้าง เป็นทั้งร่างกาย จิตใจ สังคม และเราก้ยังไม่รู้ว่เขามีโรคประจำตัวอะไรบ้าง เราต้องดูแลหลายอย่าง ซึ่งมีปัจจัยเยอะมากในการนำมาปรับเพื่อเข้าใจ และให้กำรพยาบาลต่อไปให้ได้รับความพอใจซึ่งยากมาก ส่วนเรื่องผดุงครรภ์นั้นผมว่าผู้ชายยังงี้ก็ชอบเสี่ยง ชอบความท้าทาย และการทำคลอดนะ เป็นอะไรที่มันสุดๆ ดิ้นเดิ้น กลัว ภูมิใจ ครอบรสาขาติ” กำรยังบอกด้วยว่ ความสำคัญของชีวิตต้องมาก่อน และเป็นความภูมิใจที่ได้ทำคลอด ได้มีส่วนร่วมการช่วยให้กำเนิดชีวิตใหม่ และเข้าใจความเป็นแม่ รวมถึงความรัก เขากล่าวว่ “ผมเริ่มรู้แล้วว่า อาชีพพยาบาลมีเสน่ห์ตรงไหน ผมเห็นรอยยิ้มของผู้ป่วย เห็นสีหน้าที่คลายกังวลของญาติผู้ป่วย และในที่สุดผมเห็นผู้ป่วยยิ้มและหายทรมาน ทำให้ผมเริ่มชอบในวิชาชีพ พยาบาล และศรัทธาในอาชีพนี้แล้ว” กำรกลับมาให้ความสำคัญกับการเรียนทฤษฎีมากขึ้น เพราะในบางครั้งถ้าไม่แม่นในทฤษฎี การให้พยาบาลจะขาดความมั่นใจอย่างมาก และจะเสียใจที่ให้กำรพยาบาลผิดพลาด กำรตั้งใจมากและทำให้กำรเรียนดีขึ้นในที่สุด

ปัจจุบันกำรอยู่ชั้นปีที่ 4 ซึ่งกำลังจะจบการศึกษา กำรเล่าว่ “ผมไม่รู้สึกละแอก ผมเข้ากับสถานที่ เพื่อนๆ และวิชาชีพนี้ได้เป็นอย่างดี ผมก็มีแฟนเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป ผมว่าเรียนพยาบาลนี้ดีนะครับ ผู้หญิงเขาจะรู้สึกมั่นใจเห็นว่เราเป็นคนมีอนามย์ดี ดูแลเขาได้ดี เรียบร้อย ไม่คิม ไม่เที่ยว แต่ความจริง...” กำรกล่าวว่ วิชาชีพนี้ไม่ใช่ปัญหากับตัวเขา เขารู้จักพยาบาลชายแล้ว และรู้ว่าผู้ชายก็เ็นพยาบาลได้ ยังเป็นได้ดีและไม่แตกต่างกับเพศหญิงแต่อย่างใด มีหลายคนเคยถามกำรว่ อาชีพนี้เ็นอาชีพของผู้หญิงมิใช่หรือ เขาตอบว่ “ผมรับฟังนะ แต่ไม่ทำให้มีความคิดนอกเหนือไปจากความตั้งใจที่จะเรียนรู้ และทำให้ตนเองมีความสามารถ วางตัวให้เ็นที่ยอมรับของผู้ป่วย และคนอื่นได้”

ปัจจุบันกำรได้ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเป็นประจำ จนเขารู้สึกเป็นหน้าที่ที่สำคัญ และต้องรับผิดชอบอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องของเวลา บนหอผู้ป่วยนั้นพี่ๆ พยาบาลให้กำรต้อนรับและยอมรับในพยาบาลชายเป็นอย่างดี และกำรยังเล่าว่ มีงานมากมายรอกำรออยู่บนหอผู้ป่วย

ไม่ใช่เพียงแต่จะทำหน้าที่พยาบาลเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่อื่นโดยเฉพาะงานที่ต้องใช้กำลัง ซึ่งเขาบอกว่า “ทำไม่ได้ เราเป็นผู้ชายบ่นก็ไม่ได้ ให้ทำอะไรก็ทำ” ผู้วิจัยถามต่อว่าปัจจุบันรู้สึกอย่างไรกับวิชาชีพพยาบาล ได้รับคำตอบว่า “ภูมิใจและรักในวิชาชีพนี้ จะต้องทำอะไรให้เราารู้จริง รู้สึกจนสามารถนำไปใช้ปฏิบัติงานได้”

ถ้าพิจารณาในอนาคตไว้ว่า จะเริ่มหาสถานที่ทำงานที่ตนเองพอใจ ในตำแหน่งพยาบาลอย่างแน่นอน เพราะรักในวิชาชีพนี้ และในระหว่างรอกงานก็จะต้องอ่านหนังสือให้มาก เพื่อที่จะเตรียมตัวสอบใบประกอบวิชาชีพ ซึ่งถือว่าพยาบาลทุกคนคาดหวังที่จะได้รับ เพราะนั่นแสดงให้เห็นถึงคุณภาพ มาตรฐาน ความน่าเชื่อถือ การมีเกียรติ การมีความได้เปรียบในการปฏิบัติงาน และยังมีค่าใบประกอบวิชาชีพเพิ่มจากเงินเดือน เขาจึงมุ่งมั่นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ต้องทำงานก่อนถึงจะสอบไม่ได้ โดยอยากทำที่อยู่แผนกฉุกเฉิน เพราะมีความท้าทาย มีผู้ป่วยหลากหลาย ทำให้มีโอกาสฝึกและเรียนรู้มากขึ้น ทำสักระยะถ้ามีโอกาสก็จะเรียนต่อในด้านพยาบาลเพื่อให้รู้ลึกรู้จริง จะได้นำมาปรับใช้ในงานให้เป็นประโยชน์ ส่วนด้านครอบครัวเพื่อนหญิงของภรรยาภรรยาจะจบเช่นกัน โดยเรียนด้านการตลาดจากมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งได้วางแผนร่วมกันไว้ว่า ตั้งใจทำงานกัน ไปก่อนทั้งคู่ และหลังจากที่ภรรยาได้บวชแล้วพร้อมกับเก็บเงินได้มากพอสมควร จึงค่อยวางแผนใช้ชีวิตคู่อีกครั้ง ถ้าทุกอย่างพร้อมก็จะแต่งงานอย่างแน่นอน แต่ก็จะไม่ทิ้งอาชีพพยาบาล จะทำไปจนกว่าจะทำไม่ไหว โดยจะต้องเก็บเงินไว้จำนวนหนึ่งด้วย เพราะเมื่อทำงานไม่ไหววันใด ก็จะนำเงินส่วนนั้น มาเปิดร้านขายของส่วนตัว เพราะไม่รู้ว่าอนาคตจะทำได้นานเท่าใด เรื่องสุขภาพเป็นสิ่งสำคัญและก็ไม่แน่นอนว่าจะพร้อมกับอาชีพนี้ได้ตลอดไปหรือไม่

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

ในวันจันทร์-พุธ จะมีตารางเรียนและเวรการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยที่คล้ายกันแต่จะแตกต่างที่เวลาของการขึ้นฝึกปฏิบัติงาน โดยจะสลับหมุนเวียนเวรปฏิบัติงานกันไป ซึ่งแบ่งเป็น 3 ช่วง คือ

สำหรับเวรปฏิบัติงานเช้า เวลา 6.45-15.00น. และต้องเข้าเรียนภาคทฤษฎีเวลา 15.00-17.30น.

สำหรับเวรปฏิบัติงานบ่าย เวลา 14.45-23.00น. และต้องเข้าเรียนภาคทฤษฎีเวลา 15.00-17.30น.

สำหรับเวรปฏิบัติงานดึก เวลา 22.45-7.00น. และต้องเข้าเรียนภาคทฤษฎีเวลา 15.00-17.30น.

ในกรณีที่ภรรยาต้องขึ้นฝึกปฏิบัติงานในตอนเช้า ก็จะตื่นนอนประมาณหกโมงเช้าทำธุระส่วนตัวแล้วจะเดินจากหอพักนอกสถาบันมาถึงที่ฝึกงานโดยใช้เวลาประมาณ 15 นาที และก็จะขึ้นฝึกทันทีจนกว่าจะถึงเวลาส่งเวรให้เพื่อนประจำเวรบ่ายรับช่วงต่อ จึงถือได้ว่าหมดภารกิจในการฝึกปฏิบัติหลังจากนั้นก็จะเข้าเรียนภาคทฤษฎีต่อที่คณะ ซึ่งก็ตั้งอยู่ในพื้นที่เดียวกันกับโรงพยาบาลที่

ฝึกงานจนเย็นก็จะไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ เพื่อพบปะพูดคุย ทานข้าว เล่นดนตรีกีฬาร่วมกันตามแต่โอกาสเหมาะสมแล้วค่อยกลับห้องพักของตนเองในเวลาไม่เกินสี่ทุ่ม

ถ้าต้องฝึกในตอนบ่ายถ้ารถจะตื่นสายแล้วก็รีบมาฝึกงานให้ทันเวลารับเวร ฝึกสักระยะหนึ่งก็ต้องขออนุญาตพี่ๆพยาบาลบนหอผู้ป่วยลงมาเรียนในเนื้อหาทฤษฎีที่สถาบันจนถึงช่วงเย็น ก่อนจะกลับขึ้นไปรับเวรต่อจนเสร็จ ซึ่งก็เป็นเวลาตีมากแล้วถ้ารถก็จะกลับไปพักผ่อนที่ห้องพักทันที ส่วนถ้าเป็นการฝึกงานในเวรคืนนั้น ถ้ารถก็ยังคงต้องมีการเรียนการสอนในช่วงบ่ายตามปกติทำให้เมื่อตื่นนอนแล้วถ้ารถก็จะมารอเข้าเรียน และรอขึ้นฝึกในเวรคืนที่สถาบันตั้งแต่ช่วงเที่ยงหรือช่วงบ่ายเลย โดยจะมีทั้งเล่นอยู่ที่หอพักนักศึกษาชายและอยู่ห้องสมุดอ่านหนังสือแต่ก็อาจจะอยู่ห้องคอมพิวเตอร์เพื่อพิมพ์งาน หรือเล่นอินเตอร์เน็ตตามแต่โอกาสก่อนเข้าเรียนต่อจากนั้นก็เรียนต่อจนถึงเย็นแล้วก็รออยู่ที่ห้องพักผู้ชายพูดคุย ชมโทรทัศน์ เล่นกีตาร์รอเวลารับเวรในช่วงคืนและกว่าจะออกเวรก็เช้า ถ้ารถก็จะกลับไปพักผ่อนทันทีเมื่อออกเวร

ในวันพฤหัสบดีและวันศุกร์ ถ้ารถจะตื่นนอนประมาณ 7 โมงเช้าและมาเรียนที่สถาบันจนถึงเวลาเย็น โดยทั้งสองวันจะมีการเรียนการสอนทั้งวัน เวลาหลังเลิกเรียนส่วนใหญ่ในวันพฤหัสบดี ถ้ารถจะนัดกับเพื่อนๆ นื่องๆ รวมถึงรุ่นพี่ที่จบแล้วมาเล่นฟุตบอลร่วมกัน โดยยิ่งถ้ามีรุ่นพี่มาร่วมเล่นด้วยก็จะมีแบ่งเป็นทีมรุ่นพี่แข่งกับรุ่นน้อง มีการเติมเงินเป็นการให้ออกค่าอาหารเย็นให้แก่อีกทีม ถ้ารถกล่าวว่า “นอกจากมันเพิ่มสีสันให้มากขึ้นแล้วยังทำให้ตื่นเต้นผมว่าพวกเรารักกันมากขึ้น แม้ผลการแข่งขันจะเป็นอย่างไรรุ่นพี่ที่จบแล้วก็จะช่วยออกเงินช่วยเหลือ เรียกว่าเป็นธรรมเนียมของเราก็ว่าได้ผมเห็นรุ่นพี่ทุกคนพูดเหมือนกันเสมอว่า ไว้มีงานทำแล้วจะให้เลี้ยงคืน ซึ่งถ้าผมจบก็คงต้องทำเช่นนี้เหมือนกัน” แต่ในกรณีที่ไม่มีเวลาว่างตรงกันถ้ารถก็จะกลับไปพักผ่อนที่ห้องพักของตนเอง สำหรับเย็นวันศุกร์ถ้ารถจะไปเที่ยวกับเพื่อนหญิงซึ่งเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ทั้งคู่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยมปลายที่ต่างจังหวัด ส่วนใหญ่จะนัดกันไปชมภาพยนตร์หรือซื้อเสื้อผ้าของใช้ส่วนตัวตามห้างสรรพสินค้า นอกจากนั้นก็อาจจะกลับไปเยี่ยมบ้านต่างจังหวัดถ้ามีโอกาส แต่ก็บ่อยครั้งเพราะถ้ารถคำนึงถึงค่าใช้จ่าย ส่วนใหญ่จึงจะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนหญิงจนได้เวลาพอสมควรก็จะไปส่งฝ่ายหญิงที่บ้านพัก แล้วก็กลับมาที่หอพักนักศึกษาพยาบาลชายในสถาบันเพื่อไปเที่ยวกันตามสถานบันเทิงถ้าว่างตรงกัน หรือถ้ามีการถ่ายทอดฟุตบอลก็จะไปหาร้านอาหารนั่งชมฟุตบอลเพราะไม่อยากเสียงดังรบกวนผู้อื่นในเวลากลางคืน แต่ถ้าไม่มีนัดก็จะกลับไปพักผ่อนที่ห้องพัก

สำหรับวันเสาร์และวันอาทิตย์ ถือเป็นวันพักผ่อนและการทำธุระส่วนตัวของถ้ารถกล่าวคือ ในช่วงเช้าของวันเสาร์จะเป็นการซักเสื้อผ้า ทำความสะอาดห้องพัก จากนั้นก็จะพักผ่อนจนถึงเย็น ก็ไปเที่ยวกับเพื่อนหญิงบ้างหรือไปเที่ยวกับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชาย โดยจะมีพี่ๆพยาบาลชายเอารถมารับตามแต่โอกาส แต่ถ้าว่างจริงๆก็จะพักอยู่ห้องพักสะอาดงาน ทบทวนตำราเรียนยิ่งถ้าเป็นช่วง

ใกล้สอบก็อาจจะต้องเข้ามาที่หอพักนักศึกษาพยาบาล เพื่อให้เพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิงช่วย ทบทวนให้ ถ้าเธอกล่าวว่า “สำหรับช่วงสอบ ผมเลิกคบเพื่อนผู้ชายไปเลยอยู่แต่กับผู้หญิง เพราะรู้ว่า ไม่มีผู้ชายคนไหนสามารถทบทวนวิชาเรียนให้ผมได้ ผมเห็นผู้ชายทุกคนก็ทำอย่างผมทั้งนั้น ผม ว่าต่างคนก็ต่างต้องเอาตัวรอดครับ” สำหรับวันอาทิตย์ของกำรเรียกได้ว่าอยู่พักผ่อนตลอดทั้งวัน โดยจะไม่ออกไปไหนจะอยู่แต่ที่ห้องพักเพื่อเตรียมตัวก่อนจะเข้าสู่การเรียนในวันจันทร์อีกครั้ง

ตารางที่ 6: สรุปลักษณะแต่ละช่วงวัยของกำร

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพ มารดา 2. นิสัยและพฤติกรรม	1. เกษตรกรรมและรับจ้างทั่วไป 2. ขยันเรียน มีความรับผิดชอบสูงทั้งการเรียน และการทำงาน โดยส่งตัวเองเรียนตั้งแต่เด็ก ชอบเล่นกีฬาฟุตบอล และเป็นตัวแทนแข่งขัน ตั้งแต่วัยเด็ก ชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ ชอบทำกิจกรรม เคยเป็นประธานนักเรียน สมัยมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นคนออคอม รู้จักประหยัด และมีจิตใจดี
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. นักวิทยาศาสตร์การกีฬา เพราะชอบกีฬา แต่เป็นอาชีพที่มั่นคงกว่า การเป็นนักกีฬา
4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียน พยาบาล	4. สนใจเรียน เนื่องจากได้รับคำแนะนำ จากอาจารย์ที่เคารพมาจากโรงเรียนเดิม โดยเชื่อว่าจบแล้วมีงานรองรับและผลตอบแทนดีรวมถึง มีทุนกู้ยืมรัฐบาลสำหรับค่าเล่าเรียน
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน 2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายและกิจกรรมที่พบ	1. มีความตั้งใจ ขยันเรียน แต่ยังคงความรับผิดชอบในการส่งงานให้ตรงเวลา 2. วางตัวปกติ เป็นตัวของตัวเอง พุดกันตรงๆ ไม่ปิดบัง คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน กิจกรรมที่พบคือ การเล่นฟุตบอล กีต้าร์ เทียวกลางคืน

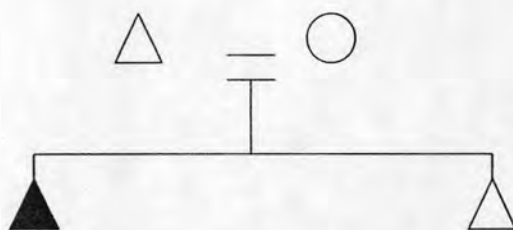
<p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p>	<p>3. ต้องวางตัวให้เรียบร้อยมากขึ้น สุภาพ รักษาความสะอาดของเครื่องแต่งกาย เพื่อสร้างความเชื่อมั่น กิจกรรมที่พบจะเป็นไปตามการปฏิสัมพันธ์กันในบริบทการเรียน เช่น การรวมกลุ่มทำงานและกิจกรรมต่างๆที่อาจารย์มอบหมาย</p>
<p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิด และการแสดงออก</p>	<p>4. ยอมรับบทบาทได้ มีการปฏิบัติดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - วางตัวสุภาพเรียบร้อย - มีความรับผิดชอบสูง - ทำงานทุกอย่างที่สามารถทำได้แม้จะไม่ใช่น้ำที่เพื่อประโยชน์ในการพยาบาล - ต้องไม่บ่น แม้งานจะมากเพราะเป็นผู้ชาย - ต้องภูมิใจและรักในวิชาชีพ
<p>5. ความชอบและแผนที่ต้องการทำงาน</p>	<p>5. ชอบความท้าทาย และการมีผู้ป่วยหลากหลายอาการในการเข้ามารักษา</p>
<p>6. การใช้ชีวิตประจำวัน ในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p>	<p>จึงต้องการทำงานในแผนกฉุกเฉิน(ER)</p> <p>6. ชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชาย เล่นกีตาร์ เกมส่ ชมโทรทัศน์ร่วมกันเสมอในวันธรรมดา ส่วนวันหยุดจะเล่นฟุตบอลในช่วงเย็นก่อนจะไปเที่ยวกลางคืนต่อเมื่อมีโอกาสหรือหยุดตรงกัน นอกจากนั้นยังเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า ชมภาพยนตร์ทานอาหารหรือช้อปปิ้งกับเพื่อนหญิงต่างสถาบัน</p>
<p>7. การวางแผนอนาคต</p>	<p>7. ต้องทำงานเป็นพยาบาลชายอย่างแน่นอน รักในอาชีพนี้และจะต้องสอบใบประกอบวิชาชีพให้ได้โดยเร็ว เพื่อแสดงถึงศักยภาพ มาตรฐานความน่าเชื่อถือ และรายได้ที่สูงขึ้นแก่ตนเอง ถ้ามีโอกาสก็จะเรียนต่อโทในสาขาพยาบาลเพื่อให้รู้สึกซึ่งยิ่งขึ้น</p>

กรณีที่ 4 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 4 ศิวัด (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

ศิวัด อายุ 23 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ จตุรัส จังหวัดชัยภูมิ จบการศึกษาจากวิทยาลัยเทคนิคแห่งหนึ่งในจังหวัดชัยภูมิ ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือปวส. ได้เกรดเฉลี่ย 2.68 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของคณะ พยาบาลศาสตร์ เป็นคนที่มีบุคลิกกระตือรือร้นชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ ถ้าเดินคนเดียวก็จะดูเป็นคนขริบเดินตัวตรงอย่างไม่สนใจมองใคร รูปร่างเล็ก ผอม สูงประมาณ 165 เซนติเมตร ผิวคล้ำ ตัดผมทรงทรงสั้น อหยาศัยดีเป็นมิตรกับทุกคน โดยเฉพาะการทำความเคารพอาจารย์จะไม่เคยละเลย แม้แต่ครั้งเดียวจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่ามีครั้งใดเลยที่ ศิวัดไม่ยกมือไหว้ผู้วิจัยเมื่อพบเห็น แม้จะอยู่ไกลกันก็ตาม สมาชิกในครอบครัวของ ศิวัดมีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วยพ่อ แม่ น้องชาย และตัวศิวัด พ่อของ ศิวัดอายุ 48 ปีประกอบอาชีพเกษตรกร แม่อายุ 43 ปีประกอบอาชีพแม่บ้าน ส่วนน้องชายอายุ 19 ปีกำลังศึกษาอยู่เช่นกัน

แผนภูมิเครือญาติ

Ego อายุ 23ปี

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

ศิวัดอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นมาก แม่พ่อจะประกอบอาชีพเกษตรกร แต่ก็มิได้ถึงกับขาดแคลน พ่อและแม่ของศิวัดจะสนิทใกล้ชิดกับศิวัดและน้องชายเป็นอย่างมากเพราะเป็นลูกชายทั้ง 2 คน โดยพ่ออยากได้ลูกผู้ชายอย่างมาก ศิวัดเล่าว่าพ่อเป็นหัวหน้าครอบครัวที่มีความรับผิดชอบมาก ท่านดูแลครอบครัวได้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ศิวัดได้รับการศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นปวส. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) ในจังหวัดชัยภูมิมาโดยตลอด ศิวัดเล่าว่าเป็นคนที่ไม่ค่อยขยันเรียนมาตั้งแต่เด็กๆ เรียนแก้ผ่านๆ ซึ่งพ่อแม่จะคอยตักเตือนอยู่เสมอ ถึงศิวัดจะเรียนไม่ค่อยเก่งแต่ก็ไม่เคยสร้างความลำบากใจให้กับพ่อกับแม่ เขาเล่าต่อว่า ส่วนใหญ่จะสนใจในด้านกีฬามากกว่า ศิวัดชอบ

กีฬาฟุตบอลมาตั้งแต่เด็ก โดยเริ่มฝึกเล่นกับเพื่อนๆ มาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ศีวิตเป็นคนมี ทัศนคติเข้ากับเพื่อนๆ ได้ง่าย ศีวิตเล่าว่าสมัยอนุบาลแม่ไปส่งที่โรงเรียนเพียงครั้งเดียว ศีวิตก็สามารถไปโรงเรียนเองได้และเข้ากับเพื่อนๆ ได้อย่างรวดเร็ว ไม่ร้องไห้ตามแม่เหมือนเพื่อนในวัยเดียวกันคนอื่นๆ

ศีวิตชอบกีฬาฟุตบอลมากจนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้เป็นตัวแทนในระดับโรงเรียน และได้เป็นตัวแทนในระดับตำบลไปแข่งขันอีกด้วย แต่ศีวิตเล่าต่อว่าไปไม่ถึงระดับจังหวัดเพราะมีข้อจำกัดด้านรูปร่างที่ค่อนข้างเล็ก จากการพูดคุยของผู้วิจัยทำให้ทราบว่าชีวิตในสมัยประถมศึกษาของศีวิตจะเน้นในเรื่องกีฬามากกว่าด้านการเรียน จนเข้าสู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเปลี่ยนจากโรงเรียนเดิมเป็นโรงเรียนใหม่ซึ่งอยู่ในตัวจังหวัด เป็นโรงเรียนผู้ชายล้วนที่มีชื่อเสียงในจังหวัด ศีวิตเล่าให้ฟังว่ารู้สึกภูมิใจมากที่ได้เรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ แต่ศีวิตเล่าว่าการเรียนนั้นยังเหมือนเดิมคือไม่ค่อยขยัน สอบได้แต่พอผ่านๆ และยังคงเล่นกีฬาฟุตบอลอยู่จนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และได้หันเหไปเรียนต่อในด้านสาขาวิชาชีพที่วิทยาลัยเทคนิคแห่งหนึ่งในจังหวัด โดยมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาจากการที่มีเพื่อนๆ ไปเรียนกันหลายคน และชอบในเครื่องแต่งกายของสถาบัน โดยศีวิตเล่าว่า “ใส่เสื้อชอบแล้วรู้สึกเท่เป็นผู้ชายเต็มตัว” ประกอบกับสมัยนั้นพ่อได้ซื้อรถจักรยานยนต์ให้ซึ่งในต่างจังหวัดนั้น ศีวิตเล่าว่า นักเรียนสายวิชาชีพจะต้องขับรถจักรยานยนต์ไปเรียน โดยถือเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มนักศึกษาอาชีพะ ยิ่งทำให้ศีวิตไม่ลังเลที่จะเลือกศึกษาต่อที่นี้ทันที และก็เรียนจนจบในชั้นปวช.(ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น)

จากนั้นเมื่อศีวิตเรียนจบก็เลือกศึกษาต่อปวส.(ประกาศนียบัตรชั้นสูง) และศีวิตก็เรียนต่อทันทีจนจบ ศีวิตเล่าว่าในสมัยเรียนที่นี้นั้นไม่ค่อยตั้งใจเรียนเท่าใดนัก ส่วนใหญ่เวลาจะหมดไปกับการสนุกสนานกับเพื่อนๆ มีการแข่งขันแข่งรถจักรยานยนต์แข่งกันในกลุ่มเพื่อนๆ โดยศีวิตกล่าวว่า “เล่นเป็นหลัก เรียนเป็นรอง” แต่อย่างไรก็ดีเมื่อมาถึงทางเลือกเนื่องจากจบปวส.แล้ว ศีวิตจึงเริ่มสนใจอนาคตมากขึ้น เริ่มปรึกษารอบคร่าวว่าจะเรียนอะไรต่อดี หรือจะทำงานดี ครอบครัวยังไม่ได้ให้คำแนะนำให้เลือกเรียนต่อ โดยให้เลือกเรียนวิศวะก็ได้หรือถ้าไม่ไหวก็ให้ลองเลือกเรียนพยาบาล เพราะมีคนแถวบ้านซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันกับศีวิตเรียนอยู่ รวมถึงศีวิตเองก็มีญาติเป็นพยาบาล แต่ที่บ้านก็ไม่ได้บังคับเท่าใดนัก แต่ในใจศีวิตนั้นชอบด้านวิศวะมากกว่า และได้ไปสอบที่เทคโนโลยีพระนครเหนือ แต่ไม่ติด จากนั้นครอบครัวก็ให้เลือกรเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน 2 แห่งคือม.กรุงเทพ กับม.รังสิต แต่ขอคำสัญญาจากศีวิตว่าจะต้องเรียนให้จบถึงจะให้เรียน ทำให้ศีวิตเริ่มรู้สึกลังเล เพราะไม่มั่นใจในตัวเอง เนื่องจากสังคม บรรยากาศสถานศึกษา ค่อนข้างมีสิ่งรบกวนใจ ขี้เขวอะ ประกอบกับศีวิตเป็นคนคิดเพื่อนก็กลัวจะไม่จบ จึงเริ่มสนใจที่จะเลือกเรียนพยาบาลตามคำแนะนำ เพราะเข้าใจว่าสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน รวมถึงกลุ่มเพื่อนที่มีผู้หญิงเป็น

ส่วนใหญ่ จะทำให้สร้างบรรยากาศให้ตั้งใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น และยังมีคนรู้จักที่นั่นคือ เพื่อน แถวบ้านที่มาเรียนอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว ทั้งๆ ที่ตนเองก็ไม่ได้ชอบแต่ก็จะเรียนด้านนี้แต่เพื่ออนาคต

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

ศิวต์เล่าว่าก้าวแรกที่เข้ามาเรียนรู้สักโคคเดี่ยวย่างมากทั้งจากที่นี่มีแต่ผู้หญิง ประกอบกับมี เพื่อนผู้ชายที่เข้ามาเรียน 3 คน แต่ยังไม่สนิทกันทำให้ยังไม่กล้าที่จะพูดคุยกันเท่าใดนัก ศิวต์ใช้ คำพูดว่า “ผมรู้สึกเป็นของแปลกของที่นี่” เพราะเห็นสายตาสาวๆที่มองแล้วคิดว่า เขาคงคิดว่าเราเป็น ผู้ชายแล้วมาเรียนพยาบาลทำไม แต่ก็พยายามทำใจเพื่อครอบครัวและอนาคตของตนเอง จนเข้าสู่ การเรียนในชั้นปีที่ 1 ในปีพ.ศ. 2546 เป็นปีแรกที่ทางสถาบันมีนโยบายขยายให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของคณะพยาบาลศาสตร์ไปเรียนร่วมกับคณะอื่นๆ ที่วิทยาเขตต่างจังหวัด เพราะด้วยสภาพพื้นที่ ของหอพักนักศึกษานั้นมีจำนวนจำกัด ไม่มีเพียงพอต่อจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นทุกๆปี ทำให้ศิวต์ ต้องไปเรียนที่วิทยาเขตต่างจังหวัด

ตรงจุดนี้ศิวต์เล่าว่า ความเงินอายุที่เป็นชนส่วนน้อยนั้นลดลง เพราะมีเพื่อนต่างคณะที่เป็น ผู้ชายอยู่มาก ทำให้มีสังคมมากขึ้น ได้พบปะพูดคุยกันตามประสาลูกผู้ชาย ได้เล่นฟุตบอลทุกๆ เย็น ความเป็นอยู่ดีมากเป็นหอพักผู้ชาย ภายในสถาบันอากาศดี สวย อยู่ใกล้ชายหาด ในปีที่นั้นไม่ ค่อยเครียดกับการเรียน เพราะเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไปจึงไม่ได้กดดัน และรู้สึกว่าเรียน เหมือน กับ สาขาอื่นๆ ไม่ได้ยากเย็นอะไรนัก จึงผ่านมาแบบสบายๆ และความตั้งใจรวมถึงความรับผิดชอบ ก็ ไม่ได้ดีดั่งที่คาดหวังเหมือนตอนแรกเข้า จนในที่สุดเมื่อขึ้นปี 2 ต้องย้ายกลับมาเรียนที่กรุงเทพฯ โดยผู้ชายมี 3 คน แต่หอพักของสถาบันนั้นสามารถอยู่ได้แค่ 2 คน ทำให้ต้องมี 1 คนอยู่หอนอก สถาบัน แต่ศิวต์เลือกอยู่หอในสถาบันเพราะห่วงเรื่องสภาพแวดล้อมจะทำให้พาตนเองเสียการเรียน เพราะรู้ตัวเองดีว่าเป็นคนไม่ค่อยรับผิดชอบ ติดเพื่อน ไม่ค่อยพยายามเท่าใดนัก

ศิวต์เล่าว่าในปี 2 ต้องปรับตัวมากจากการเรียนที่หนักทั้งภาคทฤษฎีและยังต้องขึ้นฝึกงาน บนหอผู้ป่วยสูงอายุ ทำให้มีเวลาพักผ่อนน้อย งานที่ต้องส่งอาจารย์มีมากซึ่งทำไม่ค่อยจะทัน ศิวต์ พูดว่า “รู้สึกได้ถึงความเปลี่ยนแปลงในชีวิต ต้องรับผิดชอบมาก ปรับตัวแทบไม่ทัน บางวัน ทำงานจนสว่างคาตาก็มึ” และยังบอกว่ารู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วมากในแต่ละวัน ผมเริ่มซึมซับความ เป็นพยาบาล ได้ทีละน้อยจนเริ่มปรับตัวเองได้ พร้อมกับเริ่มรู้สึกดีกับอาชีพพยาบาลเพราะเห็นตัวเอง สามารถให้การพยาบาลได้ ผู้ป่วยสูงอายุนั้นชม เอ็นดูและฟังคำแนะนำของผม ที่สำคัญศิวต์พูดว่า “ เปลี่ยนตนเองเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูง ให้ความสำคัญกับเวลามากขึ้น เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ” ศิวต์เล่าว่าบนหอผู้ป่วยสูงอายุนั้นมีทั้งความยากความง่ายคือ ในกรณีง่ายนั้นหมายถึงไม่ต้องให้การ พยาบาลตลอดเวลา เพราะผู้ป่วยจะใช้เวลาพักผ่อนเป็นส่วนใหญ่แต่ความยากก็คือผู้ป่วยสูงอายุจะ ต้องการให้เอาใจและดูแลใกล้ชิดเป็นพิเศษ ต้องให้ความเข้าใจและใช้จิตวิทยาพอควรแต่ผมก็ไม่ได้

รู้สึกลำบากใจมากนัก เพราะรู้สึกเหมือนท่านเหล่านั้นเป็นเหมือนญาติผู้ใหญ่และต้องการฝึกให้เก่ง เพื่อใช้กลับไปดูแลพ่อแม่ให้ได้

แต่สำหรับวันหยุดสัปดาห์ก็จะพยายามคลายเครียดอยู่เสมอ ด้วยการชวนเพื่อนๆ และรุ่นพี่ไปเที่ยวตามสถานบันเทิงเพื่อคลายเครียด โดยส่วนใหญ่จะไปแถวรัชดาเพื่อกินดื่มตามปกติ เมื่อผู้วิจัยถามว่าเคยมีคนที่มาเที่ยวถามหรือไม่ว่ากำลังทำอะไรอยู่หรือเรียนที่ใด สิวัดตอบว่ามี โดยจะตอบไปว่าไม่ได้ทำอะไรและยังไม่ได้เรียนเพราะมันใจแน่นๆว่า เขาต้องถามต่ออีกแน่ว่าทำไมถึงมาเรียนพยาบาลและอีกส่วนคือไม่อยากอ้างชื่อสถาบันกลัวคนมองไม่ดี ผู้วิจัยถามว่ารู้ได้อย่างไรว่าเขาจะถามต่อเช่นนั้น สิวัดตอบว่ารุ่นพี่ที่เคยตอบไปเช่นนั้นแล้วก็เสียเวลาอธิบายอยู่นาน “ผมก็เกียจพูด ผมอยากเที่ยวให้สนุก ผมกลัวว่าถ้าบอกแล้วเขาเหล่านั้นจะคิดว่าไม่น่ามาเที่ยวเลยไม่สมกับเรียนพยาบาล และคงมองผมเหมือนตัวประหลาดจนผมไม่สนุก” สิวัดเรียนได้ดีขึ้นและตั้งใจมากขึ้น จากทั้งการสังเกตและการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยเอง

ในชั้นปีที่ 3 เป็นการเรียนการสอนที่มีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเช่นเดียวกับตอนปี 2 แต่จะเปลี่ยนจากการฝึกงานบนหอผู้ป่วยสูงอายุเป็นหอผู้ป่วยเด็กแทน ซึ่งสิวัตได้เล่าว่า ก็รู้สึกดีกับหอผู้ป่วยเด็ก รักเด็กมากขึ้น เข้าใจคนเป็นแม่มากขึ้น และได้เรียนรู้เรื่องการผดุงครรภ์ ได้ฝึกทำคลอด ซึ่งถือเป็นสิ่งที่สิวัตรู้สึกกดดันมาก แต่สิวัตก็ได้เล่าว่า “มันก็แค่ช่วงแรกแต่เมื่อเราลองทำลงไปในตอนฝึกกับหุ่นก็ถูกบ้างผิดบ้างแต่เมื่อหัดบ่อยครั้งขึ้นก็จะชำนาญไปเอง ในที่สุดเมื่อเจอของจริงก็จะทำได้อย่างมั่นใจ และก็ภูมิใจด้วยว่าสามารถให้ชีวิตมนุษย์ออกมาดูโลกได้อย่างปลอดภัย” สิวัดประกอบตัวในเรื่องการเรียนมาโดยตลอดจนผ่านมาถึงปัจจุบันในชั้นปีที่ 3 เขาเล่าว่าเขารู้สึกมีความตั้งใจมากขึ้นและปรับตัวให้เข้ากับวิชาชีพนี้ได้ดี รวมถึงกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ทั้งกลุ่มเพื่อน อาจารย์ พยาบาล แพทย์รวมถึงผู้ป่วย โดยพูดว่า “วันนี้ผมคุ้นเคยและเข้าใจในบทบาทของผมดี และก็เริ่มที่จะรักในอาชีพในอนาคตของผม” ผู้วิจัยเห็นด้วยกับคำพูดของสิวัต เพราะจากการสังเกตพบว่า ในปัจจุบันสิวัตตั้งใจมากขึ้นทั้งการเรียนและการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วย รู้จักรับผิดชอบ ความเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากและเป็นที่ยอมรับของทั้งแพทย์ พยาบาล และผู้ป่วยอีกด้วย

สิวัตวางแผนในอนาคตไว้ว่า เมื่อจบการศึกษาจะประกอบอาชีพพยาบาลที่ได้เรียนมา โดยอยากจะทำในแผนกฉุกเฉิน แต่คิดว่าจะทำประมาณ 10 ปี เพื่อเก็บเงินไว้ลงทุนทำธุรกิจส่วนตัวต่อไป เพราะไม่อยากเป็นลูกจ้างใคร อยากมีอิสระเป็นเจ้าของกิจการเอง แต่ก็ไม่ได้เกลียดหรือไม่ชอบในอาชีพพยาบาล แต่ถือเป็นข้อดีเพราะเป็นความรู้ติดตัวไว้ดูแลพ่อแม่ หรือญาติพี่น้องได้ แต่อย่างไรก็ดีสิวัตเล่าว่า “ผมจะทำอาชีพพยาบาลให้ดีที่สุดจนกว่าจะมีเงินเก็บสักก้อน เพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ชีวิต เพราะถ้ามีอายุมากขึ้นแล้วคงจะลำบากในการให้พยาบาล เพราะผมว่าผมคงเหนื่อยง่ายไม่แข็งแรงเหมือนแต่ก่อน” จากคำพูดนี้ผู้วิจัยเห็นว่า สิวัตวางแผนไว้ล่วงหน้าอย่างตั้งใจ และเข้าใจว่า สิวัตมิได้รังเกียจในวิชาชีพพยาบาล แต่เพียงต้องการความมั่นคงในชีวิต และเห็นว่า

อาชีพพยาบาลเป็นอาชีพที่ต้องสละเวลามาก ถ้ามีอายุมากขึ้นการพักผ่อนน้อยคงไม่ดีต่อร่างกาย จึงคิดจะประกอบธุรกิจส่วนตัว คำพูดสุดท้ายที่ชีวิตบอกว่า “คนทุกคนไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงจะทำอาชีพอะไรก็ได้แต่ขอให้ตั้งใจ จริงจัง รักในงานนั้นคือที่สุดแล้ว” นั่นแสดงว่าชีวิตคิดว่ามีความเสมอภาคทางเพศในการทำงานอย่างแน่นอน

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

ในวันจันทร์ถึงวันพุธ ชีวิตจะตื่นนอนเวลาประมาณ 7.00 น. – 7.30 น. เพื่อไปเรียนให้ทันเวลา 8.00 น. ซึ่งถือว่าไม่ลำบากเพราะเนื่องจากชีวิตพักอยู่หอพักนักศึกษาพยาบาลชายภายในสถาบัน ในวันจันทร์กับวันอังคารนั้น จะมีการเรียนการสอนตลอดทั้งทั้งวัน โดยจะเลิกเรียนเวลาประมาณ 16.00 น. ยกเว้นวันพุธจะมีเรียนเฉพาะช่วงเช้า คือตั้งแต่เวลา 8.00 น. – 12.00 น. หลังจากนั้นในช่วงบ่ายชีวิตจะต้องไปเยี่ยมผู้ป่วยหรือไปเฝ้าดูอาการ ก่อนที่จะขึ้นฝึกปฏิบัติงานในวันรุ่งขึ้น จนถึงเวลาประมาณ 15.00 น. ก็ต้องรีบกลับมาที่หอพักเพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับเรียนวิชาผลศึกษาต่อในช่วงเย็นเวลาประมาณ 16.00 น. จนถึง 17.30 น.

หลังจากเลิกเรียนในแต่ละวันชีวิตจะอยู่พูดคุยกับเพื่อนๆ นักศึกษาพยาบาลชายด้วยกันเป็นประจำ โดยส่วนใหญ่มักจะมารวมตัวกันภายในห้องพักนักศึกษาพยาบาลชายของสถาบัน ถ้าบางวันมีเวลาว่างก็จะชวนกันเล่นฟุตบอลภายในสถาบัน ตั้งแต่เวลาประมาณ 19.00 น. จนถึงเวลาประมาณ 21.00 น. หลังจากเลิกเล่นแล้วก็จะกลับมาอาบน้ำและชวนกันไปรับประทานอาหารเย็นที่ตลาดใกล้กับสถาบัน แล้วจึงแยกย้ายกับเพื่อนๆ กลับหอพัก เพื่อชมโทรทัศน์บ้าง ทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์หรือทบทวนตำราเรียนบ้างแล้วแต่โอกาส แล้วจึงเข้านอนเวลา 24.00 น.

ในวันพฤหัสบดีและวันศุกร์ จะมีการฝึกปฏิบัติงานการให้การพยาบาลบนหอผู้ป่วยที่โรงพยาบาลเด็ก โดยฝึกปฏิบัติงานเช้าตั้งแต่ เวลา 7.45 น. - 15.00 น. ทำให้ทั้ง 2 วันจะต้องตื่นนอนเร็วขึ้นคือเวลา 6.00 น. เพราะจะต้องรีบไปขึ้นรถของสถาบันพร้อมกับเพื่อนๆ ให้ทันเวลา 6.45 น. เพื่อไปส่งที่ฝึกปฏิบัติงาน เช่นเดียวกับในตอนเย็นต้องกลับมาขึ้นรถของสถาบันให้ทันเวลา 15.30 น. แต่ถ้ามีภารกิจมากหรือไม่สามารถมาได้ทันเวลาก็จะต้องกลับเอง เมื่อกลับมาถึงก็จะรีบอาบน้ำและพักผ่อนเนื่องจากค่อนข้างเหนื่อยจากการฝึกปฏิบัติงาน และจะตื่นขึ้นมาประมาณ 21.00 น. เพราะรู้สึกหิวจนต้องออกไปหาอาหารรับประทาน แล้วจึงกลับมาชมโทรทัศน์หรือทำงานที่ค้างส่งของอาจารย์ที่ให้ไว้ พร้อมกับเล่าประสบการณ์บนหอผู้ป่วยในแต่ละวันให้เพื่อนร่วมห้องฟัง แล้วเข้านอน ในวันศุกร์ก็จะคล้ายกันแต่ในช่วงเย็นทางสถาบันจะอนุญาตให้นักศึกษากลับบ้านได้ก็จะกลับต่างจังหวัด หรือถ้าไม่ได้กลับก็จะไปหาเพื่อนสมัยเรียนเทคนิคด้วยกันเพื่อสังสรรค์หรือพูดคุยกันในเรื่องต่างๆ แต่จะไม่คุยเรื่องเรียนเท่าใดนัก แล้วกลับเข้าหอพักเพื่อพักผ่อนตามปกติ

ในวันเสาร์ จะตื่นนอนเวลาประมาณ 8.30 น. – 9.00 น.เพื่อชมโทรทัศน์แล้วอาบน้ำแต่งตัวออกไปทานอาหารแล้วกลับเข้านอน หรือในบางครั้งอาจเลยออกไปหาซื้อของกับเพื่อนๆตามห้างสรรพสินค้า แล้วจึงกลับแต่ถ้าวันไหนมีการถ่ายทอดฟุตบอลก็จะไปชมฟุตบอลร่วมกับเพื่อนๆที่หอพักของเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายนอกสถาบัน เพราะจะสามารถส่งเสียงเชียร์ได้เต็มที่สนุกสนานกว่าหรือในบางครั้งอาจไปชมตามสถานบันเทิงที่มีถ่ายทอด รวมถึงยังได้มีโอกาสสังสรรค์กันอีกด้วย จากนั้นก็จะกลับหอพักเข้านอน

ในวันอาทิตย์ ตามปกติก็จะตื่นนอนประมาณ 8.30 น. -9.00 น. แต่ถ้าวันเสาร์ไหนกลับดึกก็จะตื่นสายเพราะเพลีย หลังจากนั้นก็จะอาบน้ำและชมโทรทัศน์ แล้วออกไปหาอาหารรับประทานข้างนอกแล้วกลับมาพักผ่อน แต่ในบางอาทิตย์ก็จะไปเที่ยวกับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิงซึ่งจะกลับมาจากบ้านที่ต่างจังหวัด ส่วนใหญ่จะไปห้างสรรพสินค้า ชมภาพยนตร์ หาซื้อเสื้อผ้า ของใช้ต่างๆแล้วมาส่งให้ทันเวลาปิดหอพักคือเวลา 22.00 น. แล้วก็เข้าหอตนเองอาบน้ำ ทบทวนตำราเรียนสำหรับวันจันทร์ แล้วจึงเข้านอน

ตารางที่ 7: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของชีวิต

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. เกษตรกรรม-แม่บ้าน
2. นิสัยและพฤติกรรม	2. ไม่สนใจเรียน ขาดความขยัน ชอบเล่นฟุตบอล เคยเป็นตัวแทนแข่งขันในระดับตำบล มีอัธยาศัยดี ติดเพื่อน ชอบเรื่องเครื่องยนต์และ รถจักรยานยนต์
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. ด้านวิศวะ เพราะชอบเรื่องเครื่องยนต์ อีกทั้งสำเร็จ การศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมาแล้ว ยังมีความรู้มากขึ้น
4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียน พยาบาล	4. สนใจเข้าศึกษา เนื่องจากคำแนะนำจากครอบครัว อีกทั้งมีญาติเป็นพยาบาล ซึ่งข้อดีของการเป็นพยาบาล โดยเฉพาะการมีงานรองรับ มีศักดิ์ศรี รายได้ที่ได้รับ ประกอบกับถ้าเรียนต่อสาขาเดิมที่มหาวิทยาลัยเอกชน ก็กลัวจะไม่จบเพราะติดเพื่อน และการว่างงาน

อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน	1. มีความสนใจน้อย ขาดความรับผิดชอบการส่งงานตามเวลาที่กำหนด แต่กลับมีความรับผิดชอบและตรงต่อเวลาในการขึ้นฝึกงานบนหอผู้ป่วย เน้นภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี ทำให้การเรียนมีคะแนนไม่คืบหน้าพอผ่านไปได้นั้น
2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ	2. ไม่ต้องปรับตัว รู้จักกันง่ายมีอยู่น้อย พูดกันตรงๆ กิจกรรมที่พบคือ การทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อผ่อนคลาย เล่นฟุตบอล ชมโทรทัศน์ เล่นกีตาร์ เกมสื่อกีฬา และการเล่นบอร์ดเกม
3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ	3. ปรับตัวพอสมควร โดยเฉพาะในช่วงแรกวางตัวขี้อาย สุภาพ ระวังคำพูด เมื่อสนิทกันมากขึ้นก็จะคล้ายผู้ชาย แต่ยังคงต้องระวังคำพูดและคิดก่อนพูดเสมอ กิจกรรมที่พบคือ การทำงานต่างๆและกิจกรรมร่วมกัน ในบริบทของการเรียน นอกนั้นก็จะมีโอกาสเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าเป็นกลุ่มใหญ่
4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก	4. ยอมรับด้วยความรู้สึกรังเกียจ มีการปฏิบัติดังนี้ - มีการตัดสินใจที่ดี และรวดเร็ว พร้อมทั้งใช้จิตใจในการให้การพยาบาล ได้เรียนรู้จากการทำคลอด - รู้สึกเสมอว่าผู้ป่วยเป็นญาติพี่น้องของตนเอง - ต้องใช้ความเข้าใจ มีจิตวิทยา อดทน เรียนรู้จากการให้การพยาบาลผู้ป่วยสูงอายุ - รักษาเวลา มีความรับผิดชอบสูงในหน้าที่
5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน	5. ชอบการให้การพยาบาลที่หลากหลายรูปแบบ ทำหาย เหมือนได้พิสูจน์ตัวเองว่าทำได้หรือไม่ จึงอยากจะทำหน้าที่แผนกฉุกเฉิน(ER)
6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์	6. ชอบอยู่ในหอพักคนเดียว เน้นการนอนพักผ่อนมาก นอกนั้นก็ชมโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านหนังสือฟุตบอล และหนังสือขายรถยนต์มือสองและตึกแถวรถยนต์ในวันหยุดมักจะไปเที่ยวกับเพื่อนหญิงต่างสถาบันตามห้างสรรพสินค้า และที่ซื้อสินค้าของวัยรุ่นทั่วไป

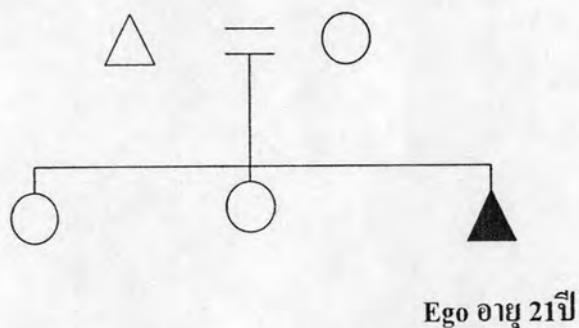
7. การวางแผนอนาคต	7. เป็นพยาบาลก่อนประมาณ 10 ปี เพื่อสะสมทุนไว้ทำธุรกิจส่วนตัวเพราะไม่อยากเป็นลูกจ้าง อีกทั้งถ้ามีอายุมากขึ้นคงลำบากกับการทำงานเป็นพยาบาล แต่ความรู้ทั้งหมดยังมีประโยชน์มากกับครอบครัว
-------------------	--

กรณีที่ 5 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 5 นที (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

นที อายุ 21 ปี ถิ่นสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอสัตหีบจังหวัดชลบุรี โดยได้เกรดเฉลี่ย 2.60 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของคณะพยาบาลศาสตร์ เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย ไม่ค่อยพูดแต่จะคุยเก่งถ้าพูดคุยด้วยในเรื่องที่สนใจคือเรื่องดนตรีหรือเรื่องการทำกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ในวิทยาลัย นทีเป็นคนรูปร่างสมส่วนลำสันสูงประมาณ 168 เซนติเมตร ผิวขาว ตัดผมทรงสั้นไว้รอก ไทรเล็กน้อย อหยาศัยดีเป็นมิตรกับทุกคน ชอบเก็บตัวอยู่ในหอพักถ้าไม่มีเรียนจะชอบฟังเพลงเป็นประจำเมื่อมีเวลาว่าง สมาชิกในครอบครัวของ นทีมีทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วยพ่อ แม่ พี่สาว 2 คนและตัว นที พ่อของ นที อายุ 55 ปี ประกอบอาชีพรับราชการ แม่อายุ 50 ปีประกอบอาชีพแม่บ้าน ส่วนพี่สาวคนโตอายุ 24 ปีประกอบอาชีพพยาบาล พี่สาวคนรอง อายุ 23 ปี ประกอบอาชีพ พยาบาลเช่นเดียวกัน

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

นทีเป็นลูกชายคนสุดท้องของครอบครัว โดยมีพ่อรับราชการทหาร มีแม่เป็นแม่บ้าน ชีวิตวัยเด็กของนทีนั้นค่อนข้างเรียบง่าย โดยนทีได้เล่าว่า เริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลที่โรงเรียนใกล้บ้าน นทีเล่าว่าในวัยเด็กตั้งแต่อนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษา การเรียนของนทีค่อนข้างดีมาโดยตลอด และจัดได้ว่าเป็นเด็กเรียนดีคนหนึ่ง นทีจะสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ เพราะพ่อจะค่อนข้างมีระเบียบวินัยมาก และชอบดุว่ากล่าวนทีอยู่เสมอ ส่วนพี่สาวทั้งสองคนของนทีนั้น นทีบอกว่าไม่ค่อยสนิทมากนัก เพราะสมัยเด็กๆ นทีชอบไปเล่นกับเพื่อนๆ แถวบ้านมากกว่า เพราะเมื่อที่พี่สาวเล่นแต่ตุ๊กตาบ๊อง ขายของบ้าง ซึ่งนทีไม่ชอบเล่นจึงไม่ค่อยจะสนิทกับพี่สาวเท่าที่ควร นทีเป็นเด็กขยันจนกระทั่งชั้นประถม ศึกษปีที่ 6 นทีได้รับสิทธิพิเศษให้เข้าเรียนต่อโดยไม่ต้องสอบแข่งขันในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนเดิม และได้อยู่ห้องที่ 1 ซึ่งถือว่าเป็นห้องของเด็กที่เรียนเก่ง นทีได้กล่าวให้ฟังอย่างภาคภูมิใจ

จากนั้นเมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นทีเริ่มสนใจเล่นดนตรีและจะคิดเพื่อนมาก เริ่มแบ่งเวลาให้กับการเรียนน้อยลง จากเด็กที่เคยเรียนเก่งนทีบอกว่ากลายเป็นเริ่มเรียนไม่ทันเพื่อน เพราะไม่ค่อยอ่านหนังสือ บางวันก็ขาดชั้นเรียนเพื่อไปซ้อมดนตรี จนทำให้การเรียนชั้น ม.1 สอบตกไปหลายวิชา นทีบอกว่าเขาต้องทำอะไรสักอย่างหรือปรับปรุงตัวใหม่ในชั้นต่อไป นทีพยายามเรียนให้ดีขึ้นแต่ก็ไม่ถึงกับดีเท่าที่ควร จึงเริ่มหันเหความชอบไปเรียนด้านวิชาสายอาชีพด้านช่างยนต์ เพราะเห็นว่าตัวเองไม่เหมาะกับวิชาสายวิทย์-คณิต ประกอบกับเพื่อนๆ ส่วนใหญ่ในโรงเรียนมักจะนิยมไปเรียนต่อที่วิทยาลัยเทคนิคเป็นจำนวนมาก และมองว่าเมื่อจบออกมาจะได้หางานทำได้ แต่เมื่อนำเรื่องนี้ไปปรึกษาแม่ก็ได้รับการปฏิเสธ และได้รับคำแนะนำให้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นทีไม่กล้าขัดจึงเรียนต่อชั้น ม.ปลายที่โรงเรียนเดิม นทีกล่าวว่า “แม่ผมเป็นคนวางแผนชีวิตให้กับทุกคนทั้งผมและพี่สาวทั้งสองคน”

การเรียนในชั้น ม.ปลายนทีเล่าว่า เขาคิดเพื่อนมากขึ้น ไม่ค่อยสนใจเรียน ประกอบกับความผิดหวังที่อยากเรียนช่างยนต์ เพราะชอบเรื่องเครื่องยนต์ รถยนต์ มาตั้งแต่เด็ก ซึ่งนทีได้ขับรถยนต์ไปเรียนตั้งแต่ชั้น ม.1 ถึงแม้ว่าจะยอมทำตามความต้องการของแม่ แต่นทีก็ไม่มีความสุขในชีวิตช่วงที่เรียนอยู่ชั้น ม.ปลาย นทีเล่าต่ออีกว่า “ผมทราบว่าสายวิทย์-คณิตมันกว้างและคูดีกว่าสายอื่นๆ แต่ถ้าเราไม่ชอบเสียแล้วมันก็ไม่มีความหมาย” แม่ของนทีเคยหวังอยากให้นทีสอบเตรียมทหาร แต่นทีไม่ชอบวัฒนธรรมของทหาร คือ ต้องนับถือกันตามลำดับบังคับบัญชา เช่น จบนายร้อยมาแล้วมาสั่งให้จำซึ่งมีอายุมากกว่าทำตามคำสั่งที่ตนต้องการ นทีบอกว่าเขาไม่ชอบระบบแบบนี้ ชอบระบบให้ความเคารพผู้อาวุโสมากกว่า จึงขอร้องให้พี่สาวทั้งสองคนช่วยพูดกับแม่ จนแม่ใจอ่อน และหวังให้เรียนจบชั้นมัธยม ศึกษาดอนปลายก่อนแล้วค่อยวางแผนใหม่

ในขณะที่กำลังอยู่ในช่วงเลือกที่จะเรียนต่ออยู่นั้น พี่สาวของนทีทั้งสองคนก็ได้เข้าศึกษาในคณะพยาบาลศาสตร์แล้ว โดยเป็นความต้องการของแม่ ซึ่งนทีได้เล่าว่า “แม่จะคอยวางแผนให้ถูกทุกๆคนจนลูกๆไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่กล้าตัดสินใจกลัวจะผิดพลาด แต่เดี๋ยวจะไม่ยุ่งจะเียบๆปล่อยให้แม่คิดแทน” จากประโยคนี้นทีผู้วิจัยจึงเห็นว่าเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของนทีในปัจจุบัน เพราะจากการสังเกตในระหว่างผู้วิจัยทำการสอน เห็นว่านทีจะไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น หรือขณะที่ผู้วิจัยถาม นทีก็จะงัดและจะคอยหันกลับไปถามเพื่อนอยู่เสมอ รวมถึงระหว่างสัมภาษณ์นั้นนทีมักจะพูดว่า “ก็เดินตามทางที่แม่วางไว้ให้” อยู่เสมอหลังคำพูดแทบทุกประโยค ทำให้เห็นว่า เมื่อนั้นมีอิทธิพลต่อชีวิตของนทีอย่างมาก นทีเรียนจบชั้นมัธยมปลายมาอย่างลำบาก พร้อมกับต้องซ่อมในบางรายวิชาช่วงระหว่างปิดภาคการศึกษาอยู่บ่อยครั้ง พร้อมทั้งมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ โดยส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องผู้หญิง “ผมเคยยกพวกตีกันในโรงเรียนบ้าง ในตลาดบ้าง เพราะแย่งผู้หญิงกัน จนแม่ไม่รู้จะพูดอะไรด้วยแล้ว” แต่นทีเล่าอีกว่ามีประโยคหนึ่งก่อนจบ ม.ปลายนั้น นทีคิดม.ส. (ไม่มีสิทธิ์สอบ) เนื่องจากไม่เข้าเรียนถึง 9 วิชา แม่จึงบอกกับนทีว่า “ตัวของตัวเองนะ อนาคตคิดเอาเอง” ทำให้นทีรู้สึกสำนึกขึ้นมา และพยายามตามมาเก็บรายวิชาที่ติดค้างอยู่จนหมด

ในขณะนั้นนทีได้ทำงานไปด้วยระหว่างตามเก็บวิชาที่เหลือ เขาได้เข้าไปทำงานที่โรงแรมแห่งหนึ่งในแผนกต้อนรับ ผู้วิจัยได้ถามนทีว่าชอบงานด้านบริการหรือ นทีตอบว่าเขาไม่ได้ชอบเลย แต่ทำไปเพื่อให้ได้เงินไปเที่ยวกลางคืน ในขณะนั้นนทีไม่ได้สนใจในอนาคตเท่าที่ควร คิดเพียงแต่ใช้ชีวิตไปวันๆ จนเวลาผ่านไป 1 ปี รู้สึกว่าตัวเองไม่มีคุณค่า จึงเริ่มปรึกษาแม่และจะลองสอบเข้าทหารเรือตามคำแนะนำ พร้อมกับมาสอบที่คณะพยาบาลศาสตร์แห่งนี้ด้วย ซึ่งพี่สาวคนกลางก็กำลังศึกษาอยู่เช่นกัน ผลสอบนทีสอบติดทั้งสองแห่ง แต่ด้วยความที่ไม่ชอบในระบบทหารจึงตัดสินใจเรียนพยาบาล ถึงแม้ว่าจะไม่ชอบเช่นกัน แต่นทีได้บอกว่า “ยังดีกว่าเป็นทหาร หากความก้าวหน้ายากเงินก็น้อย” และเนื่องจากนทีมีพี่สาวเรียนอยู่ด้วยจึงไม่กังวลนักที่จะเรียนพยาบาล นทีไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าผู้ชายก็เป็นพยาบาลได้ รู้ครั้งแรกเมื่อตอนที่สาวบอก ก็เลยคิดลองเรียนดู เพราะแม่เองก็เห็นด้วยเกมบ้างก็ให้เรียนพยาบาลอยู่แล้ว จึงต้องเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์โดยปริยาย

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

ความรู้สึกเมื่อแรกเข้าของนทีนั้น เขาเล่าว่าไม่รู้สึกละไรเลย ไม่ได้คิดที่สอบติด แต่ก็ไม่ได้เสียใจที่เข้ามา เพียงแต่รู้สึกเหมือนเป็นสิ่งที่ต้องทำตามที่แม่อยากให้ทำเท่านั้น นทีเล่าว่า ในวันสอบสัมภาษณ์ทั้งแม่และพ่อต่างก็มาให้กำลังใจ “ผมรู้สึกเหมือนว่าผมทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้ว” ในรุ่นนทีมีผู้ชายสอบผ่านเข้ามาศึกษาได้ 3 คน รวมถึงตัวนทีเอง ซึ่งถือว่าน้อยแต่นทีไม่ได้คิดอะไร แต่ลึกๆในใจก็คิดว่ายังดีที่มีเพื่อนผู้ชายอยู่บ้างจะได้ไม่เหงามาก ในชั้นปีแรกนั้นต้องไปเรียนร่วมกับคณะ

อื่นๆ ของสถาบันที่วิทยาเขตต่างจังหวัด นทีเล่าว่าในชั้นปีที่ 1 ค่อนข้างสนุก ไม่เครียดมาก เพราะวิชาเรียนไม่ค่อยยาก มีเพื่อนเยอะทั้งชาวไทย และต่างประเทศ กับเพื่อนๆ น.ส.พยาบาลนั้นยังสนิทกันไม่ทุกคน เพราะการเรียนแบ่งกันเรียนเป็นกลุ่มๆ ทำให้บางกลุ่มอาจจะยังไม่ค่อยรู้จักกันมากนัก แต่กับเพื่อนผู้ชายซึ่งทั้งรุ่นมีอยู่ 3 คน ของคณะพยาบาลศาสตร์จะสนิทกันมาก แต่นทีก็สนิทกับเพื่อนผู้ชายจากคณะอื่นๆ ด้วย เวลาส่วนใหญ่ในปี 1 นั้นจะหมดไปกับการเล่นกีฬา คณิต และนทียังช่วยงานของสถาบันในแผนกเครื่องเสียงด้วย เรียกได้ว่า นทีจะเน้นไปในทางกิจกรรมเป็นส่วนมาก ทำให้การเรียนแม้จะกล่าวไว้ข้างต้นว่า ไม่ค่อยยากแต่ก็ไม่สามารถทำได้ดีนัก แค่ผ่านมาได้เท่านั้น

ในปีที่ 2 นั้นนทีได้กลับเข้ามาเรียนที่วิทยาเขตกรุงเทพฯ และเริ่มรู้สึกถึงความยากลำบากของการเรียนพยาบาลทั้งเนื้อหาวิชาที่ยาก ต้องท่องจำคำศัพท์เทคนิคทางการพยาบาล และสิ่งสำคัญที่นทีไม่ชอบเลย คือการต้องตื่นนอนแต่เช้า โดยเขาเล่าว่าเป็นสิ่งที่คอยเลียขมาตลอดแม้กระทั่งสมัยทำงานที่โรงแรมยังเลือกที่จะทำงานในเวลากลางคืน เป็นคนที่ไม่สามารถตื่นเช้าได้ เพราะนทีมีโรคประจำตัวคือโรคภูมิแพ้ ทำให้กว่าจะหลับได้ในแต่ละคืนต้องใช้เวลาานบางคืนก็ตี 3 ตี 4 ถึงจะหลับได้ ต้องลุกขึ้นมาล้างจมูก ออกมาสูดอากาศนอกหอพักบ้าง โดยนทีพักอยู่ในหอพักพยาบาลของสถาบัน ซึ่งอยู่ภายในบริเวณคณะ และก็สะดวกอย่างยิ่งต่อการมาเรียน เพราะตึกหอพักกับตึกเรียนของคณะห่างกันประมาณ 50 เมตรเท่านั้น แต่ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทำให้นทีเข้าเรียนสายอยู่เสมอ แม้จะพักอยู่ใกล้กว่าเพื่อนคนอื่นก็ตาม

การฝึกงานบนหอผู้ป่วยในชั้นปีที่ 2 นั้น จะต้องฝึกบนหอผู้ป่วยสูงอายุ นทีเล่าว่า “ผมไม่ได้ลำบากอะไร บางครั้งสนุกด้วยซ้ำ แต่อย่างที่บอกกว่าผมจะหลับได้ก็ใกล้เช้าแล้ว จะตื่นเช้าเพื่อไปฝึกงานก็ลำบาก บางวันไม่ได้นอนเลยก็มี” จากคำกล่าวข้างต้นทำให้เห็นว่า นทีมิได้รังเกียจหรือไม่ชอบการฝึกปฏิบัติงานการให้พยาบาล แต่นทีมีปัญหาเรื่องการพักผ่อน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคสำคัญสำหรับอนาคต ในวิชาชีพพยาบาลของนทีอย่างมาก สำหรับการพยาบาลนั้นนทีเล่าว่า “ผมคิดว่าผมทำได้ดี เพราะสังเกตจากการตอบรับของผู้ป่วยก็ชื่นชมผม และจะชมผมอยู่เสมอว่าเยี่ยมเยี่ยมดี ทำให้หายป่วยเร็ว” ซึ่งจากการสังเกตของผู้วิจัยก็เห็นได้ชัดเจนที่เป็นคนมีอัธยาศัยดี ยิ้มแย้มในระหว่างสัมภาษณ์เสมอซึ่งถือเป็นสิ่งที่ดี นทีเล่าต่อว่า “บางครั้งมีผู้ป่วยบางคนเข้าใจผิดและรู้สึกไม่ดี โดยคิดว่าจะมาจับคนไข้ ทำให้ต้องระวังตัวมากขึ้น และเลือกที่จะให้พยาบาลกับคนที่เหมาะสม การเรียนถือได้ว่าไม่เลวเท่าที่ควร ยิ่งในปีที่ 2 นี้จะเป็นวิชาเฉพาะของสาขาการพยาบาลยิ่งยากกว่าปีที่ 1 มากต้องตั้งใจเพิ่มขึ้น แต่ก็ไม่ค่อยสำเร็จ ผมเลยคิดแค่จะให้เรียนพอดำเนินๆ ได้ก็ดีแล้ว”

แต่ความหวังของนทีที่จะเรียนพอดำเนินๆ ให้ได้นั้นไม่เป็นตามคาด เพราะนทีต้องเข้าชั้นปีที่ 2 เนื่องจากเวลาการฝึกบนหอผู้ป่วยไม่เพียงพอ เพราะตื่นเช้าไม่ได้นี่เองทำให้ขาดการขึ้นฝึกหลายครั้ง ทำให้เสียเวลาไป 1 ปี โดยปัจจุบันนทีก็ยังคงอยู่ในชั้นปีที่ 2 ซึ่งกำลังจะขึ้นปีที่ 3 นทีบอกว่า “ผมเริ่มท้อกับการเป็นพยาบาลแล้ว ผมว่าผมไม่เหมาะ ร่างกายไม่เอื้อ แต่ก็เสียเวลามาเรียนแล้วก็ต้องเอา

ให้จบ แล้วค่อยไปทำอย่างอื่นต่อ” นทีค่อนข้างจะเริ่มเครียดเมื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเรียน ผู้วิจัยจึงถามถึงการพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งนทีตอบว่า ส่วนใหญ่จะไปเล่นดนตรีกับเพื่อนเก่าบ้าง หรือเล่นกีตาร์กับเพื่อนผู้ชายในหอพัก บางครั้งก็ไปเที่ยวตามสถานบันเทิงแล้วแต่โอกาส ทำให้เห็นที่รู้สึกดีขึ้น แต่ด้วยบทเรียนจากการเข้าชั้นทำให้เห็นว่าไม่ค่อยอยากเที่ยวหรือเล่นมากนักเพราะนึกกลัวจะไม่จบ ช่วงนี้นทีให้ความสำคัญกับการเรียนมาก “ผมมีความกังวลในการขึ้นชั้นปีที่3 อีกเรื่องคือในปีนี้ต้องฝึกทำคลอดและเรียนเกี่ยวกับการผดุงครรภ์ โขคร้ายสำหรับผมมาก เพราะเป็นคนเห็นเลือดในจำนวนมากๆ ไม่ได้ จะเป็นลมทำให้ผมพยายามหาทางออก และฝึกตัวเองล่วงหน้าด้วยวิธีการที่ไปสมัครอยู่มูลนิธิแห่งหนึ่งที่เพื่อนทำงานอยู่ ช่วยเก็บศพ หรือช่วยคนเมื่อเกิดอุบัติเหตุ เพื่อว่าจะได้เกิดความเคยชินในการเห็นเลือดจำนวนมากบ่อยๆ ซึ่งทำมาได้อาทิตย์กว่าๆ แล้วก็คิดว่าดีขึ้นกว่าแต่ก่อน แต่ไม่รู้จะเป็นอย่างไร แต่ยังไงผมมั่นใจว่าต้องผ่านปี3 ไปให้ได้อย่างแน่นอน จะไม่ยอมเสียเวลาอีกแล้ว”

นทีวางแผนไว้ในอนาคตว่า เมื่อจบแล้วสิ่งแรกที่จะต้องทำคือ กลับไปบวชให้พ่อแม่พร้อมกับทำเรื่องทหารให้เสร็จ เพราะปัจจุบันยังผ่อนผันเรื่องเกณฑ์ทหารอยู่หลังจากนั้นก็ทำงานเป็นพยาบาลก่อน โดยอยากจะทำที่แผนกฉุกเฉิน(ER) เพื่อหาประสบการณ์สำหรับใช้เรียนต่อได้ และจะได้เก็บเงินไว้เพื่อจะแต่งงาน เพราะกลัวว่าหากแต่งงานตอนอายุมากๆ จะทำให้ลูกร่างกายไม่แข็งแรง แต่อย่างไรก็ตามนทีก็จะไม่ทำงานในอาชีพพยาบาลนานนัก คิดจะเรียนต่อด้านอื่นต่อ แต่ก็น่าจะอยู่ในแวดวงการแพทย์และการพยาบาล เพราะเห็นว่าเรียนมาทางด้านนี้แล้ว พอมีพื้นฐานความรู้อยู่ เช่น การเรียนต่อพยาบาลเฉพาะทาง ด้านวิสัญญีแพทย์ เพราะเห็นว่าอายุมากก็สามารถทำได้อยู่ แต่ถ้าไม่มีโอกาสเรียนต่อก็ต้องเก็บเงินให้ได้มากพอที่จะทำธุรกิจอะไรบางอย่างไม่ต้องใหญ่มากแต่พออยู่ได้ อาจจะเปิดร้านขายของชำเล็กๆ หรือร้านอาหารซึ่งก็ขึ้นอยู่กับอนาคตตอนนั้นที่กล่าวถึงท้ายๆ “อนาคตยังอีกไกล ผมยังคิดอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ ขอทำแต่ละปีให้ผ่านไปได้ก่อนจะดีกว่าครับ”

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

ในวันธรรมดา คือ วันจันทร์ถึงวันศุกร์ นทีจะมีเรียนทุกวัน ก็จะตื่นมาเรียนตามปกติ ซึ่งก็ไม่ลำบากเท่าใดนัก เพราะนทีพักอยู่ในหอพักของสถาบัน ทำให้สะดวกในวันที่มีเรียน นทีก็จะให้ความสำคัญกับเวลาเข้าเรียนอย่างมาก เนื่องจากต้องเข้าชั้นมาแล้วเพราะขาดการขึ้นฝึกงานภาคปฏิบัติ รวมถึงการสอบภาคปฏิบัติอีกด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยทราบภายหลังว่า เกิดจากปัญหาสุขภาพที่เป็นโรคมะเร็งแพ้ กว่านทีจะเข้านอนได้ใช้เวลานานมาก บางครั้งเกือบเช้า ทำให้พักผ่อนไม่เพียงพอ แต่ในปัจจุบันนทีปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเข้านอนให้เร็วขึ้น โดยใช้วิธีส่วนตัวเพื่อบรรเทาอาการภูมิแพ้ ซึ่งได้ผลดี คือการต้องมาเดินสูดอากาศที่สนามหญ้าหน้าหอพักอย่างน้อยครึ่งชั่วโมงก่อนเข้านอน ซึ่งนับว่าได้ผลดี พักผ่อนได้เพียงพอมากขึ้น

หลังเลิกเรียนนทีจะกลับมาพักผ่อนที่ห้องพัก โดยมีกิจกรรมที่ชอบมาก คือ การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ และฟังเพลง เล่นดนตรี (กีตาร์) นทีถือว่าเป็นผู้มีความชำนาญในเรื่องคอมพิวเตอร์และระบบเครื่องเสียง ซึ่งถ้ามีการจัดงานสำคัญของสถาบัน รวมถึงงานภายในโบสถ์ นทีก็จะเป็นผู้รับผิดชอบดูแลอยู่เสมอ นทีจัดได้ว่าเป็นคนที่ชอบอยู่หอพักมากกว่าออกไปเที่ยวข้างนอก นทีจะทำกิจกรรมต่าง ๆ อยู่ภายในห้องเพียงลำพังได้อย่างไม่เหงาและมีความสุข ในบางวันก็อาจมีไปทานข้าวหรือเที่ยวตามห้างสรรพสินค้ากับเพื่อนหญิงบ้างแต่ก็ไม่บ่อยนัก

สำหรับวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ นทีมักจะกลับบ้านที่จังหวัดชลบุรี เพราะไม่ไกลมาก นทีกลับไปอยู่กับครอบครัว พบปะกับเพื่อนเก่า ไปเล่นที่ชายหาด และอาจเที่ยวตามสถานบันเทิงในตอนกลางคืนบ้าง แต่ในบางคืนก็จะเข้าร่วมกับมูลนิธิกุ๊กกิ๊ก ซึ่งเพื่อนสังกัดอยู่ออกให้ความช่วยเหลือประชาชน เมื่อประสบอุบัติเหตุตามแต่โอกาส โดยมีเหตุผล คือ ต้องการแก้ไขการกลัวเลือดของตนเอง โดยสร้างความเคยชิน รวมถึงได้ช่วยสังคมพร้อมกับสร้างความท้าทาย แล้วจึงกลับสถาบันในเย็นวันอาทิตย์ แต่ถ้าไม่กลับบ้านก็จะพักอยู่หอพัก ไปเที่ยวกับเพื่อนหญิงซึ่งก็เป็นนักศึกษาพยาบาลเช่นกัน ตามสถานที่ทั่ว ๆ ที่หนุ่มสาวนิยม เช่น ห้างสรรพสินค้า ตลาดนัดสวนจตุจักร หรือไปไหว้พระตามวัดต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ แล้วก็กลับมาพักที่ห้องตามเดิมก่อนเรียนในสัปดาห์ต่อไป

ตารางที่ 8: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของนที

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. รับราชการทหาร-แม่บ้าน
2. นิสัยและพฤติกรรม	2. เรียนดี ติดเพื่อน เชื่อฟังคุณแม่ และคุณพ่อเสมอ ขาดความมั่นใจในตนเอง ชอบเล่นดนตรี ชอบเรื่องเครื่องยนต์และรถยนต์
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. ช่างยนต์ เพราะมีความสนใจ อยากเรียนด้านนี้ แต่ครอบครัวไม่สนับสนุน
4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	4. ทำตามความต้องการของคุณแม่ ประกอบกับมี พี่สาวทั้ง 2 คนเป็นพยาบาล
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน	1. ขยันและสนใจในการเรียนค่อนข้างดี แต่มีปัญหา เกี่ยวกับความรับผิดชอบเรื่องเวลาในการขึ้นฝึกภาค ปฏิบัติจนต้องซ้ำชั้น เนื่องจากมีโรคประจำตัวภูมิแพ้ ถ้าอากาศไม่ดีจะทำให้หอบหืด

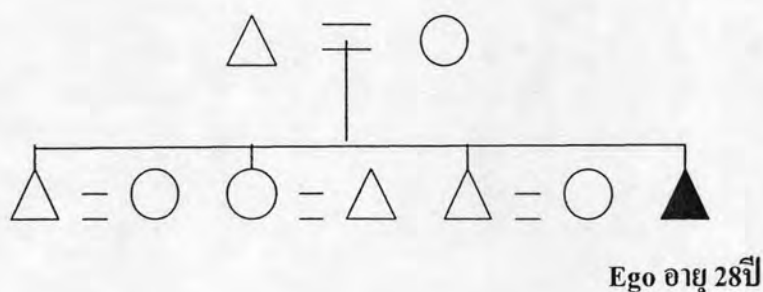
<p>2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ</p>	<p>2. ไม่ต้องปรับตัวมากนัก มีความจริงใจให้กัน ให้เกียรติกัน คอยช่วยเหลือกัน กิจกรรมที่พบคือ ชมโทรทัศน์ร่วมกัน เชียร์ฟุตบอล เล่นฟุตบอล เล่นกอล์ฟ เกมสกี เทียวกลางคืน และการไปร้านแต่งรถยนต์กับรุ่นพี่</p>
<p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p>	<p>3. ปรับตัวโดยจะเน้นเรื่องความสุภาพ ทั้งการวางตัว และการใช้คำพูด กิจกรรมที่พบคือ การทำงานต่างๆและกิจกรรม ร่วมกันในบริบทของการเรียน นอกนั้นน้อยครั้งก็จะ มีโอกาสเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าเป็นกลุ่มใหญ่</p>
<p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิด และการแสดงออก</p>	<p>4. ยอมรับบทบาทได้มากขึ้น สิ่งที่พบคือ - การวางตัวสุภาพ - การมีทัศนคติ ยึดแน่น ในการให้การพยาบาล - รู้สึกเสมอว่าผู้ป่วยเป็นญาติพี่น้องของตนเอง</p>
<p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>5. ชอบความท้าทาย และ การใช้เครื่องมือรวมถึงการ ได้วิเคราะห์ข้อมูลจากเครื่องมือทางการแพทย์ จึงอยากทำงานในแผนกผู้ป่วยหนักวิกฤต (ICU.)</p>
<p>6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้าง ความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p>	<p>6. ชอบความเป็นส่วนตัว จะอยู่หอพักตลอดทั้งวัน เล่นกอล์ฟ เกมสกีคอมพิวเตอร์ หรือ กลับบ้าน ต่างจังหวัด ซึ่งมีกิจกรรมที่น่าสนใจคือ การได้ร่วม เป็นสมาชิกหน่วยกู้ภัย มีโอกาสได้ช่วยผู้ประสบ อุบัติเหตุรวมถึงการเก็บศพ เพื่อแก้ไขการกั้วเลือด ของตนเอง และยังชอบไปช่วยงานด้านการควบคุม ระบบเครื่องเสียงและระบบคอมพิวเตอร์ในงาน กิจกรรมของโบสถ์เสมอ นอกจากนั้นในวันหยุด มักจะไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนนักศึกษาชาย หรือไม่ ก็ไปเที่ยวกับเพื่อนหญิง(แฟน)ตามห้างสรรพสินค้า</p>
<p>7. การวางแผนอนาคต</p>	<p>7. เป็นพยาบาลก่อนสักระยะ เมื่อมีโอกาสก็อยาก ศึกษาต่อด้านวิสัญญีแพทย์ เพื่อจะได้ทำงานเป็นเวลา และอยากที่จะทำธุรกิจส่วนตัวควบคู่ไปด้วย</p>

กรณีที่ 6 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 6 กมล (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

กมล อายุ 28 ปี ถิ่นสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดในจังหวัดลำปาง ได้เกรดเฉลี่ย 3.30 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของคณะพยาบาลศาสตร์ เป็นคนที่มีบุคลิกเรียบง่าย ชอบเดินคนเดียว ดูเป็นคนขริมเดินตัวตรงอย่างไม่สนใจมองใคร รูปร่างบึกบึนสมส่วน สูงประมาณ 170 เซนติเมตร ผิวขาว ตัดผมทรงทรงสั้น ไม่ค่อยชอบสนทนากับผู้อื่นมากนักด้วยการที่มีอายุมากกว่าเพื่อนร่วมรุ่นทำให้เป็นอุปสรรคในการวางตัว สมาชิกในครอบครัวของกมล มีทั้งหมด 6 คน ประกอบด้วย พ่อ และแม่ซึ่งเคยประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างประจำของสำนักงานที่ดินแต่ปัจจุบันเกษียณอายุราชการแล้ว พี่ชายคนโตอายุ 43 ปี สมรสแล้วประกอบอาชีพรับจ้าง พี่สาวคนรองอายุ 42 ปีสมรสแล้ว ประกอบอาชีพรับจ้างเช่นกัน พี่ชายคนเล็กอายุ 29 ปีสมรสแล้ว ประกอบอาชีพรับซ่อมเครื่องยนต์ ส่วนกมลเป็นคนสุดท้อง อายุ 28ปี กำลังศึกษาและทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลควบคู่ไปด้วย

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

กมลเกิดที่จังหวัดลำปาง โดยพ่อซึ่งมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดหนองคาย แต่ได้ย้ายตำแหน่งงานและมาสร้างครอบครัวกับแม่ของกมลซึ่งเป็นคนจังหวัดลำปาง โดยทั้งคู่ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างประจำสำนักงานกรมที่ดิน แต่ปัจจุบันได้เกษียณอายุแล้วและประกอบอาชีพรับจ้างแทน กมลมีพี่น้องทั้งหมด 6 คน โดยกมลมีพี่ชายคนโตอายุ 43 ปี สมรสแล้วประกอบอาชีพรับจ้าง พี่สาวคนรองอายุ 42 ปีสมรสแล้ว ประกอบอาชีพรับจ้างเช่นกัน พี่ชายคนเล็กอายุ 29 ปีสมรสแล้ว ประกอบอาชีพรับซ่อมเครื่องยนต์ ส่วนกมลเป็นคนสุดท้องอายุ 28ปีกำลังศึกษาและทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาล

ควบคู่ไปด้วย ในวัยเด็กของกมลนั้นลำบากมาก เขาเล่าว่า ในสมัยเป็นเด็กต้องช่วยงานทางบ้านมา โดยตลอด ครอบครัวจัดได้ว่าเป็นคนหาเช้ากินค่ำ เขาเริ่มเรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน ในทุกๆ เช้าตั้งแต่ กมลเริ่มจำความได้ก็ต้องตื่นตั้งแต่ตี 4 ครั้งเพื่อลุกขึ้นมารดน้ำพืชผักที่ปลูกไว้ภายในบ้านเพื่อนำไป ขาย รวมถึงไว้บริโภคเองภายในครอบครัว และจึงกลับมาอาบน้ำแต่งตัวไปโรงเรียนประมาณ 7 โมง ครึ่งของทุกๆ วัน ส่วนพวกพี่ๆ ของกมลก็จะช่วยงานที่หนักกว่า รวมถึงดูแลงานบ้าน และการหารายได้อื่นๆ มาจุนเจือครอบครัว

กมลเป็นเด็กหัวดีเข้าใจอะไรได้เร็ว เรียนเก่ง ขยัน แต่ขาดเรื่องเงินทุนการศึกษา ในชั้นประถมเขาสอบได้อันดับต้นๆ ของชั้นเรียนมาโดยตลอด และได้รับผิชอบช่วยเหลืองานที่บ้านได้ เป็นอย่างดี เวลาพักผ่อนก็จะนิยมเล่นตะกร้อกับเพื่อนๆ จนมีทักษะและได้รับคัดเลือกเป็นนักตะกร้อของโรงเรียน จนใกล้จะจบชั้นประถมศึกษา พี่ชายคนโตและพี่สาวได้ย้ายไปอยู่จังหวัดหนองคายกับป้าซึ่งเอ็นดูมากและอยากให้ไปช่วยทำงานที่สวน ทำให้กมลสนิทกับพี่ชายคนที่ 3 มากที่สุด เพราะอายุห่างกันเพียงปีเดียว และอยู่ที่จังหวัดลำปางด้วยกันตลอด กมลได้เข้าศึกษาต่อในชั้นมัธยมต้นที่โรงเรียนในอำเภอซึ่งไกลจากโรงเรียนเดิมเล็กน้อย เขายังคงเป็นเด็กที่เรียนดี ขยันและเป็นนักกีฬาตะกร้อของโรงเรียน เป็นตัวแทนในระดับอำเภอและเขตการศึกษา ชีวิตวัยเด็กจนถึงชั้นมัธยมนั้นกมลได้พูดถึงไว้ว่า “ผมไม่ค่อยเหมือนเพื่อนคนอื่น เรียนเสร็จก็ต้องรีบกลับมาช่วยที่บ้าน ไม่ได้เล่นกับเพื่อนๆ นอกจากช่วงไหนที่มีการแข่งขันตะกร้อก็จะได้ข้ออ้างกับทางบ้านว่าต้องกลับเย็นเพราะอาจารย์ให้ซ้อมกีฬา ซึ่งนั่นคือความสุขส่วนตัวของผม” ถึงแม้กมลจะมีภาระต้องรับผิดชอบสูง แต่ก็มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีทำให้เป็นที่รักของเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียน เพียงแต่เวลาที่มีให้เพื่อนๆ จะมีก็แต่เฉพาะในชั้นเรียนเท่านั้น กมลทำอะไรก็ทำได้ดีมาโดยตลอด และก็เริ่มวางแผนอนาคตไว้ว่า จะต้องสอบเตรียมทหารเมื่อขึ้นชั้นมัธยมปลาย เพราะต้องการเป็นตำรวจ เขาชอบมาตั้งแต่เด็กๆ เพราะเห็นว่าใส่เครื่องแบบดูดี ดูเป็นผู้ชาย มีเกียรติ พ่อและแม่ของเขาก็ชอบให้เป็นข้าราชการเช่นกัน ที่สำคัญระหว่างเรียนก็มีเงินเดือนให้ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับกมลมาก เพราะกมลระลึกอยู่เสมอว่า เขาคงไม่มีทางได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษาอย่างแน่นอน

เมื่อจบการศึกษาชั้นมัธยมตอนต้นแล้ว กมลได้ตัดสินใจศึกษาต่อชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนเดิมและพยายามตั้งใจเรียนตลอดมา เขายอมสละสิทธิการเป็นนักกีฬาของโรงเรียนเพื่อทุ่มเทกับการอ่านหนังสือในการสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารให้ได้ ในช่วงเวลานั้นกมลได้เล่าว่า “ผมหมกมุ่นอยู่กับตำราเรียน ไม่สนใจโลกภายนอกเลย ตั้งใจมากทั้งทุกๆ อย่างเพื่ออนาคตของผม” กมลขึ้นมากรุงเทพฯ เพื่อจะสอบ และคิดอยู่ในใจว่าถ้าสอบไม่ติดก็ต้องกลับไปเรียนต่อและต้องหางานทำควบคู่ไปด้วย กล่าวคือ ขึ้นมาสอบแล้วก็ต้องอยู่จนกว่าทุกอย่างจะเสร็จสิ้นแล้วค่อยกลับบ้านจะได้ไม่ต้องไปๆ กลับๆ สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายจึงได้ทำงานที่โรงงานทำรองเท้าผ้าใบแห่งหนึ่งจนมีเงินเก็บไว้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับค่าเดินทางและค่าเล่าเรียนต่อไป เมื่อผู้วิจัยถามถึงผลสอบกมลกล่าวด้วยสีหน้า

ผิดหวังว่า “จริงๆ แล้วผมสอบผ่านทุกรอบ ทั้งข้อเขียนและการทดสอบร่างกายแต่ไปติดเรื่องคะแนนจิตเวช 120 คะแนนซึ่งขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของคณะกรรมการซึ่งผมไม่อาจรู้ได้ เคยมีคนมาติดต่อผมว่าอยากเรียนใหม่ เขาช่วยได้แต่ค่าใช้จ่ายเป็นแสน ผมรู้ตัวดีว่าระดับครอบครัวผมอยู่ระดับไหน ผมต้องสู้ด้วยตัวเองเท่านั้น ผมผิดหวังมาโดยตลอด จนอายุเกินในการสอบ แต่โชคดีที่ท่านปลัดอำเภอเห็นใจและเข้ามาช่วย บอกผมว่าถ้าอยากเรียนก็จะไปแก้อายุให้เพราะมีเพื่อนเป็นสัสดีอำเภอ ทำให้ผมมีโอกาสสุดท้ายในการสอบอีกครั้งแต่ก็เหมือนเดิม ผมมันไม่มีเส้นมีสายอย่างคนอื่น และก็ไม่มีเงินอีกชาตินี้ก็คงไม่ได้เป็นหรอกครับ”

หลังจากความผิดหวังครั้งนั้นกมลเริ่มนึกถึงอนาคตว่าคงต้องวางแผนใหม่ และคิดว่าจะทำงานคงไม่เอนทรานซ์แน่นอนเพราะไม่มีทุนมากพอ แต่ด้วยความที่กมลเป็นเด็กเรียนดีได้เกรดเฉลี่ย 3 กว่ามาโดยตลอด ทำให้เพื่อนๆ ต่างถามว่าทำไมไม่ไปเอนทรานซ์เสียชื่อเด็กห้อง 1 ที่ถือว่าเป็นห้องเด็กเรียนเก่งสุดในชั้น ทำให้กมลจำเป็นต้องเอนทรานซ์ เขากล่าวว่า “ผมก็เอนฯไปอย่างนั้นเอง โดยรู้ดีว่าไม่มีปัญญาเรียนหรอก แต่ด้วยความที่อยู่ห้อง 1 จึงต้องทำตามหน้าที่ไป” กมลได้สอบติดคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น และสละสิทธิ์ในที่สุดตามความตั้งใจไว้ และเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำทันที

กมลได้ใช้วุฒิการศึกษามัธยมปลายมาทำงาน เป็นพนักงานเก็บเงินที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งย่านพระราม 2 ระหว่างทำงานก็ยังนึกถึงอาชีพตำรวจอยู่และก็คิดว่ามีความเป็นไปได้ถ้าเรียนด้านนิติศาสตร์แล้วไปสมัครเทียบเป็นสัญญาบัตร จึงได้ไปลงเรียนมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (มสธ.) เรียนจนได้ 97 หน่วยกิตจาก 148 หน่วยกิต แต่ต้องกลับไปคัดเลือกทหารเกณฑ์ จึงต้องทำเรื่องพักการศึกษา และรักษาสถานภาพเอาไว้ กมลเล่าว่า “ผมตัดสินใจจับใบดำใบแดง โดยอธิษฐานว่าถ้าผมมีบุญวาสนาที่จะได้เป็นตำรวจก็ขอให้อับใบแดง แต่ผมจับได้ใบดำทำให้ผมคิดว่าผมไม่มีบุญวาสนาอย่างแน่นอน” และหลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นกมลก็ได้กลับขึ้นมาทำงานต่อที่กรุงเทพฯ เช่นเดิม ระหว่างทางได้นั่งรถผ่านโรงพยาบาลศิริราช ซึ่งทางโรงพยาบาลได้ติดประกาศว่ารับสมัครผู้ช่วยพยาบาล กมลจึงเกิดความคิดที่จะสมัครวิชาชีพนี้ เขาได้เล่าว่า “เราโง่มากเลยหรือนี่ สอบตำรวจไม่เคยคิด ลองสอบผู้ช่วยเล่นๆ ดูดีกว่าเพราะอีกอย่างพ่อกับแม่เราเคยบอกว่าชอบอาชีพพยาบาลด้วย” กมลจึงสอบและก็ได้เป็นผู้ช่วยพยาบาลของรพ.ศิริราช ในที่สุด ทั้งๆที่ไม่เคยทราบมาก่อนว่าผู้ชายสามารถเรียนด้านนี้ได้ ระหว่างเรียนกมลได้ใช้เงินที่สะสมมาจากการทำงานเป็นค่าใช้จ่าย พร้อมกับตัดสินใจลาออกจากที่ทำงาน หันมาเรียนเพียงอย่างเดียว กมลทำอยู่เป็นเวลา 1 ปีก็ได้ย้ายไปทำงานที่โรงพยาบาลเอกชน ซึ่งมีรายได้ดีกว่า พร้อมกับเริ่มชอบในอาชีพนี้ เพราะได้เงินดีแต่ก็ขึ้นอยู่กับความขยัน ถ้าขยันแรงแม้ก็ได้เงินมากตามไปด้วย

กมลทำงานเป็นเวลา 4 ปีก็เริ่มคิดถึงความก้าวหน้าและเริ่มทราบถึงฐานะเงินเดือนที่แตกต่างกันระหว่างผู้ช่วยพยาบาลกับพยาบาลวิชาชีพ ซึ่งต่างกันเป็น 2 เท่าจึงพยายามสอบถามพี่ๆ พยาบาล

ว่าจะเรียนพยาบาลดีหรือไม่ ก็ได้รับคำตอบว่าดีและแนะนำสถาบันที่พวกเขาจะมาพร้อมข้อดีต่างๆ ให้กมลฟัง กมลจึงตัดสินใจสมัครเรียนต่อพยาบาลทันที ซึ่งเขายังคงเสียค่ารักษาสถานภาพความเป็นนักศึกษาของคณะนิติศาสตร์อยู่จนถึงปัจจุบัน หลังจากนั้นก็มาสอบและสอบติดในที่สุด กมลโทรมาบอกทางบ้านทันทีเมื่อทราบว่าตนเองสอบติดคณะพยาบาลศาสตร์ ทางครอบครัวก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง แต่ทางบ้านก็ยังห่วงเรื่องค่าใช้จ่าย แต่กมลก็ได้เตรียมไว้แล้วจากการเก็บเงินระหว่างทำงาน ทำให้กมลเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์ด้วยความภูมิใจ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

สมัยกมลนั้นถือเป็นรุ่นแรกที่ต้องไปเรียนชั้นปีที่ 1 ที่วิทยาเขตต่างจังหวัด (พ.ศ. 2546) สำหรับเรื่องการเรียนถือเป็นปัญหาพอสมควรสำหรับกมล เพราะได้ทิ้งการเรียนไปนานทำให้ต้องกลับมาทบทวนความรู้กันใหม่ ซึ่งในปีแรกนั้นเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไปทำให้กมลได้มีโอกาสปรับตัวและทบทวนวิชาเรียน หรือสร้างบรรยากาศความคุ้นเคยกับการเรียนได้ดีขึ้น แต่สำหรับการเข้ากับกลุ่มเพื่อน กมลวางตัวลำบากอย่างมากเพราะนอกจากจะเป็นผู้ชายซึ่งมีจำนวน 3 คนในรุ่นแล้วยังมีปัญหารื่องอายุของกมลที่มากกว่าเพื่อนร่วมรุ่นอยู่มาก โดยเล่าว่า “ผมเข้ากันได้กับน้องๆผู้ชาย เพราะมีกันแค่ 3 คน คุยกันง่ายแต่ก็ต้องรักษาระดับความห่างเรื่องอายุไปด้วยเช่นกัน น้องๆจะเรียกผมว่า ปู่ ถือเป็นภาระให้เกียรติในความอาวุโส แต่สำหรับผู้หญิงผมไม่กล้าจะเข้าไปคุยเพราะไม่รู้จะวางตัวอย่างไร ถ้าเข้าไปคุยสนุกสนานคลุกคลีด้วยมากก็จะเสียความเป็นผู้ใหญ่หรือกลับกันถ้าคุยแบบขรึมๆก็จะทำให้พวกเขาเกร็งไม่กล้าคุยด้วย ผมเลยต้องอยู่อย่างเงียบๆจนหลายคนมักจะคิดว่าผมหยิ่ง”

กมลใช้เวลาอยู่กับการเรียนเป็นหลักและค่อยๆปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อน จนในที่สุดกมลได้พบรักกับเพื่อนหญิงรุ่นเดียวกันทำให้เขาอธิบายว่า ถือเป็นช่องทางและโอกาสที่ดีที่จะทำให้เข้ากับเพื่อนผู้หญิงคนอื่นได้ โดยอาศัยความเข้าใจจากเพื่อนหญิงที่คบกันนำไปถ่ายทอดให้เพื่อนคนอื่นรู้ว่าเหตุใดกมลจึงวางตัวเช่นนี้ และในที่สุดก็ทำให้เพื่อนๆเข้าใจในตัวกมลมากขึ้น จนใกล้จบปี 1 กมลเข้ากับการเรียนรวมถึงกลุ่มเพื่อนได้ดีขึ้น ยิ่งเมื่อทราบว่ากมลมีประสบการณ์ทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อน ทำให้กมลคลายความกังวลในการวางตัวลงได้ เรื่องของจำนวนนักศึกษาชายที่มีอยู่น้อยไม่ใช่ปัญหา เพราะกมลเคยชินกับการเรียนหลักสูตรผู้ช่วยมาก่อนก็มีผู้ชายน้อยเช่นกัน และประกอบกับคุ้นเคยกับการทำงานในโรงพยาบาล ที่บุคลากรส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นผู้หญิงทั้งสิ้น ทำให้กมลไม่ได้คิดมากแต่จะมีปัญหาเรื่องอายุมากกว่า

ในชั้นปีที่ 2 กมลต้องกลับมาเรียนที่คณะพยาบาลศาสตร์ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ สร้างความยินดีต่อตัวกมลอย่างมาก เพราะจะได้มีโอกาสทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลควบคู่ไปด้วย เงินเก็บของกมลก็เหลือน้อยจนอาจจะไม่พอค่าเทอมที่กำลังจะมาถึง ส่วนเรื่องที่พักเนื่องจากทราบดีว่ามีจำกัด

กมลจึงเสียสละให้น้องร่วมรุ่น 2 คน ส่วนกมลก็ไปพักนอกสถาบันใกล้กับโรงพยาบาลที่ทำงาน พิเศษเพื่อความสะดวกแต่ก็ไม่ไกลจากสถานศึกษามากนัก

กมลวางแผนไว้ว่าเมื่อสำเร็จการศึกษา ก็จะเข้าพิธีอุปสมบทแทนบุพการีทันที และในขณะที่บวชอยู่นั้น ก็จะใช้เวลาสงบนี้ทบทวนตำราเพื่อจะสอบใบประกอบวิชาชีพ(สอบบอร์ด)ให้ได้ ซึ่งการสอบนี้ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับพยาบาลวิชาชีพทุกคน จะทำให้ได้ค่าวิชาชีพเพิ่มขึ้นอีกสองพันบาทจากเงินเดือนปกติ หลังจากบวชแล้วก็จะต้องรีบทำงานสร้างอนาคตทันทีเพราะกมลจะระลึกเสมอว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว และในขณะที่ทำงานก็จะตามเก็บวิชาที่ยังเหลืออยู่ที่คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชทันทีหลังจากรักษาสถานภาพมาโดยตลอด แต่ไม่คิดกลับไปใช้วุฒินิติศาสตร์บัณฑิตสอบเทียบเป็นตำรวจเหมือนกับความคิดในช่วงแรกแล้ว แต่คงเรียนเพื่อมีความรู้กฎหมายเท่านั้น เพราะกมลคิดว่างานด้านการพยาบาลจะก้าวหน้าได้มากกว่า ประกอบกับพยาบาลชายยังน้อยอยู่มากมีโอกาสน่าก้าวหน้ากว่า

แผนกที่กมลอยากทำคือ แผนกห้องฉุกเฉิน (ER) เนื่องจากเคยทำงานแผนกนี้มาโดยตลอด มีความคุ้นเคยและเข้าใจวิธีการทำงานดี อยากมีหน้าที่รับและส่งผ่านผู้ป่วยไปโดยไม่ต้องติดตามดูแลให้วุ่นวาย มลยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “เวลาทำงานในแต่ละวันจะหมดเร็วมากเลยครับ ถ้าอยู่ฉุกเฉินเพราะตื่นตื่นตลอด ถึงแม้ไม่มีผู้ป่วยก็มีโอกาสได้พูดคุยกับคนมากมายตลอดเวลาไม่ต้องนั่งเบื่อ” กมลอยากทำงานไปจนกว่าจะจบนิติศาสตร์แล้วจะศึกษาต่อด้านเภสัชกรซึ่งเป็นหลักสูตรการเรียนต่อเนื่องใช้เวลาเรียนอีก 1 ปีจะทำให้ได้ใบประกอบโรคศิลป์สามารถเปิดร้านขายยาได้ซึ่งเป็นเป้าหมายต่อไปหลังจากเพื่ออาชีพพยาบาล แต่ถ้าไม่ได้เรียนต่อก็จะเป็นพยาบาลจนกว่าจะมีเงินพอที่จะไปลงทุนทำธุรกิจ เพราะอยากมีอิสระและเวลากับตัวเอง

สำหรับความหวังในการสร้างครอบครัวของกมลนั้น กมลมีแผนไว้ล่วงหน้าแล้วโดยจะปรึกษากับเพื่อนหญิงซึ่งเรียนอยู่ด้วยกันตลอดเวลาว่าจะรอให้พร้อมทั้งคู่ก่อนจะต้องตั้งใจทำงานเก็บเงินให้มีความมั่นคงในชีวิตแล้วจึงจะใช้ชีวิตคู่ กมลกล่าวถึงการมีแฟนอยู่ในอาชีพพยาบาลเหมือนกันอย่างน้อยใจว่า “ลำบากครับอาชีพเดียวกัน มีเวลาให้กันน้อย พักผ่อนน้อยต้องอาศัยความเข้าใจกันจริงๆจะไปไหนเที่ยวไหนก็ยาก” แต่ก็กล่าวข้อดีให้ฟังว่า “แต่ก็ดีครับพยาบาลเหมือนกันทำให้เข้าใจในหน้าที่ความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมมากขึ้น ไว้ใจกันเห็นใจกันเพราะรู้ดีว่าเหนื่อย ใจกว้างยอมรับความจริงและผมก็รู้ว่าไม่มีผู้หญิงคนไหนต้องการผมหรือครับมีเวลาน้อยมาก เหมาะกันที่สุดแล้วครับ”

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

ในวันจันทร์และวันอังคารจะมีการเรียนการสอนตลอดทั้งวันตั้งแต่เวลา 8.00 – 16.00 น. ทำให้การใช้ชีวิตในสองวันนี้ไม่ค่อยแตกต่างกันนัก กล่าวคือกมลจะตื่นนอนเวลาประมาณ 6.30 น.เพื่อ

จะได้มีเวลามากพอในการโดยสารรถประจำทางมาให้ทันเวลาเข้าเรียนในช่วงเช้า การรับประทานอาหารเช้า กลางวันและเย็นก็จะรับประทานกับเพื่อนหญิงซึ่งกมลจะมารอที่หอพักนักศึกษาพยาบาลหญิง โดยจะรออยู่ที่ห้องพักนักศึกษาชายที่ตั้งอยู่ติดกับห้องแม่บ้านหอพักบริเวณชั้นที่ 1 ของหอพักนักศึกษาพยาบาลหญิง และก็เรียนตลอดทั้งวันในช่วงเย็นของบางวันก็อาจไปรับประทานอาหารตามห้างสรรพสินค้าบ้าง

สำหรับวันพุธจะมีการเรียนการสอนเฉพาะช่วงเช้าเท่านั้น ทำให้มีเวลาว่างในช่วงบ่ายแต่กมลก็ต้องตามสังเกตอาการผู้ป่วย ที่กมลรับผิดชอบให้การพยาบาลอยู่ในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในวันพฤหัสบดีและวันศุกร์หรือเรียกว่า “การตามเคส” เมื่อเสร็จจากการสังเกตอาการผู้ป่วย กมลจะกลับมาพักผ่อนที่หอพักนักศึกษาพยาบาลชายพร้อมกับรอทานอาหารเย็นกับเพื่อนหญิงระหว่างรอนั้นก็จะได้ออกชมโทรทัศน์ ฟังเพลง เล่นกีตาร์ สนทนากับนักศึกษาพยาบาลชายด้วยกันซึ่งส่วนใหญ่ถ้าว่างก็จะมาพักผ่อนที่แห่งนี้อยู่เสมอ หลังจากทานอาหารเสร็จแล้ว ก็จะกลับไปหอพักเพื่อเตรียมตัวขึ้นเวรทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งทันที

ในวันพฤหัสบดีและวันศุกร์จะมีการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยตั้งแต่เวลา 7.45-15.00 น. ทำในวันพุธที่กมลต้องทำงานในเวรดึก หลังจากลงเวรก็จะมาเรียนต่อทันทีโดยอาศัยหลับระหว่างทำงาน หลังจากเมื่อมาถึงก็จะไปฝึกงานทันทีจนเย็นหลังจากนั้นจะรีบกลับหอพักไปพักผ่อนทันทีเพราะร่างกายอ่อนเพลีย และจะไม่รับงานพิเศษทำในวันนี้เพราะทราบดีว่าต้องฝึกงานแต่เช้าในวันศุกร์ หลังจากเมื่อเสร็จการฝึกงานกมลจะได้ไปเที่ยวพักผ่อนเป็นส่วนใหญ่ไปกับเพื่อนหญิงบ้างตามห้างสรรพสินค้าหรือบ้านของเพื่อนหญิงที่ต่างจังหวัด หรือก็จะไปเที่ยวตามสถานบันเทิงกับรุ่นพี่และเพื่อนนักศึกษาชาย แต่ก็อาจจะกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ที่ต่างจังหวัดตามแต่ความเหมาะสม

สำหรับวันเสาร์และอาทิตย์ เรียกได้ว่าเป็นวันพักผ่อนของกมลมากที่สุดได้มีเวลาทำธุระส่วนตัว ทำความสะอาดห้องพัก เสื้อผ้า และอื่นๆแต่อย่างไรก็ตามกมลเล่าว่า “ผมลำบากจนเคยตัวครับอย่างมากที่สุดก็พักแค่วันเดียว หลังจากนั้นก็จะไปทำงานผู้ช่วยต่อถึงไม่มีเวรก็จะหารับจ้างขึ้นเวรแทน” ดังนั้นกมลก็จะมีเวลาส่วนตัวจริงๆเพียง 1 วัน ซึ่งอาจเป็นวันเสาร์หรืออาทิตย์ก็ได้ขึ้นอยู่กับการทำงานผู้ช่วยพยาบาลหรือสภาพความพร้อมของร่างกาย กมลทำงานควบคู่กับการเรียนมาโดยตลอดตั้งแต่สมัยเด็กจนเกิดความเคยชิน แต่ไม่ได้ส่งผลดีเลยต่อการเรียนเพราะจากการสังเกตผู้วิจัยพบว่าในขณะที่มีการเรียนการสอนกมลจะขาดสมาธิอย่างมาก การถามตอบในประเด็นเนื้อหาต่างๆที่ผู้วิจัยบรรยาย ไม่ได้รับการตอบสนองเท่าที่ควรจากกมลต่างจากนักศึกษาพยาบาลชายคนอื่นจนผู้วิจัยทราบถึงภาระที่ต้องส่งตัวเองเรียน ทำให้ได้พยายามให้คำแนะนำการติดตามเนื้อหาวิชาหรือการกลับไปอ่านทำความเข้าใจด้วยตนเอง ซึ่งทำให้กมลสามารถปรับตัวเข้าใจในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้นตามลำดับ เรียกได้ว่ากมลสามารถปรับตัวให้สามารถทำคะแนนสอบออกมาได้ดีในที่สุดแม้จะมีภาระการทำงานควบคู่ก็ตาม

ตารางที่ 9: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของกมล

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
<p>1. อาชีพบิดา-มารดา</p> <p>2. นิสัยและพฤติกรรม</p> <p>3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต</p> <p>4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล</p>	<p>1. ลูกจ้างประจำทั้งคู่</p> <p>2. เจ็บขริม มีความรับผิดชอบ เรียนดี ขยันอดทน ประหยัดรู้จักคุณค่าของเงิน ต้องทำงานส่งตัวเอง พร้อมกับช่วยงานภายในบ้านมาโดยตลอด</p> <p>3. ดำรง รู้สึกถึงความ เป็นลูกผู้ชาย มีเกียรติ และอยากเป็นข้าราชการ</p> <p>4. เนื่องจากทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อน อยากได้รับความก้าวหน้าทางอาชีพ</p>
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
<p>1. การเรียน</p> <p>2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ</p> <p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p> <p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p>	<p>1. ตั้งใจและพยายามมาก เนื่องจากตั้งใจการเรียนไปนาน จึงต้องปรับตัวอยู่บ้าง ส่วนการเรียนภาคปฏิบัติทำได้ดี เพราะเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อนและยังคงทำควบคู่กับการเรียนเพื่อเป็นทุนการศึกษา ทำให้มีความรู้อยู่เสมอ</p> <p>2. ต้องวางตัวพอสมควรในเรื่องช่องว่างของอายุ ต้องแสดงความเป็นผู้ใหญ่ สุขุม รอบคอบ มีเหตุผล เพื่อให้พี่น้องนับถือ ส่วนอื่นๆ ไม่ต้องปรับตัวเข้ากันได้ กิจกรรมที่พบ ส่วนใหญ่จะอยู่ในหอพัก ชมโทรทัศน์ ฟังเพลง พูดคุยและทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่เพื่อนๆ เทียบกลางคืนแต่ไปในฐานะผู้ดูแลความเรียบร้อย</p> <p>3. ต้องวางตัวมาก ทั้งจากการเป็นชนส่วนน้อย และการมีอายุห่างจากเพื่อนมาก เจ็บขริม สุขภาพเรียบร้อย แสดงความเป็นผู้ใหญ่ วางตัวไม่ให้สนิทมากนัก กิจกรรมที่พบ การทำงานร่วมกันในบริบทการเรียน</p> <p>4. ยอมรับอย่างดีและมีความเคยชินจากการทำงาน</p> <ul style="list-style-type: none"> - สุขภาพ รักษาบุคลิกให้เรียบร้อย น่าเชื่อถือ - ตั้งใจทำหน้าที่และมีความรับผิดชอบสูง - ให้การพยาบาลที่มาจากภายใน - ระลึกเสมอว่าผู้ป่วยเปรียบเหมือนญาติ

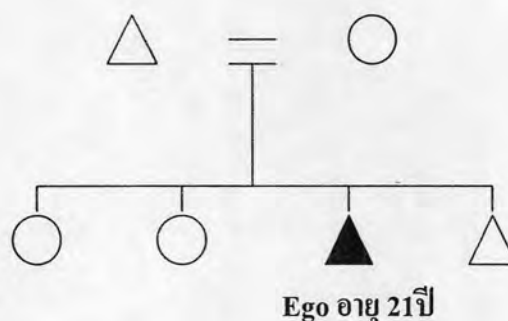
5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน	5.ชอบขั้นตอนในการส่งผ่านผู้ป่วย ไม่ต้องตามอาการ ชอบการได้เคลื่อนที่ตลอดเวลา ได้ออกนอกสถานที่ ยอยากทำงานในแผนกฉุกเฉิน(ER) ประกอบกับ ได้ทำงานในแผนกนี้มาโดยตลอดจึงเคยชิน
6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่เอกลักษณ์	6.มีเวลาน้อยมาก ทั้งเรียนและทำงานควบคู่ไปด้วย กิจกรรมที่ทำบ่อย คือการหลับพักผ่อน นอกนั้นก็จะทำกิจกรรมที่ช่วยผ่อนคลาย ชมโทรทัศน์ เล่นเกมส์ ชมการถ่ายทอดมวยไทย ฟังเพลง และการเที่ยวกับเพื่อนหญิง(แฟน)ตามห้างสรรพสินค้าและอาจกลับบ้านต่างจังหวัดเยี่ยมครอบครัวซึ่งจะไปด้วยกัน
7. การวางแผนอนาคต	7.ทำงานเป็นพยาบาล และหาช่องทางในการศึกษาต่อ ด้านเภสัชกร หากอายุมากขึ้นหรือเหนื่อยกับงาน จะได้มีโอกาสเปิดร้านขายยา

กรณีที่ 7 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 7 สีวะ (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

สีวะ อายุ 21 ปี ถิ่นสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาคริสต์ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเมืองปาน จังหวัดลำปาง จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.24 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่2 สีวะ เป็นคนรูปร่างสันทัดสมส่วน โดยสูงประมาณ 165 เซนติเมตร ผิวขาว ตัดผมทรงทรงสูงซอยสั้น ผมชี้ทั้งศีรษะ แต่ดูสะอาดเรียบร้อย เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย มีอัธยาศัยดี ยิ้มแย้ม ช่างพูด ชอบพูดหยอกล้อเพื่อนๆอยู่เสมอ หรือแม้แต่กับอาจารย์รวมถึงตัวผู้วิจัยเอง สีวะก็จะกล้าพูดคุยอย่างสนิท แต่ก็สังเกตเห็นได้ชัดว่าการพูดคุยจะอยู่ในกรอบของความเคารพผู้อาวุโสอยู่ด้วย ดังนั้นสีวะจึงเป็นที่รักของเพื่อนๆและอาจารย์ สมาชิกในครอบครัวของสีวะ มีทั้งหมด 6 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่สาว 2 คน น้องชาย และตัวสีวะ พ่อของสีวะ อายุ 49 ปีประกอบอาชีพครูสอนศาสนา แม่อายุ 43 ปีเป็นแม่บ้าน พี่สาวคนโตอายุ 24 ปีประกอบอาชีพพยาบาล พี่สาวคนรองอายุ 23 ปี กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง และน้องชายคนสุดท้องอายุ 18 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่จังหวัดเชียงใหม่

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

ศิวะอยู่ในครอบครัวที่ต้องย้ายที่อยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากพ่อของศิวะเป็นศาสตราจารย์ มีหน้าที่ต้องไปสอนศาสนาอยู่หลายแห่ง โดยจะต้องย้ายทุกๆ 3 ปีถึง 5 ปี แต่ตัวศิวะนั้นเกิดที่จ.ลำปาง และพอถึงวัยเข้าเรียน ศิวะเล่าว่าได้เข้าเรียนที่จังหวัดเลยในชั้นอนุบาล หลังจากนั้นได้ย้ายกลับมาจังหวัดลำปางเพื่อเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้น ป.2 ก็ต้องย้ายไปที่ จ.เชียงใหม่ บนคอยอินทนนท์ ในครอบครัวศิวะนั้นลูกๆ ทุกคนจะสนิทกับแม่มากกว่า เพราะแม่นั้นใจดีมาก ส่วนพ่อนั้นค่อนข้างเข้มงวด และมีระเบียบวินัยสูง กับพี่น้องทั้ง 4 คนนั้นจะสนิทกันทุกๆ คน เพราะอยู่กันอย่างใกล้ชิดและอบอุ่นมาก ถึงแม้จะต้องย้ายที่อยู่บ่อยครั้งก็ตาม

ศิวะกล่าวว่าหลังจากอยู่ที่เชียงใหม่ได้ไม่นานนัก ก็ย้ายไปที่อำเภอเชียงของ จ.เชียงราย และได้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ศิวะได้เล่าว่า “มันไม่สนุกเลยที่ต้องย้ายที่เรียนอยู่บ่อยๆ ต้องปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่อยู่ตลอดเวลา ส่วนเพื่อนสนิทก็ไม่ค่อยจะมี” ศิวะยังได้เล่าถึงการเรียนของเขาว่า “ผมรู้สึกไม่ค่อยจะสนใจเรียนมากนัก เพราะรู้ว่ายังก็ต้องย้ายที่เรียนใหม่อยู่ดี แต่มันก็สนุกตรงที่ได้เห็นที่ใหม่ๆ อยู่เสมอ ถึงแม้ผมจะไม่ค่อยสนใจเรียนแต่ก็ถือว่าเรียนได้เกณฑ์ที่ดีใช้ได้ เพราะพ่อผมเข้มงวดเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของผม” ศิวะเล่าว่าครอบครัวศิวะนั้นถือเป็นครอบครัวที่อบอุ่นมากครอบครัวหนึ่ง ชีวิตวัยเด็กของศิวะก็เหมือนเด็กชายทั่วไป ชุกชนบ้างแต่ก็ไม่ได้ถึงกับเกรศิวะเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนประจำแห่งหนึ่งใน จ.เชียงใหม่จนจบชั้นม.6 โดยที่ครอบครัวยังอยู่ที่จ.เชียงราย โดยครอบครัวจะมาเยี่ยมศิวะที่โรงเรียนในช่วงปิดภาคการศึกษาในแต่ละปี

ในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นศิวะค่อนข้างปรับตัวเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในชั้นม.1 เพราะไม่เคยอยู่คนเดียวลำพังโดยไม่มีครอบครัว และต้องนอนที่อื่นไม่ใช่บ้านของตนเอง แต่พอปรับตัวได้ก็รู้สึกสนุกเพราะมีเพื่อนเยอะ ในช่วงนี้ศิวะเริ่มคาดหวังกับอนาคตว่าอยากทำอาชีพค้าขาย

หรือเป็นนักธุรกิจ เพราะเห็นว่าน่าสนุกและท้าทายดี ประกอบกับเห็นพ่อของเพื่อนๆ ในโรงเรียนที่มาเยี่ยมฉันมักจะเป็นนักธุรกิจ หรือประกอบอาชีพค้าขาย และมีฐานะดี ด้านการเรียนศิษย์นั้นก็เรียนได้ในระดับดี แต่ไม่ถึงกับเก่งมากนัก ชีวิตในวัยนี้ก็จะชอบเล่นสนุกสนานกับเพื่อนๆ และจะสนิทกับเพื่อนมาก เพราะเป็นโรงเรียนประจำ ทำอะไรก็จะทำตามเพื่อนเสมอ จนมาถึงชั้นม.3 ศิษย์เริ่มเรียนวิชาคอมพิวเตอร์และรู้สึกสนใจเป็นอย่างมาก จนทำให้เปลี่ยนความคิดว่าอยากทำงานด้านคอมพิวเตอร์ และวางแผนไว้ว่าเมื่อจบชั้นม. 3 จะเลือกเรียนต่อสายอาชีพ เกี่ยวกับด้านคอมพิวเตอร์ หรืออิเล็กทรอนิกส์ ในชั้นม.ต้นนั้น ศิษย์เล่าว่า “ผมเป็นนักฟุตบอลของโรงเรียนมาโดยตลอด และก็ชอบกีฬาฟุตบอลมาก เพราะทำให้ผมไม่เหงา และหายคิดถึงครอบครัวได้บ้าง”

เมื่อจบชั้นมัธยมต้นแล้ว ศิษย์ได้เลือกเรียนต่อที่โรงเรียนเดิม แทนที่จะไปเรียนด้านช่างอย่างที่วางแผนไว้ เพราะศิษย์บอกว่าไม่มีเพื่อนๆ ไปเรียนที่อื่นเลย จึงตัดสินใจเรียนต่อชั้นมัธยม ตอนปลายที่เดิมตามเพื่อน ในชั้นม.ปลายนี้ศิษย์เริ่มสนใจการเรียนน้อยลง เพราะเริ่มสนใจเรื่องเพศตรงข้าม แต่ไม่ถึงขั้นชู้สาว แค่คบกันธรรมดาเท่านั้น และเริ่มมีการหนีเรียนกับเพื่อนๆ บ้างแต่ไม่บ่อยนัก นอกจากนั้นยังลองดื่มสุรากับเพื่อนๆ โดยศิษย์เล่าเหตุการณ์สำคัญครั้งหนึ่งให้ฟังว่า “มันเป็นโชคร้ายของผมที่ช่วงปิดเทอมผมจะดื่มสุรากับเพื่อนๆ ภายในหอพัก ซึ่งครั้งนั้นพ่อได้มาเยี่ยมพอดี และเห็นเข้า ท่านโกรธมาก ตอนนั้นผมตกใจมาก และกลัวจนปฏิเสธกับตัวเองว่าจะไม่ดื่มสุราอีกเลย จนถึงปัจจุบันผมก็ยังไม่เคยกลับไปดื่มอีก”

จนใกล้จะจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศิษย์เริ่มวางแผนว่าจะเรียนต่อชั้น ปวส. ในด้านคอมพิวเตอร์ และไม่คิดจะเอนทรานซ์ แต่ศิษย์ได้กลับไปปรึกษาพ่อ พ่อได้ให้ทางเลือกไว้ 2 ทางคือ ทางเลือกที่หนึ่งให้ไปสอบที่ราชมงคลด้านคอมพิวเตอร์ที่ต้องการ หรืออีกทางหนึ่งคือให้ไปสอบที่สถาบันปัจจุบันที่กำลังศึกษาอยู่ เพราะพี่สาวคนโตจบการศึกษาสถาบันแห่งนี้ รวมถึงมีสิทธิ์ลดค่าเล่าเรียน ร้อยละ 25 สำหรับนักศึกษาที่นับถือศาสนาคริสต์เซเวนธ์เดย์แอดเวนติส (SDA) จึงทำให้ศิษย์ต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง ศิษย์เลือกไปสอบที่ราชมงคลดแต่คิดตัวสำรอง และไม่มีใครสนใจสิทธิ์ ทำให้ต้องเลือกทางเลือกที่สอง โดยเข้าเรียนที่สถาบันเดิม ในคณะพยาบาลศาสตร์ เพราะเห็นว่าพี่สาวคนโตจบจากที่นี่ และประกอบกับมีเพื่อนๆ จากโรงเรียนเดิมชวนให้มาเรียนต่อที่สถาบันแห่งนี้ แม้จะรู้สึกไม่ชอบทั้งเนื้อหาวิชา เพราะมีความรู้สึกไม่เหมาะกับเพศหญิงมากกว่า นอกจากนั้นยังไม่ชอบการอยู่หอพัก เพราะอยู่มาตั้งแต่ชั้นมัธยมแล้ว แต่ก็ไม่รู้จะเลือกเรียนต่ออะไรดี และต้องการตามใจพ่อ ศิษย์คิดว่ามีเพื่อนๆ มาเรียนด้วยน่าจะช่วยให้เรียนได้ จึงตัดสินใจเข้าเรียนในที่สุด

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

เมื่อศิษย์เข้ามาเรียนนั้นรู้สึกอึดอัดอย่างมาก แม้จะมีเพื่อนจากโรงเรียนเดิมมาเรียนด้วยก็ตาม แต่ศิษย์ก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนผู้หญิงซึ่งมีจำนวนมาก ไม่เหมือนสมัยชั้นมัธยมที่ยังมีผู้ชายอยู่

มาก ครั้งแรกๆ นั้นสิวะได้โทรศัพท์กลับไปหาพ่อบอกว่า ไม่ขอเรียนที่นี่ ขอกลับไปอยู่บ้านเพื่อเรียนด้านคอมพิวเตอร์ แต่ได้รับการปฏิเสธจากพ่อ ซึ่งขณะนั้นทำงานอยู่ที่จ.เพชรบุรี สิวะจึงได้แต่อดทน และพยายามตั้งใจเรียนหวังจะให้จบโดยเร็ว ในชั้นปีที่ 1 นั้นคณะพยาบาลศาสตร์ต้องไปเรียนร่วมกับคณะอื่น ที่วิทยาเขตต่างจังหวัด และพักที่หอพักภายในสถาบัน การเรียนในปีแรกนั้นสิวะเล่าว่าไม่ลำบากใจนัก เพราะวิชาที่เรียนเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไป และยังมีเพื่อนผู้ชายต่างคณะอีกด้วยทำให้ง่ายต่อการวางตัว ในช่วงนี้ชีวิตค่อนข้างเรียบง่าย คือเรียนตอนกลางวัน ตอนเย็นก็เล่นดนตรีหรือกีฬากับเพื่อนๆ แล้วกลับเข้านอนที่หอพักนักศึกษา เป็นเช่นนี้แทบทุกวัน จนจบชั้นปีที่ 1 ผลการเรียนของสิวะก็จัดว่าผ่านเกณฑ์ แต่ก็ไม่ถึงกับดี ซึ่งความรู้สึกของสิวะนั้นรู้สึกดีใจที่ผ่านชั้นปีแรกมาได้ และอยากเรียนชั้นปีต่อไปที่กรุงเทพฯ

เมื่อได้ขึ้นชั้นปีที่ 2 มานั้น สิวะได้เข้ามาเรียนที่คณะพยาบาลศาสตร์ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ สิวะรู้สึกดีมากขึ้น เพราะนอกจากจะได้เข้ากรุงเทพฯ แล้ว ยังมีโอกาสได้พักที่หอพักนอกสถาบัน เพราะที่พักภายในสถาบันจำกัด สิวะได้เลือกพักที่หอพักใกล้ๆ กับสถาบัน เพื่อสะดวกในการเดินทางมาเรียนให้ทันในตอนเช้า สิวะเล่าว่ารู้สึกตื่นเต้นอย่างมากที่ได้อยู่หอพักข้างนอก เพราะรู้สึกอิสระขึ้น สิวะเล่าถึงความยากลำบากในการเรียนชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นชั้นปีปัจจุบันนี้ว่า *“ผมปรับตัวไม่ทันเรื่องการเรียน เพราะต้องเรียนในสาขาวิชาพยาบาล ไม่ใช่วิชาพื้นฐานเหมือนในปี วิชาค่อนข้างยากมาก และต้องฝึกปฏิบัติงานอีกด้วย ทั้งยากทั้งเหนื่อยมากครับ”* ส่วนวิชาที่สิวะมีความถนัดที่สุดคือวิชาภาษาอังกฤษสิวะเล่าว่า *“ช่วงปิดภาคเรียนในปีแรกนั้น ผมได้ไปเยี่ยมพ่อ และมีโอกาสเรียนภาษากับมิชชันนารีที่ศูนย์อพยพแห่งหนึ่งในจ.ตาก ทำให้มีพื้นฐานภาษาอังกฤษดีพอสมควร”* และในช่วงที่สิวะพักอยู่ที่ศูนย์อพยพนั้น ทำให้สิวะได้เห็นภาพที่น่าสงสารของผู้อพยพทั้งด้านการกินและความ เป็นอยู่ และที่สำคัญคือขาดการพยาบาลที่ดีเมื่อเจ็บป่วย ทำให้สิวะเริ่มกลับมามองตนเองว่าควรจะช่วยคนที่ตกทุกข์ได้แบบนี้ได้บ้าง ซึ่งสิวะได้กล่าวว่า *“ผมหันมาสนใจเรียนวิชาพยาบาลมากขึ้นเพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาได้บ้าง”* สิวะนั้นบอกว่าสมัยเด็กๆ เขาเคยติดตามพ่อไปและได้พบปะกับชาวกะเหรี่ยง และได้มีเพื่อนเป็นกะเหรี่ยง ทำให้สามารถสื่อสารภาษากะเหรี่ยงได้แต่ยังไม่คล่องนัก

เมื่อเรียนในชั้นปีที่ 2 นี้สิวะทราบดีถึงความลำบากในเนื้อหาวิชา และยังคงฝึกปฏิบัติจริงกับผู้ป่วย ทำให้สิวะเริ่มตั้งใจเรียนมากขึ้น ขยันมากยิ่งขึ้น ในภาคการศึกษาแรกนั้นสิวะบอกว่าเขาท้อมาก เพราะเหนื่อยจากการฝึกปฏิบัติ และผลการเรียนที่ได้ไม่ค่อยดีนัก แม้จะตั้งใจอย่างมากแล้วก็ตาม ถึงขนาดคิดจะลาออก แต่ก็ต้องทนต่อไป ในช่วงการฝึกปฏิบัติสำหรับชั้นปีที่ 2 จะต้องฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยสูงอายุ สิวะเล่าว่า *“สนุกดีเหมือนกัน แต่เหนื่อยมากเพราะไม่ค่อยจะมีเวลาพักผ่อน เพราะผมให้การพยาบาลไม่ค่อยเป็น จึงต้องกลับมาทบทวนตำราอยู่บ่อยๆ”* สำหรับผู้ป่วยสูงอายุนั้นสิวะเล่าว่า ผู้ป่วยให้ความร่วมมือดีมาก และก็เอ็นดูสิวะ และมักเรียกสิวะว่า หมอ แทนคำว่า พยาบาล ซึ่งสิวะบอกว่ารู้สึกดี แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมเรียกเช่นนั้น ทั้งๆ ที่ผู้ป่วยก็ทราบดีว่าเป็น

นักศึกษาพยาบาล สีวะได้กล่าวว่า “ผมว่าสังคมของเราแปลกครับ ผมมีเพื่อนเรียนแพทย์อยู่เคยคุยกันตอนเขากลับบ้านต่างจังหวัดพร้อมผม เพื่อนบ้านถามเขาว่าเป็นอย่างไร เรียนยากไหม เหนื่อยไหม แต่กับผมกลับถามว่าไปเรียนพยาบาลจะเป็นเกย์ เป็นตุ๊ดหรือเปล่า ผมว่ามันก็คือการให้พยาบาลเหมือนกันทั้ง 2 วิชาชีพ แต่ผมก็ไม่คิดอะไรมาก” จากการสังเกตสีหน้าที่ดูวิตกของสีวะ ทำให้ผู้วิจัยพอจะทราบได้ว่า สีวะรู้สึกน้อยใจกับคำพูดเหล่านั้นพอสมควร

ปัจจุบันสีวะเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 2 ภาคการศึกษาปลาย ทุกอย่างดีขึ้น สีวะมีความสุขในการเรียนรู้ด้านการพยาบาล เข้ากับเพื่อน ๆ ได้ทุกคน กับอาจารย์พยาบาลนั้นสีวะบอกว่า “ค่อนข้างดี แต่ผมเข้าใจดีว่าท่านคุณเพื่ออะไร ชีวิตเป็นสิ่งสำคัญจะให้ผิดพลาดแม้แต่น้อยก็ไม่ได้ อาจารย์จะให้ความสำคัญในการสอนกับบ.ศ.ผู้ชายมาก จากการสังเกตของผม” สีวะเล่าต่ออีกว่า อาจจะเป็นเพราะผู้ชายไม่ค่อยขยันอ่านหนังสือ และหัวค่อนข้างช้ากว่าผู้หญิง นอกจากนั้นวิชาสังคมวิทยายังเป็นอีกวิชาที่สีวะให้ความสนใจ สีวะกล่าวว่า “ผมได้เห็นและเข้าใจสังคมมากขึ้น ผมได้ทราบว่าวิชาชีพพยาบาลมีประโยชน์อย่างมากต่อสังคมไทย” การไปทัศนศึกษาในวิชาสังคมทำให้สีวะได้เห็นโลกกว้าง เห็นผู้คนต่างเชื้อชาติ ต่างศาสนา และวัฒนธรรม และสำคัญที่สุด คือ สีวะอยากมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาสังคมไทยให้ดีขึ้น ในด้านที่ตนเองสามารถทำได้ ปัจจุบันสีวะกำลังจะขึ้นชั้นปีที่ 3 สีวะบอกว่าเริ่มจะชอบในวิชาชีพนี้ และไม่รู้สึกอึดอัด รู้สึกสนุกขึ้น เวลาว่างมากขึ้น โดยเวลาว่างส่วนใหญ่สีวะจะไปเที่ยวต่างจังหวัดบ้าง เดินตามห้างสรรพสินค้าบ้าง หรือนอนดูทีวีที่หอพัก สีวะไม่ค่อยได้ไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนๆ และรุ่นพี่บ.ศ.ผู้ชายเท่าใดนัก สีวะกล่าวว่า “ส่วนใหญ่พวกเขาจะไปเที่ยวตามสถานบันเทิง ซึ่งผมสัญญากับตัวเองไว้แล้วว่าจะไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ถึงแม้เพื่อนๆ จะบอกว่าไปไม่ต้องดื่มก็ได้ แต่ผมรู้ดีว่ามันไม่สามารถเป็นเช่นนั้นได้ จึงไม่ไปดีกว่า” แต่อย่างไรก็ตามสีวะกับเพื่อนๆ และพวกรุ่นพี่ก็มีโอกาสเล่นฟุตบอลกันในตอนเย็นอยู่แล้วจึงทำให้พวกเขาไม่รู้สึกละแอก และก็เข้าใจกันได้ดี

สีวะวางแผนอนาคตไว้ 3 แบบด้วยกัน คือ แผนที่ 1 จะไปทำงานอยู่กับอาที่ประเทศบราซิล ซึ่งอาสีวะบอกกับสีวะไว้ว่าถ้าเรียนจบก็ให้ไปอยู่ด้วยกัน จะไปทำงานหรือเรียนต่อก็ได้ ซึ่งสีวะเล่าว่า “ผมรู้สึกลังเลอยู่ เพราะผมคิดว่าคนที่โน่นคงไม่ค่อยชอบผม หรืออยากที่จะต้อนรับเท่าใดนัก เพราะเหมือนกับที่ผมไปเห็นที่ศูนย์อพยพหลายแห่ง ซึ่งคนก็ไม่ให้การยอมรับทำให้รู้สึกอึดอัดมาก อีกอย่างคือผมคงคิดถึงบ้านมาก” แผนที่ 2 สีวะเล่าว่า “ผมคงจะทำอาชีพพยาบาลสักระยะหนึ่ง โดยอยากอยู่ในแผนกฉุกเฉิน(ER) เนื่องจากมีความท้าทาย ตื่นเต้น ได้มีโอกาสทำงานนอกสถานที่ดูเป็นลูกผู้ชายได้ลึกลับ เพื่อหาเงินทุนสำหรับประกอบธุรกิจส่วนตัวที่ จ.ลำปาง เพราะพ่อได้ซื้อที่ดินและกำลังจะปลูกบ้านที่นั่น ผมจะได้ดูแลครอบครัวของผม” สีวะบอกว่าแม่พี่สาวจะเป็นพยาบาลก็ตามแต่ถ้ามีครอบครัวก็ต้องแยกออกไป ไม่มีใครดูแล สีวะจึงต้องทำหน้าที่แทน เพราะพี่สาวคนรองก็ไม่ได้เรียนด้านพยาบาล สีวะจะใช้วิชาพยาบาลที่ได้เรียนมาไว้ดูแลครอบครัว ส่วนแผนที่ 3 นั้น

ศิวะคิดที่จะเรียนต่อปริญญาโทด้านการพยาบาล ระหว่างเรียนก็จะทำงานพยาบาลไปด้วย เพราะคิดว่าเลือกเรียนในด้านนี้แล้วก็ควรจะเรียนรู้ให้ลึกๆ จะดีกว่า เมื่อจบอาจจะมีโอกาสได้เป็นอาจารย์สอนวิชาพยาบาล ได้สอนพยาบาลผู้ชายที่เคยเป็นมาก่อน ซึ่งศิวะกล่าวว่า “ผมคงจะเข้าใจผู้ชายด้วยกันได้ดี ผมไม่ค่อยเห็นอาจารย์ผู้ชายสอนวิชานี้มากนัก แต่ก็ขึ้นอยู่กับอนาคต ผมยังไม่อยากคาดหวัง แต่ทำทุกๆ วันนี้ให้ดีกว่าแล้ว”

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

สำหรับวันธรรมดาในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ศิวะมีการเรียนการสอนตลอดสัปดาห์ จะมีเวลาว่างค่อนข้างน้อย แต่สิ่งที่ศิวะให้ความสำคัญ และถือเป็นหน้าที่จะขาดไม่ได้ก็คือการเข้าโบสถ์ในทุกๆเช้าเพื่อสร้างสมาธิก่อนเข้าเรียนและยังทำให้จิตใจสงบมีความสุข ส่วนเวลาที่ว่างส่วนใหญ่แล้วก็จะเป็นเวลาหลังเลิกเรียน ซึ่งโดยมากศิวะมักจะชอบกลับหอพักที่อยู่ไม่ห่างจากสถาบันทันที ในห้องพักนั้นศิวะอาศัยอยู่ร่วมกับสามารถเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายชั้นปีที่ 2 เช่นกันและยังจบมาจากโรงเรียนเดียวกันก่อนมาเข้าเรียนที่สถาบันแห่งนี้ พร้อมกับยังนับถือศาสนาคริสต์เหมือนกันอีกด้วย ทำให้ทั้งสองสนิทกันเป็นอย่างมาก เมื่อกลับที่พักแล้วก็จะชมโทรทัศน์ ฟังเพลงเป็นการผ่อนคลาย หลังจากนั้นในช่วงเย็นก็จะกลับมาเล่นฟุตบอลกับรุ่นพี่และเพื่อนๆ นักศึกษาพยาบาลชายที่สถาบันในวันที่มีเวลาว่างตรงกัน ร่วมรับประทานอาหารก่อนกลับหอพักเพื่ออ่านหนังสือและเข้านอน

ในวันหยุดเสาร์และอาทิตย์นั้น ศิวะจะตื่นนอนเพื่อเข้าโบสถ์ในเช้าวันเสาร์เพียงวันเดียว ส่วนวันอาทิตย์จะสามารถตื่นสายได้เพราะถือเป็นวันหยุดสำหรับศาสนา ซึ่งศิวะจะมีความสุขอย่างมากเพราะได้มีโอกาสพักผ่อนอย่างเต็มที่หลังจากเรียนหนักมาทั้งสัปดาห์ ถ้าเป็นวันเสาร์เมื่อกลับมาที่หอพักก็จะหลับต่อและจะตื่นมาชมโทรทัศน์ และรับประทานอาหาร โดยจะมักไปซื้อบริเวณร้านได้หอพักแต่ในบางครั้งที่มีเวลาก็จะทำอาหารกินเองกับสามารถ ต่อจากนั้นก็ฟังเพลงไปพร้อมกับทำความสะอาดห้องพัก โดยจะช่วยกันทำหรือไม่ก็จะมีการแบ่งเวรการทำทำความสะอาดกับสามารถ จากนั้นก็จะออกไปเดินเล่นข้างในช่วงเย็น แล้วกลับที่พักรับหนังสือทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์จนเสร็จแล้วจึงเข้านอน แต่สำหรับวันอาทิตย์ศิวะจะตื่นสายได้เป็นพิเศษหลังจากนั้นก็จะเป็นงานที่ต้องทำความสะอาดเสื้อผ้า เครื่องแบบหรือชุดฝึกงานหรือการจัดการในเรื่องส่วนตัวเป็นหลัก กว่าจะแล้วเสร็จก็ใช้เวลาานจากนั้นก็ฟังเพลงพักผ่อนและจะตื่นมาในช่วงเย็นเพื่อไปเล่นฟุตบอลที่สถาบัน และจะกลับมาทบทวนตำราเรียนก่อนเข้าเรียนประมาณครึ่งชั่วโมง จากนั้นจะรีบเข้านอนทันทีเพื่อเตรียมความพร้อมของร่างกายเพราะทราบดีถึงภารกิจในสัปดาห์ต่อไป

ตารางที่ 10: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของศิวะ

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
<p>1. อาชีพบิดา-มารดา</p> <p>2. นิสัยและพฤติกรรม</p> <p>3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต</p> <p>4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล</p>	<p>1. ศาสนาจารย์-แม่บ้าน</p> <p>2. เคารพและเชื่อฟังคุณพ่อมาก สนุกกับคุณแม่ ไม่ขยัน แต่เป็นเด็กเรียนดี มีระเบียบวินัยในตนเอง ชอบเล่นกีฬาและเป็นนักฟุตบอลโรงเรียน</p> <p>3. นักคอมพิวเตอร์ มีความสนใจและชอบเป็นพิเศษ ได้สอบติดตัวสำรองในคณะคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งแต่ไม่มีการสละสิทธิ์</p> <p>4. ไม่ชอบ ทำตามความต้องการของคุณพ่อ และมีเพื่อนสมัยมัธยมเข้ามาเรียนด้วย รวมถึงพี่สาว กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันเดียวกัน</p>
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
<p>1. การเรียน</p> <p>2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ</p> <p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p> <p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิด และการแสดงออก</p>	<p>1. ก่อนข้างขยัน มีความตั้งใจทั้งภาคทฤษฎีและชอบการฝึกภาคปฏิบัติมาก สามารถรับผิดชอบการเรียนและรักษาเวลาในการฝึกงานบนหอผู้ป่วยได้เป็นอย่างดี</p> <p>2. วางตัวตามปกติเป็นตัวเอง เคารพกติกาในการอยู่ร่วมกัน ให้เกียรติซึ่งกันและกัน</p> <p>กิจกรรมที่พบ คือ การทำกิจกรรมผ่อนคลายในหอพัก ชมโทรทัศน์ ฟังเพลง เล่นเกมส์ เล่นกีตาร์ เล่นฟุตบอล</p> <p>3. อึดอัดมาก ต้องรักษาเกียรติยศทาง ให้ดูสุภาพ เรียบร้อย ระวังคำพูด ต้องคิดก่อนพูด</p> <p>กิจกรรมที่พบ คือ การทำกิจกรรมในบริบทการเรียน เช่น จัดบอร์ด ทำรายงานกลุ่ม การฝึกภาคปฏิบัติ นอกนั้นจะไม่ค่อยมีการร่วมกิจกรรมมากนัก</p> <p>4. ยอมรับมากขึ้นและเริ่มมีความสุขในการเรียนพยาบาล มีการแสดงออก คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้ความสำคัญและตั้งใจกับการเรียนเพื่อสร้างความมั่นใจในการให้การพยาบาลได้อย่างถูกต้อง - มีความสุขในการฝึกทำงานกับผู้ป่วย - ไม่อึดอัดและรู้สึกภูมิใจที่ทำได้ไม่ต่างจากผู้หญิง

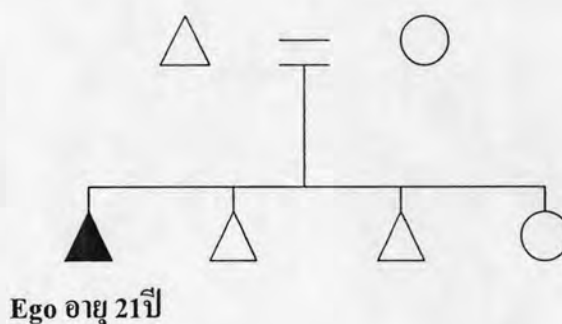
5. ความชอบและแผนที่ต้องการทำงาน	5.ชอบความตื่นเต้น ทำท่าย ไม่ต้องดูแลผู้ป่วยนาน ไม่ชอบการเขียนรายงานทางการแพทย์ ชอบการได้ออกนอกสถานที่ไม่ได้อยากอยู่ประจำแผนกตลอดเวลา ต้องการงานในแผนกฉุกเฉิน(ER)
6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์	6.จะชอบอยู่หอพักกับเพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันตั้งแต่สมัยมัธยม พักผ่อนและทำกิจกรรมผ่อนคลายต่างๆ สำหรับวันหยุดมักจะไปเดินซื้อของที่สวนจตุจักรหรือตามห้างสรรพสินค้ากับเพื่อนสนิท แต่วันเสาร์จะเข้าโบสถ์และร่วมกิจกรรมภายในโบสถ์เป็นประจำ
7. การวางแผนอนาคต	7.จะเป็นพยาบาลแน่นอน จะทำงานกว่าจะมีเงินเก็บมากพอไว้ประกอบธุรกิจส่วนตัว ซึ่งคาดว่าจะไปทำงานที่ต่างประเทศเพราะมีญาติทำธุรกิจอยู่

กรณีที่ 8 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 8 ทิน (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

ทิน อายุ 21 ปี ถิ่นสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ ศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดร้อยเอ็ด ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.80 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ทิน เป็นคนรูปร่างผอม สูง โดยสูงประมาณ 180 เซนติเมตร ผิวขาว ตัดผมทรงทรงสั้น ดูสะอาด เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย ไม่ค่อยพูดคุยเสียงขรึม ในตาเศร้า จะชอบสะพายกระเป๋าเป้ที่ไหล่ขวาตลอดเวลา สมาชิกในครอบครัวของทิน มีทั้งหมด 6 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ น้องชาย 2 คน น้องสาว และตัวทิน พ่อของทิน อายุ 42 ปีประกอบอาชีพรับราชการทหาร แม่อายุ 41 ปีเป็นแม่บ้าน ส่วนน้องชาย 2 คน อายุ 15 ปีและ 16 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และน้องสาวคนสุดท้องอายุ 8 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งน้องๆทุกคนศึกษาในโรงเรียนที่จังหวัดร้อยเอ็ดทั้งสิ้น

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

ทินเกิดที่จังหวัดเลย ในครอบครัวที่มีระเบียบวินัยค่อนข้างมาก เพราะมีพ่อรับราชการทหาร ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน ทินจำความได้ว่า ทินนั้นต้องย้ายจากจังหวัดเลยไปยังจังหวัดร้อยเอ็ด ตอนอายุประมาณ 7 ปี เป็นการย้ายตามพ่อตามคำสั่งราชการ อยู่ที่จังหวัดร้อยเอ็ดได้ไม่นานก็ค่อยย้ายไปอยู่ที่อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ย้ายไปได้แค่ปีเดียวก็ย้ายกลับมาอยู่ที่จังหวัดร้อยเอ็ดอีกครั้ง จนถึงปัจจุบันทินเล่าว่าชีวิตวัยเด็กนั้นลำบากมากสำหรับเขา เพราะต้องรับผิดชอบมากกว่าเด็กในวัยเดียวกัน เนื่องจากครอบครัวทินมีพี่น้องถึง 4 คน แต่มีพ่อเพียงคนเดียวที่หารายได้มาเลี้ยงครอบครัว ทำให้ในบางครั้งพ่อต้องสมัครไปปฏิบัติราชการที่ต่างประเทศอยู่บ่อยครั้ง เวลาไปครั้งหนึ่งก็กินเวลานาน 3 เดือน-1ปี และการเบิกจ่ายเงินก็จะรับเป็นเงินก้อน ทำให้ช่วงเวลาที่พ่อไม่อยู่นั้นแทบจะไม่มีรายได้เข้ามาจนเจอครอบครัวเลย ทำให้แม่ต้องออกเดินทางไปหางานทำที่กรุงเทพฯ ทินในฐานะที่เป็นพี่ชายคนโตต้องทำหน้าที่ดูแลน้องๆ แทน ทินเล่าว่าเขาต้องทำทุกอย่างภายในบ้าน ตั้งแต่ทำความสะอาดบ้าน ทำอาหารให้น้องๆ ทานและออกหางานเล็กๆ น้อยๆ ทำเพื่อให้ได้เงินมาช่วยทางบ้าน ทินกล่าวว่า “มันเป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับผมในตอนนั้น น้อยๆ ก็ยังเล็กๆ กันทุกคน ผมต้องทำทุกอย่างอยู่คนเดียว” แต่การเรียนของทินนั้นค่อนข้างดีทีเดียว ทินกล่าวว่า “ผมเป็นคนค่อนข้างหัวเร็ว เข้าใจบทเรียนได้ง่าย ครูทุกคนก็ชื่นชอบและชมผมอยู่บ่อยๆ แต่ยังไงผมก็ยังอยากเล่นสนุกเหมือนเด็กคนอื่นบ้าง กับเพื่อนๆ ที่สนิทผมก็จะเล่นฟุตบอลด้วยกัน แต่เวลาผมมีจำกัดต้องให้เวลากับครอบครัวจึงทำให้มีเวลาพบปะกับเพื่อนๆ น้อย”

ทินเล่าว่าช่วงเวลาที่เขามีความสุขก็คือช่วงที่พ่อกลับจากราชการ เพราะจะมีเงินกลับมาจำนวนมากทำให้แม่ไม่ต้องลำบากไปทำงานที่กรุงเทพฯ แต่ที่สำคัญที่สุดคือ การได้อยู่กันพร้อมหน้า ได้พูดคุยปรึกษากัน และทำให้ทินมีเวลาว่างมากขึ้นได้ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ ได้บ้าง ซึ่งเมื่อ

ทินได้เล่าถึงเหตุการณ์ตอนนี้ทำให้ผู้วิจัยสังเกตเห็นสีหน้าและแววตาที่ดูมีความสุขอย่างชัดเจน ทินได้เล่าต่ออีกว่า เขาจะคอยตั้งใจสวดมนต์ภาวนาให้พ่อทุกครั้งทีไปราชการและขอให้พ่อของเขา กลับมาอย่างปลอดภัย ในช่วงเวลาที่พร้อมหน้ากันทินเล่าว่า “ผมจะมีการเรียนดีขึ้นเสมอ เพราะผมมีความสุข มีเวลาอ่านหนังสืออย่างเต็มที่ ในช่วงมัธยมผมจะมีรายได้จากเพื่อนๆ คือ การให้ลอก การบ้านครั้งละ 5 บาท และอีกอย่างคือการจ้างสอบแทน ผมจะแลกข้อสอบกับเพื่อน และนำของเพื่อนมาทำแทนอีกชุดหนึ่ง ในตอนที่ทำนั้นเงินได้ไม่มากเท่าไรแต่ผมอยากให้เพื่อนสอบผ่านไป ได้ด้วยกันมากกว่า โชคดีที่ผมไม่เคยโดนครูจับได้ แต่เมื่อโตขึ้นผมก็จะรู้สึกผิดเพราะเหมือนเป็นการทำร้ายเพื่อนทางอ้อม เพราะผมคิดว่าคงจะช่วยเพื่อนอย่างนี้ไปไม่ได้ทุกครั้ง และก็เห็นว่าทำแบบนี้เพื่อนจะยังไม่สนใจเรียน จึงค่อยๆ บอกกับเพื่อนและช่วยตัวให้เพื่อนแทน ทำให้ผมรู้สึกภูมิใจมากกว่าที่เห็นเพื่อนสอบผ่านไปเองด้วยตัวของเขา”

เมื่อทินอยู่ในช่วงมัธยมปลาย ทินเริ่มกลับมาสู่ความรู้สึกเดิมอีก คือการที่พ่อของเขาต้องไปปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดตามคำสั่งราชการ ทำให้แม่ต้องเข้าทำงานในกรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง ทินจึงต้องกลับมาดูแลทุกอย่างในบ้านอีกครั้ง ทินเล่าว่าเขารู้สึกเหนื่อยมากเพราะต้องเรียนหนักขึ้นเพื่ออนาคต ทินนั้นอยากจะเป็นครู เนื่องจากทินสนิทกับลุงมาก มีปัญหาอะไรก็จะไปปรึกษาลุงเสมอ ลุงประกอบอาชีพรับราชการครู ทำให้ทินมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นครู จึงอยากจะเรียนต่อเพื่อไปเป็นครู เมื่อทินจบชั้นมัธยมปลาย ได้เลือกสอบเข้าที่ม.ขอนแก่น แต่คะแนนขาดเพียงเล็กน้อยจึงทำให้ขาดโอกาสได้เข้าเรียน ในขณะนั้น ทินรู้สึกท้อแท้จึงไปปรึกษาครอบครัว พ่อบอกกับทินให้ไปสอบเข้านักเรียนนายร้อย แม้ภายในใจทินจะไม่ได้ชอบด้านนี้เลย แต่ก็ต้องจำใจทำเพื่อครอบครัว เมื่อผลสอบออกมาทำให้ทินยังคงใจเพราะสอบติดและเขาไม่ยอมบอกทางบ้านเรื่องนี้ ทินโกหกกับทางบ้านว่าเขาสอบไม่ติด และเริ่มคิดทบทวนกับตนเองว่าจะทำอะไรต่อไป ในที่สุดทินคิดได้ว่าในสมัยที่เรียนอยู่ม.6 นั้นมีคนมาแนะนำให้เรียนเป็นผู้ช่วยพยาบาล แล้วจะสามารถหาเงินทำได้ทันที ซึ่งทินก็มีเพื่อนสนิทหลายคนทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลอยู่ในตอนนี้จึงติดต่อกับเพื่อนเพื่อหาข้อมูล จากนั้นก็ติดต่อทางบ้านเพื่อขอค่าใช้จ่าย สำหรับเรียนหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาล ก็ได้รับความยินยอมจากทางบ้านเพราะเห็นว่าเรียนจบแล้วจะได้งานทำ

เมื่อจบหลักสูตรประมาณ 3 เดือน ทินก็ได้มาทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลที่โรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง ที่แผนกฉุกเฉิน ได้เงินเดือนสูงสุดประมาณ 8,000 บาท แต่เหนื่อยมากหนักมาก เพราะขึ้นเวรเช้า-ดึกตลอด จนเกิดความรู้สึกน้อยใจเมื่อเทียบกับพยาบาล และประกบกับพยาบาลหญิง มักจะดูว่ากล่าว และไม่ให้เกียรติ จนรู้สึกว่าจะต้องเรียนพยาบาลเพื่อให้มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน จึงตัดสินใจเลือกสมัครสอบที่คณะพยาบาลศาสตร์แห่งหนึ่ง และสามารถสอบติดได้ โดยที่ทินเองก็เพิ่งทราบว่าผู้ชายก็สามารถเรียนวิชาพยาบาลได้ เมื่อสอบติดแล้วทินก็ลาออกมาเรียนทันที ซึ่งทางบ้านนั้นเมื่อทราบข่าวก็ดีใจ และเห็นด้วยกับทินที่เลือกทางนี้

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

ในปี 1 นั้นทินต้องไปเรียนที่วิทยาเขตต่างจังหวัดร่วมกับคณะอื่นๆ ทินได้เล่าถึงความรู้สึกในการเรียนปี 1 นั้นว่าสบายๆ ไม่เครียด เรียนไปเล่นไปไม่จริงจังนัก และยังคงคิดด้วยว่า เรียนพยาบาลนั้นง่าย ซึ่งทินเล่าว่าในช่วงนี้เรียนวิชาพื้นฐานเป็นส่วนใหญ่ทำให้ไม่ค่อยยากมากนัก และการพักอาศัยก็สะดวกสบายมาก เพราะพักอยู่ในหอพักภายในสถาบันร่วมกับนักศึกษาชายจากคณะอื่นๆ ซึ่งสนุกและมีเพื่อนมากมาย ได้เล่นกีฬาร่วมกันทั้งฟุตบอล บาสเกตบอล เทนนิส และมักจะมีกิจกรรมทำร่วมกันอยู่เสมอ อย่างเช่นการเล่นดนตรีกับเพื่อนต่างนักศึกษาชายคณะ แต่กับเพื่อนนักศึกษาหญิงนั้นไม่ค่อยได้พูดคุยกันมากนักจึงยังไม่ค่อยสนิท และการเรียนในกลุ่มวิชาต่างๆ เป็นการเรียนรวมกันทุกคณะ ทำให้สนิทกับเพื่อนต่างคณะมากกว่า

การอยู่ในสถาบันไม่ใช่เรื่องยากในการปรับตัวของทิน แต่ปัญหาใหญ่คือ เรื่องอาหารซึ่งทางสถาบันมีนโยบายให้นักศึกษารับประทานอาหารภายในสถาบัน ซึ่งเป็นสวัสดิการทั้งหมดโดยจะแจกบัตรอาหารให้ ทินเล่าว่า “ผมโทรศัพท์คุยกับแม่เป็นประจำในเรื่องอาหาร เพราะผมทานไม่ค่อยได้ ต้องออกไปทานข้างนอกเป็นประจำ แต่แม่ก็ให้กำลังใจและให้คำแนะนำว่าให้อดทนและให้นึกถึงคุณค่าทางโภชนาการเป็นสำคัญ” ทินบอกว่าเขาไม่เคยใช้บัตรอาหารของทางสถาบันเลยในภาคการศึกษาแรก ซึ่งบัตรนั้นทินจะนำไปแลกเป็นนมกล่องแทนได้หลายกล่อง ทินจะนำกลับไปบ้านให้น้องๆ ได้ทานกันในช่วงที่ปิดเทอม ปัจจุบันนี้ครอบครัวทินอยู่ที่จังหวัดร้อยเอ็ด และพ่อนั้นก็ไม่ค่อยย้ายไปที่ไหนแล้ว ทำให้ครอบครัวทินอบอุ่นขึ้น ทินเล่าว่าเวลาช่วงปิดเทอมเป็นเวลาที่มีความสุขมาก เพราะอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา ทินกล่าวว่า “ผมเป็นคนขาดแม่ไม่ได้ เพราะเราไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกัน”

ในภาคการศึกษาปลายทินสนใจเรียนมากขึ้นเพราะทราบดีว่าถ้าจบปีแรกนั้นจะต้องย้าย มาเรียนที่กรุงเทพฯ และต้องเรียนในวิชาด้านการพยาบาลโดยตรง ทินจึงตั้งใจเรียนให้มีพื้นฐานให้ดีที่สุด ในเทอมปลายนี้ทินเริ่มสนิทกับเพื่อนนักศึกษาหญิงมากขึ้นเพราะได้เรียนร่วมกันมากขึ้น ในบางครั้งเพื่อนนักศึกษาหญิงจะทำกับข้าวนำมารับประทานร่วมกันอย่างสนุกสนาน โดยจะทำกันในมือเย็นเสร็จแล้วจะแยกย้ายกันไปพักผ่อนที่หอพัก ทินบรรยายว่าเขาชอบบรรยากาศของวิทยาเขตต่างจังหวัดมาก เพราะอากาศดีมีธรรมชาติที่สวยงาม ที่สำคัญคือสนามฟุตบอลนั้นใหญ่และสวยมาก เพราะโดยส่วนตัวแล้วทินชอบเล่นฟุตบอลมาก และยังคงเป็นนักกีฬาฟุตบอลที่โรงเรียนเก่าอีกด้วย แต่ถึงแม้จะมีความสุขสนุกสนานเพียงใดแต่ทินเล่าว่าในใจเขายังนึกถึงคำพูดจากพยาบาลหญิงที่เคยว่ากล่าวตนเองอยู่เสมอ ซึ่งสิ่งนี้ทำให้เขาต้องตั้งใจเรียนให้มากและจบออกมาเป็นพยาบาลให้เร็วที่สุด

เมื่อจบปีแรกทินได้ย้ายมาเรียนปีต่อไปที่กรุงเทพฯ ด้วยความมุ่งมั่นและตั้งใจเป็นอย่างมาก และเขาได้พักอยู่ที่หอพักนอกสถาบันแต่ไม่ไกลนัก ทินพักอยู่กับเพื่อนผู้ชายที่เรียนอยู่ด้วยกัน ทิน

เล่าว่าเขารู้สึกดี ไม่อึดอัดและเป็นอิสระขึ้น ทินตั้งใจเรียนมากขึ้นและเริ่มเปลี่ยนความคิดจากตอนปีแรกที่เข้ามาว่าวิชาพยาบาลไม่ไฉ້ง่ายอย่างที่คิด ทินบอกว่า “การเรียนปี 2 ยากมากและเหนื่อยมาก ต่างจากปีแรกมาก เพราะวิชายากขึ้นและต้องมีฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยด้วย ไม่ค่อยมีเวลาพักเลย ปรับตัวไม่ทันจากที่สบายสุดๆ เป็นลำบากสุดๆ” ทินเล่าถึงการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยสูงอายุว่าลำบากใจมาก เพราะเวลาที่ต้องพาผู้ป่วยสูงอายุไปจับถ่ายนั้น เขามักจะมีอาการปวดหัวทุกครั้ง เพราะทินเป็นคนที่มีทกคลื่นแรงๆ ไม่ค่อยได้ ทินนั้นบอกว่า “ถึงผมจะทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อนก็จริง แต่เรื่องการให้การพยาบาลผู้ป่วยแบบต่อเนื่อง คือดูแลผู้ป่วยบนหอผู้ป่วยนั้นผมจะจ้างเพื่อนทำแทนให้ตลอด ผมจะทำเฉพาะผู้ป่วยฉุกเฉิน หรือพยาบาลผู้ป่วยเบื้องต้นก่อนส่งตัวให้แพทย์เท่านั้น”

ดังนั้นการที่ทินเคยทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อน ไม่ได้มีส่วนช่วยในการเรียนและการฝึกปฏิบัติมากนัก ทินได้เล่าต่อว่า “บางครั้งผมก็กลั่นใจทำและคิดว่าผู้สูงอายุนั้นก็เหมือนกับพ่อและแม่ของผม ทำให้ไม่รู้สึกอึดอัดมากนัก” ทุกครั้งที่ทินกลับจากการฝึกบนหอผู้ป่วยเขาจะรีบเปลี่ยนชุดเครื่องแบบทันที และเดินออกไปทานอาหารข้างนอก เขาเล่าว่ามีความรู้สึกอึดอัดกับเครื่องแบบที่ต้องทำให้ดูเรียบร้อย สุภาพตลอดเวลา เพราะขณะที่อยู่ในชุดเครื่องแบบนั้นเขาต้องวางตัวให้ดูสุภาพ เวลาที่พูดเสียงดังไปแม่เล็กน้อยพวกที่ๆ พยาบาลก็จะติให้พูดใหม่ ทำให้เขารู้สึกค่อนข้างอึดอัด แต่ก็ยอมปรับตัวในเวลาฝึกปฏิบัติงาน ทินบอกว่า “ผมอยากใส่ชุดไปเที่ยวมากกว่า จะได้ปลดปล่อยและไม่ต้องวางตัวมาก”

ทินเล่าว่าบนหอผู้ป่วยนั้น ผู้ป่วยจะยอมรับในตัวทิน และจะปฏิบัติตามคำแนะนำของทินให้เกียรติ และมีหลายคนมักจะถามทินว่าทำไมถึงมาเลือกเรียนเป็นพยาบาล ทินก็จะตอบว่า เขาชอบงานนี้ ซึ่งทำให้ได้รับคำชื่นชมจากผู้ป่วยสูงอายุหลายๆ คนเพราะการที่ผู้ชายจะมาสนใจงานด้านนี้นั้นหายาก ทินเล่าว่า “ผมกับเพื่อนๆ ผู้ชายจะเหนื่อยมากถ้ามีการเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เพราะเพื่อนๆ ผู้หญิงจะต้องเรียกพวกผมให้ไปช่วยพยุงตัวผู้ป่วย หรือช่วยถือของ อุปกรณ์การแพทย์ต่างๆ พวกผมมักจะถูกวานให้ช่วยเสมอ แต่ผมก็ไม่เคยบ่นเลยกลับรู้สึกดีว่าเรามีความสำคัญรวมถึงเพื่อนๆ ผู้ชายทุกคนมีโอกาสได้เคยคุยกันก็ต่างก็รู้สึกดีกับการได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่กำลังได้รับความเจ็บป่วยอย่างเต็มกำลังความสามารถ” ทินยังให้ความเห็นต่ออีกว่า “ผมว่า ควรจะมีพยาบาลชาย มากขึ้นนะครับ เพราะในบางครั้งจะไม่เพียงพอเมื่อมีความจำเป็นที่ต้องใช้บริการในงานที่ต้องใช้กำลังมากๆ” ผู้วิจัยได้ถามถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาเคยพบพยาบาลที่มีลักษณะบุคลิกคล้ายเพศหญิงหรือไม่ ทินตอบเสียงดังว่า “ผมว่าการที่พยาบาลชายจะต้องเป็นตุนั้น มันเป็นแค่ความรู้สึกของคนอื่นที่มองแต่ที่ผ่านมามผมเจอแค่คนเดียวที่มีท่าทางเหมือนผู้หญิง แต่เขาก็สามารถให้การพยาบาลได้ดีนะครับ” ทินได้กล่าวอีกว่า “ผมว่าปัจจุบันนี้ ผู้หญิงและผู้ชายต่างก็ทำงานทุกอาชีพได้เสมอภาคกัน ถ้ามี

ความชอบและถนัดในงานนั้น แต่ก็มีคนถามผมเยอะนะว่าเรียนพยาบาลเป็นตุ๊ดหรือเปล่า แต่ผมก็ตอบไปว่าไม่ได้เป็น และก็ไม่ได้สนใจคำพูดเหล่านั้น”

ในปีที่ 2 นี้ทินต้องเหนื่อยทั้งกับการเรียนและการฝึกปฏิบัติ ทำให้ได้ประสบการณ์ทางการให้การพยาบาลมากมายและเริ่มชินกับวิชาชีพนี้โดยปริยาย ทินกล่าวว่า “ผมตั้งใจเรียนมาขึ้นกว่าเดิมจริงๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน จนไม่ค่อยมีเวลาเที่ยวพักผ่อน จะมีก็แต่เล่นฟุตบอลกับพวกรุ่นพี่ในตอนเย็นของวันที่ว่างเท่านั้น แต่ถ้ามีวันสำคัญอย่างเช่น วันเกิดเพื่อนผู้ชาย ก็จะต้องไปเที่ยวกัน ส่วนใหญ่จะไปแถวสถานบันเทิงย่านรัชดา เที่ยวเล่นพูดคุยกันสนุกสนาน แต่จะเก็บเรื่องเรียนและเรื่องส่วนตัวของแต่ละคนไว้ไม่นำมาพูดคุยกัน เพราะไม่อยากเครียดและให้เกียรติกัน ส่วนใหญ่จะคุยเรื่องผู้หญิงและมุขตลกขำขันกัน” ทินเล่าถึงช่วงปิดภาคการศึกษาให้ฟังว่า “มีครั้งหนึ่งผมกลับไปทำแผลให้แม่ที่บ้าน ผมภูมิใจมากและแม่ก็บอกว่าท่านภูมิใจในตัวผม ตั้งแต่นั้นผมก็สัญญากับท่านว่าจะตั้งใจเรียนและกลับมาดูแลแม่ให้เร็วที่สุด” ทินเชื่อมั่นว่าเขาจะสามารถเป็นพยาบาลชายได้อย่างแน่นอน

ทินวางแผนสำหรับอนาคตไว้ว่าจะทำงานเป็นพยาบาลที่กรุงเทพฯ ก่อนประมาณ 4 ปี แล้วจะรีบกลับไป ทำอาชีพพยาบาลที่จ.ร้อยเอ็ด โดยอยากที่เข้าทำงานที่โรงพยาบาลของรัฐ เพื่อความมั่นคงจนกว่าจะเกษียณอายุ คงไม่คิดเรียนต่อปริญญาโท เพราะทินมีภาระต้องส่งเสียน้องๆ ในเรื่องการเรียน ส่วนเรื่องผู้หญิงนั้นทินบอกยังไม่คิดตอนนี้ เพราะมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบอีกมาก คงให้พร้อมก่อนแล้วค่อยคิดอีกที

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

สำหรับในวันธรรมดาตั้งแต่วันจันทร์จนถึงวันศุกร์ มีการเรียนการสอนทุกวัน ดังนั้นทินจะต้องตื่นนอนแต่เช้าเป็นประจำ เวลาส่วนใหญ่ของทินจะใช้ชีวิตอยู่ในรั้วของสถาบันจบจนเลยเย็น ทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับเพื่อนๆ ทั้งนักศึกษาพยาบาลหญิงและนักศึกษาพยาบาลชาย โดยเฉพาะกับนักศึกษาพยาบาลชายนั้น เวลาหลังเลิกเรียนทินจะมารวมกลุ่มกับเพื่อนๆ นักศึกษาชายที่ห้องพัก นักศึกษาพยาบาลชายเพื่อเล่นฟุตบอล ชมโทรทัศน์ ฟังเพลง หรือพูดคุยปรึกษาปัญหาเรื่องการเรียน รวมถึงเรื่องอื่นๆอย่างสนิทสนม และเข้าใจกันเป็นอย่างดี แต่ถ้าต้องรับประทานอาหารเช้าก็จะไปรับประทานอาหารเช้าร่วมกับเพื่อนหญิง ซึ่งก็เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีเดียวกันก่อนที่จะมาพบปะกับเพื่อนชาย ในบางวันที่มีการถ่ายทอดฟุตบอลต่างประเทศเพื่อนๆ นักศึกษาพยาบาลชายจะเปลี่ยนไปพบปะกันที่ห้องพักของทินด้วยเหตุผลว่า สามารถส่งเสียงเชียร์กันได้เต็มที่ไม่มีใครรบกวนผู้อื่นก่อน แยกย้ายกันกลับไปพักผ่อนที่ห้องพักของตนตามเดิม หรือโดยเฉพาะในตอนเย็นวันศุกร์ซึ่งนักศึกษาพยาบาลชายส่วนใหญ่ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องรวมถึงที่นักศึกษาพยาบาลชายจบไปแล้ว ถ้าใครว่างก็จะมา

รวมตัวกันที่ห้องพักนักศึกษาชายหรือจะนัดเจอกันที่สถานบันเทิงร้านประจำย่านรัชดา เพื่อร่วมสังสรรค์กัน อย่างน้อยก็จะไปหนึ่งครั้งต่อหนึ่งเดือน

สำหรับวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ทึนจะสามารถตื่นสายได้ แต่ในวันเสาร์จัดได้ว่าเป็นวันส่วนตัวในการทำภารกิจต่างๆของตนเอง ทั้งซักผ้า รีดผ้า ทำความสะอาดห้องพัก ทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ จากนั้นก็จะพักผ่อนตลอดทั้งวัน ชมโทรทัศน์ ฟังเพลง นอนหลับ ตามแต่ความเหมาะสม ส่วนวันอาทิตย์ทึนจะให้เวลากับเพื่อนหญิงมากเป็นพิเศษ โดยการตื่นนอนจะคำนวณจากเวลานัดหมายในการไปเที่ยวให้ทันเวลานัดของเพื่อนหญิง ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวกันตามห้างสรรพสินค้าเพื่อซื้อเสื้อผ้า รับประทานอาหาร ชมภาพยนตร์ หรือไม่กี่ก็ไปเดินสวนจตุจักร แต่ถ้าไม่มีนัดก็จะพักผ่อนอยู่ที่ห้องพักหรือไปเที่ยวกับเพื่อนชายแล้วก็จะกลับมาพักผ่อน และรีบเข้านอนเร็วกว่าปกติเพราะต้องเตรียมร่างกายให้พร้อมก่อนจะไปเรียนในวันจันทร์ต่อไป

ตารางที่ 11 : สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของทิน

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. รับราชการทหาร - แม่บ้าน
2. นิสัยและพฤติกรรม	2. มีความรับผิดชอบมาก ขยันทั้งเรื่องการเรียนรู้และการทำงานเพื่อหารายได้จุนเจือครอบครัว เป็นเด็กเรียนเก่ง รู้จักอดออมและเห็นคุณค่าของเงิน ชอบเล่นกีฬาฟุตบอล รักและเป็นห่วงครอบครัว คอยดูแลน้องๆเสมอ
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. อยากเป็นคุณครูเหมือนคุณลุง เพราะสนิทและได้รับความช่วยเหลือตลอดรวมทั้งคอยให้คำปรึกษา
4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	4. สนใจ เนื่องจากเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อนต้องการความก้าวหน้า การมีเกียรติ ศักดิ์ศรี และการมีรายได้สูง
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน	1. ขยันและมีความตั้งใจ รับผิดชอบดี ถนัดในการเรียนภาคปฏิบัติเพราะเคยทำงานมาก่อน
2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายและกิจกรรมที่พบ	2. ไม่ต้องปรับตัว มีความสนิทสนมกันอย่างรวดเร็วทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง เพราะมีจำนวนน้อย แต่ก็ต้องให้เกียรติกัน - กิจกรรมที่พบ คือ การเล่นฟุตบอลร่วมกัน ชมโทรทัศน์ เล่นเกมส์ และการเที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิง

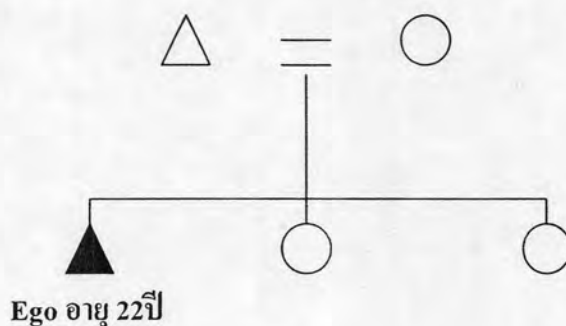
<p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p>	<p>3. ไม่ลำบากใจ เพราะเรียนผู้ช่วยพยาบาลมาก่อน ซึ่งส่วนใหญ่ก็มีแต่ผู้หญิง แต่ก็ปรับเรื่องของการคิดก่อนพูด เพราะการเรียนพยาบาลเป็นหลักสูตรระยะยาว อาจทำให้ลำบากใจได้ถ้าเข้าใจผิดกัน</p> <p>- กิจกรรมที่พบจะเป็นไปตามการปฏิสัมพันธ์ในการเรียน และการร่วมทำกิจกรรมตามหลักสูตร</p>
<p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับ ระบบคิดและการแสดงออก</p>	<p>4.ยอมรับบทบาทได้ และเห็นคุณค่าในตนเองกับการทำงานทางการพยาบาล โดยเฉพาะเรื่องความแข็งแรงของร่างกาย ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์อย่างเต็มความสามารถ มีความสุขเมื่อให้การพยาบาลจนผู้ป่วยเป็นปกติ</p>
<p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการ ทำงาน</p>	<p>5.ชอบความท้าทาย ตื่นเต้น และการได้เรียนรู้และได้เพิ่มทักษะจากการทำงานที่หลากหลายจากผู้ป่วยที่มารักษา ชอบแก้สถานการณ์ซับซ้อน และไม่ยากดูแลผู้ป่วยนาน อยากทำงานในแผนกฉุกเฉิน(ER)</p>
<p>6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้าง ความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p>	<p>6.ส่วนใหญ่จะพักผ่อนนอนหลับ ทำกิจกรรมส่วนตัวในหอพัก เช่น ซักผ้า รีดผ้า ทำความสะอาดหอพัก และอาจไปเที่ยวกับกลุ่มนักศึกษาพยาบาลชายตามสถานบันเทิง รวมถึงการไปเที่ยวกับเพื่อนหญิง(แฟน)ที่เรียนอยู่ชั้นปีเดียวกันตามห้างสรรพสินค้าในวันหยุดเสมอ</p>
<p>7. การวางแผนอนาคต</p>	<p>7.ทำงานเป็นพยาบาลที่โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพฯ ก่อนประมาณ 4-5 ปีเพื่อเก็บเงินก่อน จากนั้นจะหาวิถีทางในการกลับไปทำงานที่โรงพยาบาลของรัฐในจังหวัดบ้านเกิด เพื่อความมั่นคงจนกว่าจะเกษียณอายุราชการ</p>

กรณีที่ 9 ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9 วิน (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

วิน อายุ 22 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ จตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดร้อยเอ็ด ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.50 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 วิน เป็นคนรูปร่างผอม สูง โดยสูงประมาณ 182 เซนติเมตร ผิวคล้ำ ตัดผมซอยสั้นด้านหลังไว้รวกไทร (แบบวัยรุ่นญี่ปุ่น) แต่งกายสะอาดเรียบร้อย เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพกิริยามารยาทเรียบร้อยก่อนไปทางผู้หญิง พุดจาไพเราะสุภาพอ่อนน้อม สมาชิกในครอบครัวของวิน มีทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ น้องสาว 2 คน และตัววิน พ่อของวิน อายุ 48 ปีประกอบอาชีพเกษตรกร แม่อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรเช่นกัน ส่วนน้องสาว 2 คน อายุ 18 ปีและ 20 ปี กำลังศึกษาอยู่เช่นกัน

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

วินอยู่ในครอบครัวเกษตรกรที่จังหวัดร้อยเอ็ด ชีวิตในวัยเด็กของวินค่อนข้างเรียบง่ายและไม่ค่อยจะลำบากมากนัก วินเป็นพี่ชายคนโต มีน้องสาว 2 คน ในวัยเด็กวินจะสนิทกับน้องสาวคนเล็กมากกว่าคนกลางเพราะมีอายุที่ใกล้เคียงกัน ส่วนคุณพ่อกับแม่นั้นวินสนิทกับท่านทั้งสองมาก เพราะจะคอยปรึกษาพูดคุยกับทุกเรื่อง ครอบครัวไม่มีข้อบังคับเข้มงวดใช้เหตุผลพูดคุยกัน วินนั้นคอยช่วยทางบ้านตั้งแต่เด็ก โดยจะออกไปที่ไร่นากับพ่อและแม่ ช่วยท่านถอนหญ้าบ้าง เติร์ยมอาหารบ้าง และอื่นๆ เท่าที่จะพอช่วยได้ นอก จากนั้นทางบ้านของวินยังเลี้ยงสัตว์ ทั้งเป็ด ไก่ หมู และวัว วินจะมีหน้าที่ให้อาหารสัตว์ วินบอกว่าเขาดูแลสัตว์ต่างๆ ด้วยความเต็มใจ เพราะสัตว์ที่เลี้ยง

ไว้นอกจากจะเป็นอาหารให้ครอบครัวแล้ว ยังขายได้เงินมาให้ทางบ้านได้ใช้อีกด้วย วินนั้นเรียนในโรงเรียนใกล้บ้านมาตั้งแต่เด็ก วินยังบอกอีกว่าเขามีเพื่อนมากมาย เพราะเป็นคนที่มียศชายดี ชอบเล่นกีฬา และเข้ากับคนได้ง่าย ในวัยเด็กวินชอบเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด ส่วนการเรียนโดยทั่วไปแล้วไม่ค่อยได้สนใจเท่าใดนัก มักเล่นซนติดอยู่กับเพื่อนๆ ตามประสาเด็ก แต่ก็ยังให้ความสำคัญกับการเรียนอยู่บ้าง

เมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาวินได้เรียนต่อที่โรงเรียนเดิม การเรียนกลับแย่ลงกว่าเดิมมาก เพราะไม่ค่อยสนใจเรียน คิดเล่นกับเพื่อนมากไป และวินได้เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลของโรงเรียนจึงต้องซ้อมกีฬาในช่วงหลังเลิกเรียน ทำให้เพลียและมีความสนใจในการเรียนน้อยลง แต่ก็สามารถเรียนผ่านไปได้ วินเล่าว่า “ตอนนั้นผมยังเด็ก ไม่ค่อยคิดอะไร เล่นไปวันๆ ไม่ค่อยเครียด สนุกดี มีเพื่อนเยอะแยะ” ต่อมาวินมีโอกาสเข้าแข่งขันวอลเลย์บอลในระดับอำเภอ และได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนของจังหวัด แต่ก็พลาดหวังจากการคัดตัวในรอบสุดท้าย ในเวลานั้นวินได้แอบฝันอยู่เล็กๆ ในใจว่าอยากจะเป็นนักกีฬาทีมชาติ แต่ต้องเลิกเล่นเมื่อพลาดหวังจากการคัดตัว จบกระทั่งจบชั้นมัธยมต้น วินคิดว่าตนเองให้ความสำคัญกับการเรียนน้อยเกินไป จึงเลิกเป็นนักกีฬาของโรงเรียน เพราะจะได้มีเวลาให้กับการเรียนมากขึ้น ถึงเวลานี้วินยังคงชอบในวิชาภาษาอังกฤษ และเป็นวิชาเดียวที่ทำคะแนนได้ดีที่สุด

เมื่อขึ้นชั้นมัธยมปลาย วินเลือกเรียนสายวิทย์-คณิต เพราะเห็นว่าเป็นสายที่มีความได้เปรียบในการเลือกสาขาวิชาที่จะเรียนต่อไปในอนาคต ในช่วงเวลานี้วินหันกลับมาสนใจกับการเรียนอย่างจริงจัง และเริ่มมองอนาคตของตนเองมากขึ้น ตลอดระยะเวลาตั้งแต่วัยเด็กจนถึงชั้นมัธยมปลายนี้ การตัดสินใจเลือกวิชาเรียน หรือการกระทำต่างๆ วินเป็นคนตัดสินใจด้วยตนเองตลอดมา โดยบอกว่า “พ่อแม่ผมท่านให้สิทธิ์ผมตัดสินใจกับตนเอง โดยขอฟังเหตุผลว่าเพราะอะไร แต่ถ้ามีอะไรน่าเป็นห่วงท่านก็จะแนะนำและคอยเตือนอยู่เสมอ” วินเริ่มตั้งเป้าหมายในอนาคตไว้ตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมปลาย เขาต้องการจะศึกษาต่อในคณะสัตวแพทย์ เพราะสำรวจตนเองแล้วเห็นว่าเป็นคนรักสัตว์ ประกอบกับที่บ้านเลี้ยงสัตว์ไว้หลายชนิด จึงมีความสนใจและที่สำคัญการเรียนแพทย์คงเป็นไปได้ยาก ซึ่งวินได้กล่าวว่า “ผมเลี้ยงสัตว์เยอะ ชอบดูแล แต่ก็เห็นด้วยว่าน่าจะเรียนสัตวแพทย์ แต่ความจริงก็อยากเรียนหมอแต่มันเป็นไปได้ยาก ผมรู้ตัวเองดีว่าคงเป็นไปได้ยากครับ”

ในช่วงมัธยมปลาย วินยังคงเป็นที่รักของเพื่อนๆ แต่การคบกันเปลี่ยนแปลงไปจากแต่ก่อนที่มักจะเล่นสนุกไปวันๆ เป็นการช่วยกันติวหนังสือ หรือผลัดกันอธิบายเนื้อหาวิชาเรียนต่างๆ ซึ่งวินมักจะให้มีโอกาสติวภาษาอังกฤษให้เพื่อนอยู่เสมอ จนทำให้รู้สึกว่าจะเรียนต่อในด้านภาษาอังกฤษ หรือเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ เมื่อใกล้จบชั้นมัธยมปลายมีหลายสถาบันมาแนะนำการศึกษาต่อ รวมถึงแนะนำอาชีพ ซึ่งมีมากมายแต่วินไม่สนใจนัก เพราะวิน เลือกที่จะเอนทรานซ์ในคณะสัตวแพทย์ และด้านภาษา แต่ในการแนะนำอาชีพนั้นมีคนมารับสมัครเข้าอบรมหลักสูตร

ผู้ช่วยพยาบาล โดยเรียนแค่ 6 เดือน และสามารถทำงานได้เลย มีเพื่อนวินหลายคนสนใจ แต่วินก็ต้องการทำตามความฝันมากกว่า ในที่สุดผลสอบเอนทรานซ์ออกมาปรากฏว่าวินสอบไม่ได้ดังที่หวังไว้ เขาเสียใจมาก ในช่วงนั้นมีอาจารย์ในโรงเรียนเรียกวินเข้าพบ และบอกว่าเขาได้รับโควตาเรียนสัตวแพทย์ที่สถาบันแห่งหนึ่ง ให้เขานำเอกสารไปยื่นเข้าเรียน และบอกวันเวลาการรายงานตัวให้วินรีบทราบเป็นที่เรียบร้อย ซึ่งวินได้กล่าวว่า “ผมไม่รู้เป็นอะไร พอก่อนหน้า 2-3 วันเพื่อนมาชวนให้ไปสมัครเรียนผู้ช่วยพยาบาล และในวันก่อนรายงานตัว 1 วัน อยู่ดีๆ ก็ไปสมัครกับเขา งงตัวเองเหมือนกัน แต่คงเพราะมีเพื่อนหลายคนสมัคร ไม่เหมือนไปรายงานตัวคนเดียว”

วินได้เข้าอบรมหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาลเป็นเวลา 6 เดือน โดยขึ้นมาอบรมที่กรุงเทพฯ พร้อมเพื่อนๆ ประมาณ 5-6 คน โดยพักอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ในหอพักซึ่งสถานฝึกอบรมจัดไว้ให้ ในที่สุดวินได้รับใบประกาศนียบัตรพร้อมกับถูกส่งตัวเข้าทำงานตามโรงพยาบาลต่างๆ แยกย้ายกันไป วินเริ่มรู้สึกว้าวต้องห่างเพื่อนซึ่งอยู่ไกลจากโรงพยาบาลมาก วินทำงานได้ระยะหนึ่งก็รู้สึกท้อ เขากล่าวว่า “ผมว่ามันหนักไปสำหรับผม ผมท้อแท้ และคุณแล้วไม่มีความก้าวหน้าใดๆ เลยอยากเรียนต่อ” จากนั้นวินไปสมัครสอบเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่ง ในคณะเภสัชศาสตร์ เพราะเห็นสายงานในโรงพยาบาลแล้วพบว่า เป็นวิชาชีพที่ได้เปรียบในโรงพยาบาลและมีความเป็นส่วนตัวสูง แต่ไม่สามารถสอบเข้าได้จึงตัดสินใจกลับมาทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลกับโรงพยาบาลที่เพื่อนทำอยู่ ทำได้ไม่นานก็ต้องลาออก เพราะต้องกลับไม่เกณฑ์ทหาร และวางแผนไว้ว่าถ้าไม่คิดทหารต้องหาที่เรียนใหม่ให้ได้ เขาได้กลับมาสอบอีกหลายแห่ง เลือกสอบทั้งคณะเภสัชศาสตร์ และเริ่มให้ความสนใจเลือกคณะพยาบาลศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ของหลายๆ สถาบัน แต่เขาพลาดหวังทั้งหมด จนกระทั่งมาได้รับข่าวจากเพื่อน ผู้ช่วยพยาบาลว่ามีสถาบันเอกชนอีก 2-3 แห่งที่ยังเปิดรับสมัครอยู่ จึงมาสมัครและเลือกคณะพยาบาลศาสตร์ เพราะมีความคิดเห็นว่าจะมีความเป็นไปได้ จึงตั้งใจอ่านหนังสือ จนในที่สุดสอบเข้าได้ในสถาบันแห่งหนึ่ง เขาบอกว่ารู้สึกดีใจเพราะคิดไว้เสมอตั้งแต่เด็กว่าชอบเรียนในสาขาวิชาที่สามารถทำงานได้เลยหลังจบการศึกษาแล้ว และมีรายได้ดี

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

วินเล่าว่าเขาเริ่มเป็นห่วงตนเองว่าเมื่อเข้ามาแล้วจะสามารถเรียนได้หรือไม่ แต่เรื่องอื่น ๆ นั้นไม่ได้ทำให้วินกังวลแต่อย่างใด ในปีแรกนั้นวินต้องไปเรียนที่วิทยาเขตต่างจังหวัดร่วมกับคณะอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวิชาพื้นฐาน ทำให้วินไม่รู้สึกลำบากใจนัก และคลายความกังวลในเรื่องเรียนได้มาก ทั้งกลุ่มเพื่อนผู้หญิงและผู้ชายต่างก็ชื่นชอบและสนิทกับวินมาก เพราะเขาเป็นคนมีอัธยาศัยดี สุภาพเรียบร้อยจนบางครั้งกิริยาคุณุ่มนวลคล้ายผู้หญิง เพื่อนผู้ชายร่วมรุ่นของวินมี 5 คนแต่ไม่เป็นปัญหาในการวางตัวของวินเลย เขากล่าวว่า “ผมชินแล้วครับ ตอนทำงานบนโรงพยาบาลก็เป็นอย่างนี้ มีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น ผู้ชายนับคนได้เลย ถ้าเป็นแต่ก่อนก็วางตัวลำบากหน่อย แต่เดี๋ยวนี้สบายครับ

ชินแล้วแต่ก็อยากให้ผู้ชายสอบเข้ามาเรียนให้มากกว่านี้ เพราะตอนสอบก็เห็นมาตั้งหลายคน อยากมีเพื่อนเยอะๆ ครับ” วินได้เล่าถึงการเรียนในปีแรกว่าค่อนข้างลำบากพอสมควร เพราะวินต้องการเรียนมาเกือบ 2 ปีทำให้ต้องรื้อฟื้นใหม่ ต้องเรียนมากกว่าคนอื่น กลุ่มผู้ชายมักจะคุยกันอยู่บ่อยๆ ในเรื่องความขยัน เพราะส่วนใหญ่จะเรียนไม่เก่งเท่าผู้หญิง ผู้ชายจะแยกไปอยู่หลายกลุ่มตามแต่ละโอกาส บางครั้งก็จะแยกกันไปตามกลุ่มเพื่อนผู้หญิงที่มีนิสัยเหมือนๆ กัน หรือถ้าเล่นกีฬา ก็จะแยกไปตามประเภทกีฬาที่ชอบเล่นเหมือนๆ กัน ถ้าไปเที่ยวก็จะไปเที่ยวกับเพื่อนร่วมห้อง ทำให้การรวมกลุ่มของผู้ชายให้ครบ 5 คนนั้นมีน้อยครั้ง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่สนิทสนมกัน ทุกคนต่างเข้าใจซึ่งกันและกัน และทราบดีว่าเป็นผู้ชายในหมู่ผู้หญิงจำนวนมาก วินกล่าวว่า “การแยกย้ายกันไปอยู่ตามกลุ่มเพื่อนผู้หญิงนั้น ผมว่าทำให้ดูกลมกลืน ไม่เหมือนการนั่งรวมกลุ่มแต่เฉพาะผู้ชาย เพราะยังทำให้เป็นจุดเด่น และในที่สุดความกลมกลืนจะช่วยให้เกิดการเคยชินและยอมรับ ไม่รู้สึกถึงความแตกต่างทางเพศเลย”

ชีวิตในปี นั้นส่วนใหญ่จะอยู่แต่ในหอพักของสถาบัน ทั้งเรียน ทำกิจกรรม รับประทานอาหาร ออกกำลังกาย เล่นกีฬา เพราะทางสถาบันมีกฎค่อนข้างเข้มงวด ดังนั้นการจะออกไปเที่ยวตามที่ไม่เหมาะสมหรือเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจึงไม่มีโอกาส แต่ไม่ได้ทำให้วินรู้สึกอึดอัด เพราะโดยส่วนตัวแล้ววินชื่นชอบในธรรมชาติมาก การเรียนของวินไม่ถึงกับดี แต่ก็ผ่านมาได้ เพราะความตั้งใจและขยันใฝ่รู้ ทำให้วินรู้สึกว่าการเรียนพยายามไม่ยากอย่างที่คิด และที่สำคัญ วินก็ได้กลับไปทำหน้าที่ที่เคยทำเหมือนในสมัยเรียนชั้นมัธยม คือการได้ช่วยติววิชาเรียนให้กับกลุ่มเพื่อนผู้ชาย การรวมกลุ่มกันในเฉพาะผู้ชายนอกจากเป็นการติวตำราแล้ว ก็คือเรื่องของการไปดูภาพยนตร์ และเล่นเกมสในห้องพัก ภาพรวมในชั้นปีที่ 1 จึงเน้นไปอยู่ที่การเรียนและการทำความรู้จักกับเพื่อนๆ ร่วมสถาบัน พร้อมกับการเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้เหมาะสม จนกระทั่งวินจบปีแรกมาด้วยเกรดเฉลี่ย 2.75 และผ่านขึ้นชั้นปีที่ 2 ซึ่งต้องมาเรียนที่กรุงเทพฯ

ปัจจุบันวินกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ซึ่งถือว่าเป็นปีที่ต้องเน้นเนื้อหาการเรียนเกี่ยวกับวิชาพยาบาล รวมทั้งต้องฝึกปฏิบัติจริงบนหอผู้ป่วย แต่สำหรับการฝึกบนหอผู้ป่วยนั้น วินไม่ได้กังวลใจ เพราะรู้สึกเคยชินกับการฝึกปฏิบัติงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อน ซึ่งวินนั้นมีพื้นฐานติดตัวมาอยู่แล้ว สำหรับการฝึกปฏิบัติในการให้พยาบาลผู้สูงอายุนั้น วินรู้สึกเคยชิน แต่ก็อดเป็นห่วงเพื่อนๆ ผู้ชายไม่ได้ โดยกล่าวว่า “ผมเข้าใจนะ ถ้าคนไม่เคยผ่านการทำมาก่อน คือการทำชำระล้างร่างกาย เช็ดอุจจาระ ปัสสาวะให้ผู้ป่วยก็คงทำลำบากเหมือนกัน ผมมันผ่านมาแล้วเลยไม่คิดอะไรมาก แต่เพื่อนๆ หลายคนก็ต้องปรับตัวอยู่นานบางคนถึงกับอาเจียน ซึ่งผมก็เคยเป็น” วินถือได้ว่านอกจากจะเป็นเพื่อนที่ดีสำหรับนศ.ชายแล้ว ยังถือเป็นผู้ช่วยสอนและคอยให้กำลังใจเพื่อนๆ ได้เป็นอย่างดี เพราะการมีประสบการณ์มาก่อนทำให้ได้เปรียบและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ

ในการฝึกทำงานบนหอผู้ป่วยนั้น วินก็มักจะไต่ถามผู้ป่วยพูดคุยกันในขณะที่มีนักศึกษาพยาบาลชายกำลังให้การพยาบาลว่า “คูชิ ผู้ชายก็มีด้วย” แล้วคนเหล่านั้นก็จะชวนพูดคุยกันเบาๆ ซึ่งวินเข้าใจดีว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะการมีจำนวนผู้ชายเรียนน้อย ก็อาจทำให้ผู้ป่วยไม่ค่อยได้เห็นผู้ชายปฏิบัติงานพยาบาลมากนัก อีกทั้งในความเป็นจริงเมื่อนักศึกษาชายจบไปแล้วก็จะไม่นิยมอยู่บนหอผู้ป่วย หรือให้การพยาบาลในระยะยาว แต่ส่วนใหญ่จะเลือกอยู่ในแผนกอื่นๆ เช่น แผนกฉุกเฉิน แผนกผู้ป่วยวิกฤต หรือแผนกผ่าตัด แต่จากการสนทนากับรุ่นพี่พยาบาลชายก็พบว่า มีอีกกรณีคือ ผู้ป่วยสับสนกับผู้ชายที่เป็นแพทย์ กับพยาบาล เพราะเมื่อผู้ชายทำงานบนโรงพยาบาลผู้ป่วยก็จะเข้าใจว่าเป็นแพทย์ ยิ่งทำให้ความเข้าใจหรือการรับรู้ของผู้ชายเป็นพยาบาลได้ หรือมีพยาบาลชายอยู่ก็ลำบากขึ้น แต่วินก็ยอมรับว่า รู้สึกดีเมื่อได้รับการเรียกจากผู้ป่วยว่าเป็น “คุณหมอ” ทำให้วินมีความภูมิใจและมีเกียรติมากขึ้น วินกล่าวพร้อมรอยยิ้มเล็กน้อย เรื่องการเรียนภาคปฏิบัติผ่านไปได้อย่างดี แต่เรื่องการเรียนภาคทฤษฎีนั้นเป็นเรื่องที่วินอยากให้ความสำคัญและสนใจมากกว่า เพราะค่อนข้างยากและต้องท่องจำคำศัพท์ทางการแพทย์จึงตั้งใจอย่างมาก วินบอกว่า “อาจารย์ให้ความเมตตากับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เพราะผมสังเกตเห็นว่าอาจารย์จะใจดีและมีความยืดหยุ่นให้เด็กผู้ชายอยู่เสมอ และจะสอนทบทวนจนกว่าจะเข้าใจ ซึ่งผมไม่แน่ใจว่าเพราะอะไรแต่ก็ทำให้พวกเราอบอุ่นสนิทกับอาจารย์ และเข้าใจในเนื้อหาวิชาได้ชัดเจนขึ้นครับ” ภาพรวมในปีที่ 2 วินก็ทำได้ดีเท่าที่ควร แต่เริ่มจะมีการออกเที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิงกับเพื่อนๆ และรุ่นพี่ผู้ชายทั้งปี 3 ปี 4 และรุ่นพี่ที่จบไปเป็นพยาบาลแล้วในช่วงวันสุดสัปดาห์ เพราะอยากคลายเครียด ปัจจุบันวินกำลังใกล้จะขึ้นปี 3 ความรู้สึกรักของวินคืออยากจบการศึกษาโดยเร็ว เพราะต้องการทำงานและก็อยากจะทำด้วยเกรดเฉลี่ยสูงๆ เพราะนั่นคือการแสดงถึงศักยภาพของตนเอง

วินกล่าวถึงลักษณะของผู้ที่เป็นนักศึกษาพยาบาลชายไว้อย่างน่าสนใจ โดยกล่าวว่า “คนที่อยู่ในอาชีพนี้ต้องเป็นคนรักสะอาด เป็นคนสุภาพ ชอบแต่งตัวคือ แต่งตัวเรียบร้อย รู้จักกาลเทศะ หรือเรียกว่าแต่งตัวให้เป็น ทรงผมก็ต้องไม่รุงรังน่ารังเกียจ ต้องเนียบๆ ต้องกล้าแสดงออก” และวินยังบอกถึงลักษณะเด่นของผู้ชาย คือ กล้าตัดสินใจได้รวดเร็วเมื่อเทียบกับเพื่อนผู้หญิง นอกจากนั้นยังเป็นคนไม่ค่อยมีปัญหา ง่ายๆ ไม่วุ่นวาย ซึ่งจะช่วยลดความขัดแย้งได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ทุกครั้งที่มีการแบ่งกลุ่ม ผู้หญิงกลุ่มต่างๆ ก็มักจะต้องริบแย่งผู้ชายเข้าร่วมกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มก็จะได้ผู้ชายเข้ากลุ่มไม่เกิน 1 คนซึ่งถือเป็นหลักปฏิบัติที่เข้าใจกัน รวมถึงการออกไปพูดหน้าชั้นผู้ชายในกลุ่มก็จะได้รับหน้าที่นี้เสมอ เหตุเพราะว่าเป็นจุดเด่นทำให้น่าสนใจ ผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ อาจารย์ก็จะมองข้ามไป ทำให้ผู้ตกมีสีสันในชั้นเรียน และเป็นที่ชื่นชอบของชั้นเรียน วินกล่าวทิ้งท้ายว่า “คนจำนวนน้อยก็ดีนะครับ เเด่นดี ได้เปรียบหลายอย่าง มีแต่คนให้ความสำคัญ รายงานก็ไม่ต้องทำมากค่อยไปพูดหน้าชั้นเอา อาศัยความกล้าแสดง ออก ขำๆ ไป สนุกดีครับ ผมชอบเรียนที่นี่ครับ”

เมื่อจบปี 4 วินตั้งใจว่า คงจะต้องเป็นพยาบาลชายแน่นอน ให้สมกับที่เรียนมา และจะเลิกทำงานในกรุงเทพฯ แต่คงไม่ทำตลอดไป เพราะวินไม่อยากจะไปทำงานเป็นลูกจ้างตลอดชีวิต อยากมีธุรกิจเป็นของตนเอง นอกจากนั้นยังอยากไปทำงานเป็นพยาบาลที่ต่างประเทศ เพราะได้เงินมากกว่าเพื่อที่จะได้มีเงินเก็บมากพอที่จะวางแผนทำธุรกิจในอนาคต วินต้องการเปิดร้านอาหารเพราะเห็นว่าน่าจะไปได้ดี แต่ถ้าโอกาสไม่มีก็คงต้องทำอาชีพพยาบาลไปเรื่อยๆ ซึ่งวินอยากทำแผนกห้องผ่าตัด เพราะรู้สึกว่าการทำงานที่แผนกนี้ท้าทาย น่าสนใจมากกว่า วิน ยังกล่าวอีกว่า “ผู้ชายจะแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดีกว่าผู้หญิง หรือเผชิญหน้ากับคนไข้ที่ประสบอุบัติเหตุหนักๆ ได้อย่างสบาย และช่วยเหลือได้อย่างทันท่วงที” วินเป็นผู้ชายมีข้อดีและข้อด้อย และแผนกที่เหมาะสมกับข้อดีของผู้ชายก็มีดังที่กล่าวไป ส่วนการให้พยาบาลบนหอผู้ป่วยซึ่งเป็นระยะเวลานานนั้น วินยอมรับว่าผู้ชายให้พยาบาลได้ดีกว่าผู้หญิง เพราะผู้หญิงจะอดทน อ่อนหวานนุ่มนวลกว่าผู้ชาย ดังนั้นเมื่อจบแล้ววินจะประกอบอาชีพพยาบาลและรอโอกาสที่เหมาะสมในการหาทางทำธุรกิจส่วนตัว และคงจะต้องพยายามหาหนทางไปทำงานพยาบาลที่ต่างประเทศ

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

สำหรับวันธรรมดาในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ วินก็จะมีชีวิตเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ ที่ต้องเรียนตลอดทั้งวันในทุกๆ วัน ทำให้เวลาว่างส่วนใหญ่จะอยู่ช่วงเย็นหลังเลิกเรียน ซึ่งวินก็จะไปรวมตัวกับเพื่อนๆ นักศึกษาพยาบาลชายที่หอพักเช่นเดียวกัน โดยไปนอนหลับบ้าง ไปชมโทรทัศน์ ไปฟังเพลง หรือไม่กี่แค่นี้ก็ไปพูดคุยสนุกสนานเท่านั้น จากนั้นเมื่อได้เวลาก็จะแยกตัวออกไปเล่นวอลเลย์บอลหรือบาสเกตบอลกับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิง วินให้เหตุผลว่า “สองอย่างนี้มันเป็นที่พวักที่ผมมีความถนัด หากจะไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อนๆ นักศึกษาพยาบาลชายก็จะลำบาก เพราะไม่มีทักษะประกออบกับรูปร่างของผมเอื้อกับกีฬาเหล่านี้มากกว่า และผมว่ามันรุนแรงและต้องปะทะตลอดเวลาทำให้อาจบาดเจ็บได้” เมื่อเล่นกีฬาเสร็จก็จะรับประทานอาหารเย็นก่อนกลับไปห้องพัก แต่สำหรับเย็นวันศุกร์ถ้ามีการนัดหมายไปเที่ยวกันตามสถานบันเทิง ก็จะไปกับกลุ่มเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายทุกครั้ง เพราะถือว่าเป็นการผ่อนคลายกว่าจะกลับก็มืดแต่ก็สามารถพักผ่อนในเช้าวันเสาร์ได้โดยพักอยู่ร่วมกับทีนและสุมิตร ซึ่งมักจะกลับมาถึงช้ากว่าเสมอต่อจากนั้นก็ชมโทรทัศน์และทบทวนตำราก่อนเข้านอน และยังเป็นคนคอยปลุกเพื่อนๆ ให้ตื่นไปเรียนให้ทันเวลาอีกด้วย

ในวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ ถ้ามีวันหยุดนักขัตฤกษ์ต่อซึ่งจะทำให้มีวันหยุดเพิ่มขึ้น ก็จะเดินทางกลับบ้านที่ต่างจังหวัดเพื่อเยี่ยมพ่อแม่ ได้พักผ่อนอยู่กับธรรมชาติและยังมีโอกาสได้ช่วยทำงานแบ่งเบาภาระให้แก่ครอบครัว โดยการช่วยทำงานบ้านในช่วงเช้าก่อนออกไปช่วยขายเนื้อที่ตลาดในช่วงสายและกลับมาพักผ่อนที่บ้านในช่วงบ่ายจนถึงเย็น แต่ก็ไม่มีบ่อยนักที่จะมีโอกาสได้กลับเพราะหาวันหยุดยาวได้ยาก ประกอบกับจะรู้สึกเหนื่อยกับการเดินทางเมื่อกลับมาเรียนก็จะ

ค่อนข้างเพี้ยน ดังนั้นส่วนใหญ่จึงชอบที่จะพักอยู่ที่หอในวันหยุดมากกว่าเพราะได้มีโอกาสทำ ความสะอาดห้องพัก เสื้อผ้าเครื่องแบบ ได้ผ่อนคลายทั้งชมโทรทัศน์ฟังเพลงและยังได้หลับเป็น เวลานาน ในช่วงบ่ายของวันใดวันหนึ่งในวันหยุดนี้ก็จะชอบออกไปเดินตามห้างสรรพสินค้ากับ เพื่อนๆ ก่อนจะกลับมาหอพักและอาจไปเล่นวอลเลย์บอลต่อที่สถาบัน แล้วก็กลับมาพักผ่อนก่อนที่จะเริ่มเรียนต่อในสัปดาห์ต่อไป

ตารางที่ 12: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของวิน

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. เกษตรกรรมและเลี้ยงสัตว์ทั้งคู่
2. นิสัยและพฤติกรรม	2. เรียบร้อย เรียนดี รักความสะอาด ชอบแต่งตัว ขยันช่วยงานบ้านเสมอ รักสัตว์ ชอบเล่นกีฬาเป็นนัก วอลเลย์บอล โรงเรียน กล้าตัดสินใจและมีความเชื่อมั่นใน ตนเองสูง
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. สัตวแพทย์ เพราะรักสัตว์ประกอบกับมีหน้าที่ดูแลสัตว์ เลี้ยงภายในบ้านมาโดยตลอด อยากจะให้การดูแลรักษา เมื่อป่วยได้
4. เหตุผลและความต้องการใน การเรียนพยาบาล	4. สนุกใจ เพราะเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อน ต้องการมี ความก้าวหน้า รายได้ที่สูงขึ้น และการมีศักดิ์ศรี
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน	1. ขยันและตั้งใจดีมาก ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รับผิดชอบได้ดีโดยเฉพาะการฝึกงานบนหอผู้ป่วย มีความชำนาญ และทำได้ดีเป็นที่ยอมรับจากผู้ป่วย
2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ	2. แสดงความเป็นตัวเอง ไม่ต้องปรับตัว คอยช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน ให้เกียรติและเคารพกติกาการอยู่ร่วมกัน - กิจกรรมที่พบ คือ จะทำกิจกรรมนันทนาการร่วมกัน ภายในหอพัก เล่นเกมส์ ชมโทรทัศน์ ฟังวิทยุและ การเที่ยวกลางคืน

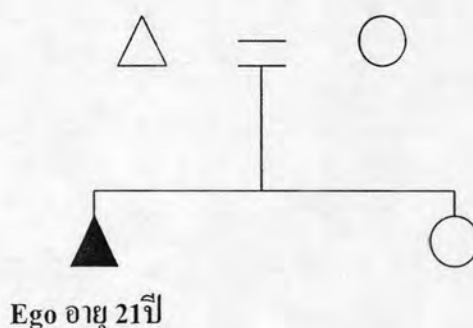
<p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p>	<p>3. ไม่ต้องปรับตัว เข้ากับผู้หญิงได้อย่างรวดเร็ว เพราะเป็นคนสุภาพเรียบร้อยอยู่แล้ว จนคุณมีลักษณะคล้ายผู้หญิง</p> <ul style="list-style-type: none"> - กิจกรรมที่พบ คือ นอกจากการทำงานร่วมกันในการเรียนแล้วยังพบว่า จะเล่นกีฬาบอลเลย์บอลกับนักศึกษาหญิง และยังชอบ ไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าอีกด้วย
<p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p>	<p>4.ยอมรับบทบาทได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อน สิ่งที่แสดงออก คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความสุภาพเรียบร้อยทั้งการใช้คำพูดและการแสดงออก - พิถีพิถันในการแต่งกาย สะอาดและมีบุคลิกดี - ให้การพยาบาลโดยระลึกว่าผู้ป่วยเป็นเสมือนญาติ - สามารถประสานงานกับบุคลากรทางการพยาบาลได้ดี
<p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>5.สนใจการใช้เครื่องมือทางการแพทย์ ชอบการใช้สมาธิในการทำงานกับบรรยากาศที่สงบ ไม่ชอบความรวดเร็วในการทำงาน ต้องการใช้ความละเอียดและรอบคอบ จึงอยากทำงานในแผนกห้องผ่าตัด(OR)</p>
<p>6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p>	<p>6.นอกจากการพักผ่อนในหอพักแล้ว ยังชอบไปเดินซื้อของตามห้างกับเพื่อนผู้หญิง และก็จะไม่พลาดถ้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายมีการนัดกัน ไปเที่ยวตามสถานบันเทิง ที่สำคัญจะชอบกลับไปเยี่ยมบ้านที่ต่างจังหวัดทุกครั้งถ้ามีโอกาส เพื่อพักผ่อนกับครอบครัวและการได้พบปะเพื่อนเก่าๆสมัยมัธยมละแวกบ้าน</p>
<p>7. การวางแผนอนาคต</p>	<p>7.ทำงานเป็นพยาบาลแน่นอน อยากทำในกรุงเทพฯเพื่อหาประสบการณ์ก่อน แล้วค่อยหาช่องทางไปทำงานเป็นพยาบาลที่ต่างประเทศซึ่งมีรายได้ดีกว่ามาก เพื่อสะสมเงินทุนไว้ทำร้านอาหารที่บ้านตอนอายุมากขึ้น</p>

กรณีที่ 10 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 10 สามารถ (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

สามารถ อายุ 20 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาคริสต์ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ อาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในจังหวัดเชียงใหม่ ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.5 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 สามารถเป็นคนรูปร่างผอมสูง โดยสูงประมาณ 175 เซนติเมตร ผิวคล้ำ ตัดผมทรงทรงสูง สะอาด เรียบร้อย เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อยค่อนข้างไปทางผู้หญิงอย่างเห็นได้ชัด มีอัธยาศัยดี ยิ้มแย้ม ร่าเริงเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อน พูดจาเรียบร้อยมาก ทำทางการเดินจะค่อยๆก้าวอย่างช้าๆ สมาชิกในครอบครัวของสามารถ มีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ น้องสาว และตัวสามารถ พ่อของสามารถ อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม แม่อายุ 40 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรมเช่นกัน น้องสาวอายุ 16 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่จังหวัดเชียงใหม่

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

สามารถเกิดที่ อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด อยู่ในครอบครัวเกษตรกร พ่อและแม่มีอาชีพทำนา สามารถเป็นพี่ชายคนโต มีน้องสาว 1 คนอายุห่างกัน 4 ปี สามารถต้องดูแลน้องและช่วยเหลือทางครอบครัวมาตั้งแต่เด็ก เมื่อหมดจากฤดูทำนาแล้วพ่อของสามารถต้องออกไปรับจ้างทำงานก่อสร้างตามต่างจังหวัด ทิ้งให้แม่อยู่บ้านเลี้ยงลูกตามลำพัง สามารถจึงสนิทกับแม่มาก เขาเรียนชั้นอนุบาลที่โรงเรียนแถวบ้านจนจบชั้นมัธยมต้น ในวัยเด็กสามารถค่อนข้างจะเป็นเด็กที่ซน พ่อมักจะลงโทษอยู่บ่อยครั้ง ครั้งหนึ่งสมัยชั้นประถมปีที่ 4 สามารถหนีออกจากบ้านตั้งแต่เช้าไม่

ยอมไปโรงเรียน เพราะน้อยใจพ่อมาก กระทั่งแม่ตามไปพบเข้าในตอนเย็นวันนั้นจึงยอมกลับ และตั้งแต่นั้นมาพ่อก็ไม่ค่อยได้ทำโทษสามารถบ่อยเหมือนเช่นแต่ก่อน

สามารถเป็นคนคิดเพื่อนมากในสมัยนั้นจะเล่นอยู่กับพวกเพื่อนๆ จนเย็นทุกวัน การเรียนก็พอไปได้ สอบผ่านทุกชั้นปี ในหมู่บ้านของสามารถจะมีโบสถ์ของศาสนาคริสต์ และมีเพื่อนๆ หลายคนที่นับถือศาสนาคริสต์ ทำให้ในตอนเย็นหรือวันหยุด สามารถจะชอบไปวิ่งเล่นภายในบริเวณโบสถ์กับเพื่อนๆ เป็นประจำ นานวันเข้าจากที่เคยเล่นอยู่แต่ด้านนอก วันหนึ่งสามารถก็มีโอกาสได้เข้าไปเล่นด้านในโบสถ์ เขาเล่าถึงการเข้าโบสถ์ครั้งแรกให้ฟังว่า “สนุกมากเลยครับ เพื่อนเยอะ มีการร้องเพลง เล่นดนตรี และมีขนมแจกด้วย” และในทุกๆ วันที่สามารถมาที่โบสถ์ แม่ก็จะมาตามกลับบ้านทุกครั้ง ทำให้แม่ของสามารถได้พบปะกับเพื่อนบ้านที่มาโบสถ์ด้วย ในที่สุดแม่ของสามารถจึงตัดสินใจเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ และชักชวนให้ทั้งสามารถและน้องสาวนับถือศาสนาคริสต์ ซึ่งตอนนั้นสามารถเรียนอยู่ชั้นประถม 6 แต่สามารถก็ยังไปวัดด้วยเช่นกัน เขากล่าวว่า “ผมไม่ได้คิดอะไรก็ไปทั้งโบสถ์ทั้งวัดยังไหว้พระเหมือนเดิม ผมว่าศาสนาทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดีเหมือนกัน แต่ผมไปโบสถ์บ่อยกว่า แม่ผมก็นับถือคริสต์ด้วยผมจึงเลือกที่จะเปลี่ยน”

สามารถจบชั้นประถมศึกษาและเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนเดิม เขาเริ่มชอบการเรียนมากขึ้น เพราะได้คะแนนดี และได้รับคำชมเสมอในวิชาวิทยาศาสตร์ แต่ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ เพราะไม่ค่อยเข้าใจรวมถึงวิชาพลศึกษา ซึ่งอาจารย์ไม่เป็นธรรมในการให้คะแนนเขารู้สึกว่าอาจารย์จะให้เกรดดีเฉพาะผู้หญิง จึงไม่ชอบวิชานี้ไปโดยปริยาย ในสมัยนั้นสามารถจะสนใจแต่วิชาที่ตนเองชอบเท่านั้น และสนใจเรียนมากขึ้น เพราะจำคำสอนของครูได้เป็นอย่างดีว่าต้องตั้งใจเรียนเพื่ออนาคต สามารถเริ่มวางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าว่าชอบเรียนอะไร และอยากเป็นอะไร ซึ่งสามารถคิดเอาไว้ว่าต้องการที่จะเป็นครู จึงตั้งใจเรียนมาโดยตลอด และวางแผนว่าถ้าจบชั้นมัธยมต้นจะไปเรียนต่อชั้นมัธยมปลายที่จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในขณะนั้น และในที่สุดก็ได้สมัครสอบ แต่เพราะไม่รู้ขั้นตอนการสมัครเท่าที่ควรเขาได้ยื่นใบสมัครล่าช้าไม่ทันเวลาตามกำหนดการรับสมัคร แต่สามารถค่อนข้างโชคดีที่มีอาจารย์ท่านหนึ่งช่วยเหลือ ประกอบกับสามารถเรียนได้ดี จึงได้รับสิทธิศึกษาต่อโดยไม่ต้องเข้าสอบที่โรงเรียนมีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในจังหวัดร้อยเอ็ด สามารถกลับไปปรึกษาพ่อแม่ท่านต่างก็ลำบากใจเพราะมีปัญหาเกี่ยวกับการเงิน เนื่องจากต้องมีค่าเดินทางมากขึ้นเพราะเป็นโรงเรียนที่อยู่ในตัวจังหวัด ระหว่างที่รอรายงานตัวอยู่นั้นญาติของสามารถคนหนึ่งซึ่งเคยอาศัยอยู่ใกล้บ้านไปทำงานที่กรุงเทพฯ โทรศัพท์มาถามเขาว่าต้องการจะไปเรียนที่จังหวัดเชียงใหม่หรือไม่เพราะเป็นโรงเรียนสำหรับนักเรียนที่เป็นคริสต์มีสิทธิพิเศษหลายประการ รวมถึงยังมียานให้ทำในโรงเรียนและอาศัยอยู่ในหอพัก จึงทำให้สามารถตัดสินใจเลือกเรียนตามที่ญาติแนะนำในจังหวัดเชียงใหม่ด้วยภาระที่จำเป็นด้านการเงิน

ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถใช้ชีวิตอย่างที่เรียกว่า “เด็กหอ” คืออยู่ภายในหอพักกับเพื่อนๆ เรียน เล่น ทำกิจกรรมทุกอย่างรวมถึงการปลูกผัก ดูแลต้นไม้ของโรงเรียน โดยมีค่าตอบแทนให้ ดังนั้นชีวิตส่วนใหญ่จึงอยู่แต่ภายในโรงเรียน ช่วงปิดภาคการศึกษา ก็จะกลับไปเยี่ยมบ้านที่ร้อยเอ็ด สามารถตั้งใจเรียน และขยันทำงานทุกอย่าง เขาารู้สึกดีใจในการตัดสินใจเรียนที่แห่งนี้ เพราะสามารถส่งตัวเองเรียนได้โดยไม่ต้องรบกวนค่าใช้จ่ายจากทางบ้าน เขาต้องการเรียนให้สูงๆ โดยไม่ต้องพึ่งพาเงินส่งเสียจากทางบ้าน เขาเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอนาคตไว้ว่าต้องการที่จะเป็นครูเมื่อใกล้จบชั้นมัธยมปลาย จึงเลือกที่จะเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยโดยเลือกเหมือนกับเพื่อนๆ คือที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่เมื่อทบทวนถึงค่าใช้จ่ายในการเช่าหอพักทำให้สามารถต้องคิดหนัก และได้ไปปรึกษากับอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งท่านแนะนำสถาบันแห่งหนึ่งซึ่งเชื่อถือสามารถเพราะเป็นสถาบันของคริสต์ และมีส่วนลดค่าเล่าเรียนกับนักศึกษาที่เป็นคริสต์ และอาจารย์ท่านนี้ก็เรียนจบจากสถาบันนี้ด้วย ทำให้สามารถสนใจมาก แต่เมื่อได้ฟังคณะต่างๆ ที่อาจารย์แนะนำก็ไม่ถูกใจนัก จนกระทั่งอาจารย์ได้พูดถึงคณะพยาบาลศาสตร์ สามารถสนใจมาก เพราะไม่รู้ว่าผู้ชายก็สามารถเรียนพยาบาลได้ เมื่อฟังอาจารย์อธิบายแล้วจึงสนใจจะเข้าเรียนคณะพยาบาลศาสตร์ ที่สถาบันแห่งนี้ เพราะคำนึงถึงสิทธิพิเศษของส่วนลดค่าเล่าเรียน มีหอพักและเมื่อจบไปแล้วมีงานทำอย่างแน่นอน เป็นอาชีพที่มีเกียรติ เขาโทรศัพท์กลับไปปรึกษาทางบ้านทันที และได้รับความเห็นชอบด้วย จึงเลือกศึกษาต่อที่แห่งนี้โดยคำนึงถึงอาชีพในอนาคตเป็นหลัก

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

หลังจากที่สามารถตัดสินใจเลือกที่จะสอบในคณะพยาบาลศาสตร์ ทำให้ต้องสละสิทธิ์ที่จะสอบเอนทรานซ์ เขาจึงตั้งใจอย่างมากและสามารถสอบเข้าได้ในที่สุด เขาเล่าถึงก้าวแรกที่เข้ามาในคณะพยาบาลศาสตร์ว่า “ผมดีใจมากที่สอบติดเพราะไม่ได้เลือกสอบที่อื่นไว้เลย แต่ก็กังวลว่าจะเรียนได้หรือไม่ ข้อสอบยากมาก และรู้สึกอึดอัดที่หันไปไหนก็มีแต่ผู้หญิงทั้งๆ ที่อาจารย์เคยบอกว่ามีผู้ชายมาเรียนด้วย” ในรุ่นสามารถนั้นมีผู้ชายเข้าศึกษา 5 คนซึ่งก็ถือว่าจำนวนมากแล้วเมื่อเทียบกับรุ่นอื่นๆ แต่อย่างไรก็ตามสามารถคำนึงอนาคตในหน้าที่การงานที่มีรองรับมากกว่าจึงเลิกกังวลในประเด็นอื่น สามารถเข้าเรียนในชั้นปีที่ 1 ที่วิทยาเขตต่างจังหวัดตามนโยบายของสถาบัน หลังจากนั้นก็จะย้ายกลับมาเรียนที่สถาบันในกรุงเทพฯ

ในชั้นปีที่ 1 สามารถอยู่ในช่วงปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนๆ แต่ในส่วนของชีวิตที่ต้องอาศัยหอพักนั้นเป็นเรื่องปกติสำหรับสามารถเพราะเคยชิน และคุ้นเคยเป็นอย่างดี เขาเล่าว่า “แรกๆผมจะเดินอยู่กับเพื่อนผู้ชายเฉพาะที่มาจากโรงเรียนเดียวกัน ถึงแม้ว่าผมจะเรียนโรงเรียนที่มีเพื่อนผู้หญิงมาก่อนก็ตามแต่ที่นี้ผู้หญิงเยอะกว่าผู้ชายหลายเท่า ก็เงินๆครับๆอะไรก็ต้องคิดให้ดีกว่าก่อนกลัวผู้หญิงเค้าจะไม่พอใจ” สามารถค่อยๆ ปรับตัวจนเข้ากับเพื่อนๆ ได้ในที่สุดระหว่าง เรียนอยู่นั้นสามารถจะ

คิดต่อกลับมาที่บ้านตลอดไม่ว่าจะทางโทรศัพท์ และจดหมาย ทำให้สามารถรู้สึกอบอุ่นและมีพลังในการเรียน มีความอดทนมากขึ้น ตั้งใจเรียนมากขึ้น แม้ว่าเขาจะรู้สึกเครียดเพราะการเรียนที่ยากขึ้นก็ตาม สำหรับปีแรกนั้นสามารถเรียนได้ดีซึ่งเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่จะเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไป ทำให้สามารถผ่านไปได้ และเริ่มปรับตัวกับเพื่อนๆ ได้ พร้อมกับกำลังใจจากทางบ้านที่ส่งมาให้ตลอดเวลา ทำให้เขาดลายความกังวลและเริ่มชอบในคณะนี้แล้ว โดยเขาได้เล่าว่า “ช่วงปิดเทอมผมกลับไปเยี่ยมบ้าน คนแถวบ้านตื่นเต้นกันมากที่ผมเรียนพยาบาลต่างก็ชื่นชม และอยากให้น้องๆ แถวบ้านเรียนพยาบาลกับผม เพราะผมเป็นผู้ชายคนแรกที่เรียนพยาบาล และ ยังเป็นคนี่ 2 ที่เรียนพยาบาลรองจากรุ่นพี่ผู้หญิงแถวบ้านที่เป็นพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลของรัฐในตัวจังหวัด ต่างก็มีคนยกย่องและให้เกียรติ ทำให้ผมรู้สึกภูมิใจอย่างมาก”

ในสังคมชนบทของสามารณั้น อาชีพที่รับราชการถือเป็นอาชีพที่เกียรติ เป็นที่นับหน้าถือตาของผู้คนในสังคม และอาชีพพยาบาลก็มีโอกาสที่จะรับราชการได้จึงเป็นที่ชื่นชมของชาวบ้าน แม้กระทั่งยายของสามารณเองยังเอ่ยถามว่า “ถ้าจบแล้วจะมารับราชการที่บ้านหรือเปล่า เขาเปิดรับพยาบาลกันอยู่เนตั้งใจเรียนให้เก่งๆ จะได้จบเร็วๆ แล้วมาอยู่บ้านนะลูก” สามารณเริ่มกังวลกับคำนิยามของคนในชุมชนเพราะโดยส่วนตัวนั้นไม่ยอมรับราชการ เพราะรายได้น้อยกว่าที่ทำงานกับเอกชนอยู่มาก แต่เขาบอกว่าต้องปล่อยให้อนาคตเป็นเรื่องตัดสินใจ โดยคิดว่าตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด และทำในแต่ละวันให้ดีที่สุดก็น่าจะเพียงพอแล้ว ในช่วงใกล้จะจบปีแรกนั้น สามารณเริ่มมีเพื่อนผู้หญิงที่สนิทหลายคนแล้ว เขาเล่าว่า “ผมทำกิจกรรมด้วยกันบ่อย ยังทำรายงานกลุ่มยิ่งสนิทกันมากขึ้น เริ่มเข้าใจว่าจะพูดอย่างไร วางตัวอย่างไร และต้องคิดอย่างไร เพราะผู้หญิงจะคิดเล็กคิดน้อยมากกว่าผู้ชาย และจะไม่เข้าใจกันในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง” สามารณนั้นเข้าใจนิสัยเพื่อนผู้หญิงเป็นอย่างดี จากการสังเกตของผู้วิจัยในระหว่างทำการสอนพบว่าเพื่อนผู้หญิงในชั้นเรียนส่วนใหญ่ จะให้ความสนิทสนมกับสามารณมากกว่าเพื่อนผู้ชายคนอื่น และมักจะทำให้สามารณเป็นตัวแทนของกลุ่มในการรายงานหน้าชั้น หรือตอบคำถามต่างๆ ในชั้นเรียนอยู่เสมอ ในชั้นปีที่ 1 สามารถผ่านไปด้วยคะแนนสอบที่ดีและเข้ากับเพื่อนๆ ได้ดีมาก

ในชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นชั้นปัจจุบันของสามารณ การเรียนเริ่มเป็นเนื้อหาวิชาเฉพาะทางด้านการพยาบาล ทำให้สามารถรู้สึกกังวลใจ และคิดว่าจะทำได้หรือไม่ และรู้สึกเหมือนว่าไม่มีความรู้เลย ซึ่งจากการอนุমানของผู้วิจัยจากการสัมภาษณ์ ก็คือเกิดจากการเรียนในวิชาพื้นฐานทำให้ยังไม่เคยได้เรียนวิชาเฉพาะ จึงเกิดความกังวลและรู้สึกไม่มีความรู้ และกลัวไปเอง ซึ่งแท้จริงแล้วสามารณเป็นเด็กที่เรียนดีคนหนึ่ง ในปี 2 นี้นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหามากในเรื่องของการต้องรับผิดชอบตั้งแต่เช้าเพื่อไปฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย รวมทั้งสามารณก็ได้เล่าถึงปัญหานี้ให้ฟังว่า “ผมต้องปรับตัวเองมาก โดยเฉพาะเรื่องการเปลี่ยนแปลงเวลาเข้านอนและต้องตื่นให้ทันขึ้นฝึกปฏิบัติงาน นอกจากนั้นยังต้องปรับตัวให้เข้ากับคนไข้ให้ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อช่วยต่อการให้การพยาบาล และยัง

ต้องรู้จักใช้คำพูดในการให้ความรู้กับคนไข้อย่างเหมาะสม ซึ่งต้องค่อยๆ ฝึกและจะมีทักษะมากขึ้นเองในที่สุด”

ในการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยสูงอายุ ทำให้เขาได้เรียนรู้ และมีประสบการณ์มากขึ้น โดยเฉพาะในการให้พยาบาลผู้ป่วย ซึ่งต้องมีวิธีทำให้ผู้ป่วยเห็นตรงกับพยาบาลและเชื่อมั่นในการให้พยาบาล จึงจะทำให้การพยาบาลนั้นสัมฤทธิ์ผลไปได้ สามารถได้เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า “ผมโชคดีที่ผู้ป่วยหลายคนเชื่อมั่น และปฏิบัติตามคำแนะนำของผม แต่ก็มีบางคนที่ไม่ค่อยปฏิบัติ ตาม ผู้ป่วยสูงอายุส่วนใหญ่จะค่อนข้างทำตัวคล้ายเด็ก คือ เอาแต่ใจตัวเอง อยากจะกินยา ก็กิน ไม่อยากกินยา ก็จะไม่ยอมกิน ซึ่งถ้าเป็นปัญหาลักษณะที่เกิดจากนิสัย ผมก็มีวิธีในการอธิบายจนผู้ป่วยเข้าใจและยอมกินยาในที่สุด แต่ผมมีกรณีหนึ่งที่ทำให้ท้อใจ คือ ผู้ป่วยมีความผิดปกติในเรื่องระบบความจำ ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามคำแนะนำของผมได้อย่างต่อเนื่อง ผมต้องให้การพยาบาลอย่างใกล้ชิดมากขึ้น เอาใจใส่มากขึ้น และต้องคำนึงถึงปัจจัยของระบบร่างกายของผู้ป่วย ว่ามีส่วนสำคัญในการพยาบาล และในที่สุดผมก็เข้าใจ อุดหนุน และภูมิใจมากที่ดูแลผู้ป่วยรายนั้นจนหายได้ และก็เรียนรู้ว่าต้องอดทนและรู้จักวิเคราะห์ผู้ป่วยในลักษณะต่างๆ เพื่อที่จะได้สามารถเลือกวิธีการให้การพยาบาลได้เหมาะสมที่สุด” สามารถเรียนรู้ที่จะดูแลผู้ป่วยได้โดยการฝึกปฏิบัติ และคอยตามดูแลกรณีศึกษาอยู่เป็นประจำจนมีความชำนาญมากขึ้น และเข้าใจวิธีการ และเลือกใช้วิธีการรักษาให้เหมาะสมกับผู้ป่วยแต่ละรายได้

สามารถนั้นได้บอกว่าความรู้สึกในบางครั้งนั้นเขาไม่ชอบและไม่อยากทำงานด้านนี้ อีกทั้งในบางกรณีที่ต้องให้การพยาบาล เช่น การทำความสะอาดอุจจาระ ปัสสาวะ สามารถจะวานเพื่อนผู้ชายที่เคยทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลมาก่อนทำให้เขาอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็มีบ้างที่จำเป็น ต้องทำเอง เขาก็ต้องฝืนทำ และตอนนั้นเองทำให้เขาเริ่มคิดอยากจะกลับไปเรียนครูตามความต้องการของเขาในครั้งแรก แต่ก็คิดถึงอนาคตว่ามีงานรองรับอยู่จึงทนต่อและก็เริ่มรู้สึกชินกับการทำงานบนหอผู้ป่วยแม้จะไม่ชอบก็ตาม ส่วนใหญ่แล้วเมื่อรู้สึกท้อก็มักจะปรึกษากับเพื่อนๆ โดยเฉพาะเพื่อนผู้ชายซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์เหมือนๆ กัน ต่างก็ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ชวนกันไปเล่นกีฬาบ้าง ไปเที่ยวบ้าง หางานอดิเรกพักผ่อนหย่อนใจ ไม่นานก็จะทำให้เขารู้สึกดีขึ้น สามารถเล่าถึงกลุ่มรุ่นพี่ให้ฟังว่า “รุ่นพี่มีส่วนสำคัญมากสำหรับผม โดยเฉพาะรุ่นพี่ผู้ชายจะให้ความเป็นกันเองเสมอไม่ว่าคุณเป็นรุ่นพี่ไม่เหมือนรุ่นพี่ผู้หญิงที่มักจะชอบแสดงอำนาจอยู่เสมอ ผมก็ได้รุ่นพี่ผู้ชายนี้แหละที่ช่วยให้กำลังใจและยึดเป็นตัวอย่างว่า เขาเป็นผู้ชายเหมือนเรา เขายังทำได้เราก็ทำได้ และรุ่นพี่ผู้ชายก็จะชวนไปเที่ยวคลายเครียดและให้กำลังใจตลอดเวลา”

สามารถนั้นพักอยู่หอพักนอกสถาบันซึ่งอยู่ในละแวกเดียวกับสถานศึกษา พักอยู่กับเพื่อนผู้ชายอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นนักศึกษาพยาบาลชายปีเดียวกัน และจบมาจากโรงเรียนเดียวกันทำให้เข้าใจกันและปรึกษากันได้ทุกอย่าง แต่ถ้าต้องการจะพูดคุยกับเพื่อนๆ หรือรุ่นพี่ผู้ชายก็จะเข้ามาในหอพัก

นักศึกษาพยาบาลชายภายในสถาบัน ซึ่งมีรุ่นพี่ผู้ชายพักอยู่ 2 คน โดยถือว่าสถานที่แห่งนี้ เป็นทั้งที่นัดพบพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น เล่นกอล์ฟ เชียร์ ฟุตบอลทางโทรทัศน์ เล่นเกมส์ ฯลฯ กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้สามารถช่วยให้รู้สึกดีขึ้นได้อย่างรวดเร็ว เพราะจะมีแต่นักศึกษาชายทำให้พูดคุยกันได้เองและเข้าใจกันได้เป็นอย่างดี

ในเรื่องการเรียนภาคทฤษฎีของสามารณัน เขาบอกว่ายากขึ้นมากเพราะเป็นเนื้อหา วิชาที่ต้องท่องจำคำศัพท์เทคนิค ประกอบกับต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งให้ดีมีเช่นนั้นจะไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ หรือวิเคราะห์ผู้ป่วยในการที่จะเลือกการให้พยาบาลได้อย่างเหมาะสมท้ายที่สุดก็จะขาดความมั่นใจ เพราะขาดความรู้อย่างละเอียด ทำให้สามารถนั้นคำนึงถึงความสำคัญของเนื้อหาภาคทฤษฎีเป็นอย่างดีว่าจะขาดไม่ได้ และที่ตั้งใจเรียนด้วยความมุ่งมั่นทำให้ผลการเรียนในชั้นปีที่ 2 ของสามารถออกมาค่อนข้างดี ซึ่งสามารถกล่าวไว้ว่า “ถ้าผู้ชายสนใจเรียนนั้นจะทำให้การทำอาชีพนี้ไม่ด้อยไปกว่าผู้หญิงเลย เพราะผู้ชายจะว่องไวคล่องตัวกว่าอยู่แล้วจะเสียก็คือการขาดความมั่นใจในการให้พยาบาล เพราะขาดความรู้จริง แม้จะให้การพยาบาลด้วยความรวดเร็วแต่ก็ยังถือว่าขาดประสิทธิภาพอยู่” ในปัจจุบันสามารถเริ่มรู้สึกชื่นชอบในวิชาพยาบาลมากขึ้น และวางตัวได้เหมาะสม รวมถึงรู้สึกว่าเป็นอาชีพที่ดี มีเกียรติและภูมิใจในอาชีพนี้ เขาเล่าว่า “ผมภูมิใจเหมือนกันที่ผู้ป่วยและญาติๆ จะเรียกผมว่า หมอ ถึงแม้ว่าผมจะได้อธิบายแล้วว่าผมเป็นพยาบาลแต่ไม่นานเขาก็เรียกว่า หมอ อีกแต่ผมว่าดีนะ รู้สึกตัวเองมีเกียรติมาก และก็ทำงานบนหอผู้ป่วยอย่างสนุกและตั้งใจมากขึ้น”

ปัจจุบันสามารถกำลังจะขึ้นชั้นปีที่ 3 เขาเริ่มเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ยอมรับวิชาชีพพยาบาลว่าเป็นวิชาชีพของตนเอง ปรับตัวเข้ากับสถานศึกษา และเพื่อนๆ ได้เป็นอย่างดี ไม่เครียดเหมือนแต่ก่อน จะเครียดก็มีเพียงเรื่องเนื้อหาวิชาที่ยากขึ้น เรียนหนักขึ้น เขาแบ่งเวลาให้กับตัวเองอย่างมีระบบ และฝึกตนเองอยู่เสมอในการเข้าหาผู้ป่วยให้ได้ โดยสามารถถือว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด เขากล่าวว่าด้วยว่า “ผมต้องปรับตัวให้เข้ากับผู้ป่วยทุกคนของผมให้เร็วที่สุด เพราะนั่นหมายถึงว่า เขาจะหายได้เร็วขึ้น และผมจะไม่ลำบากใจในการให้พยาบาล ทำให้มีอุปสรรคน้อยลง ผมต้องเรียนรู้อีกเยอะ แต่ก็เริ่มดีขึ้น โดยผมมีหลักการว่า ให้ระลึกเสมอว่าผู้ป่วยเหล่านั้นเป็นเสมือนญาติของเรา และใช้ใจของเราในการรักษา นั่นแหละคือเคล็ดลับของผม” ปัจจุบันสามารถมีความสุขกับการเรียน ยิ้มแย้มแจ่มใส มาเรียนด้วยใบหน้าสดชื่น พูดคุยกับเพื่อน อาจารย์อย่างสนิทสนมและวางตัวได้เหมาะสมในแต่ละสถานที่ แสดงให้เห็นว่าสามารถปรับตัวและเริ่มเข้ากับวิชาชีพพยาบาลได้แล้ว

สามารถวางแผนสำหรับอนาคตไว้ว่าจะต้องทำอาชีพพยาบาลพร้อมกับเรียนต่อ ถ้ามีโอกาสโดยจะทำอาชีพพยาบาลจนกว่าจะตั้งตัวได้ หรือพอมีเงินเก็บไว้ทำธุรกิจส่วนตัวในขณะที่ทำอาชีพพยาบาลไปด้วย โดยถ้าธุรกิจไปได้ดีก็จะลาออกจากอาชีพพยาบาล เพราะชื่นชอบด้านธุรกิจมากกว่า

ประกอบกับสามารถรู้สึกเกี่ยวกับการต้องทำงานตามเวลา ก็ต้องขึ้นเวร ไม่เหมือนทำธุรกิจส่วนตัว ซึ่งมีความเป็นอิสระ การทำอาชีพพยาบาลนั้นสามารถคาดเดาได้ว่าคงอยากจะทำงานในแผนกที่มีความคึกคัก โดยมีโอกาสได้เห็นวิธีการผ่าตัดซึ่งมีความน่าสนใจและท้าทายมาก อีกทั้งเห็นว่าตนเองมีลักษณะไม่คล่องแคล่วมากนัก ชอบเรื่องการใช้เครื่องมือทางการแพทย์ และไม่ชอบการต้องติดตามอาการผู้ป่วยเป็นเวลานาน คงเลือกที่จะทำงานอยู่แผนกผ่าตัด ที่โรงพยาบาลเอกชน แม้ว่าผู้ใหญ่ทางบ้านปรารถนาจะให้กลับไปรับราชการที่บ้านเกิด เขาคำนึ่งถึงรายได้เป็นหลัก สามารถกล่าวว่า “*ผมเองไม่เป็นพยาบาลนานหรอกครับ ถึงจะเริ่มชินและปรับตัวกับวิชาชีพได้ก็ตาม แต่มันเป็นงานที่เหนื่อย แต่ถึงอย่างไรก็ยังมีความรู้ติดตัวไว้ช่วยดูแลตนเอง และคนในครอบครัวได้ แค่นี้ก็ดีมากแล้วครับ*”

ชีวิตประจำวันกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

สำหรับวันธรรมดา ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ สามารถจะมีเรียนในทุก ๆ วัน ทั้งที่สถาบันและการฝึกปฏิบัตินอกสถาบัน กว่าจะเลิกก็เย็น เพราะนักศึกษาพยาบาลทุกคนต่างกล่าวเหมือน ๆ กัน รวมทั้งตัวสามารถเองก็กล่าวว่า “*ปี 2 คือปีที่ทรมานที่สุด เหนื่อยที่สุด และต้องปรับตัวมากที่สุด*” ในปี 2 นี้ ถึงเป็นปีการศึกษาที่เน้นในการเรียนการสอนเฉพาะการพยาบาล ทำให้ต้องปรับตัวจากปี 1 อยู่มาก ทุกคนต้องเรียนหนัก ดังนั้นเมื่อมีเวลาว่างหลังจากเลิกเรียนในแต่ละวัน สามารถจะกลับไปพักผ่อนและทำงานที่มอบหมายจากอาจารย์ทันทีเพื่อจะได้รับเข้านอน กับเพื่อน ๆ นั้นก็จะคุยกันที่สถาบันเป็นส่วนใหญ่ แต่พอเลิกเรียนก็จะได้อยู่กับสิวะเท่านั้น แต่ก็เป็นการคุยกันเพียงเล็กน้อย เพราะทราบดีว่าต่างอยากพักผ่อนทั้งคู่

สำหรับวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ ในวันเสาร์สามารถยังคงตื่นตั้งแต่เช้า เพื่อมาเข้าโบสถ์ ซึ่งตั้งอยู่ในสถาบัน โดยมาเป็นประจำทุก ๆ เช้าตั้งแต่วันจันทร์จนถึงวันศุกร์ โดยให้เหตุผลว่า “*ผมเคยชินกับการเข้าโบสถ์มาตั้งแต่เด็กแล้วครับ ผมมาแล้วรู้สึกสบายใจ มีกำลังต่อสู้กับอนาคต ได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ที่มาโบสถ์ ซึ่งเป็นคริสเตียนเหมือนกัน ทำให้รู้สึกอบอุ่น ได้ใกล้ชิดพระเจ้าด้วยครับ*” หลังจากโบสถ์เลิกสามารถก็จะเดินทางกลับที่พักเพื่อทำภารกิจส่วนตัว ซักผ้า รีดผ้า ทำความสะอาดห้องพัก หรือไม่ถ้ามินัดกับเพื่อนก็จะไปเที่ยวข้างนอกบ้าง ทั้งห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต เข้าร้านหนังสือ หรือไปรับประทานอาหาร หรือบางโอกาสก็จะไปเที่ยวทะเล ตลอดนัดสวนจตุจักร เกาะเกร็ด ฯลฯ เพื่อผ่อนคลายแล้วจึงค่อยทำภารกิจส่วนตัวในวันอาทิตย์แทน

ในวันหยุดนี้ถ้าสามารถไม่ต้องเดินทางไปไหน ก็จะอยู่ที่ห้องพักตลอดทั้งวัน ส่วนมากเมื่อทำภารกิจส่วนตัวเสร็จ ก็จะพักผ่อนโดยการนอนหลับ ฟังเพลง ชมโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ทบทวนตำราเรียน ทำงานที่ค้างส่งอาจารย์ และก็โทรศัพท์ทักกลับไปคุยกับที่บ้านแทนการกลับไปเยี่ยม

เพราะค่านิ่งถึงเวลาและค่าใช้จ่าย ในการกลับไปเยี่ยมทางบ้านนั้นก็มักจะไปในช่วงปิดภาคการศึกษา

ตารางที่ 13: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของสามารด

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา 2. นิสัยและพฤติกรรม 3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต 4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	1. เกษตรกรรมทั้งคู่ 2. เรียบร้อย เรียบดี ขยัน มีความรับผิดชอบสูง โดยช่วยงานทางบ้านมาตั้งแต่เด็ก อารมณ์อ่อนไหวง่าย ใจใญ่ใจน้อย เคารพคุณพ่อคุณแม่มาก มีความพยายาม และความตั้งใจสูงเมื่อจะทำสิ่งใดต้องทำให้สำเร็จ 3. อาชีพครู มีทัศนคติที่ดีกับคุณครูที่สอนสมัยเรียนชั้นมัธยมและเห็นว่า ได้มีโอกาสช่วยให้ความรู้เด็ก 4. สมัครใจเรียน โดยมีคุณครูที่สอนสมัยเรียนชั้นมัธยมเป็นผู้แนะนำข้อดีและการได้รับส่วนลดค่าเล่าเรียนจากการเป็นนักศึกษาที่นับถือศาสนาคริสต์
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน 2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ 3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ	1. ก่อนเข้าขยัน มีความตั้งใจทั้งภาคทฤษฎีและชอบการฝึกภาคปฏิบัติมาก สามารถรับผิดชอบการเรียนและรักษาเวลาในการฝึกงานบนหอผู้ป่วยได้เป็นอย่างดี 2. วางตัวตามปกติเป็นตัวเอง เคารพกติกาในการอยู่ร่วมกัน ให้เกียรติซึ่งกันและกัน กิจกรรมที่พบ คือ การทำกิจกรรมผ่อนคลายในหอพัก ชมโทรทัศน์ ฟังเพลง เล่นเกมส์ เล่นกีตาร์ เล่นฟุตบอล 3. ปรับตัวพอสมควร ในการรักษาภริยาทำทาง ให้ดูแลสุขภาพเรียบร้อย ระวังคำพูด ต้องคิดก่อนพูด กิจกรรมที่พบ คือ การทำกิจกรรมในบริบทการเรียน เช่น จัดบอร์ด ทำรายงานกลุ่ม การฝึกภาคปฏิบัติ นอกนั้นจะไม่ค่อยมีการร่วมกิจกรรมมากนัก

<p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p>	<p>4.ยอมรับได้ดีและเริ่มมีความสุขในการเรียนพยาบาล มีการแสดงออก คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้ความสำคัญและตั้งใจกับการเรียนเพื่อสร้างความมั่นใจในการให้การพยาบาลได้อย่างถูกต้อง - มีความสุขในการฝึกทำงานกับผู้ป่วย - ไม่อึดอัดและรู้สึกภูมิใจที่ทำได้ไม่ต่างจากผู้หญิง
<p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>5.ชอบให้การพยาบาลผู้ป่วยในระยะสั้นหรืออยู่ในขั้นตอนการส่งผ่านเท่านั้น มีความละเอียดอ่อน สนใจเรื่องเครื่องมือทางการแพทย์ ชอบงานที่ไม่ต้องอาศัยความคล่องตัวมากนัก อยากทำงานในแผนกห้องผ่าตัด(OR)</p>
<p>6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่เอกลักษณ์</p>	<p>6.จะชอบอยู่หอพักกับเพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันตั้งแต่สมัยมัธยม พักผ่อนและทำกิจกรรมผ่อนคลายต่างๆ สำหรับวันหยุดมักจะไปเดินช้อปปิ้งที่สวนจตุจักรหรือตามห้างสรรพสินค้ากับเพื่อนสนิท แต่วันเสาร์จะเข้าโบสถ์และร่วมกิจกรรมภายในโบสถ์เป็นประจำ</p>
<p>7. การวางแผนอนาคต</p>	<p>7.จะทำอาชีพพยาบาลให้ดีที่สุดและต้องการเรียนต่อในระดับปริญญาโททางการพยาบาลควบคู่ไปด้วย เพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพ และจะสะสมเงินไว้สำหรับทำธุรกิจตอนมีอายุมากหรือทำงานพยาบาลไม่ไหว</p>

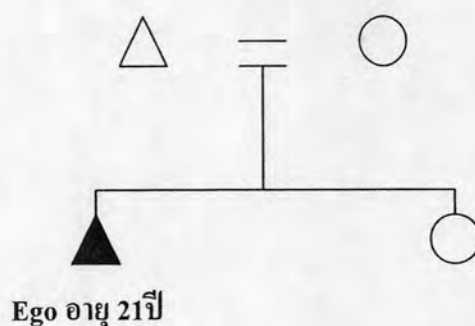
กรณีที่ 11 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 11 สุมิตร (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

สุมิตร อายุ 21 ปี ถิ่นกำเนิดไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอราชสีห์ จังหวัดศรีสะเกษ สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างสมส่วน ผิวคล้ำ ตัดผมทรงทรงไว้ รากไทรด้านหลัง เป็นคนเงียบขรึม พูดน้อย ก่อนข้างซีอาย แต่เมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนผู้ชายจะกล้าพูดมากขึ้น ชอบดูการ์ตูน อธิษาศัยดี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนในจังหวัดศรีสะเกษ ด้วยเกรดเฉลี่ย 1.66 ปัจจุบันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของสถาบัน ครอบครัวสุมิตรมีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ น้องสาวและตัวสุมิตรเอง พ่อ อายุ 43 ปี ส่วนแม่อายุ 41 ปี ทั้งสอง

ประกอบอาชีพค้าขาย และน้องสาว อายุ 18 ปี กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียน
แห่งหนึ่ง ภายในจังหวัดศรีสะเกษ

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

สุมิตรอาศัยอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น คือ มีทั้งพ่อ แม่ น้องสาว รวมถึงตา ยาย ในบางครั้งที่ พ่อและแม่ต้องไปทำงานต่างจังหวัด สุมิตรก็ต้องอาศัยอยู่กับตาและยายครอบครัวประกอบอาชีพทำขนมปังทั้งพ่อ แม่ โดยเริ่มแรกนั้นในสมัยสุมิตรยังเด็ก ๆ พ่อและแม่ได้ไปทำงานเป็นผู้ช่วยทำขนมปังที่ร้านของญาติ ในจังหวัดปราจีนบุรี จนกระทั่งสุมิตรอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พ่อและแม่ของสุมิตรก็ได้ตัดสินใจเปิดร้านขนมปังขึ้นเอง หลังจากที่ได้ฝึกฝนจนชำนาญ สุมิตรเล่าให้ฟังว่าในตอนนั้นทุก ๆ คนในบ้านต้องมาช่วยใส่ไส้ขนมปัง ตา ยาย น้องสาว และสุมิตร ต่างร่วมกันทำขนมปังเป็นบรรยากาศที่อบอุ่นมาก กิจกรรมของครอบครัวก็ไปได้ดี ได้รับความนิยมนอย่างมากเพราะเป็นร้านเดียวในตำบล ทำให้ชีวิตของสุมิตรค่อนข้างสบายในวัยเด็ก

สุมิตรเป็นเด็กไม่ค่อยขยัน ชีวิตส่วนใหญ่จะติดอยู่กับเพื่อน สุมิตรเริ่มเรียนชั้นอนุบาล จนจบชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนเดิมโดยตลอด เป็นโรงเรียนใกล้บ้าน แม้ว่าสุมิตรจะติดเพื่อนมากก็ตาม แต่เมื่อเลิกเรียนก็จะกลับบ้านทันที ไม่ไปไหนต่อ นอกจากอาจมีงานที่ได้รับมอบหมายจากทางโรงเรียนก็จะทำให้เสร็จก่อน โดยให้เหตุผลว่าจะรู้สึกดีและภูมิใจ เพื่อทำอะไรที่บ้านในช่วงประถมศึกษา สุมิตรเรียนได้ไม่ค่อยดีนัก แต่ก็มีอาชีพที่สนใจและอยากจะเป็น นั่นก็คือทหารอากาศ เพราะชอบเครื่องบิน มีความรู้สึกว่ามีอำนาจ น่าเกรง จนเมื่อจบชั้นประถมศึกษา สุมิตรได้ย้ายโรงเรียนไปเรียนในตัวอำเภอ ซึ่งห่างจากบ้านประมาณ 15 กิโลเมตร ในช่วงมัธยมต้นนั้นสุมิตรเกรงอย่างมาก เขาเล่าว่า “มันเหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคนเลยครับ เลิกเรียนก็ไม่อยากกลับบ้าน

เริ่มดื่มเหล้า ไม่เข้าเรียน ขับมอเตอร์ไซด์เล่นไปวัน ๆ” ผู้วิจัยได้ถามต่อว่า เพราะเหตุใดสุมิตรถึงได้เปลี่ยนเป็นเช่นนี้ สุมิตรอธิบายว่าเพื่อนเป็นตัวแปรสำคัญ เพราะในช่วงเวลานั้นสุมิตรจะสนิทกับกลุ่มเพื่อนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเพื่อนใหม่ที่ย้ายเข้ามาเรียนในสมัย ม.2 ที่มาจากกรุงเทพฯ และเป็นเด็กเกเร ชอบทะเลาะวิวาท เสพยา (ยาบ้า) ซึ่งในมุมมองของสุมิตร ณ เวลานั้น คิดว่าคู่นี้และน่าปฏิบัติตาม ทำให้ชีวิตในช่วงนั้นของสุมิตรตกอยู่ในแควงของอบายมุข ทั้งเรื่องการเรียนและเลิกสนใจในอาชีพทหารอีกต่อไป สร้างความกังวลกับครอบครัวของสุมิตรเป็นอย่างมาก

สุมิตรใช้ชีวิตในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นแบบไม่ค่อยสนใจอะไรมากนัก ดื่มเหล้ากับเพื่อนในโรงเรียนบ่อยครั้ง หนีเรียนไปเล่นตามบ้านเพื่อน เที่ยวกลางคืน แม้ทางบ้านจะเป็นห่วง ก็จะเป็นห่วงเฉพาะเรื่องการกลับบ้านผิดเวลา และการขี้รถจักรยานยนต์ แต่เรื่องยาเสพติดและการหนีเรียนนั้นทางบ้านไม่เคยทราบ จนขึ้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สุมิตรก็ยังคงใช้ชีวิตเช่นเดิม โดยไม่กลัวกฎระเบียบของโรงเรียน สุมิตรเล่าว่า “ครูไม่ค่อยสนใจ ใส่ใจนักเรียนเท่าไร ดื่มเหล้าในห้อง หนีเรียน ก็ไม่ว่าจะมีก็แต่ครูฝ่ายปกครองเท่านั้นที่จะเข้มงวด” จนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย สุมิตรก็ยังไม่ทราบกับอนาคตของตัวเองว่าจะเดินทางไปทางใด แต่คิดเอาไว้ว่าจะไปเรียนตามเพื่อนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ในคณะวิทยาการคอมพิวเตอร์ แต่แม่ไม่อนุญาต เพราะทราบในพฤติกรรมสุมิตรเป็นอย่างดี และได้บังคับให้มาเรียนพยาบาล เนื่องจากมีญาติเรียนอยู่ก่อน นั่นคือ ชาญ นักศึกษาพยาบาลชายชั้นปีที่ 4 ซึ่งแม่ยื่นคำขาดถ้าจะเรียนต่อก็ต้องเรียนพยาบาล สุมิตรจึงยอม แม้จะอยากเรียนกับกลุ่มเพื่อนอย่างมากก็ตาม

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

สุมิตรเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์ ด้วยเหตุผลของการที่ถูกแม่บังคับและคิดว่าดีกว่าไม่ได้เรียนต่อ แม้จะทำไถ่ยาก แต่ก็ยังเห็นว่ามิรุณพี่แฉะบ้านเรียนอยู่ คงไม่เหงามาก จึงทำใจและมาสอบตามความต้องการของแม่ จนสอบติดในที่สุด ซึ่งในปีนั้น สุมิตรต้องไปเรียนที่วิทยาเขตต่างจังหวัดร่วมกับคณะอื่น ๆ เป็นการเรียนในวิชาพื้นฐาน การพักอาศัยก็อยู่ในหอพักนักศึกษาชายของสถาบัน สุมิตรเล่าว่า “พอไปถึงผมรู้สึกว่ามันน่าอยู่ดี มีเพื่อนมากมาย ทั้งคนไทยและต่างชาติ ไม่เหงาอย่างที่คิด กับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายก็สนิทกันเร็ว แทบไม่ต้องปรับตัวอะไรมาเลยครับ” สุมิตรจะไม่ค่อยเล่าถึงเพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิง ด้วยเหตุผลว่าสุมิตรนั้นจะเป็นคนขี้อายมาก โดยเป็นมาตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ ทำให้ในช่วงแรกสุมิตรจะไม่คุยกับเพศหญิงเลย รอจนกระทั่งเพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิงเข้ามาคุยด้วยก่อน หรือมีการทำกิจกรรมร่วมกันในระหว่างการเรียนการสอน จนในที่สุดทำให้เคยชินและกล้าที่จะพูดคุยด้วย โดยกล่าวว่า “ผมขี้อายมากครับ กว่าจะรู้จักผู้หญิงต้องรอให้เขาเข้ามาทำความรู้จักก่อน แต่ดีครับที่ผู้ชายมีน้อย เป็นจุดเด่นทำให้ผู้หญิงจะเข้ามาทำความรู้จักโดยไม่ลำบาก ผมเลยไม่ต้องกังวลอะไรหรือทำให้วางตัวลำบากแต่อย่างใด”

สุมิตรใช้ชีวิตชั้นปีที่ 1 แบบสนุกสนานเช่นเดียวกับที่เคยปฏิบัติในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาไปกับการทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ เล่นกีฬาร่วมกับเพื่อน ๆ ไม่ค่อยสนใจเรียนเท่าที่ควร เริ่มมีความสุขกับสังคมใหม่ แต่ก็ยังคงมีการติดต่อกับเพื่อนเก่าๆ ที่เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานีอยู่เสมอ เรื่องการเรียนสุมิตรเล่าว่า “ผมไม่ค่อยอยากเรียนด้านนี้อยู่แล้ว เพราะไม่ได้ชอบสายวิทย์ตั้งแต่เด็ก ทำให้ไปกันใหญ่ ก็พยายามตั้งใจที่สุดแล้ว แต่บางครั้งความไม่ชอบในวิชา ก็ทำให้รู้สึกเบื่อแล้ท้อกับการเรียนเหมือนกัน แม้ว่าจะเป็นแค่วิชาพื้นฐานแต่ผมเริ่มกังวลว่าจะเรียนต่อได้หรือไม่ ถ้าขึ้นปี 2 คงต้องยากกว่านี้แน่นอน” สุมิตรได้คะแนนจัดว่าต่ำมากในภาคการศึกษา ตอนต้น และเริ่มท้ออย่างมาก แต่ก็ไม่ต่างจากนักศึกษาชายคนอื่น เพราะสุมิตรเล่าว่า “พวกผมจะคุยกันตลอดเวลาในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนหรือเรื่องอื่น ๆ ซึ่งทุกคนก็พูดเหมือน ๆ กันว่า คะแนนไม่ค่อยดี จะเรียนต่อได้ไหม แต่มีประเด็นสำคัญที่ทำให้ทุกคนมีความตั้งใจและพยายามสนใจเรียนมากขึ้น คือเรื่องความหวังของพ่อแม่ที่ส่งเรียน ทำให้ทุกคนจึงตกลงกันว่าจะช่วยเหลือกันทำให้เรียนดีขึ้นให้ได้”

ในภาคการศึกษาตอนปลาย สุมิตรและเพื่อนนักศึกษาชายทราบดีว่า ต้องปรับเปลี่ยนตัวเอง และตั้งใจเรียนให้มากขึ้น เพราะถ้าคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ ก็จะต้องซ้ำ ปี 1 ใหม่ จะยิ่งเสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น สร้างภาระให้ครอบครัวมากขึ้น สุมิตรเปลี่ยนตัวเอง โดยให้ความสนใจกับการเรียนมาก ในวิชาที่ไม่เข้าใจก็จะให้เพื่อนนักศึกษาชายที่เข้าใจอธิบายให้ฟัง ในช่วงเย็นที่หอพัก หรือถ้านักศึกษาชายไม่สามารถอธิบายได้ ก็ต้องฟังเพื่อนนักศึกษาหญิงที่สนิทด้วย แม้จะเรียนมา 2 ภาคการศึกษา แต่สำหรับสุมิตรแล้วจะรู้จักเพื่อนผู้หญิงเพียงไม่กี่คน จะรู้จักเฉพาะคนที่เข้ามาคุยด้วยเท่านั้น แต่สุมิตรไม่ได้กังวลเลยและถือว่าไม่จำเป็นต้องรู้จักกับเพื่อนผู้หญิงทุก ๆ คน เพราะเขาเล่าว่า “ผมมีเพื่อนผู้ชายที่สนิทกันดี แม้จะมีน้อยแต่ก็อยู่ได้และเข้าใจกันดี ไม่จู้จี้ จุกจิก ไม่นินทา ชีบ้นเอาเปรียบ แข่งกันเรียน สนบายใจกว่าครับ” สุมิตรทำคะแนนได้ดีขึ้นมากในแต่ละวิชา เริ่มสร้างศรัทธาใจและมั่นใจในตัวเองมากขึ้น เริ่มรู้สึกที่ตนเองมีศักยภาพเพียงพอกับการเรียนต่อไปได้ ในเวลาว่างจากการทบทวนตำราเรียน สุมิตรมักจะชอบออกไปเล่นกีฬา กับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายทั้งบาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฟุตบอล รวมถึงการเข้าห้องฟิตเนสของสถาบัน ซึ่งสุมิตรเล่าว่า “การเล่นกีฬา เข้าฟิตเนส ช่วยได้เยอะครับ ขนาดปวดหัว พอเหงื่อออกแล้วหายเลย หุ่นก็ดี ไม่อ้วน ใส่เสื้อผ้าก็มั่นใจ ยังมีผู้หญิงเยอะ ยิ่งต้องดูแลรูปร่าง เพราะจะทำให้เกิดความมั่นใจครับ” จนในที่สุดสุมิตรสามารถผ่านชั้นปีที่ 2 ไปได้ด้วยคะแนนที่ผ่านเกณฑ์ไม่มากนักและเริ่มมีความมั่นใจในตัวเอง

สำหรับชั้นปีที่ 2 สุมิตรต้องย้ายมาเรียนที่คณะพยาบาลศาสตร์ ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งโดยส่วนตัวแล้วสุมิตรรู้สึกดีใจมากเพราะอยากเข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ เพราะคาดว่าจะมีความทันสมัยและสะดวกสบาย ประกอบกับจะได้เจอชาซูซึ่งเป็นรุ่นพี่และเป็นพี่ที่เรียนอยู่แถวบ้าน สุมิตรกล่าวว่า “คงจะมีอะไรแนะนำ และน่าจะสนุกมากขึ้นเพราะจะได้มีโอกาสพบปะกับรุ่นพี่ผู้ชายที่เรียนใน

เนื้อหาวิชาเดียวกัน เข้าใจกันและอยากรู้ว่า วิชาด้านพยาบาลจะเป็นอย่างไร และเรียนยากแค่ไหน เพราะถ้าไม่ไหวผมจะได้เปลี่ยนคณะทัน” จนขึ้นปี 2 สุมิตรก็ยังขาดความมั่นใจอยู่พอสมควรกับการเรียนในวิชาชีพนี้ด้วย เพราะความไม่ชอบในวิชา แต่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอาชีพพยาบาลที่สังคมมองว่าเหมาะกับผู้หญิง แต่อย่างไร

สุมิตรเลือกที่จะพักอยู่นอกสถาบันกับทีนและวิน ที่หอพักสะพานนั้น แม้จะมีที่ว่างในหอพักของสถาบันอีก 2 ที่ก็ตาม แต่สุมิตรให้เหตุผลว่าต้องการความอิสระและไม่อยากอึดอัดเมื่ออยู่ใกล้หอพักหญิง โดยค่าใช้จ่ายสถาบันจะออกให้เป็นจำนวนเงิน 2,000 บาท ต่อนักศึกษาพยาบาลชาย 1 คน ดังนั้นเมื่ออยู่ร่วมกับเพื่อน 3 คน ทำให้ค่าใช้จ่ายถูกลงไปมากและยังเหลือเงินเก็บอีกพอสมควร ทำให้เพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายทั้งหมดในรุ่นของสุมิตรเลือกที่จะอยู่นอกสถาบันทั้งหมด ด้วยเหตุผลตรงกันคือความเป็นส่วนตัว มีอิสระ ไม่น่าเบื่อที่ต้องอยู่แต่ภายในสถานศึกษาตลอดเวลา การหาที่พักนั้น รุ่นพี่ผู้ชายจะมีหน้าที่พารุ่นน้องไปหาและเมื่อเรียบร้อยก็จะมีการเลี้ยงรับน้อง โดยเป็นการรับน้องเฉพาะผู้ชายด้วยกัน พาไปตามร้านอาหารซึ่งถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในทุก ๆ ปี สุมิตรเล่าถึงบรรยากาศว่า “เป็นการพูดคุยกันทั่วไปครับ มีการแนะนำตัวเองให้รู้จักกับรุ่นพี่ มีการพูดคุยกันตามประสาผู้ชาย มีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เราคุยกันอย่างสนุกสนานและถูกคอกันอย่างมาก ทำให้พวกเราเข้ากับรุ่นพี่ได้อย่างรวดเร็ว แม้ว่าจะเป็นรุ่นพี่แต่เขาก็ให้เกียรติเรา ไม่ใช่อำนาจบังคับเพียงแต่คุยกันอย่างเปิดอก แล้วก็แนะนำมากกว่า ซึ่งต่างจากรุ่นพี่ผู้หญิงที่ชอบใช้อำนาจบังคับนำเบื่อกับ”

สุมิตรเริ่มรู้สึกหนักใจกับการเรียนในภาคทฤษฎีเพราะเนื้อหาวิชาค่อนข้างต้องเอาใจใส่มาก และต้องนำความรู้ในเนื้อหาวิชาไปประกอบการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยสูงอายุ ซึ่งการฝึกปฏิบัติสำหรับสุมิตรนั้น เขาเล่าว่า “ผมไม่หนักใจนะกับการให้การพยาบาล แต่การเขียนรายงานทางการพยาบาล (Nursing Care) นั้นสำหรับผมถือว่ายากและต้องค้นคว้ามาก ในส่วนนี้รุ่นพี่ (ผู้ชาย) มีความสำคัญมากเพราะจะช่วยแนะนำได้ แต่ถ้าเรื่องผู้ป่วย สำหรับผมไม่มีปัญหาครับ ผมเคยชินเพราะมีตา ยาย ผมจึงสามารถทำได้อย่างไม่ขัดเขินนัก ทำบ่อย ๆ จนชินก็จะง่ายไปเอง ผมรู้สึกดีนะครับ ผู้ป่วยชื่นชม ให้เกียรติ เมื่อทำงานบนหอผู้ป่วยและผู้รู้สึกเหมือนมีเกียรติ มีอำนาจ คู่มือค่า ผมภูมิใจมากครับจนเริ่มเห็นข้อดีของอาชีพพยาบาล และเริ่มชอบแล้วเหมือนกัน คงเพราะเคยชินด้วยมั้งครับ” สุมิตรพยายามอย่างมากในการเอาใจใส่กับเนื้อหาวิชาเรียนภาคทฤษฎี เรียนในชั้นเรียนอย่างมุ่งมั่น และก็จะไม่สามารถพูดคุยเล่นกับเพื่อน ๆ ได้ในระหว่างทำการเรียนการสอน จึงส่งผลให้มีสมาธิในการเรียนมากขึ้น โดยสุมิตรอธิบายถึงความมีสมาธินี้ว่า “ผมกับเพื่อน ๆ ผู้ชายจะมีสมาธิมากในเวลาเรียน เพราะด้วยควมที่มีผู้ชายอยู่ 5 คน ในห้อง มันเป็นจุดเด่นครับ อาจารย์จะเห็นได้ชัด จะทำอะไรก็ต้องระวังให้มาก ที่สำคัญอาจารย์จะชอบถามคำถามผู้ชายเพราะผมคิดว่า

พวกผมคงเป็นสีส้มของห้อง ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะตอบไม่ค่อยได้หรอกครับ จะออกแนวให้เพื่อนตลกมากกว่า อาจารย์คงอยากให้ชั้นเรียนไม่เครียดเลยชอบเรียกผู้ชายมั้งครับ”

สุมิตรปรับตัวเข้ากับการเรียนในวิชาชีพการพยาบาลได้ดีขึ้นตามลำดับ เริ่มคุ้นเคยกับเพื่อน ๆ และรุ่นพี่มากขึ้น โดยเฉพาะรุ่นพี่ผู้ชายทั้งที่เรียนอยู่และจบไปเป้าหมายชายแล้วก็ตาม สุมิตรกล่าวถึงรุ่นพี่นักศึกษาพยาบาลชายว่า “ผมว่ารุ่นพี่มีความสำคัญกับพวกเรามาก เข้าใจ ให้คำปรึกษาได้ในทุกเรื่อง ผมว่าผมคงจะเครียดมากถ้าไม่มีพวกเขา เราเตะบอลด้วยกัน คุบอล ไปเที่ยว เดิน คุยผู้หญิงด้วยกันตามประสาผู้ชาย คืมกินบ้าง บางครั้ง ผมว่าผู้ชายด้วยกันก็จะรู้ว่าเรามีความคิดอย่างไรและจะหาวิธีคลายเครียด หรือแก้ปัญหาได้อย่างไรตามแบบผู้ชาย ซึ่งทุกครั้งที่กลับจากคืมกิน ผมก็จะเหมือนได้ปลดปล่อย และรู้ว่าปัญหาของเราก็มียกหลายคนที่มีเผชิญอยู่เช่นกัน โดยเฉพาะปัญหาเรื่องการเรียนและการฝึกการให้การพยาบาลที่ผมว่ามันอาจไม่ใช่ตัวผมในบางครั้ง แต่เมื่อรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ พี่ๆก็รู้ว่าทุกคนเป็นเหมือนกัน มันเหมือนเราไม่โดดเดี่ยว มีกำลังใจมากขึ้น แล้วก็ค่อยๆ ลืมปัญหาไปได้เองในที่สุด จนผมว่าปัญหาเรื่องการทำงานของผมกลายเป็นเรื่องเคยชินในที่สุด”

สุมิตรคาดว่าในอนาคตเมื่อจบการศึกษาแล้ว จะประกอบอาชีพพยาบาลให้สมกับที่เรียนมา โดยกล่าวว่า “ต้องเป็นพยาบาลแน่นอน ให้สมกับที่อดทนเรียนมา แม่ก็อยากให้เป็นจุดสำหรับส่งเสียผมเรียน ค่าเทอมก็สูงมาก ผมอยากทำงานใช้เงินคืนแม่บ้าง และพยาบาลก็จัดได้ว่ามีเงินดี” สุมิตรคิดว่า จะทำงานที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯก่อน เพราะรายได้น่าจะดีกว่า และอยากทำในแผนกฉุกเฉิน เพราะคิดถึงการทำหยา ดิ้นเดินและน่าสนใจ ในขณะเดียวกันนั้นสุมิตรก็ได้ทำการประเมินตนเองก่อนแล้วว่าความคล่องตัวนั้นมีมากกว่าเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายคนอื่น จึงควรอยู่ในแผนกฉุกเฉิน ทำงานเก็บเงินสักระยะ ถ้ามีโอกาสศึกษาต่อก็อยากจะศึกษาต่อในสาขาพยาบาลที่ได้เรียนมา ซึ่งก็ต้องดูแลอนาคตด้วยว่าเอื้ออำนวยเพียงใด สุมิตรเล่าถึงผู้ชายในการให้การพยาบาลว่า “ผู้ชายให้การพยาบาลได้อย่างรวดเร็วทันใจ แรงดียกอะไรได้อย่างสบายทำได้ไม่ต่างจากผู้หญิงเลยครับ แต่สำหรับการใช้คำพูดกับคนไข้ ผมว่าผู้หญิงเขาได้เปรียบ หัววิหุดให้คำแนะนำได้ดีกว่า ผมก็พยายามฝึก แต่ก็คิดว่าคงสู้ผู้หญิงไม่ได้ เพราะผมคิดว่าผู้ชายไม่ใช่คนชอบพูดเหมือนผู้หญิง” สุมิตรยอมรับในอาชีพพยาบาลว่า สุมิตรสามารถทำได้อย่างแน่นอนและเริ่มศรัทธาในอาชีพ

การทำอาชีพพยาบาลของสุมิตรในอนาคตนั้น สุมิตรไม่ได้คิดว่าจะทำไปตลอดจนเป็นระดับหัวหน้า แต่คิดไว้ว่าทำแค่พอมีเงินเก็บแล้วค่อยหาทำธุรกิจอื่น ๆ แทน เพราะอยากมีเวลาเป็นอิสระมากกว่าอาชีพพยาบาลที่แทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน แต่คงจะไม่ทำร้านขนมปังแบบครอบครัวแน่นอน เขากล่าวว่า “ผมคงเปิดร้านอะไรสักอย่าง แต่ไม่ทำขนมปังแน่ เพราะผมรู้ขั้นตอนการทำดีว่ายุ่งยาก น่าเบื่อ ผมช่วยที่บ้านมาตั้งแต่เด็ก ทราบดีว่าการทำกิจการประเภทนี้ค่อนข้างเสียเวลา จุกจิก และในที่สุดก็ขาดเวลา อิสระ ไม่ต่างจากอาชีพพยาบาลและรายได้ก็ไม่แน่นอนอีกด้วย” เขา

เป็นห่วงเรื่องเวลาส่วนตัวมาก เพราะเกรงว่าจะขาดเวลาให้คู่รัก ซึ่งคบกันอยู่ในปัจจุบัน เขาเล่าว่า “ขนาดแค่นี้เป็นนักศึกษาพยาบาลยังไม่มีเวลาให้ แล้วจบไปจะมีเวลาเหลือแค่ไหนกัน ทุกวันนี้ก็มีปัญหากับแฟนบ่อยๆจนต้องวางแผนกันใหม่เสมอๆ” แต่ถึงอย่างไรก็ตามสุมิตรก็ยืนยันว่าต้องเป็นพยาบาลก่อนแน่นอน

ชีวิตประจำวันและกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมมองต่าง ๆ

ในวันธรรมดา คือวันจันทร์ถึงวันศุกร์ สุมิตร จะตื่นนอนเร็วและออกมาเรียนพร้อมทินและวิน ซึ่งพักอยู่ที่ห้องพักเดียวกัน จึงทำให้ช่วยเหลือกันในเรื่องการตื่นนอนทันเวลาและเรื่องอื่น ๆ แทบทุกเรื่อง สุมิตรเล่าให้ฟังว่า “ถ้าไม่มีใครตื่นแล้วปลุกเพื่อน วันนั้นก็จะมีสายทั้งหมด แต่ส่วนใหญ่แล้วจะไม่เคยมาสาย เพราะผลัดกันปลุกเสมอ” สุมิตรมาถึงคณะก็จะแยกมากับวิน เพื่อมารอเข้าเรียนที่ห้องสมุดบ้าง ห้องคอมพิวเตอร์บ้าง หรือไม่ก็มานั่งดูโทรทัศน์และคุยกับรุ่นพี่ ส่วนทินก็แยกไปทานอาหารเข้ากับเพื่อนหญิง หลังจากนั้นก็จะเข้าเรียนจนกว่าจะเลิกก็เย็นก็จะมาพักผ่อน หลังเลิกเรียนที่ห้องพักนักศึกษาพยาบาลชายก่อนทุกวัน เพราะสุมิตรจะสนิทกับศิวัด ซึ่งเป็นนักศึกษาพยาบาลชายรุ่นพี่เป็นอย่างมาก ชอบไปเที่ยวด้วยกันอยู่เสมอ หลังจากนั้นถ้ามีเวลาว่างสุมิตรก็จะเล่นฟุตบอลหรือไม่ก็ออกไปทานอาหารกับรุ่นพี่และเพื่อน ๆ แล้วจึงกลับห้องพัก

ในวันหยุด วันเสาร์ และวันอาทิตย์ สุมิตรจะทำธุระส่วนตัวในวันเสาร์ให้เสร็จก่อนช่วงเย็น เพราะจะมีเวลาไปสังสรรค์ สุมิตรเป็นคนคิดเพื่อนมากและจะขาดความมั่นใจพอสมควรถ้าไม่มีเพื่อน ส่วนใหญ่ก็ไปกับเพื่อน ๆ และรุ่นพี่นักศึกษาพยาบาลชายแล้วก็จะกลับก็ดึก จึงเข้านอนและตื่นในตอนสายสำหรับวันอาทิตย์ ในวันที่สุมิตรจะพักผ่อนและเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนในวันจันทร์ ทั้งเรื่องการสะสางงาน การรีดเสื้อผ้า การพักผ่อนให้ร่างกายมีความสมบูรณ์พร้อมกัน การเรียน โดยเฉพาะการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วย เรียกได้ว่าเป็นวันที่สุมิตรพักผ่อนอยู่ที่ห้องพักตลอดทั้งวัน

ตารางที่ 14: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของสุมิตร

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. ค้าขายทั้งคู่
2. นิสัยและพฤติกรรม	2. ไม่ขยัน ขาดความสนใจในการเรียน หนีเรียนเสมอ ติดเพื่อน ชอบเที่ยวกลางคืนตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. อยากรับราชการ ชอบเครื่องแบบดูน่ายำเกรง แต่สำรวจตนเองว่าคงเป็นไปได้ยากเพราะเรียนไม่ดี จึงหันมาชอบและสนใจอยากเรียนด้านคอมพิวเตอร์

4. เหตุผลและความต้องการในการเรียนพยาบาล	4. ไม่ชอบ แต่ต้องทำตามความต้องการของคุณแม่ และมีรุ่นพี่ละแวกบ้านเรียนอยู่ก่อนซึ่งเมื่อกลับมาเยี่ยมบ้านก็จะเล่าถึงข้อดีต่างๆ ให้ฟัง ทำให้ครอบครัวเห็นข้อดีในการเรียนพยาบาลและการเป็นพยาบาลในอนาคต
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
<p>1. การเรียน</p> <p>2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ</p> <p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p> <p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p> <p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>1. ตั้งใจมากขึ้น แต่ยังขาดความรับผิดชอบในการส่งงาน จะล่าช้า แต่การฝึกปฏิบัติจะทำให้ได้ดี มีความตั้งใจ รับผิดชอบหน้าที่และตรงต่อเวลาในการทำงานเสมอ</p> <p>2. ไม่ต้องปรับตัวมาก ประกอบกับมีรุ่นพี่ที่รู้จักเรียนอยู่ก่อนจึงสนิทกับกลุ่มนักศึกษาชายได้อย่างรวดเร็ว</p> <p>- กิจกรรมที่พบ คือ การชมโทรทัศน์ ชมการถ่ายทอดฟุตบอลต่างประเทศ ฟังเพลง เล่นเกมส์ เล่นฟุตบอล และการไปเที่ยวกลางคืนร่วมกับนักศึกษาพยาบาลชายและรุ่นพี่ที่จบเป็นพยาบาลชายแล้ว</p> <p>3. ต้องปรับตัวมาก ประกอบกับเป็นคนขี้อาย โดยเฉพาะกับเพศตรงข้าม ทำให้รู้สึกเกร็งในช่วงต้น ใช้การวางตัวให้สุภาพ พูดน้อยและคำนึงถึงการสื่อความหมายในการพูด มีความสำรวม ใช้เวลาในการสร้างความคุ้นเคย</p> <p>- กิจกรรมที่พบ คือ การทำกิจกรรมในบริบทการเรียน</p> <p>4.ยอมรับ ได้มากขึ้น แต่ยังขาดความเชื่อมั่นพอสมควร</p> <p>- รู้สึกถึงความยากในการเขียนรายงานทางการพยาบาลกลัวจะผิดพลาด และไม่ชอบการค้นคว้าตำราในการเขียน</p> <p>- ไม่หนักใจในการให้การพยาบาล ทำตัวให้สุภาพ เพิ่มความรอบคอบ สร้างบุคลิกให้น่าเชื่อถือ</p> <p>- ภูมิใจในการพยาบาล เพราะได้รับการให้เกียรติ คำชมความไว้วางใจจากผู้ป่วย</p> <p>5.ชอบความท้าทาย ไร่ใจต้นเต็น ได้เคลื่อนไหวร่างกายตลอด ไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบที่จะให้การพยาบาลช่วงสั้นๆ ไม่อยากทำบันทึกทางการพยาบาล จึงเห็นว่าควรที่จะทำงานในแผนกฉุกเฉิน(ER)</p>

6. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์	6. อยู่หอพักนักศึกษาพยาบาลชายเป็นส่วนใหญ่ โดยจะทำกิจกรรมต่างๆ เช่น เล่นเทนนิส เล่นเกมสกี เชียร์ฟุตบอลทางโทรทัศน์ เล่นกอล์ฟ เล่นฟุตบอลในช่วงเย็น และการเที่ยวกลางคืน หรือไม่ก็จะพักผ่อนที่หอพักของตนเอง
7. การวางแผนอนาคต	7. จะทำอาชีพพยาบาลอย่างแน่นอน เพื่อให้คุณแม่ภูมิใจทำงานจนกว่าจะมีเงินเก็บไว้ประกอบธุรกิจส่วนตัว เพราะชอบงานอิสระอยากมีเวลาให้กับตนเองมากขึ้น หลังจากได้เรียนรู้การทำงานจากการฝึกภาคปฏิบัติมา ระยะเวลาหนึ่งทำให้ทราบถึงการขาดเวลาที่แน่นอน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาพยาบาลชายที่สำเร็จการศึกษาเป็นพยาบาลชายแล้ว

ข้อมูลจากกลุ่มที่ 2 นักศึกษาพยาบาลชายที่สำเร็จการศึกษาเป็นพยาบาลชายแล้วนั้น ผู้วิจัยจะใช้กลุ่มประชากร คือนักศึกษาพยาบาลชายที่สำเร็จการศึกษาดังแต่ปี พ.ศ. 2546 ถึงปีพ.ศ. 2547 มีจำนวนทั้งสิ้น 5 คน โดยนำเสนอในรูปแบบตารางในส่วนของข้อมูลทั่วไป ข้อมูลการเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์ และข้อมูลการทำงานในปัจจุบัน เสนอรวมกันทั้ง 5 คน โดยเรียงจากปีที่สำเร็จการศึกษาในปีพ.ศ. 2547 และตามด้วยปีพ.ศ. 2546 ต่อจากนั้นจะเป็นการนำเสนอข้อมูลประวัติชีวิตในแต่ละช่วงวัยของนักศึกษาพยาบาลชาย โดยจะพรรณนาเป็นรายกรณีศึกษา เรียงจากปีที่สำเร็จการศึกษาในปีพ.ศ. 2547 และตามด้วยปีพ.ศ. 2546 เช่นเดียวกัน ประกอบกับในส่วนท้ายของแต่ละกรณีศึกษาจะมีตารางสรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัย และข้อมูลการกรอกแบบประเมินตนเองในเรื่องการยอมรับในอัตลักษณ์ที่สังคมคาดหวังต่อพยาบาลชายของแต่ละกรณีศึกษาร่วมด้วย ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบประเมินพฤติกรรมด้านจริยธรรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ตามเกณฑ์ของจรรยาบรรณวิชาชีพ ซึ่งเป็นแบบประเมินของคณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชัน เพื่อทำให้เกิดความชัดเจนและสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 15: ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาพยาบาลชายที่สำเร็จการศึกษาเป็นพยาบาลชายแล้ว

กรณีศึกษา ที่	อายุ	ปีที่สำเร็จ การศึกษา	การนับถือ ศาสนา	ภูมิลำเนา	อาชีพของ บิดา-มารดา
12	22	2547	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รับราชการทั้งคู่
13	23	2547	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เกษตรกรทั้งคู่
14	24	2546	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รับราชการครูทั้งคู่
15	23	2546	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รับราชการครูทั้งคู่
16	25	2546	พุทธ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ตำรวจ-ลูกจ้างเอกชน

ตารางที่ 16: ข้อมูลการเข้าสู่แวดวงทางการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชายที่สำเร็จการศึกษา
เป็นพยาบาลชายแล้ว

กรณีศึกษา ที่	วุฒิการศึกษาสุดท้ายก่อนเข้าศึกษา	อาชีพก่อน เข้าศึกษา	เหตุผลในการ เลือกศึกษา วิชาพยาบาล
12	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวแนะนำประกอบ มีญาติเป็นอาจารย์พยาบาล
13	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวแนะนำประกอบ มีญาติเป็นพยาบาล
14	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวแนะนำประกอบ มีญาติเป็นพยาบาล
15	มัธยมศึกษาตอนปลาย	-	ครอบครัวแนะนำประกอบ มีญาติเป็นพยาบาล
16	มัธยมศึกษาตอนปลาย(กศน.)	-	เพื่อนแนะนำประกอบกับ อยากปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเอง

ตารางที่ 17: ข้อมูลปัจจุบันของนักศึกษาพยาบาลชายที่สำเร็จการศึกษาเป็นพยาบาลชายแล้ว

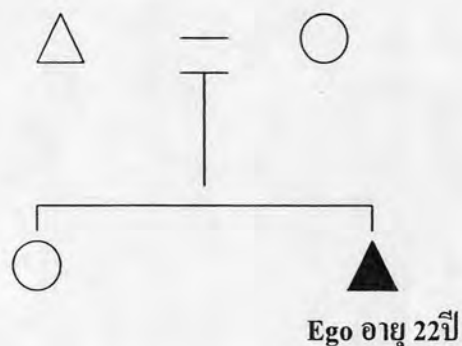
กรณีศึกษา ที่	สถานที่ทำงานหลังสำเร็จ การศึกษา	แผนก	อาชีพปัจจุบัน	การศึกษาต่อ
12	โรงพยาบาลเอกชน	ฉุกเฉิน	พยาบาล	-
13	โรงพยาบาลเอกชน	ผู้ป่วยชั้นวิกฤติ	พยาบาล	-
14	โรงพยาบาลเอกชน	ฉุกเฉิน	นักศึกษา	รัฐศาสตร์บัณฑิต
15	โรงพยาบาลเอกชน	ผู้ป่วยชั้นวิกฤติ	พยาบาล	สาขาไต่เทียม
16	โรงพยาบาลของรัฐ	ผู้ป่วยชั้นวิกฤติ	พยาบาล	-

กรณีที่ 12 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 12 อลัน (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

อลัน อายุ 22 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น โดยได้เกรดเฉลี่ย 2.60 เป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ที่จบไปแล้วเมื่อปี พ.ศ.2547 ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.50 ปัจจุบันทำงานเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ประจำแผนกฉุกเฉิน อลันเป็นคนรูปร่างผอม สูงประมาณ 172 เซนติเมตร ผิวขาว ตัดผมทรงสั้นไว้รอก ไทรเล็กน้อย อหิวาต์ดีเป็นมิตรกับทุกคนแต่จะไม่ค่อยชอบทักทายใครเท่าใดนัก เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย ไม่ค่อยพูดแต่จะคุยเก่งเมื่อพูดคุยด้วยในเรื่องที่อลันสนใจคือเรื่องกีฬาฟุตบอลและเรื่องรถยนต์ มักจะสนทนาแลกเปลี่ยนกับผู้มีความรู้ในเรื่องเหล่านี้อยู่เสมอรวมถึงกับเพื่อนๆ ในหอพักด้วยกันและกับตัวผู้วิจัยเอง เมื่อมีเวลาว่างอลันมักจะชอบดูรายการที่เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอยู่เสมอ สมาชิกในครอบครัวของอลัน มีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วยพ่อ แม่ พี่สาว และตัวอลัน พ่อของ อลัน อายุ 60 ปีประกอบอาชีพรับราชการ แม่อายุ 58 ปีประกอบอาชีพรับราชการ ส่วนพี่สาวอายุ 28 ปีประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน ยังมีได้สมรส

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

อลันเติบโตในครอบครัวข้าราชการ พ่อต้องย้ายไปทำงานหลายจังหวัด อลันเกิดที่กรุงเทพมหานคร แต่ย้ายไปอยู่และเรียนที่จังหวัดมหาสารคามตั้งแต่ยังเล็ก อลันจะสนิทกับแม่มากกว่า เพราะจะอยู่ด้วยกันตลอดเพียง 2 คน แม่จะมีพี่สาวแต่ก็ไม่ได้อยู่ด้วยกัน พี่สาวจะอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ และก็ไปเรียนต่อที่เมืองนอก ทำให้ไม่ค่อยมีโอกาสพบและสนิทกัน ส่วนพ่อก็ต้องทำงานหลายจังหวัด นาน ๆ จึงจะกลับมาทำให้อลันกับแม่สนิทกันมาก คอยดูแลกันมาโดยตลอด อลันเรียนโรงเรียนชายล้วนมาตั้งแต่เด็ก จนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่จังหวัดมหาสารคาม ในการเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาล จนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จัดได้ว่าอลันเป็นเด็กเรียนดี เรียบร้อย ชอบเล่นกีฬาฟุตบอล จนเป็นนักกีฬาของโรงเรียน เป็นที่รักของทุก ๆ คน การไปโรงเรียนของอลันก็จะมีแม่คอยไปส่งไปรับตลอด เชื่อฟังแม่เป็นอย่างดี ไม่เคยเถียง ประกอบกับอลันเป็นคนไม่ค่อยพูดตั้งแต่เด็ก มีอะไรก็จะเก็บไว้ในใจไม่ได้ตอบ

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาอลันได้ย้ายไปเรียนที่โรงเรียนอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด และยังคงเป็นโรงเรียนชายล้วน สถานที่แห่งนี้ทำให้อลันพบกลุ่มเพื่อนใหม่ที่ทำให้อลันเปลี่ยนไปจากเดิมมาก อลันอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่ติดยาเสพติด เกร ไม่สนใจเรียน ทำให้การเรียนของอลันตกต่ำ อีกทั้งมีเรื่องยาเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้อง อลันเล่าชีวิตในช่วงนั้นให้ฟังว่า “ผมเกร่สุด ๆ ทำทุกอย่างตามเพื่อน ยาเสพติด (ยาบ้า) หนีเรียน ทะเลาะวิวาท ไม่สนใจการเรียน” ช่วงนั้นเป็นช่วงที่พ่อและแม่ห่วงมาก อลันให้เหตุผลว่าเป็นการอยากรู้อยากลองตามกลุ่มเพื่อน ทำให้การเรียนตกต่ำจากเคยเล่นกีฬาฟุตบอลจนเคยเป็นนักกีฬาโรงเรียนก็ไม่ค่อยได้เล่นกีฬาเหมือนแต่ก่อน พ่อทราบข่าวจึงกลับมาพูดคุยด้วยเหตุผลถึงการมีพฤติกรรมเช่นนี้ จะทำให้มีอนาคตเป็นอย่างไร อลันเล่าว่า “ผมกับพ่อไม่เคยคุยกันเลย พ่อไม่ค่อยมีเวลาและก็ดูมากด้วย จะสนิทกับแม่มากกว่า วันนั้นเป็นวันที่ได้คุยกันอย่างเปิดเผย พ่อขอร้องให้ผมเชื่อคำแนะนำของท่าน ซึ่งผมก็เริ่มรู้สึกว่ที่ท่านพูดเป็น

เรื่องจริง ช่วงนั้นเป็นช่วงที่จะจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นพอดี เราจึงตกลงกันว่าจะย้ายผมไปเรียนที่ใหม่ที่จังหวัดขอนแก่นเป็นโรงเรียนที่มีทั้งนักเรียนชายและหญิง ผมก็เห็นด้วยและรับว่าจะทำตาม”

การย้ายที่เรียนในครั้งนี้พ่อของอลันหวังว่าการเปลี่ยนกลุ่มเพื่อน การพบสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ น่าจะช่วยให้อลันมีความเป็นผู้ใหญ่และกลับตัวได้เร็วขึ้น ซึ่งก็เป็นไปตามที่หวัง เพราะอลันหันมาสนใจเรียนละทิ้งและลืมสิ่งเลวร้ายในอดีต กลับตัวใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายคือการสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร และอยากจะเป็นตำรวจด้วยเหตุผลที่อลันเล่าว่า “เครื่องแบบมันดูเท่ๆ และเหมาะสมกับผู้ชาย ทำให้ดูน่ายำเกรงและเพื่อนๆ ส่วนใหญ่ก็นิยมไปสอบกัน” อลันตั้งใจในชั้นมัธยมปีที่ 4 ตลอดภาคการศึกษาทั้งในเรื่องการเรียนและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง แต่ในที่สุดก็ต้องพบกับความผิดหวัง ทำให้การใช้ชีวิตในเวลาที่เหลือช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายของอลันขาดความกระตือรือร้นลงมา เป็นการเรียนเพียงเพื่อจะให้จบการศึกษาเท่านั้น ขาดทิศทางอนาคตและยังไม่พบตนเองว่าชอบในสิ่งใด

เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อลันเลือกที่จะเอนทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัย โดยเลือกคณะวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาการคอมพิวเตอร์ ด้วยเหตุผลว่าชอบวิชาคณิตศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ อลันสอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่เลือกไว้อันดับสุดท้ายของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แต่ไม่อยากจะเรียนเพราะครอบครัวเห็นว่ากลัวจะควบคุมตัวเองไม่ได้ จนพ่อรู้สึกเป็นห่วง ได้พาอลันเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหาที่เรียนด้วยตนเอง อลันเล่าว่า “พ่อห่วงผมมาก ถามผมว่าอยากเรียนอะไร ผมตอบไปว่าด้านคอมพิวเตอร์ เพราะเห็นว่าวิเศษๆ ยากไปสำหรับผม พ่อจึงพาไปสมัครที่คณะวิทยาการคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งมีลูกที่ลูกน้องกับพ่อเป็นอธิการบดีอยู่ เพื่อให้ช่วยดูแล แต่ด้วยสภาพแวดล้อมรอบสถาบันที่เต็มไปด้วยร้านเหล้า ผับ บาร์ ทำให้พ่อผมกังวลอย่างเห็นได้ชัด” แต่แล้วเมื่ออลันคิดว่าจะได้เรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งนี้ คุณพ่อก็ได้พาไปสมัครที่คณะพยาบาลศาสตร์ โดยมีเพื่อนเป็นอาจารย์อยู่ โดยอยากให้เป็นตัวเลือกอีกแห่งหนึ่งกับอลันในการตัดสินใจ และไม่ได้บังคับแต่อย่างใด

ในที่สุดอลันกลับไปนอนคิดหลายวัน จึงตัดสินใจที่จะเรียนพยาบาล แม้จะสอบติดทั้ง 2 ที่ โดยมีเหตุผลสำคัญหลายข้อ คือการที่เห็นว่าแม่สุขภาพไม่ค่อยดี ถ้าเรียนด้านนี้ก็มีโอกาสได้ดูแลท่านได้ เป็นอาชีพที่มีงานทำทันทีและเงินเดือนสูง เพราะเคยได้ยินญาติเล่าให้ฟัง และอีกส่วนหนึ่งคืออลันสังเกตเห็นพ่อให้การสนับสนุนอย่างมาก เนื่องจากได้มาเห็นบรรยากาศภายในของสถาบัน รวมถึงอลันยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “ที่สำคัญที่ผมเลือก เพราะผมเห็นว่าที่นี่น่าจะทำให้ผมสามารถกลับตัวได้เพราะมีผู้หญิงเยอะ สภาพแวดล้อมดีและคิดว่าผู้ชายที่มาเรียนก็คงมีจิตใจที่ดีและคงทำให้ผมเป็นคนดีได้ครับ”

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

เมื่อเข้ามาศึกษาที่คณะพยาบาลศาสตร์ อลันรู้สึกได้ว่าเป็นสถานที่ที่เหมาะสมในการกลับตัวและตั้งใจเรียนอย่างมาก เนื่องจากสถาบันกำหนดให้นักศึกษาพยาบาลชายพักอยู่ในหอพักภายในสถาบัน ซึ่งเจียบสงบอลันพักอยู่กับเพื่อนนักศึกษาชายที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี ส่วนกับเพื่อนนักศึกษาคหุญนั้นต้องใช้เวลานานพอสมควรในการทำความรู้จัก เพราะอลันเป็นคนไม่ค่อยพูด แต่ก็อาศัยการทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียน ทำให้ผู้หุญจะเริ่มพูดคุยกับอลันจนค่อย ๆ สนทนากัน อลันเล่าว่า “ผมเป็นคนไม่ค่อยพูด โดยเฉพาะกับเพศตรงข้าม ทำให้รู้จักกับเพื่อนได้ช้า ที่รู้จักกันก็เพราะมีกิจกรรมร่วมกัน โดยเพื่อนผู้หุญจะเป็นฝ่ายเข้ามาพูดคุยก่อน แต่ผมก็เกร็งๆนะ ระวังคำพูด ทำท่าทางให้สุภาพ นาน ๆ เข้าก็ชินกันไปเอง แต่ผมว่าผมก็ดูเป็นคนสุภาพกว่าแต่ก่อนมาก” ในปี 1 นั้น เป็นการเรียนในเนื้อหาวิชาพื้นฐานทั่ว ๆ ไป ไม่ลำบากมากนักสำหรับอลัน โดยส่วนใหญ่จะเป็นไปในเรื่องของ การปรับตัวกับสถานที่กับกลุ่มบุคคลอาจารย์และเพื่อนใหม่ รวมถึงวัฒนธรรมต่างๆ กฎระเบียบภายในสถาบันเป็นหลัก ในช่วงภาคการศึกษาปลายอลันคุ้นเคยกับการเรียนในสถานที่ใหม่ และปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ทั้งชายและหญิงได้ จนเริ่มรู้สึกว่าไม่ต้องปรับตัวเพิ่มเติมอีก เพราะรู้สึกเป็นตัวของตัวเองแล้ว

ในชั้นปีที่ 2 เป็นการเรียนเนื้อหาในการพยาบาลผู้ใหญ่ ซึ่งเริ่มเข้าสู่หลักสูตรการเรียนรู้ทางการพยาบาล เป็นการเรียนที่หลักทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ อลันเล่าว่า “หนักมากเริ่มเรียนยาก ต้องขยันเพิ่มขึ้น รับผิดชอบมากขึ้น แต่ผมคิดว่ามันท้าทายดีในสิ่งที่ผมไม่เคยรู้มาก่อน ทำให้ไม่รู้สึกละเมือเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ” ในด้านเนื้อหาทฤษฎีอลันไม่ได้กังวลเท่ากับการฝึกปฏิบัติ เพราะไม่แน่ใจว่าจะดูแลผู้ป่วยได้หรือไม่สร้างความลำบากใจ แต่ก็ด้วยการฝึกฝนให้การพยาบาลบ่อย ๆ ก็ทำให้เกิดความคุ้นเคย และเมื่อทำได้ก็ลดความกดดันลงทีละน้อย ประกอบกับอลันตั้งใจเรียนในเนื้อหาทฤษฎีจึงทำให้มีความมั่นใจมากขึ้นในการนำความรู้มาใช้ในการให้การพยาบาล โดยบรรยายให้ฟังว่า “ผมกังวลมากนะตอนแรก ทั้งการฉีดยา การให้น้ำเกลือ แต่ก็ได้ฝึกกับหุ่นหลายรอบจนมั่นใจและเมื่อทำกับผู้ป่วยคนแรกได้ทุกอย่างก็ง่าย ผู้ป่วยให้ความไว้วางใจเชื่อมั่นและมี คำชม ยิ่งทำให้ภูมิใจ และผมก็สนใจเรื่องการพยาบาลผู้ใหญ่อยู่แล้วก็อย่างที่บอกว่าผมอยากจะมีความรู้ไว้ดูแลแม่ ทุกอย่างเลยง่ายขึ้นครับ”

เรื่องการเรียนภาพรวมนั้นถือว่าพอด้านไปได้ แต่อลันก็รู้สึกเครียดเพราะรู้สึกว่าเป็นการเรียนที่ต้องอยู่กับเรื่องการพยาบาลและการดูแลผู้ป่วยตลอดเวลา ดังนั้นจึงต้องพยายามผ่อนคลายด้วยการเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ ในช่วงเย็น ไปเดินห้างสรรพสินค้ากับเพื่อนผู้ชายบ้าง หรือถ้ามีโอกาสก็จะไปเที่ยวตามสถานบันเทิงยามค่ำคืน เขาเล่าว่า “ผมพยายามระบายความเครียดด้วยการเตะบอลกับรุ่นพี่รุ่นน้อง ไปเที่ยวห้าง เที่ยวกลางคืน เวลาไปเที่ยวพวกเราจะดัดเรื่องเกี่ยวกับการพยาบาลทั้งหมด เราจะคุยกันเรื่องสนุกสนาน เต็มใจ คมคายเต็มที่ ถือเป็นการทิ้งความเครียดไว้

เฉพาะที่เรียนเท่านั้น” อลันแบ่งพื้นที่อย่างชัดเจนระหว่างสถานศึกษาซึ่งเขาทำหน้าที่เรื่องการเรียนรู้ กับพื้นที่ผ่อนคลายที่สามารถปลดปล่อยอารมณ์ได้อย่างเต็มที่ แต่อลันก็ยอมรับว่าแม้จะได้ผ่อนคลาย ก็เป็นเพียงหายเครียดชั่วคราว โดยมีความรู้สึกเหมือนกับว่าได้ใช้ชีวิตเหมือนวัยรุ่นผู้ชายคนอื่นๆ แต่เมื่อกลับมาเรียนก็รู้สึกแตกต่างจากคนอื่นเช่นเดิม ในเรื่องทั้งการเรียนที่มีการฝึกปฏิบัติงานควบคู่ไปด้วยเสมอ มีเวลาน้อยต่างจากเพื่อนนักศึกษาต่างคณะและสถาบันที่มีเวลาว่างมากกว่า สำหรับอลันแล้วหลังเลิกเรียนก็ยังไม่เป็นอิสระเพราะต้องมีการติดตามอาการผู้ป่วย มีการประชุมกับเพื่อนและอาจารย์เกี่ยวกับปัญหาที่พบหรือแนวทางการให้การพยาบาลอยู่เสมอ รวมถึงต้องกลับมาเขียนรายงานทางการพยาบาลอีกด้วย จึงถือเป็นภาระหนัก

สำหรับชั้นปีที่ 3 เป็นเนื้อหาการเรียนเรื่องสูตินรีเวชและการผดุงครรภ์ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นชั้นปีที่สร้างความกดดันแก่นักศึกษาพยาบาลชายทุกคน เพราะต้องเรียนรู้เรื่องของเพศหญิง อีกทั้งต้องฝึกทำคลอดในการเรียนทฤษฎีนั้น ก็มีผลทำให้เกิดความเงินอายเช่นกัน โดยอลันบรรยายว่า “เป็นการเรียนเรื่องอวัยวะภายในและการตรวจโรคของผู้หญิง ซึ่งเพื่อนที่เรียนพยาบาลส่วนใหญ่ก็เป็นผู้หญิง ผมเป็นผู้ชายเพียงไม่กี่คนที่ทำตัวลำบากครับ แต่ก็มีอาจารย์คอยให้คำแนะนำและชี้ให้เห็นว่าเป็นการเรียนเพื่อให้การพยาบาลเพื่อนมนุษย์อย่างหนึ่ง ประกอบกับการได้เข้าเรียนและฝึกจนเคยชินจึงทำให้ช่วงหลังเริ่มสนุก รู้สึกท้าทายและอยากทำคลอดขึ้นมาเองเพื่อจะได้พิสูจน์ตัวเองด้วยว่าสามารถให้กำเนิดชีวิตมนุษย์ได้อย่างปลอดภัย”

เพื่อเรียนภาคทฤษฎีและฝึกวิธีการทำคลอดกับหุ่นจนเริ่มมีความมั่นใจแล้ว อลันก็ถึงเวลาต้องฝึกจริง โดยมีอาจารย์คอยแนะนำอยู่ตลอดแต่ก็สร้างความตื่นเต้นมากเพราะ “ผมเข้าไปในห้องคลอดบรรยากาศภายในทำให้ผมรู้สึกเกร็งและเป็นภาระหนักมาก กังวลว่าจะทำได้หรือไม่ เสียงของแม่ที่ร้องด้วยความเจ็บปวด ยิ่งท้าทายผมในการให้การพยาบาล แม้จะมีอาจารย์คอยแนะนำอยู่ข้าง ๆ แต่ผมต้องเป็นคนทำทุกอย่างด้วยตนเอง ผมจำวินาทีที่สามารถทำให้ชีวิตหนึ่งชีวิตลืมตาอู่ออกมาได้เป็นอย่างดี มันบอกไม่ถูก มีความสุข ภูมิใจศรัทธาในตัวเอง และเริ่มรักในอาชีพพยาบาล เห็นรอยยิ้มของแม่ของเด็ก เห็นความโล่งอกของแพทย์และทีมพยาบาล มันประทับใจมากครับ” หลังจากนั้นการทำคลอดครั้งต่อไปก็มีความมั่นใจมากขึ้น อลันได้ฝึกทำคลอด 2 รายและเฝ้าติดตามอาการหลังคลอดอย่างใกล้ชิด ได้สอบถามอาการของแม่เด็ก ซึ่งแม่เด็กมักจะนอนข้างเกร็ง เมื่อเล่าอาการให้อลันฟัง จนทำให้อลันรู้สึกว่าการทำงานคลอดแม้จะทำหายและสร้างความภูมิใจ แต่ก็ไม่เหมาะกับพยาบาลชาย เพราะการคลอดเป็นเรื่องของผู้หญิง แต่ก็ถือเป็นความรู้ที่เป็นประโยชน์ทางการพยาบาล

ในการเรียนเนื้อหาองค์ความรู้ อลันก็รู้สึกที่ตนเองเรียนได้ไม่ค่อยดีเท่ากับการปฏิบัติ เขาเล่าว่า “ผมและเพื่อน ๆ ผู้ชายสามารถทำคลอดได้ดีนะ แต่ผลสอบภาคทฤษฎีไม่ดีตามไปด้วย ผมว่าพวกเราไม่ขยันเท่าผู้หญิง บ่อยครั้งที่มีการสอบพวกเราต้องอาศัยผู้หญิงมาช่วยทบทวนวิชาเรียนให้

เสมอ ผมว่าด้านวิชาการเราไม่ค่อยดี ชอบทักษะการปฏิบัติมากกว่า” เมื่อเสร็จจากงานอลันกลับ หอพักก็มักจะสนทนากับเพื่อนในหอพักเสมอ ถึงการได้ไปฝึกงานแลกเปลี่ยนความรู้และมีเรื่องเล่าเสมอ ยิ่งสร้างความสนใจแก่วิชาชีพพยาบาลให้ อลันมากขึ้น

อลันผ่านชั้นปี 4 ไปด้วยความหวังและเริ่มมีความสุขเมื่อรู้สึกว่าได้สำเร็จการศึกษาและเริ่มอยากจะทำงานเป็นพยาบาลวิชาชีพเพราะรู้สึกว่าการแข่งขันพร้อมในการทำงาน ในชั้นปีสุดท้ายเป็นการฝึกงานบนหอผู้ป่วยของโรงพยาบาล เรียนรู้ระบบงานทั้งหมด มีการเข้าเวรเหมือนพยาบาลวิชาชีพ ถือเป็นการเตรียมพร้อมก่อนทำงานจริง อลันเล่าว่า “ในปีนี้เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น การเรียนวิชาพยาบาลทำให้ผมเป็นคนใจเย็นไม่ใจร้อนเหมือนแต่ก่อน ผมมีเหตุผลมากขึ้น เห็นค่าของชีวิตมนุษย์ ซึ่งอย่างไรก็หนีความตายไม่พ้น จึงรู้สึกว่าในตอนนี้น้ำหนักของผม คือการได้ใช้เวลาชีวิตของผู้ป่วยให้นานขึ้นให้ได้ และผมก็ได้ตั้งใจเรียนและฝึกงานอย่างเต็มที่ด้วยความตั้งใจ”

อลันเข้ากับเพื่อน ๆ ทั้งผู้ชายผู้หญิงได้เป็นอย่างดี ไม่รู้สึกแปลกแยก คิดเสมอว่าเป็นเพื่อนร่วมวิชาชีพพยาบาล โดยอลันคิดว่า “เพื่อนผู้ชายทำให้ผมไม่เหงา เข้าใจกันแต่เพื่อนผู้หญิงก็ช่วยผมมากทั้งเรื่องการเรียนและการฝึกปฏิบัติงาน เพราะในบางครั้ง เช่น การทำความสะอาดให้ผู้ป่วย ผมไม่ไหว รู้สึกไม่ดีก็จะขอร้องให้เพื่อนผู้หญิงทำให้แทนครับ ผมว่าทั้งผู้ชายผู้หญิงล้วนเป็นสิ่งดีเต็ม ทำให้ผมมีความสมบูรณ์ในการเรียนมากขึ้น” นอกจากนั้นอลันได้กล่าวถึงชื่อเสียงของเพื่อนผู้หญิงให้ฟังว่า “ผู้หญิงชื่อจลา ชอบนิทาน จะทำอะไรต้องระวังตัวเพราะพวกเขาเป็นคนหม่อมมาก ไม่งั้นเราจะลำบาก” เรื่องที่นักศึกษาพยาบาลหญิงไม่พอใจที่สุด คือ ความรู้สึกที่อาจารย์จะลำเอียงใจดีกับผู้ชายมากกว่า ผู้ชายทำผิดพลาดก็จะถูกตักเตือนเล็กน้อย นอกจากนั้นคือเรื่องส่วนตัวของนักศึกษาพยาบาลชาย เช่น การคบเพื่อนผู้หญิงในสถาบันเดียวกัน ก็จะนำไปพูดคุยกันทั้งหมด จนทำให้อลันรู้สึกต้องระวังตัวตลอด อย่างไรก็ตามก็ยังสามารถผ่านกระบวนการเรียนรู้ จนสำเร็จการศึกษาได้ในที่สุด สร้างความยินดีแก่ตัวเองและครอบครัวเป็นอย่างมาก และอลันก็อยากจะทำหน้าที่พยาบาลวิชาชีพ โดยการทำงานที่พร้อม ๆ กับการพยายามตั้งใจสอบใบประกอบโรคศิลป์ ซึ่งถือว่าเป็นเป้าหมายหลักของพยาบาลทุกคนเพราะฉะนั้นหมายถึงจะได้รับเงินพิเศษจากเงินเดือนปกติ และยังสามารถนำไปเปิดร้านขายยาบางประเภทได้ด้วย

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษา

อลันสมัครเป็นพยาบาลทันทีหลังสำเร็จการศึกษา โดยเลือกที่จะอยู่แผนกฉุกเฉิน เพราะรู้สึกเป็นสิ่งท้าทาย และไม่สามารถทราบล่วงหน้าว่าผู้ป่วยที่เข้ามารักษามีอาการเป็นอย่างไร ทำให้รู้สึกตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาอลันได้สมัครงานที่แรกในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งแต่ทางโรงพยาบาลได้ให้อลันอยู่ประจำแผนกผู้ป่วยวิกฤต เพราะให้เหตุผลว่าถ้าเป็นแผนกฉุกเฉินนั้น ต้องการผู้ที่มีประสบการณ์ทำงานมาก่อน ทำให้อลันตัดสินใจไปสมัครที่โรงพยาบาลเอกชนอีกแห่งหนึ่ง อลัน

เล่าว่า “ผมต้องการอยู่แผนกฉุกเฉิน เพราะใจมันรักและคิดว่าถ้าทำอะไรที่ตัวเองชอบ จะทำให้ไม่เบื่อและสนุกกับงาน ผมจึงไปสมัครที่ใหม่ ในตอนสัมภาษณ์ผมจึงบอกไปก่อนเลยว่า ถ้าไม่รับผมในแผนกนี้ ผมจะไปสมัครที่ใหม่ ทำให้ผู้บริหารที่สัมภาษณ์ต่างสับสนพร้อมกับบอกว่า ถ้ากล้าขอและอยากทำแผนกนี้จริง ๆ ผมก็จะให้โอกาส” ตั้งแต่นั้นอลันก็เริ่มทำงานโดยอยู่ในสายตาของผู้บริหารตลอดจนปัจจุบันทำงานมา 1 ปีแล้ว อลันต่างเป็นที่ยอมรับและเป็นเพียงพยาบาลชายคนเดียวในแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลเอกชนแห่งนี้

อลันพบผู้ป่วยหลายประเภท ทำให้รู้สึกสนุก อีกทั้งความเป็นพยาบาลชายทำให้อลันเป็นพยาบาลประจำหมายเลข 1 ของรพพยาบาลในการออกนอกสถานที่เสมอ ได้รับความไว้วางใจจากแพทย์ “ผมจะถูกแพทย์จองตัวเป็นคนแรกเสมอในการออกไปกับรพพยาบาลนอกสถานที่ แจ็งเหตุฉุกเฉินหรือการไปรับผู้ป่วย ผมไปมาแล้วทุกภาค เพราะงานเหล่านี้ต้องอาศัยความคล่องตัวและกำลังในการเคลื่อนย้ายผู้ป่วย” เรียกว่าเป็นข้อดีที่เห็นได้ชัดของพยาบาลชาย อลันได้ออกนอกสถานที่เป็นประจำ ทำให้ยิ่งสนุกไม่ต้องนั่งประจำแผนก ได้เรียนรู้มากขึ้น มีประสบการณ์มากมาย โดยเฉพาะในรพพยาบาล มีครั้งหนึ่งอลันไปรับผู้ป่วยแต่ผู้ป่วยหยุดหายใจ อลันจึงทำการปั๊มหัวใจและนำตัวเข้ารักษาต่อได้ทันเวลา สร้างความภาคภูมิใจอย่างมาก “วันนั้นผมเห็นคนแทบจะเป็นจะตาย แต่ผมก็กลับมาได้ เห็นความโล่งใจของญาติผู้ป่วย พร้อมกับคำชมอีกมาก ผมบอกตรงๆว่า ผมรักในอาชีพและภูมิใจในตัวเองมาก”

ในบางกรณีนั้น อลันมีความรู้สึกว่าตนเองไม่สามารถทำหน้าที่ให้การพยาบาลได้สมบูรณ์ จำเป็นต้องให้พยาบาลหญิงช่วย นั่นคือการใช้คำพูดปลอบโยนเพื่อให้ผู้ป่วยรู้สึกปลอดภัยมากขึ้น “ผมเคยเจอผู้ป่วยประสบอุบัติเหตุ เขาทรมาณมาก แต่ผมไม่สามารถทำให้เขากลายความกังวลและความเจ็บปวดได้ จึงตัดสินใจเรียกพยาบาลหญิงมาช่วย ซึ่งได้ผลดีมากครับ ผมว่าเขารู้จักวิธีพูดนะ และก็มีความอ่อนโยนมากกว่าผม ผู้ป่วยค่อยๆสงบลงได้ถือเป็นข้อจำกัดของพยาบาลชายเหมือนกันครับ” นอกจากนั้นในการตรวจผู้ป่วยที่เป็นเพศหญิง อลันจะหลีกเลี่ยงเพราะมีธรรมเนียมปฏิบัติที่ได้เรียนรู้จากการทำงาน คือ ถ้ามีการตรวจรักษาผู้ป่วยหญิง พยาบาลชายจะต้องมีพยาบาลหญิงเข้าไปด้วยอีก 1 คน ถึงแม้ผู้ตรวจจะเป็นหมอผู้หญิงหรือผู้ชายก็ตาม ดังนั้นอลันจึงไม่อยากจะยุ่ง จึงพยายามแลกเปลี่ยนหน้าที่กับพยาบาลหญิงในกรณีเช่นนี้ไปเลย ซึ่งอลันก็เห็นด้วยกับธรรมเนียมปฏิบัตินี้ เพราะยังถ้ามีการตรวจร่างกายด้วยแล้ว ยังจะสร้างความเครียดแก่ผู้ป่วยได้

อลันทำงานมาเป็นระยะเวลา 1 ปี ผ่านประสบการณ์ทำงานมาพอสมควร มีการพบปะกับผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยจำนวนมาก ซึ่งก็ล้วนมีคำถามเสมอในเรื่อง ทำไมมาเป็นพยาบาล เป็นกระเทยหรือไม่ ทำได้ทุกอย่างเหมือนพยาบาลหญิงได้จริงหรือ อลันถ่ายทอดให้ฟังว่า คำถามเหล่านี้สร้างความน้อยใจและความเครียดเช่นกัน “ผมถูกถามเสมอว่าทำไมอยากเป็นพยาบาล ซึ่งผมก็ตอบว่าผมเรียนมาด้านนี้จนเกิดความรักในวิชาชีพ ถามต่อมีแฟนหรือยัง หรือเป็นกระเทย ผมรู้สึกคำถามนี้ไม่ค่อยอยากจะตอบแต่คงเพราะผู้ชายในอาชีพนี้มีน้อย ผมก็ได้แต่ตอบว่าไม่ได้เป็น ยิ่งถ้าถามว่าทำได้เหมือนพยาบาลหญิงหรือไม่ ผมก็ตอบว่าผมเรียนมาเหมือนกับผู้หญิงทุกอย่างครับ แต่ก็อดรู้สึก

น้อยใจไม่ได้ เหมือนดูถูกศักยภาพผมเหมือนกัน แต่ก็มีรักคนที่ชื่นชมผม ผมว่างานทุกอย่างจะเพศไหน ถ้าใจรัก ตั้งใจก็ทำได้ทั้งนั้น เลิกแบ่งเพศแบ่งอาชีพกันเถอะครับ”

อลันวางแผนการทำงานในอนาคตไว้ว่าจะทำอยู่ที่แผนกฉุกเฉินจนกว่าจะมีครอบครัว แล้วค่อยย้ายไปทำงานในแผนกอื่นๆ ที่สามารถทำงานเป็นเวลา คือ เวลาเช้า เลิกเย็น เพราะเห็นความสำคัญของครอบครัว แต่คงจะทำงานด้านการพยาบาลตลอดไป ในช่วงนี้ยังมีกำลังมากพอในการทำงานก็ทำเต็มที่ เพื่อเก็บเงินให้ได้จำนวนหนึ่งเพื่ออนาคต อลันวางแผนจะไปรับแม่ขึ้นมาอยู่กรุงเทพฯด้วยกันเพื่อที่จะได้ดูแลอย่างใกล้ชิด เพราะคิดเสมอว่าปัจจัยการอยากใช้ความรู้ทางการแพทย์ เพื่อช่วยคุณแม่ นั่นคือปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้อลันเลือกที่จะเรียนและกลายเป็นพยาบาลได้ในปัจจุบัน

ชีวิตประจำวันและกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่าง ๆ

วงจรชีวิตใน 1 อาทิตย์ ของอลันจะอยู่กับการทำงานเป็นส่วนใหญ่ ในแต่ละอาทิตย์นั้นอลันจะได้หยุด 2 วัน แต่บางครั้งก็จะรับเข้าเวรเพื่อหารายได้เพิ่ม ทำให้มีวันว่างน้อยและไม่สามารถเลือกได้ว่าจะหยุดในวันใด แต่ถ้ามีเหตุจำเป็นในกรณีที่เป็นเวรอยู่ก็สามารถขอแลกเวรกับเพื่อนพยาบาลได้ แต่ก็ยากพอสมควร เพราะโดยธรรมเนียมปฏิบัติการขอแลกเวรล่วงหน้าอย่างน้อยต้องบอกก่อนประมาณ 1 อาทิตย์ ดังนั้นเนื่องจากเวลาส่วนใหญ่คือการทำงาน อลันจึงใช้เวลาในแต่ละวันที่เหลือไปกับการพักผ่อนอยู่ที่ห้องพัก นอนหลับ ชมโทรทัศน์ ฟังวิทยุและการอ่านนิยายสารคดี ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบอย่างมากสำหรับอลัน

ในวันหยุดของอลัน มีกิจกรรมที่ชอบทำ คือ การได้ขับรถไปเที่ยวกับเพื่อนหญิงตามสถานที่ท่องเที่ยว ไปเดินห้างสรรพสินค้า ไปซื้อเสื้อผ้าที่สวนจตุจักร แต่ก็ไม่บ่อยนักเพราะเพื่อนหญิงก็เป็นพยาบาล อาจมีเวลาไม่ตรงกัน “ส่วนมากกับแฟนผมจะคุยโทรศัพท์กันมากกว่า ไม่ค่อยมีเวลา แต่ถ้ามีก็จะไปเที่ยวกันเต็มที่ครับ” นอกจากนั้นอลันจะชอบกลับมาเยี่ยมน้องๆ นักศึกษาพยาบาลชายและนักรวมกลุ่มสังสรรค์กับ เพื่อน ๆ ที่เคยเรียนพยาบาลด้วยกัน รวมไปถึงรุ่นพี่ด้วย เพื่อเล่นฟุตบอลร่วมกัน หลังจากนั้นก็จะไปเที่ยวสถานบันเทิงในตอนกลางคืนกันต่อ “ผมชอบกลับมาหาพี่ๆ น้องๆ ที่วิทยาลัย ผมรู้สึกว่ามันเป็นประเพณีของพวกเราการได้มีโอกาสมาถ่ายทอดประสบการณ์การทำงาน ได้เล่นบอล ไปเที่ยวด้วยกัน มันสนุกครับ เพราะมันเป็นคนแบบเดียวกัน คิดเหมือนกัน รสนิยมเหมือนกัน ที่สำคัญคือผมรู้สึกว่าพวกเรานั้นมีจำนวนน้อยในวิชาชีพนี้ น่าจะรวมตัวกันไว้ครับ”

กิจกรรมอื่นๆ นั้นอลันจะชอบเรื่องรถยนต์มาก ผันว่าเรียนจบทำงานได้จะมีรถเป็นของตัวเอง ถึงกับฝากผู้วิจัย ช่วยหารถมือสอง ที่ถูกใจให้ก่อนที่จะจบประมาณ 1 ปี และเมื่อทำงานได้ไม่กี่เดือน อลันก็มีรถเป็นของตัวเอง ยามว่างจะชอบไปเดินตามแหล่งของแต่งรถ ซึ่งก็หาความรู้จากการอ่านหนังสือรถยนต์ ไปคนเดียวบ้าง ชวนน้องๆ นักศึกษาชายไปด้วยบ้าง อลันบอกว่า “ผมมีความสุขได้ทำตามฝัน ได้ทำสิ่งที่ตัวเองต้องการด้วยเงินของตัวเอง ผมว่าผู้ชายทุกคนก็ชอบเรื่อง

รอนต์อย่างผม ผมชอบอ่านหนังสือรอนต์มานานแล้ว และคิดว่าจะมีรถไว้แต่งเอง ก็ต้องชอบอาชีพพยาบาลนะครับที่ทำให้ฝันผมเป็นจริง” ถึงแม้เวลาจะมีน้อยแต่อดทนก็รักในอาชีพ โดยกล่าว ว่า “ผมอยู่ได้ก็เพราะรู้สึกดีต่อวิชาชีพ ได้ช่วยเพื่อนมนุษย์ และที่สำคัญผมเป็นคนเลือกเส้นทางนี้ด้วยตัวเอง”

ตารางที่ 18: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของอณัน

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา 2. นิสัยและพฤติกรรม 3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต 4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	1. รับราชการทั้งคู่ 2. ชอบเก็บตัว ไม่ค่อยพูด เกร ไม่สนใจเรียน ดิทยา(ยาบ้า) ชอบทะเลและวิวาท กลัวคุณพ่อมาก 3. อาชีพตำรวจเพราะเหมาะกับผู้ชาย คุณย่าเกรง แต่สอบไม่ติดจึงอยากเรียนด้านวิศวะและคอมพิวเตอร์ เพราะชอบวิชาคณิตศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆ 4. สนใจเรียนตามคำแนะนำของคุณพ่อหลังจากผิดหวังกับการสอบหลายแห่ง และเห็นว่าการเรียนในเนื้อหาด้านนี้น่าจะทำให้ตนเองมีนิสัย และพฤติกรรมที่ดีขึ้น
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน 2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายและกิจกรรมที่พบ	1. ตั้งใจเรียนมากขึ้นและมีความมุ่งมั่นกับการฝึกภาคปฏิบัติเป็นอย่างดี จะชอบการฝึกปฏิบัติมากกว่าการเรียนในเนื้อหาเพราะคิดเสมอว่าพยาบาลเน้นการปฏิบัติและการใช้ประสบการณ์ 2. ทำตัวปกติคิดหรือพูดอะไรก็ได้โดยไม่ต้องกังวล มีปัญหาที่จะพูดตรงไปตรงมาและเคลียร์กันให้จบ ในเวลานั้นทันที กิจกรรมที่พบคือ เล่นกีตาร์ ร้องเพลง ชมถ่ายทอดฟุตบอล เล่นฟุตบอลและการเที่ยวกลางคืน

<p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p> <p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิด และการแสดงออก</p> <p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>3. จะวางตัวเป็นปกติเพราะจะเป็นคนเงียบขรึมอยู่แล้วจะมีเรื่องการคิดก่อนพูดและการระวังคำพูดเท่านั้นที่ต้องปรับตัว กิจกรรมที่พบคือ การทำงานร่วมกันตามหลักสูตรการเรียนการสอน และการให้ช่วยทบทวนตำราก่อนสอบ</p> <p>4.ยอมรับได้เป็นอย่างดี คือมองการพยาบาลในฐานะการให้ชีวิต คือการทำคลอดและการช่วยชีวิตผู้ป่วยไว้ให้ได้นานที่สุด ประทับใจและถือเป็นหน้าที่ของตนเองมีความสุขที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์</p> <p>5.ชอบความท้าทายตื่นเต้น ได้ใช้พลังกำลังและการได้ออกทำงานข้างนอก อยากทำแผนกฉุกเฉิน(ER)</p>
<p>อัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษาและความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาล</p>	
<p>1. การปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ในแวดวงการพยาบาล</p> <p>2. การเลือกคู่ครอง</p> <p>3. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p>	<p>1. ทำงานในแผนกฉุกเฉิน สามารถทำงานเข้ากับเพื่อนพยาบาลชาย-หญิง เจ้าหน้าที่ต่างๆ โดยเฉพาะกับแพทย์ได้เป็นอย่างดีและยังได้รับความไว้วางใจจากแพทย์ให้เป็นตัวหลักในการไปรับผู้ป่วยนอกสถานที่กับรถพยาบาลหรือเดินทางไปตามต่างจังหวัดอยู่เสมอ</p> <p>2. ต้องการผู้หญิงในอาชีพพยาบาลเพราะจะได้เข้าใจในหน้าที่การงานและวิถีชีวิต ทำให้เข้ากันได้ดีและตอนนี้ก็มีแล้ว</p> <p>3. เวลาส่วนใหญ่จะพักผ่อนที่ห้องพักผ่อนโทรทัศน์ ฟังเพลงหรือนอนหลับ แต่ถ้ามีวันหยุดก็จะกลับมาหาเพื่อนๆ นักศึกษาพยาบาลไปที่ชวากลางคืน สำหรับวันหยุดงานก็มักจะไปเที่ยวกับแฟนตามต่างจังหวัดและที่ชอบเป็นพิเศษคือการไปร้านตกแต่งรถยนต์อยู่เสมอ รวมถึงการอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องรถยนต์ต่างๆ</p>

4. การวางแผนอนาคต	4. จะทำงานในแผนกฉุกเฉินจนกว่าจะมีครอบครัว ก็จะพยายามย้ายไปทำในแผนกที่ทำงานเป็นเวลา เช่นแผนกไตเทียมหรือแผนกเฉพาะทางอื่นๆ แต่ก็ต้องเรียนเพิ่มเติม หลังจากนั้นก็จะตั้งใจทำงานจนกว่าจะทำไม่ไหว
-------------------	--

การกรอกแบบประเมินการยอมรับในอัตลักษณ์ที่สังคมคาดหวังต่อพยาบาลชายของออลัน

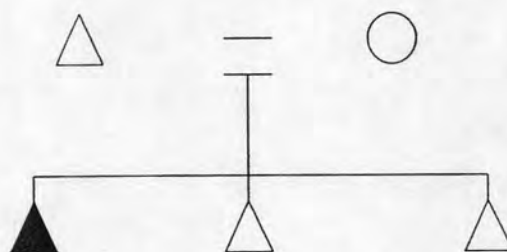
- ✓ เรียบร้อย อ่อนโยน
- ✓ การวางตัวให้น่าเชื่อถือและมีบุคลิกที่ดี
- ✓ มีความรับผิดชอบในหน้าที่สูง
- ✓ แต่งกายสุภาพเรียบร้อย และเครื่องแต่งกายต้องสะอาดอยู่เสมอ
- ✓ สามารถใช้คำพูดให้เหมาะสมตามวาระต่างๆ ได้ดี และมีจิตวิทยาในการพูด
- ✓ มีความเมตตา โอบอ้อมอารี
- ✓ รู้จักเสียสละ เห็นผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก
- ✓ มีความอดทนอดกลั้นสูง
- ✓ สามารถให้ความรู้และคำแนะนำในเรื่องสุขภาพ แก่ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยได้ดี
- × ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการพนันและสิ่งเสพติดทุกชนิด
- × สามารถปรับตัวเข้าหาผู้อื่นได้อย่างรวดเร็ว หรือการมีมนุษยสัมพันธ์ดี
- ✓ รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้มีเหตุผล
- ✓ มีความละเอียดรอบคอบในการตัดสินใจ
- × ปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบได้อย่างเคร่งครัด ทั้งกรอบข้อบังคับของโรงพยาบาลและหน้าที่ของพลเมืองในสังคม
- ✓ วางตัวได้ดีและเหมาะสม ในการให้การพยาบาลผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยหญิง
- ✓ ไม่มีนิสัยลักขโมยของผู้อื่น
- ✓ รู้จักดูแลสุขภาพและร่างกายของตนเอง โดยเป็นตัวอย่างที่ดีในการสร้างสุขภาพได้
- ✓ เชื่อฟังคำสั่งของแพทย์และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ✓ เป็นผู้กระตือรือร้นในการติดตามข่าวสาร ทางด้านการแพทย์และการพยาบาลอยู่ตลอดเวลา เพื่อความรู้ที่ทันสมัยและการเพิ่มศักยภาพให้แก่ตนเองอยู่เสมอ
- ✓ มีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติงาน พร้อมทั้งจะให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยในทุกสถานการณ์

กรณีที่ 13 นักศึกษาพยาบาลชาย คนที่ 13 สุรัช (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

สุรัช อายุ 23 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ จตุรัส จังหวัดชัยภูมิ จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งใน อำเภอจตุรัส จังหวัดชัยภูมิ โดยได้เกรดเฉลี่ย 2.50 เป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ที่จบไปแล้วเมื่อปี พ.ศ.2547 ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.50 ปัจจุบันทำงานเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ประจำแผนกผู้ป่วยชั้นวิกฤต (I.C.U.) สุรัชเป็นคนรูปร่างผอมสูง สูงประมาณ 180 เซนติเมตร ผิวขาว ตัดผมทรงสั้นไว้รอกไทรเล็กน้อย อารมณ์ดีเป็นมิตรกับทุกคน จะชอบทักทายพูดคุยออกสื่อเพื่อนฝูงไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชายอยู่เสมอ เป็นคนที่มีบุคลิกภาพเรียบร้อย แต่ในบางครั้งก็จะคุยเล่นมากจนแลดูขาดความสำรวมโดยเฉพาะช่วงหลังเลิกเรียนเป็นส่วนใหญ่ คุยเก่งเมื่อพูดคุยด้วย สุรัชสนใจเรื่องกีฬาฟุตบอลเป็นพิเศษ มักจะสนทนากับเพื่อนๆ ในหอพักด้วยกัน และกับตัวผู้วิจัยเองในเรื่องการแข่งขันฟุตบอลพรีเมียร์ลีกของประเทศอังกฤษอยู่เสมอ เมื่อมีเวลาว่างสุรัช มักจะชอบดูรายการที่เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและเล่นฟุตบอลเป็นประจำ สมาชิกในครอบครัวของสุรัช มีทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ น้องชาย 2 คน และ ตัวสุรัช พ่อของสุรัช อายุ 47 ปีประกอบอาชีพเกษตรกร แม่อายุ 45 ปีประกอบอาชีพเกษตรกร ส่วนน้องชายคนรอง อายุ 20 ปี ประกอบกิจการส่วนตัว ยังมีได้สมรส และน้องชายคนสุดท้องอายุ 15 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัด ชัยภูมิ

แผนภูมิเครือญาติ

Ego อายุ 23ปี

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

สุรัชเติบโตมาในครอบครัวที่มีความอบอุ่นอย่างมาก เพราะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ ซึ่งมีทั้งตายาย และญาติพี่น้องอยู่ร่วมกันโดยปลูกบ้านในบริเวณเดียวกันเป็นเนื้อที่ขนาดใหญ่ ครอบครัวสุรัชประกอบอาชีพเกษตรกร เลี้ยงสัตว์ทั้งสุกรและไก่ รวมถึงมีกิจการโรงสีข้าว ซึ่งเป็นของตา แต่ปัจจุบันได้ปิดแล้วเนื่องจากขาดผู้ดูแล ดังนั้นครอบครัวจึงมีรายได้หลักมาจากการเลี้ยงสัตว์ มีสุกรประมาณ 200 ตัว และไก่ประมาณ 20-30 ตัว และยังมีการปลูกข้าวไว้สำหรับบริโภคภายในครัวเรือน สุรัชเป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ซึ่งมีน้องชายอีก 2 คน ทำให้สุรัชมีความรับผิดชอบมากกว่าคนอื่นโดยซึมซับผ่านการปลูกฝังจากพ่อและแม่ ทั้งการดูแลน้องและรับผิดชอบงานบ้าน รวมถึงการดูแลสัตว์ ซึ่งเป็นรายได้หลักของครอบครัว

สุรัชเริ่มเรียนชั้นอนุบาลที่โรงเรียนละแวกบ้าน และก็เรียนในโรงเรียนใกล้ ๆ กันในชั้นประถมศึกษาจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การเรียนในช่วงตั้งแต่ชั้นอนุบาลของสุรชันั้นถือว่า เรียนได้คะแนนดีพอสมควร แต่ด้านกีฬาจะเด่นมากกว่า สุรัชเล่าว่า “ผมจัดว่าเรียนดีนะแต่เพื่อนจะรู้จักผมในฐานะเป็นนักวิ่งมากกว่า ผมเคยเป็นนักวิ่งของโรงเรียนจนเกือบจะติดทีมจังหวัด เพื่อนส่วนใหญ่จึงจะรู้จักผมในการเป็นนักวิ่งมากกว่าเป็นเด็กเรียน” สุรัชเป็นคนที่ปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ดี ทำให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้รวดเร็ว ในวัยประถมสุรัชจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับการเล่นกีฬาและเพื่อน ๆ มากกว่าจะคิดเรื่องอนาคต รวมถึงการเรียน เพียงแต่เรียนไปในแต่ละวัน โดยทราบเพียงแต่ว่าเรียนเหมือนเพื่อน ๆ จากนั้นเมื่อต้องศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สุรัชก็ได้เลือกสอบในโรงเรียนใกล้บ้านอีกโรงเรียนหนึ่ง ถึงแม้ว่าโรงเรียนเดิมก็มีโควตาให้สามารถเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาได้ทันที แต่ด้วยความชอบเปลี่ยนแปลงบรรยากาศประกอบกับเพื่อน ๆ หลายคนย้ายไปเรียนต่อ จึงอยากเปลี่ยนที่เรียนบ้าง

สุรัชเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยทางบ้านไม่ได้คัดค้านในการเลือกที่จะเปลี่ยนโรงเรียน เพราะเห็นว่าไม่ไกลจากบ้านมากนัก สุรัชยังคงเล่นกีฬา โดยเป็นนักวิ่งให้แก่โรงเรียนใหม่ที่เรียนนี้ด้วย การเข้ากับเพื่อนและกลุ่มสังคมใหม่นั้นทำได้อย่างรวดเร็วเพราะสุรัชมีมนุษยสัมพันธ์ดีอยู่แล้ว การเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ค่อยดีนักถือว่าแย่กว่าเดิม สุรัชเล่าว่า “ผมจะเป็นที่รู้จักในเรื่องของการเป็นนักวิ่ง ทำให้ผมตั้งใจฝึกซ้อมเพื่อไม่ให้เสียชื่อ ทำให้แบ่งเวลาให้กับการเรียนน้อย ผมเริ่มคิดว่าผมเรียนไม่ดี ควรเป็นนักวิ่งจะดีกว่า เพราะมีคนชื่นชมเยอะ แต่ก็อยากเป็นทหาร ตำรวจนะ แต่คงสอบไม่ได้” สุรัชเข้าแข่งขันในรายการใหญ่ ๆ ของจังหวัดอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ จึงเริ่มรู้สึกถึงความฝันที่จะเป็นนักกีฬาทีมชาติ คงจะเป็นไปได้ยาก จึงเริ่มหันกลับมานึกถึงอนาคตของตนเองและตัดสินใจเลิกเล่นกีฬาของโรงเรียน กลับมาเรียนเพียงอย่างเดียว ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้คะแนนดีขึ้นจากเดิมเป็นอย่างมาก สุรัชเล่าต่อว่า “ผมสบายขึ้นเยอะครับมีเวลามากขึ้นไม่ต้องซ้อมเป็นเวลา ได้เล่นบอลกับเพื่อน ได้เรียนทั้งวันอย่างไม่อ่อนเพลีย

ในช่วงปิดเทอมก็ไม่ต้องไปเก็บตัวนักกีฬาที่โรงเรียนทำให้ผมมีเวลามากทั้งกับเพื่อนๆ ครอบครัว และกับการเรียน ผมว่าผมเลิกทางเดินถูกแล้ว” สุรัชจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นด้วยคะแนนปานกลางและมีความมุ่งมั่นที่จะตั้งใจเรียนให้ดีขึ้นในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสุรัชตัดสินใจย้ายโรงเรียนอีกครั้ง โดยเลือกที่จะเรียนในตัวอำเภอเมือง ซึ่งสามารถสอบผ่านเข้าไปได้ ทางครอบครัวก็เห็นด้วยเพราะเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ในอำเภอ ถือเป็นความคิดตรงกันกับสุรัช เพราะหวังว่าจะทำให้เรียนได้ดีขึ้น เพราะความพร้อมของโรงเรียน ประกอบกับการเปลี่ยนสถานที่ กลุ่มเพื่อน ครู น่าจะสร้างบรรยากาศความตั้งใจเรียนให้สุรัชได้มากขึ้น ซึ่งก็ถือว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจ การเรียนของสุรัชดีขึ้นตามลำดับ โดยมีความมุ่งมั่นอยากจะเป็นนักเรียนนายเรืออากาศ จึงพยายามที่จะสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร และก็ขึ้นกรุงเทพฯ เพื่อสอบแต่ก็พลาดหวัง สุรัชเสียใจมาก เพราะเขาเล่าว่า “ผมคิดหวังมากครับ ผมคิดเสมอว่าเป็นลูกผู้ชายต้องอยู่ในเครื่องแบบ ถึงจะเป็นผู้ชายเต็มร้อย อีกทั้งลูกของลุงก็เรียนอยู่ ยิ่งเครื่องแบบก็ดูแลและทำให้แมนมากด้วย”

หลังจากนั้นเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสุรัชได้สอบเอ็นทรานซ์ โดยเลือกที่จะเรียนด้านวนศาสตร์ และวิทยาการคอมพิวเตอร์ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ จึงเดินทางกลับบ้านเพื่อกลับไปปรีกษารอบครัวเกี่ยวกับอนาคตของตนเอง และเป็นจังหวะที่พี่สาวซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องได้กลับมาเยี่ยมบ้าน จึงแนะนำที่เรียนคือ คณะพยาบาลศาสตร์ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ สุรัชรู้สึกว่ “มันไม่ใช่ตัวผม ไม่ชอบ ไม่อยู่ในความคิด และก็ไม่เคยรู้มาก่อนว่าผู้ชายเรียนพยาบาลได้” แต่ด้วยเหตุผลของพี่สาวที่ว่า ให้เรียนไปก่อน ถ้าไม่ชอบก็ค่อยย้ายคณะทีหลังดีกว่าไม่มีที่เรียน ทำให้สุรัชเริ่มคล้อยตามและไม่อยากเสียเวลา ประกอบกับทางบ้านเห็นด้วย จึงตัดสินใจมาสมัครสอบและก็สอบติดได้ในที่สุด

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

เมื่อก้าวเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์ครั้งแรก สุรัชรู้สึกถึงเลมมากตั้งแต่ช่วงการสอบคัดเลือก เพราะมีแต่ผู้หญิง จะมีผู้ชายก็เพียงไม่กี่คน ทำให้เริ่มไม่ชอบเรียน แต่ก็คิดเสมอว่า เรียนไปก่อนดีกว่าไม่มีที่เรียน ถ้าหากเรียนไม่ไหวก็ค่อยย้ายภายหลัง อุดสำหรับเริ่มเรียนในชั้นปีที่ 1 โดยอาศัยในหอพักนักศึกษาพยาบาลชายของคณะพยาบาลศาสตร์ เป็นการเรียนในวิชาพื้นฐานทั่วไป ซึ่งไม่ทำให้เครียด สุรัชเล่าว่า “การเรียนค่อนข้างไม่แตกต่างจากช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย ผมว่าสิ่งที่ปัญหาของผมในช่วงนี้เป็นเรื่องของการปรับตัวกับที่ใหม่ เพื่อนใหม่ โดยเฉพาะสังคมผู้หญิงครับ” สุรัชใช้เวลาปรับตัวได้รวดเร็ว เพราะเป็นคนมีอัธยาศัยดี และเข้ากับคนง่าย ถึงแม้จะเคยเรียนโรงเรียนชายล้วนมาก่อนก็ตาม สุรัชเล่าว่า “การปรับตัวของผมก็ต้องใช้เวลาเป็นเดือนๆเหมือนกันครับ ผมใช้เทคนิค คือ การพยายามวางตัวเรียบร้อย สุภาพ เข้ากับกลุ่มผู้หญิงให้ได้กลุ่มหนึ่งก่อน

แล้วพวกเขาก็จะค่อย ๆ แนะนำผมให้กลุ่มอื่น ๆ รู้จักต่อไปจนครบ แต่เราก็ต้องระวังตัวตลอดนะ ทั้งคำพูดกริยามารยาท สำคัญครับ แต่กลับผู้ชายเข้ากันง่ายครับ มีอยู่น้อย ผมเป็นตัวของตัวเองเต็มที่ จะทำอะไรก็ได้ซึ่งผู้ชายที่มาเรียนพยาบาลกับผมก็เป็นเหมือนกันทุกคน” ในปีแรกนี้สุรชตั้งใจทั้งการเรียนและปรับตัวได้เป็นอย่างดี จนทำให้รู้สึกมีความสุข และอยากจะเรียนต่อไปในชั้นปีที่ 2 เพราะเห็นว่าตนเองสามารถเรียนได้กับเพื่อน ๆ และสิ่งแวดล้อม

เมื่อตัดสินใจเรียนต่อสุรชจึงตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะต้องเรียนให้จบ เพื่อทำให้ครอบครัวไม่ผิดหวังและเป็นตัวอย่างให้น้อง ๆ ที่บ้าน อีกทั้งจะได้มีส่วนช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายในการศึกษาแก่น้อง ๆ อีกทางหนึ่ง ในปี 2 นี้ สุรชต้องเจอกับวิชาเรียนเฉพาะทางที่เน้นเรื่องการพยาบาลเป็นหลัก มีทั้งฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ต้องให้การพยาบาลคนไข้ จนบางครั้งรู้สึกท้อไม่อยากเรียนต่อ แต่ก็ด้วยกำลังใจจากครอบครัว และโดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาพยาบาลชายด้วยกัน ทำให้อยากสู้ต่อ เขาพูดว่า “เพื่อนผู้ชายคนอื่นทนได้ ทำได้ ผมก็ไม่ยอมแพ้” ในการเรียนปีนี้เป็นารเรียนในเนื้อหาของกรพยาบาลผู้ใหญ่ ซึ่งในคัณภาคเรียนสุรชจะเครียดมาก เนื่องจากการเรียนหนัก วิชาเรียนทางทฤษฎีก็ค่อนข้างยาก ยิ่งประกอบกับการฝึกงาน ยิ่งทำให้สุรชท้อมากขึ้น สุรชเล่าว่า “การฝึกงานมันจัดกับตัวเอง อึดอัด รู้สึกรังเกียจเมื่อต้องทำแผล ยิ่งโดยเฉพาะการล้างอุจจาระ ปัสสาวะให้ผู้ป่วย ผมยังรับไม่ได้ครับ” แต่ความเครียดเกี่ยวกับการปฏิบัติงานก็ถูกสุรชแก้ไขโดยการพยายามระลึกเสมอว่าผู้ป่วยเหล่านั้น คือญาติพี่น้อง ซึ่งก็ช่วยได้มาก

การยอมรับของผู้ป่วยในตัวสุรช ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ไว้วางใจและปฏิบัติตามคำแนะนำเสมอ แต่บ่อยครั้งที่ผู้ป่วยหลายรายก็มีความสงสัยในตัวสุรช สุรชเล่าว่า “ผู้ป่วยเจอกันครั้งแรกมักจะถามว่าเป็นหมอริเปล่า พอผมบอกไม่ใช่ เป็นพยาบาล เขาก็จะถามต่ออีกว่าพยาบาลชายมีด้วยหรือ และยังถามต่อว่ามาเรียนทำไม เป็นชายแท้ริเปล่า แต่ผมก็ตอบตามความจริงนะและก็เข้าใจ เพราะถ้าผมไม่ได้เรียนก็ไม่ทราบเช่นกันว่ามีผู้ชายเรียนครับ” การตอบคำถามของสุรชเกี่ยวกับการเลือกเรียนนั้น เหตุผลที่ให้เสมอคือ การคำนึงถึงการมีงานทำและรายได้ในอนาคต นอกจากนั้นผู้ป่วยยังทำให้สุรชมีกำลังใจสู้ต่อด้วยคำพูดที่ชื่นชม โดยบอกว่า “ดีแล้วน้อยคนที่คิดจะเรียนยังเป็นผู้ชาย ยิ่งน่าชื่นชม อิจฉาพ่อแม่ที่มีลูกชายเป็นพยาบาลไว้ดูแลตอนแก่”

ในบางครั้งภายใต้ความเครียดก็มีความท้าทายแฝงอยู่ ซึ่งสุรชถือเป็นเสน่ห์ในวิชาชีพ คือการได้ศึกษา เปิดเส้นให้น้ำเกลือ ป้อนหัวใจ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีส่วนสร้างสีสันในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยทั้งสิ้น เพราะสุรชกล่าวว่า “เพศชายเป็นเพศที่ชอบความท้าทาย ถ้าให้คอยดูแลปรนนิบัติอย่างเดียวโดยไม่มีสิ่งเร้าใจเหล่านี้คงลาออกไปแล้ว กับเพื่อนนักศึกษาชายคนอื่นก็คิดเหมือนผมทุกคน ผมคุยกันตลอดเห็นว่าการช่วยชีวิตคนให้ฟื้นกลับมาได้โดยเฉพาะช่วงวิกฤตนั้นมันสุดยอดจริงๆ” ในภาคปฏิบัติการฝึกงานบนหอผู้ป่วยจากที่อึดอัด เมื่อกระทำซ้ำบ่อยขึ้นจึงสามารถสร้างความเคยชินให้แก่สุรชได้ในที่สุด โดยรู้สึกเป็นการเรียนรู้ที่ท้าทายและถือว่าการเรียน

ในภาคปฏิบัติสามารถผ่านไปได้ด้วยดี แต่สำหรับภาคทฤษฎีแล้วถือว่าสุรชอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งก็เหมือนกับเพื่อนนักศึกษาชายในรุ่น สุรชอธิบายว่า “ผู้ชายขี้เกียจครับ ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือ เวลาทำงานกลุ่มเคยทำร่วมกับผู้ชายแต่ผลก็คืองานไม่สำเร็จ จนอาจารย์ต้องออกกฎให้แยกไปอยู่กับกลุ่มผู้หญิง แต่พวกเราที่เก่งเรื่องการใช้อุปกรณ์นำเสนองาน เตรียมเครื่องเสียง จัคนบอร์ด ด้านงานศิลปะต่าง ๆ ผมว่าถ้าไม่มีผม กลุ่มก็ไม่สมบูรณ์นะครับ” ถึงแม้เกรดจะไม่ดีแต่สุรชก็ประกอบตัวจนผ่านไป

การลดความเครียดของสุรชนั้น จะชอบเล่นฟุตบอลกับเพื่อนๆ หรือถ้ามีโอกาสก็จะไปเที่ยวตามสถานบันเทิงกับเพื่อนๆ นักศึกษาพยาบาลชาย ในบางครั้งก็อาจมีนักศึกษาพยาบาลหญิงไปด้วย สุรชเล่าว่า “เวลาผมไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนผู้ชาย ผมจะตัดปัญหาเรื่องการเรียนทิ้งไว้จะไม่ยกขึ้นมาพูดกัน อยากสนุกเต็มที่ ส่วนใหญ่จะคุยเรื่องผู้หญิง จะจีบผู้หญิงคุยกัน แลกเบอร์โทรศัพท์กัน แต่ผมจะไม่บอกนะว่าเรียนพยาบาล เพราะไม่อยากให้วิชาชีพนี้นี้ดูไม่ดีและก็กลัวเขาอาจจะคิดว่าเราเป็นกระเทย” นอกจากนั้นสุรชยังเคยเดินบนท้องถนน และมีมองอย่างสงสัยและเข้ามาถามว่าผู้ชายทำไมมาเป็นพยาบาล เป็นชายแท้จริงหรือ ซึ่งสุรชรู้สึกรำคาญที่จะตอบคำถามเหล่านี้แม้จะเข้าใจดีก็ตาม

ในชั้นปีที่ 3 สุรชเริ่มเคยชินและเริ่มชอบในวิชาชีพนี้มากขึ้น ปีนี้เป็นการเรียนเรื่องของสูตินรีเวช รวมถึงถึงการผดุงครรภ์ สร้างความสนใจพอสมควรกับสุรช เพราะทราบว่าต้องการทำคลอดและที่สำคัญต้องเรียนเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงแทบทั้งสิ้น แต่ก็คิดเสมอว่าต้องทำให้ได้ จะได้เรียนจบและไม่ตกงาน ในการฝึกทำคลอดนั้นต้องฝึกทำคลอดกับคนไข้อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 2 ราย พร้อมกับเรียนทฤษฎีควบคู่ตลอดเพื่อให้วิธีการและทักษะไปพร้อมๆ กัน สุรชเล่าบรรยากาศให้ฟังว่า “ต้องปรับตัวให้เคยชินกับบรรยากาศในห้องคลอดอยู่นาน กังวลว่าจะทำได้หรือไม่ในด้านขั้นตอนการปฏิบัติ และยังรู้สึกเงินอายุในฐานะเป็นผู้ชายอีก มันกดดันจริง ๆ ครับ แต่อาจารย์ ช่วยทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสดใสขึ้น คอยดูแลอยู่ใกล้ ๆ ให้คำแนะนำตลอด จนทำสำเร็จในรายแรก สร้างความภาคภูมิใจแก่ผมมาก หลังจากนั้นรายต่อไปก็ไม่ให้เรื่องยาก กลับมีความสุขที่สามารถทำให้แม่และเด็กปลอดภัย เห็นรอยยิ้มของแม่และญาติพี่น้องมีมาแสดงความยินดี และสายตาพวกเขาเหล่านั้นที่มองผม ผมสัมผัสได้ถึงการยอมรับ การให้เกียรติ และคำขอบ ผมเริ่มคิดว่า ผู้ชายเป็นพยาบาลก็ไม่เลวนะครับ” นอกจากนั้นยังมีการต้องฝึกตรวจร่างกายเพศหญิง ทำให้สุรชกังวลเช่นกัน เช่น การตรวจเต้านมถึงแม้จะได้รับการอนุญาตจากคนไข้แล้วก็ตาม แต่สุรชก็ประหม่าอยู่ แต่ด้วยการฝึกบ่อยครั้งจนเคยชิน ทำให้รู้สึกเป็นงานและเป็นหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบได้ในที่สุด

ในชั้นปีที่ 4 สุรชผ่านเข้ามาได้ด้วยเกรดเฉลี่ยไม่ติดนัก พร้อมกับยอมรับว่า “ทั้งการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในวิชาชีพนี้สำหรับผมถือว่าแพ้ผู้หญิงทุกด้าน” สำหรับปีสุดท้ายเป็นการเรียนด้านการพยาบาลทั่วไป โดยเน้นเรื่องการฝึกงานและเรียนรู้ระบบงานบนโรงพยาบาล เป็นการ

มองภาพรวมทั้งหมดของการเรียนที่ผ่านมา มีการฝึกงานบนหอผู้ป่วยที่ต้องพบกับผู้ป่วยทุกประเภท ในปีนี้สุรชัยรู้สึกมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้นในการเข้าเวรบนหอผู้ป่วย ก็ทำได้เป็นอย่างดี แต่ก็มีกรณีที่สร้างความฝังใจให้สุรชัยอย่างมาก เขาเล่าว่า “ผมได้รับมอบหมายให้ดูแลผู้ป่วยโรคหัวใจท่านหนึ่ง ผมก็ดูแลเต็มที่ เช้าวันหนึ่ง เมื่อเข้าไปให้ยาผู้ป่วยก็พบว่าอาการดีและปกติ ทำให้ผมใจชื้นมาก และเริ่มขาดการติดตามอาการอย่างเอาใจใส่มากพอ จนช่วงเย็นวันนั้นผู้ป่วยก็เสียชีวิต ผมให้ญาติเสียใจ ผมเห็นการสูญเสีย ผมฝังใจ รู้สึกผิด ตั้งแต่วันนั้นผมระลึกเสมอว่า เวลาทุกวินาทีคือชีวิตของผู้ป่วย เราจะต้องให้ความสำคัญและทำให้ดีที่สุด” ผ่านไปนานวัน สุรชัยก็เข้าใจระบบการทำงานของโรงพยาบาลละเอียด จนรู้สึกว่าคุณเองเริ่มเหมาะกับอาชีพนี้ และสามารถทำได้เพราะมีความมั่นใจจากการฝึกงานมากพอสมควร

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษา

เมื่อสำเร็จการศึกษาสุรชัยเลือกที่จะสมัครทำงานเป็นพยาบาลในทันที โดยไม่กังวล สุรชัยไปสมัครที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งตามคำชักชวนของรุ่นพี่ผู้ชายที่จบไปก่อนหน้านี้ โดยหวังที่จะทำในแผนกฉุกเฉิน หรือผู้ป่วยวิกฤต แต่ถ้าเลือกได้ก็อยากอยู่แผนกผู้ป่วยวิกฤตมากกว่าเพื่อน “ผมชอบความท้าทาย ตื่นเต้นในการทำงาน ไม่น่าเบื่อ ผมรู้สึกผู้ชายจะมีความคล่องแคล่วกว่าผู้หญิง มีกำลังมากกว่า ตัดสินใจเร็วกว่า ผมว่ามันเหมาะสมกับผมโดยเฉพาะมีผู้ป่วยเข้ามา ผมจะสามารถให้การพยาบาลได้ทันทั่วทั้ง จากที่ไม่หายใจผมปัมหัวใจจนฟื้นได้ และส่งผ่านให้แผนกอื่นต่อ ถือเป็นความภูมิใจจริง ๆ ครับ” และสุรชัยก็ได้อยู่แผนกผู้ป่วยวิกฤตตามที่หวังได้ทำงานมาประมาณ 1 ปี มีความสุขในการทำงานเพราะเป็นแผนกที่ชอบและยังมีรุ่นพี่คอยแนะนำ ซึ่งก็สร้างความเชื่อมั่นแก่ตนเองได้

สุรชัยเรียนรู้งานทางการพยาบาลจากประสบการณ์ที่สั่งสมมาอย่างต่อเนื่อง ในการให้การพยาบาลผู้ป่วยจนมีความชำนาญและรู้สึกรักในอาชีพ รวมถึงมีความภาคภูมิใจ ซึ่งเขาคิดว่าเดินมาถูกทางแล้ว พร้อมกับบรรยายให้ฟังว่า “เพื่อนร่วมงานให้เกียรติเรามาก เพราะผู้ชายมีน้อย มีแต่คนเอาใจจนบางครั้งเหมือนกับเรามีอำนาจ ยิ่งกับหมอผู้ชายจะสนิทกันมากและก็ให้เกียรติผมด้วย หรือกับผู้ป่วยและญาติของผู้ป่วยยังให้เกียรติ และเชื่อในคำแนะนำของผม ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยสูงอายุส่วนใหญ่จะเรียกผมว่าหมอ จนบางครั้งผมก็ภูมิใจนะว่าเราก็ก่งเท่าหมอได้” สุรชัยคิดว่าคงจะทำอาชีพนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าถึงวันที่จะมีครอบครัว ก็คงต้องเปลี่ยนอาชีพใหม่ เพราะอยากมีเวลาที่แน่นอน แม้จะรักในอาชีพแต่เมื่อพิจารณาด้วยเหตุผลก็คิดว่า คงต้องหยุด ดังนั้นสุรชัยจึงตั้งใจทำงานเก็บเงิน เพื่อสำหรับทำกิจการร้านค้าเล็ก ๆ ในชุมชนที่ต่างจังหวัดของตนเอง อาจเป็นร้านขายยาหรือร้านขายของชำ อีกส่วนหนึ่งคืออยากกลับไปดูแลครอบครัว พร้อมกับยังสามารถนำความรู้พยาบาลติดตัวไปดูแลญาติ ๆ ได้ “ผมว่าอาชีพทุกอาชีพเพศใดก็ทำให้ มั่นใจอยู่กับจังหวะ โอกาส

และที่สำคัญความตั้งใจ เมื่อมีความตั้งใจมันก็จะเกิดความรักในอาชีพตามมาเอง อย่าคิดว่าอาชีพนั้น อาชีพนี้เหมาะกับผู้ชายหรือผู้หญิง เพราะทั้งสองเพศล้วนมีข้อดีข้อด้อย ที่สำคัญเป็นส่วนเติมเต็มซึ่งกันและกันได้ดีมากครับ”

ชีวิตประจำวันและกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

สุรัชจะมีวันหยุดใน 1 เดือน ประมาณ 7-8 วัน แต่ไม่สามารถกำหนดได้ชัดเจนว่าจะสามารถหยุดได้ในวันใดบ้างและก็ไม่สามารถเลือกช่วงเวลาที่เข้าเวรทำงานได้ ซึ่งตารางการทำงานจะเป็นหน้าที่ของหัวหน้าพยาบาลในการจัดสรรตารางเวร ทำให้ตารางเวลาทั้งวันทำงานและวันหยุดไม่สามารถเลือกได้ แต่ในทางปฏิบัติกลับสามารถแก้ไขโดยการแลกเปลี่ยนกับเพื่อนพยาบาลได้ถ้าได้รับการยินยอมจากผู้นั้นเป็นการแลกเปลี่ยนเอง แต่ในการแลกเปลี่ยนนั้นก็มีธรรมเนียมปฏิบัติที่เรียนรู้จากพยาบาลรุ่นก่อนๆและที่ทำงานอยู่ว่า การแลกเปลี่ยนใน 1 เดือนจะสามารถแลกเปลี่ยนได้ไม่เกิน 3 ครั้ง ซึ่งก็เป็นที่เข้าใจกันดีว่าต้องเก็บไว้ใช้ยามจำเป็นไม่ควรแลกเปลี่ยนโดยไม่มีเหตุผล และที่สำคัญไม่มีการรับรองได้ว่าจะสามารถแลกเปลี่ยนเพราะต้องขึ้นอยู่กับผู้ที่ถูกแลกเปลี่ยนว่าจะยอมรับหรือไม่ ซึ่งการแลกเปลี่ยนสุรัชเล่าว่า ในบางครั้งต้องบอกล่วงหน้าก่อน 3 เดือน ที่สำคัญต้องไม่น้อยกว่า 1 อาทิตย์นั่นถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ ดังนั้นชีวิตส่วนใหญ่ของสุรัชจะไม่ได้คำนึงถึงวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ดังเช่นคนทั่วไป ทราบเพียงวันที่หยุดเท่านั้นซึ่งก็มักจะเป็นวันธรรมดา

ในวันทำงานสุรัชจะตั้งใจทำงานจนหมดภาระรับผิดชอบ แล้วจะกลับหอพักทันที เพื่อพักผ่อนด้วยการชมโทรทัศน์ ฟังเพลงและนอนหลับ แต่โดยมากจะนอนหลับเพราะเหนื่อยจากการทำงานในบางครั้งต้องขึ้นเวรต่อเนื่องทั้งเช้าและบ่าย แต่ก็มีบ้างที่มีนัดไปทานข้าวกับเพื่อนแต่ก็จะพยายามเลือกสถานที่ให้ใกล้กับหอพักมากที่สุดเพื่อจะได้กลับมาพักผ่อนได้ง่าย ส่วนใหญ่ก็จะเป็นร้านริมทางทั่วไปหรือไม่ก็ร้านหมูกระทะเพราะจะสามารถนั่งคุยกัน ได้นานแล้วก็จะกลับมาพักผ่อนทันทีเพื่อเตรียมร่างกายให้พร้อมสำหรับการทำงานในวันต่อไป

สำหรับวันหยุดสุรัชจะชอบพักผ่อน โดยการนอนหลับมากที่สุดหรือไม่เช่นนั้นก็จะไปเช่าภาพยนตร์มาชมที่ห้องพัก ส่วนใหญ่แล้วสุรัชจะชอบภาพยนตร์แนวสงครามหรือภาพยนตร์แนวตลกสนุกสนาน แต่ถ้าหยุดติดกันหรือมีเวลาพอก็จะมาหาเพื่อนหญิงซึ่งเป็นนักศึกษาพยาบาลรุ่นน้องที่สถาบันเดียวกันกับที่สุรัชสำเร็จการศึกษาเพื่อไปเที่ยวและทานอาหารร่วมกัน รวมถึงยังมีโอกาสกลับมาพบปะรุ่นน้องนักศึกษาพยาบาลชาย ได้เล่นฟุตบอลร่วมกัน เข้ายกรแข่งขันฟุตบอลร่วมกัน นอกจากนั้นยังได้พากันไปสังสรรค์เที่ยวตามสถานบันเทิงต่างๆ แต่ถ้าสามารถแลกเปลี่ยนติดต่อกันได้หลายวันก็จะกลับไปเยี่ยมบ้านที่ต่างจังหวัดเพื่อเยี่ยมพ่อแม่และญาติๆ พร้อมกับเป็นการพักผ่อนอยู่กับธรรมชาติและอากาศบริสุทธิ์ สุรัชจะกลับต่างจังหวัดประมาณ 1 ครั้งต่อ 2 เดือน และก็มีโอกาสอยู่ช่วยงานบ้านและสังสรรค์กับเพื่อนๆสมัยเรียนมัธยมศึกษาซึ่งอยู่ละแวกเดียวกัน

ตารางที่ 19: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของสุรวัช

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
<p>1. อาชีพบิดา-มารดา</p> <p>2. นิสัยและพฤติกรรม</p> <p>3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต</p> <p>4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล</p>	<p>1. เกษตรกรรม และเลี้ยงสัตว์ทั้งคู่</p> <p>2. เรียนดี มีความขยัน รับผิดชอบในหน้าที่เป็นอย่างดี ช่วยเหลืองานทางบ้านโดยตลอด ชอบเล่นกีฬา เป็นนักวิ่งระดับจังหวัด มีมนุษยสัมพันธ์ดีมาก เข้ากับผู้อื่นได้อย่างรวดเร็ว</p> <p>3. ทหารอากาศ เพราะชอบเครื่องบินและแสดงถึงความเป็นลูกผู้ชาย ประกอบกับมีลูกของคุณลุงเรียนอยู่ยิ่งทำให้อยากสอบเข้าเตรียมทหารมากขึ้น</p> <p>4. สมัครใจเรียน มีครอบครัวแนะนำหลังจากพลาดหวังจากการเอนทรานซ์ เพราะมีลูกพี่ลูกน้องผู้หญิงจบจากคณะพยาบาลแล้วกลับมาเล่าว่าผู้ชายก็เรียนได้และไม่ต้งงานแน่นอน</p>
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
<p>1. การเรียน</p> <p>2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชาย และกิจกรรมที่พบ</p> <p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิง และกิจกรรมที่พบ</p>	<p>1. เรียนภาคทฤษฎีได้ดีพอใช้แต่ภาคปฏิบัติจัดได้ว่าดี มากและรับผิดชอบในหน้าที่ได้ดี แต่ขาดความขยัน ในการทบทวนตำราเรียนหรือการอ่านหนังสือเพื่อ ค้นคว้าประกอบการเขียนรายงานทางการพยาบาล</p> <p>2. เข้ากันได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องปรับตัว เปิดเผย ความเป็นตัวเองให้มากที่สุดจะได้สร้างความเข้าใจ ซึ่งกันและกันได้เร็วขึ้น กิจกรรมที่พบคือ การชม โทรทัศน์โดยเฉพาะการถ่ายทอดสดฟุตบอล ต่างประเทศ เล่นกีตาร์ ร้องเพลง เล่นฟุตบอลและ การเที่ยวตามสถานบันเทิงยามค่ำคืน</p> <p>3. ต้องวางตัวให้สุภาพเรียบร้อยมากขึ้น นอกนั้นไม่ ลำบากนักเพราะเป็นคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีอยู่แล้ว กิจกรรมที่พบคือ การทำงานร่วมกันในบริบทการ เรียนและกิจกรรมต่างๆ ตามหลักสูตร เช่น การทำ รายงาน จัดบอร์ด รวมไปถึงการให้ช่วยทบทวน ตำราก่อนสอบ และไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าบ้าง</p>

<p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p> <p>5. ความชอบและแผนที่ต้องการทำงาน</p>	<p>4. ยอมรับบทบาทอย่างเต็มใจและมีความสุข เมื่อสามารถช่วยผู้ป่วยไว้ได้จะมีคำชมมากมายสร้างความภูมิใจมาก ชอบความท้าทายและการให้การพยาบาลในลักษณะการได้ฉีดยา การปั๊มหัวใจ ให้การพยาบาลกับผู้ป่วยเสมือนญาติและถือเป็นการฝึกให้มีประสบการณ์ไว้ดูแลครอบครัว</p> <p>5. ชอบความท้าทายไม่น่าเบื่อได้ใช้กำลังและการตัดสินใจ รวมถึงไม่ชอบทำบันทึกการพยาบาล อยากส่งผ่านผู้ป่วยเท่านั้น ต้องการงานในแผนกผู้ป่วยวิกฤต หรือแผนกฉุกเฉิน</p>
<p>อัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษาและความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาล</p>	
<p>1. การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในแวดวงการพยาบาล</p> <p>2. การเลือกคู่ครอง</p> <p>3. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p> <p>4. การวางแผนอนาคต</p>	<p>1. ปัจจุบันทำงานในแผนกผู้ป่วยวิกฤต เป็นที่ยอมรับจากทุกๆ กลุ่มทั้งแพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่ และผู้ป่วย รวมถึงญาติผู้ป่วย เพราะเป็นคนมีอัธยาศัยดี ตั้งใจทำงาน พุดน้อยและไม่เคยแสดงกิริยาไม่สุภาพ ถึงแม้จะโดนตำหนิจากแพทย์ และเพื่อนร่วมงาน มักคอยช่วยเหลืองานทุกอย่างที่สามารถทำได้แม้จะไม่ใช่น้ำที่ของตนเอง</p> <p>2. ต้องหาคนที่เข้าใจตารางชีวิตการทำงาน เพราะเรื่องเวลาเป็นสิ่งสำคัญมากและถ้าเป็นไปได้ก็อยากได้ผู้หญิงในอาชีพเดียวกัน ซึ่งตอนนี้ก็มีแฟนเป็นนักศึกษาพยาบาลรุ่นน้องอยู่</p> <p>3. ส่วนใหญ่จะเป็นการพักผ่อนอยู่ที่หอพัก ชมโทรทัศน์ ฟังเพลง นอนหลับ ถ้ามีเวลาว่างก็จะนัดกับเพื่อนๆ ไปทานอาหารกัน แต่สำหรับช่วงที่หยุดหลายวันก็จะไปเที่ยวกับแฟน กลับมาเยี่ยมน้องๆ นักศึกษาพยาบาลชายหรือกลับไปเยี่ยมครอบครัว</p> <p>4. จะทำอาชีพพยาบาลไปเรื่อยๆ จนกว่าจะรู้สึกเหนื่อยแล้วก็จะนำเงินสะสมไว้มาเปิดร้านขายยาหรือขายของในชุมชนที่ต่างจังหวัดของตนเอง เพื่อจะได้มีเวลาให้กับครอบครัวอย่างเต็มที่</p>

การออกแบบประเมินการยอมรับในอัตลักษณ์ที่สังคมคาดหวังต่อพยาบาลชายของสุราษฎร์

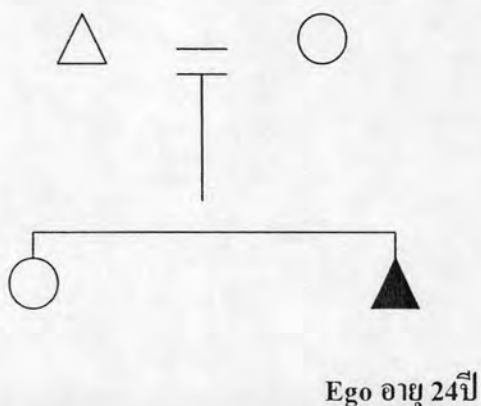
- × เรียบร้อย อ่อน โยน
- ✓ การวางตัวให้น่าเชื่อถือและมีบุคลิกที่ดี
- × มีความรับผิดชอบในหน้าที่สูง
- ✓ แต่งกายสุภาพเรียบร้อย และเครื่องแต่งกายต้องสะอาดอยู่เสมอ
- ✓ สามารถใช้คำพูดให้เหมาะสมตามวาระต่างๆ ได้ดี และมีจิตวิทยาในการพูด
- ✓ มีความเมตตา โอบอ้อมอารี
- ✓ รู้จักเสียสละ เห็นผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก
- ✓ มีความอดทนอดกลั้นสูง
- ✓ สามารถให้ความรู้และคำแนะนำในเรื่องสุขภาพ แก่ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยได้ดี
- × ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการพนันและสิ่งเสพติดทุกชนิด
- ✓ สามารถปรับตัวเข้าหาผู้อื่น ได้อย่างรวดเร็ว หรือการมีมนุษยสัมพันธ์ดี
- ✓ รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้มีเหตุผล
- ✓ มีความละเอียดรอบคอบในการตัดสินใจ
- ✓ ปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบได้อย่างเคร่งครัด ทั้งกรอบข้อบังคับของโรงพยาบาลและหน้าที่ของพลเมืองในสังคม
- ✓ วางตัวได้ดีและเหมาะสม ในการให้การพยาบาลผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยหญิง
- ✓ ไม่มีนิสัยลึกลับโมยของผู้อื่น
- ✓ รู้จักดูแลสุขภาพและร่างกายของตนเอง โดยเป็นตัวอย่างที่ดีในการสร้างสุขภาพได้
- ✓ เชื่อฟังคำสั่งของแพทย์และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ✓ เป็นผู้กระตือรือร้นในการติดตามข่าวสาร ทางด้านการแพทย์และการพยาบาลอยู่ตลอดเวลา เพื่อความรู้ที่ทันสมัยและการเพิ่มศักยภาพให้แก่ตนเองอยู่เสมอ
- ✓ มีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะปฏิบัติงาน พร้อมทั้งจะให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยในทุกสถานการณ์

กรณีศึกษาที่ 14 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 14 พล (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

พล อายุ 24 ปี ถิ่นสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น โดยได้เกรดเฉลี่ย 2.50 เป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ที่จบไปแล้วเมื่อปี พ.ศ.2546 ด้วยเกรดเฉลี่ย 2.51 เคยทำงานเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ประจำแผนกฉุกเฉิน แต่ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี สาขาการปกครองที่คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พลเป็นคนรูปร่างผอม สูงประมาณ 172 เซนติเมตร ผิวคล้ำ ตัดผมทรงคล้ายวัยรุ่นญี่ปุ่นไว้รากไทร เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อยเป็นคนหนึ่งเงียบขรึมขรึมพุดน้อย แต่จะคุยก็เมื่อมีคนพุดคุยด้วยและจะพุดเก่งและคุยได้นานในเรื่องการเมืองที่พลสนใจเป็นพิเศษ มักจะสนทนากับเพื่อนๆ ในหอพักด้วยกัน และกับตัวผู้วิจัยเองในเรื่องการเลือกตั้งหรือแม้แต่นโยบายของรัฐบาลอยู่เสมอ เมื่อมีเวลาว่างพลมักจะชอบออกไปเดินเที่ยวพักผ่อนตามห้างสรรพสินค้า หรือตามสถานบันเทิงต่างๆกับเพื่อน ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนต่างสถาบันที่เคยเรียนมาด้วยกันสมัยชั้นมัธยม สมาชิกในครอบครัวของพล มีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่สาว และตัวพล พ่อของพล อายุ 53 ปีประกอบอาชีพรับราชการครู สอนวิชาฟิสิกส์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แม่ อายุ 51 ปีประกอบอาชีพรับราชการครู สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนพี่สาว อายุ 28 ปี ประกอบกิจการส่วนตัวค้าวัสดุก่อสร้าง ยังมีได้สมรส

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

พลอยู่ในครอบครัวครู เพราะทั้งพ่อและแม่ต่างก็เป็นครูในโรงเรียนเดียวกัน และก็เป็นโรงเรียนที่พลเรียนอยู่ด้วย แต่พลเล่าว่าในสมัยเด็กๆ พลจะซนและค่อนข้างเกเรมาก แม้จะมีพ่อเป็นครูอยู่ฝ่ายปกครองอีกด้วย ก็ไม่ได้มีอิทธิพลต่อพลเท่าไรนัก พลเล่าว่า เขาไม่ค่อยสนใจเรียน จะคิดเพื่อนมากกว่า จนมาถึงประถม ศึกษาปีที่ 6 พลรู้สึกว่าเขาเกเรมากถึงขนาดไม่ค่อยกลับบ้าน ก็จะไปเที่ยวเล่นหลังเลิกเรียนแล้วก็นอนที่บ้านเพื่อน พลเป็นเด็กที่อยากรู้อยากลองในสิ่งที่ผู้ใหญ่ทำ เขาเล่าว่า “ผมรู้สึกว่าการชกต่อย กินเหล้า สูบบุหรี่นั้นมันแสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชาย เท่ห์ด้วย”

ในสมัยนั้นเมื่อเริ่มขึ้นสู่มัธยมศึกษาตอนต้น พลเล่าว่าเริ่มจะมีเรื่องเพศตรงข้ามเข้ามา มีอิทธิพล และทำให้ต้องสร้างภาพให้ตัวเองหลายอย่าง และได้บอกกับผู้วิจัยว่าผู้หญิงส่วนใหญ่จะชอบผู้ชายที่ค่อนข้างเกเร หรือไม่ใช่เด็กเรียน ตามความคิดของพลในสมัยนั้นจึงทำให้เขาพยายามทำให้ตนเองดัง เป็นผู้ชายที่เกเรบ้าง หนีเรียนบ้าง เล่นแต่กีฬา ไม่สนใจเรียน เพราะมีความเชื่อของตนเช่นนั้น นอกจากนั้นในสมัยเข้าค่ายลูกเสือ พลยังแอบเล่นไฟ รวมถึงแอบนำของมีนเมามาดื่มกับเพื่อนอีกด้วย โดยเล่าว่ารู้สึกตื่นเต้นที่ได้แอบทำในสิ่งที่ห้ามแต่ก็ไม่ได้คิดมากเพราะสมัยนั้นยังเป็นเด็กอยู่

ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นถึงตอนปลาย พลก็เล่าว่ามีชีวิตไม่ค่อยแตกต่างเท่าไรนัก ยังคงไม่ค่อยสนใจเรียน เรียนพอผ่านๆ ไปได้ แต่จะเน้นเล่นกีฬา และเที่ยวกับเพื่อนๆ มากกว่า ชีวิตวัยนี้ค่อนข้างสนุกสนานยังไม่ได้มองไปถึงอนาคตเท่าไรนัก จนกระทั่งพ่อและแม่เริ่มเข้ามาพูดคุยด้วยถึงอนาคต และเริ่มเข้มงวดกับพลมากขึ้น แต่พลก็ยังคิดและเชื่อเพื่อนอยู่ พลได้บอกว่า “เพื่อนคือสิ่งสำคัญในแต่ละวันที่ทำให้ผมมีความสุข และทำให้เวลาในแต่ละวันหมดไปอย่างรวดเร็ว” อย่างไรก็ตาม เมื่อพลได้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พลเล่าว่าพลชอบวิชาสังคมศึกษาเป็นพิเศษ และสามารถทำคะแนนสอบได้ดีมาโดยตลอด จนอาจารย์แนะนำให้เรียนต่อด้านสังคมศาสตร์ และด้านมนุษยศาสตร์

จากตอนที่อาจารย์แนะนำนั่นเองทำให้พลเริ่มสนใจเรียนมากขึ้น และก็ให้ความสำคัญ อนาคตมากขึ้น พร้อมกับบอกว่า “อนาคตผมอยากเป็นอาจารย์สอนวิชาสังคม” ในเวลาเดียวกันครอบครัวของพลก็อยากให้พลสอบเป็นตำรวจ พลบอกว่าเป็นค่านิยมของคนในละแวกบ้านตนบ้านไหนถ้ามีลูกผู้ชายก็จะให้เป็นทหารหรือตำรวจ แต่ทางพลบอกว่าไม่ได้ชื่นชอบ และไม่ได้มีความอยากที่จะเป็นตำรวจเลย แต่ก็อยากทำเพื่อพ่อแม่ เพราะในวัยเด็กไม่เคยทำให้พ่อแม่ภูมิใจเลย จึงยินยอมไปสอบ รวมถึงมีโอกาสได้เข้ามากรุงเทพฯ เพื่อมาทกววิชาที่โรงเรียนทกววิชาเพื่อเข้านายร้อยตำรวจที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง แถวบางพลัด โดยสอบตั้งแต่ชั้นม.4 ถึงชั้นม.5 แต่ปรากฏว่าไม่ติดเลยทั้งสองครั้ง ทำให้รู้สึกท้อแท้และล้มเลิกความคิดจนมาในสมัย ม.6 ได้มีโอกาสสอบเอ็นทรานซ์

และได้เลือกสาขาที่ตนชอบไว้อันดับแรก คือ รัฐศาสตร์ จุฬาฯ ส่วนอันดับรองนั้นได้เลือกตามใจแม่ ก็คณะพยาบาลศาสตร์ซึ่งแม่อยากจะให้ เป็นพยาบาลส่วนอันดับอื่นเลือกวิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์

พลเล่าว่าการเลือกเช่นนี้ทำให้เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการเตรียมตัวสอบ เพราะต้องสอบ ทั้งสายวิทย์-คณิตฯ และสายศิลป์ ทำให้ต้องสอบหลายวิชา ก่อนข้างสับสนในเนื้อหาแต่ละวิชาอย่างมาก รู้สึกเหนื่อยแต่ก็หวังลึกๆ ว่าอยากสอบติดคณะรัฐศาสตร์ ซึ่งใฝ่ฝันอยากเข้าศึกษามาก แต่ผลการสอบปรากฏว่าพลาดหวังทุกคณะ พลกล่าวว่าการทำให้มาถึงทางตันของชีวิต ในเวลานั้นพลกลับไปพักผ่อนกับครอบครัวเริ่มคิดวางแผนอนาคตว่าจะไปสมัครเรียนในคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่ทางบ้านกลัวว่าพลจะเรียนไม่จบ เพราะรู้นิสัยพลดีว่าเป็นคนติดเพื่อน ถ้าไปอยู่หอพัก คงไม่สามารถดูแลหรือควบคุมตัวเองได้ แม่จึงแนะนำให้ไปลองเรียนพยาบาล โดยที่พลมีญาติคือป้า ซึ่งประกอบอาชีพพยาบาลอยู่ทำให้แม่เห็นว่าเป็นอาชีพที่ดี มีเกียรติ มีรายได้ ไม่ตกงาน จึงให้พลไปลองสอบ โดยเลือกที่เดียวกับสถาบันที่ป้าจบมา

พลได้กล่าวถึงความรู้สึกที่ “ครั้งแรกที่ได้ยินคำที่บอกให้ไปเรียนพยาบาล ผมรู้สึกอึดอัดมาก และไม่ได้ชอบเลย แต่สงสารแม่เพราะไม่เคยทำให้แม่รู้สึกภูมิใจเลย เกเรมาตลอด ก็เลยยอมแม่ จะถูกบังคับก็ตาม” จนมาสอบที่คณะพยาบาลศาสตร์ ตามที่ป้าแนะนำ และก็สอบติดในที่สุด แต่พลก็ไม่ได้รู้สึกดีใจแต่อย่างใด และยังคงนึกถึงคณะรัฐศาสตร์อยู่ตลอด แต่ก็คิดว่าทนเอา ถ้าเรียนจบแล้วค่อยไปเรียนต่อรัฐศาสตร์ก็ได้ นั่นเป็นสิ่งที่พลวางแผนไว้ก่อนเข้าเรียน

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

ก้าวแรกของพลที่เข้ามาในคณะพยาบาลศาสตร์นั้น รู้สึกว่ามันไม่ใช่ที่ที่เหมาะสมกับตนเองเลย เพราะไม่ชอบทั้งวิชาเรียนและยังมีแต่ผู้หญิง ผู้ชายก็มีน้อยกว่ามากทำให้รู้สึกอึดอัดตั้งแต่เมื่อเข้ามา สอบสัมภาษณ์จนถึงขั้นตอนการรายงานตัวเข้าศึกษา แต่ก็คิดว่า “ทนเอาเรียนให้จบจะได้ทำตามใจตนเองได้ ทำให้พ่อให้แม่บ้าง เกเรมากแล้ว” ในชั้นปีที่พลไม่ได้สนใจเรียนเลย โดยบอกว่าเรียนไปวันๆอย่างมีความสุข เวลาส่วนใหญ่จะคุยอยู่กับเพื่อนผู้ชาย เมื่อเลิกเรียนในแต่ละวันก็จะรีบกลับไปที่หอพักเพราะรู้สึกมีความเป็นส่วนตัวและสบายใจมากกว่า ได้มีโอกาสคุยกับเพื่อนในทุกๆเรื่องอย่างไม่ต้องเกรงใจผู้อื่น ในสมัยพลนักศึกษาพยาบาลชายทั้งหมดยังสามารถพักในหอพักภายในสถาบันได้ ทำให้นักศึกษาพยาบาลชายทั้งหมดจะสนิทกันมากเพราะต่างอาศัยอยู่รวมกันในสถาบัน โดยแบ่งเป็น 3 หอพักห้องละ 2 คน พลพักอยู่กับเพื่อนที่เขาใช้คำว่า “กระเทย” แต่เขาเล่าว่าเขาไม่ได้คิดอะไรและเพื่อนคนนี้ยังเป็นคนดีคอยช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันอยู่ตลอดเวลา แม้จะมีทั้งเพื่อนๆหรือรุ่นพี่ทั้งผู้หญิงผู้ชายหลายคนชอบจะถามอยู่บ่อย ๆ ว่าพลเป็นคู่ขากับเพื่อนใช่หรือไม่ แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรเพราะรู้จักตัวเองดีพร้อมทั้งยังรู้สึกไม่ติดกับคำถามเหล่านั้นเพราะผมว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัวของเพื่อนเราไม่ควรก้าวก่าย

ในเทอมแรกแม้จะไม่ใส่ใจกับการเรียน แต่พลก็ยังคงสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบันได้เป็นอย่างดี แต่พอมาถึงเทอม 2 นั้น พลเล่าว่ามีสิ่งหนึ่งที่ทำให้รู้สึกอึดอัดมากคือเริ่มรู้สึกไม่ยอมรับกับกำหนดเวลาการเข้าหอพักในเวลา 22.00 น. เพราะคิดว่าผู้ชายควรจะได้ออกไปใช้ชีวิตยามค่ำคืนบ้างยังงี้ก็ปลอดภัยไม่เหมือนผู้หญิง ทำให้เริ่มที่จะชักชวนเพื่อนๆ ประมาณ 3 คน ปีนรั้วหนีออกไปเที่ยวกันเป็นประจำตามสถาบันเท็งโกสสถาบัน นอกจากนั้นในบางครั้งพลยังกล้าที่จะแอบนำเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เข้ามาดื่มภายในหอพักของสถาบัน ซึ่งเป็นข้อห้ามสำคัญของสถานศึกษา มีครั้งหนึ่งพลถูกอาจารย์จับได้โดยบังเอิญ ขณะนั่งร้องเพลงคาราโอเกะอยู่กับกลุ่มเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายด้วยกัน จนถูกอาจารย์เรียกมาทำโทษพร้อมทั้งให้เขียนเป็นหนังสือไว้เป็นหลักฐานและให้ปฏิบัติตัวใหม่ แต่ก็ไม่ได้ทำให้พลลำบากใจหรือเกรงกลัวเพราะเขาเล่าว่าก่อนหน้านี้เขาโดนลงโทษหลายครั้งแล้วแต่เป็นกรณีอื่นๆ เช่นหนีเรียน เข้าเรียนสาย ไม่ส่งงาน เป็นต้น จึงคิดว่าคงไม่มีอะไรมาก

ผู้วิจัยอยากทราบเป็นอย่างมากว่าเหตุใดพลจึงได้ประพฤติตัวเช่นนี้ เป็นเพียงเพื่อการผ่อนคลายจริงหรือไม่ จึงได้สอบถามพร้อมกับได้คำตอบว่า “ส่วนหนึ่งผมก็อยากระบายความเครียดแต่ก็มีความรู้สึกกลัวๆ เหมือนกันว่าอยากโดนไล่ออกจะได้โล่งใจสักที แต่ก็คิดถึงความรู้สึกของพ่อแม่เหมือนกัน มันค่อนข้างสับสนครับ” แต่อย่างไรก็ดีพลยังยืนยันว่าส่วนใหญ่แล้วเป็นไปเพื่อความสนุกสนานมากกว่า โดยพูดว่า “อยู่หอไม่ค่อยได้คุยกันเต็มที่ ไม่เหมือนตอนไปเที่ยวได้คุยกันแรงๆ ตามประสาผู้ชายบ้าง สะใจดีครับ” การเรียนในปี 1 ของพลเรียกได้ว่าแย่มากส่วนใหญ่อาจารย์จะพยายามช่วยเหลืออยู่ในแทบทุกรายวิชาให้พอผ่านไป

ในชั้นปีที่ 2 การเรียนของพลยังเหมือนเดิมไม่ค่อยคิดนักแต่เริ่มมีการปรับปรุงตัวเองอย่างซึ่งเขากล่าวว่า “ผมเริ่มเสแสร้งในการวางตัวให้ดูเรียบร้อย เมื่ออยู่ในชุดนักศึกษาและชุดฝึกปฏิบัติงาน เมื่อต้องพูดคุยกับผู้ป่วย เพราะสิ่งเหล่านี้มีผลกับคะแนนและการผ่านเกณฑ์การศึกษาทั้งสิ้นแม้ว่าจะอึดอัดมากก็ตาม” กับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิงนั้น พลเล่าว่า “ผมเริ่มชินแล้วกับเพื่อนผู้หญิงที่มีจำนวนมาก ผมรู้จักวิธีวางตัวให้เป็นคนสุภาพและจะอาศัยเรื่องเรียนเข้าไปพูดคุยก่อน จากนั้นจะทำให้เพื่อนกล้าคุยกับผมมากขึ้น และก็ใช้เรื่องเรียนอีกเช่นกันในการเข้าไปจีบเพื่อนหญิง ถามเรื่องรายงานบ้าง ให้สอนการบ้านบ้าง ซึ่งก็เป็นวิธีที่ได้ผลดีติดกับสมัยชั้นมัธยมศึกษาที่จะสามารถเข้าไปพูดคุยได้อย่างสบายเพราะผู้ชายจะมีจำนวนมาก ไม่ค่อยเงินในตอนนั้น” พลรู้สึกดีขึ้นกว่าแต่ก่อนขยับขึ้นเพราะเริ่มมีเพื่อนหญิง แต่ถึงกระนั้นชายก็ต้องเรียนซ้ำชั้น เพราะเวลาการฝึกงานไม่พอ หนีการฝึกงานอยู่บ่อย จนไม่สามารถผ่านชั้นปีที่ 2 ไปได้

เรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง พลเล่าว่า ในปีที่ 2 เทอม 2 นั้น กลุ่มเพื่อนของเขาก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ คือ มีการทะเลาะวิวาทกันภายในหอพักเนื่องจากเมาสุรา ถือเป็นเรื่องใหญ่มาก ทำให้ทางสถาบันตัดสินใจให้นักศึกษาชายออกไปพักที่หอพักนอกสถาบัน พลเล่าว่า เสียใจกับ

การกระทำของเพื่อนแต่ก็พอใจที่ได้อยู่หอนอก เพราะรู้สึกเป็นอิสระ กลับกลายให้พลไม่สนใจการเรียนมากขึ้น เทียบบ่อยขึ้น ขาดเรียนประจำ จึงถูกพักการเรียน 1 ปี พลกลับไปบ้านดูแลสวน ทำงานบ้าน และเริ่มคุยกับทางบ้านมากขึ้น ครอบครัวขอร้องว่าอย่างไรก็ขอให้จบปริญญาตรีเพราะเรียนมาแล้ว 2 ปี พลจึงตั้งใจอีกครั้ง และเปลี่ยนแปลงตัวเอง คือ ทำตามกฎทุกอย่าง เข้าเรียนตรงต่อเวลา ฝึกปฏิบัติงานตามกำหนด จนสามารถผ่านชั้นปี 3 ไปได้ เพราะคิดว่าอยากจบเร็วๆ จะได้ทำตามที่ฝันไว้ แต่กว่าจะผ่านไปได้ พลเล่าว่า ฝันมาก โดยเฉพาะการให้การพยาบาลกับผู้ป่วย แต่ก็ได้รับคำชมจากผู้ป่วยเช่นกัน แต่ก็ยังรู้สึกไม่ชอบอยู่ดี พลกล่าวว่า “ทำให้เสร็จๆ ไปตามหน้าที่ในแต่ละวันเท่านั้น”

ชีวิตในชั้นปีที่ 3 นั้น พลเล่าว่าค่อนข้างจะเหมือนแต่ก่อน แต่จะน่าสนใจขึ้นตรงที่จะได้เรียนรู้ในเรื่องการผดุงครรภ์ ซึ่งพลรู้สึกสนใจ และมีความสุขในการเรียนขึ้น เพราะได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ และคณาจารย์ชุดที่สอนก็ไม่เข้มงวด แต่อย่างไรก็ตามเมื่อถึงวันลงทำกับผู้ป่วยจริงในการทำคลอด ไม่ใช่เรื่องสนุกเลย พลบอกว่า “มันตื่นเต้นมาก เหงื่อออก มือสั่นไปหมด” แต่ในที่สุดก็สามารถผ่านพ้นมาได้ ทำบ่อยครั้งขึ้นจนเกิดความชำนาญในที่สุด หลังจากการฝึกปฏิบัติผ่านไปนั้น พลบอกว่า “ผมเริ่มรู้สึกว่าผมทำได้ และก็เริ่มรู้สึกกับตัวเองในวิชาชีพพยาบาลดีขึ้น” จากนั้นพลก็ไปฝึกการให้การพยาบาลเด็กเล็ก พลบอกว่า “ผมไม่ชอบเด็กเลย เพราะชอบร้องไห้ รำคาญ ต้องฟังเพื่อนนักศึกษาหญิงอยู่ตลอด แต่ต้องทนเอาเพื่ออนาคต”

ในชั้นปีสุดท้าย พลตั้งใจมากขึ้น เพราะรู้ว่าใกล้จะจบแล้ว และจะได้ไปทำตามสิ่งที่ต้องการ พลพูดว่า “ผมภูมิใจมากที่ใกล้จะจบ ไม่ใช่เพราะชอบพยาบาล แต่เพราะจะได้ทำตามฝันหลังจากที่ทนมา 5 ปี” พลสามารถทำให้พ่อแม่ภูมิใจ ที่สำคัญเขาขณะตัวสามารถเรียนในสิ่งที่ตนไม่ชอบจนสำเร็จได้ หลังจากนั้นพลได้เข้าไปสมัครเรียนรัฐศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงทันทีตามที่ได้ตั้งใจไว้ในตอนต้น

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษา

หลังจากจบการศึกษา พลได้เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงในระดับปริญญาตรีดังที่กล่าวไปแล้ว แต่ก็ได้ทำงานเพื่อเก็บทุนไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน โดยตัดสินใจทำงานเป็นพยาบาลชายที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในแผนกฉุกเฉิน ได้เงินเดือนประมาณ 13,000 บาท ทำได้ประมาณ 6 เดือนสามารถเก็บเงินได้พอสมควร พลเล่าว่าการทำงานด้านนี้ทำให้มีเวลาส่วนตัวน้อยมาก ไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนเลย เรียกได้ว่าพลเลิกเที่ยวตามสถานบันเทิงได้โดยปริยาย เมื่อเห็นว่ามีเงินเก็บพอสมควรแล้วจึงลาออกจากรพ.เพื่อศึกษาเพียงอย่างเดียว โดยระหว่างทำงานก็ทำไปวันๆ ไม่ได้ให้ความสำคัญเท่าใดนัก แต่ก็ให้บริการเต็มความสามารถที่ได้เล่าเรียนมา และคำนึงถึงชีวิตผู้ป่วยเป็นสำคัญ ปัจจุบันพลมีความสุขกับตนเองเป็นอย่างมาก ขยันเรียน และเก็บหน่วยกิตได้อย่าง

รวดเร็ว จากการพูดคุยพบว่า พลให้ความสำคัญกับเรื่องการเมืองอย่างมาก และมีความรู้ดี พร้อมทั้งติดตามข่าวสารอยู่ตลอดเวลา สามารถวิพากษ์วิจารณ์นโยบายของรัฐบาลได้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะเด่นของพล

พลวางแผนกับอนาคตหลังจากจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว โดยคาดว่าจะสมัครเข้าเป็นคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ประจำจังหวัด เพราะมีผู้ใหญ่ซึ่งเป็นญาติสามารถช่วยได้และมีโอกาสเข้าไปทำงานได้สูง โดยหวังจะกลับไปทำงานที่บ้านเกิด เพราะชอบธรรมชาติ ค่าครองชีพที่ต่ำกว่าในเมือง การจราจรที่คล่องตัวกว่า และยังสามารถได้อยู่กับพ่อแม่ทำให้ค่าใช้จ่ายน้อยเก็บเงินได้มากกว่า แต่ถ้าพลาดหวังพลก็วางแผนไว้อีกอย่างว่าจะไปทำอาชีพค้าขาย เพราะมีพี่สาวเปิดร้านวัสดุก่อสร้างอยู่ พลบอกว่า “ผมอยากทำงานให้สังคม ผมชอบการเมืองมากกว่า อยากเป็นข้าราชการตั้งแต่เด็ก และก็หวังว่าจะเป็นให้ได้ในที่สุด”

ชีวิตประจำวันและกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่างๆ

เนื่องจากปัจจุบันพลได้ลาออกจากการเป็นพยาบาลชายแล้ว และได้ตัดสินใจที่จะทำตามความฝันของตนเองคือ สมัครเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ที่คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงแต่เพียงอย่างเดียวจึงทำให้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันมีเวลาว่างค่อนข้างมาก เพราะการเรียนในระบบเปิดจะไม่เข้มงวดในการเข้าเรียน พลจะเลือกเข้าเรียนเฉพาะวิชาที่เห็นว่ายากและไม่สามารถทำความเข้าใจได้ด้วยตนเองเท่านั้น ส่วนวิชาอื่นๆก็จะอ่านหนังสือหรือหาชีทสรุปมาทำความเข้าใจด้วยตนเอง

ตารางชีวิตประจำวันในแต่ละวันทั้งวันธรรมดา และวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ของพลไม่ค่อยมีความแตกต่างมากนัก คือในแต่ละวันพลจะตื่นนอนค่อนข้างสายหลังจากนั้นถ้าวันไหนต้องไปฟังบรรยายก็จะเดินทางไปมหาวิทยาลัยซึ่งไม่ไกลจากหอพักมากนัก แต่ถ้าวันไม่มีเรียนหรือเห็นว่าไม่จำเป็นต้องเข้าฟังสามารถอ่านเองได้ก็จะพักอยู่ที่หอพัก ฟังเพลง ชมโทรทัศน์โดยเฉพาะข่าวสารการเมือง ความเคลื่อนไหวต่างๆรอบโลก หลังจากนั้นก็จะอ่านหนังสือทบทวนตำราเรียนรวมถึงชีทสรุปคำบรรยายในแต่ละคาบเรียนที่พลไม่ได้เข้าเรียน พอถึงช่วงเย็นก็จะออกไปรับประทานอาหารและเล่นฟุตบอลกับเพื่อนๆที่อาศัยอยู่ที่หอพักเดียวกัน โดยส่วนมากมักจะนัดกันไปเล่นที่สนามกีฬาราชวัลลภาสถานบริเวณรอบนอก ซึ่งจะมีคนมาออกกำลังกายมากมายนอกเหนือจากนั้นก่อนจะกลับมาชมโทรทัศน์ ทั้งข่าวสารละคร โดยเฉพาะถ่ายทอดสดฟุตบอลต่างประเทศ แล้วเข้านอน

แต่สำหรับบางวันในช่วงเย็นก็อาจจะไม่ไปเล่นฟุตบอล หากมีนัดที่ต้องไปเที่ยวกับเพื่อนหญิงรับประทานอาหารร่วมกัน เดินเล่นตามห้างสรรพสินค้าหรือไม่กี่จะนัดกับเพื่อนเก่าสมัยเรียนพยาบาลกลับมาเยี่ยมน้องๆนักศึกษาพยาบาลชายที่หอพักภายในสถาบัน ชวนกันไปเที่ยว พบปะสังสรรค์กันตามร้านอาหารหรือสถานบันเทิงตามแต่โอกาสเหมาะสม ซึ่งพลถือได้ว่าเป็นการเลี้ยงรุ่น

ไปในตัวโดยพลก่่าว่า “แวดวงคนเรียนพยาบาลมันน้อย ผู้ชายอย่างเราถือเป็นพวกพิเศษ เลยสนิทกันมากเพราะมีกันไม่มากทำให้เข้าใจนิสัยกันดี” แต่ถ้ามึเวลาว่างนานพลก็จจะกลับบ้านที่ต่างจังหวัดเพื่อไปเยี่ยมครอบครัวและกลับไปช่วยงานทางบ้าน โดยมากแล้วพลมักจจะกลับช่วงก่อนสอบที่มหาวิทยาลัยเพราะจะได้มีสมาธิในการทบทวนตำราเรียน ได้อยู่กับธรรมชาติสงบมีสมาธิมากขึ้น พลจะอยู่ที่บ้านเป็นเวลาประมาณ 1 เดือนจจะกลับขึ้นกรุงเทพฯ เนื้อหาวิชาที่เรียนทำให้มีความสุขและสอบผ่านได้อย่างไม่ลำบาก

ตารางที่ 20: สรุปอัตถัถกษณ์แต่ละช่วงวัยของพล

อัตถัถกษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา 2. นิสัยและพฤติกรรม 3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต 4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	1. รับราชการครูทั้งคู่ 2. เกเร คิดเพื่อน ไม่สนใจเรียน มักมีเรื่องทะเลาะวิวาท ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ 3. อยากเรียนรัฐศาสตร์ทำงานเกี่ยวกับการปกครองหรือเป็นอาจารย์ 4. ต้องการตามใจคุณแม่ เนื่องจากคุณแม่เป็นพยาบาล ทำให้คุณแม่เห็นว่าเป็นอาชีพที่ดีและมีความมั่นคง
อัตถัถกษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน 2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายและกิจกรรมที่พบ 3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิงและกิจกรรมที่พบ	1. ไม่สนใจเรียนหวังแค่ให้ผ่านไปได้นั้น ภาคการฝึกปฏิบัติก็ขาดความรับผิดชอบจนเวลาฝึกงานไม่พอต้องซ้ำชั้นในปีที่ 2 หลังจากนั้นจึงอดทนเพื่อให้ผ่านหลักสูตรให้ได้ด้วยคิดว่าจะได้ไปทำอย่างอื่นที่ตัวเองต้องการเสียที 2. ไม่ต้องปรับตัวเลย เป็นตัวเองมากที่สุด เข้าใจกันดี เห็นใจซึ่งกันและกัน กิจกรรมที่พบคือ ชมโทรทัศน์ด้วยกัน ฟังเพลง เล่นฟุตบอล และเที่ยวสถานบันเทิงยามค่ำคืน 3. พยายามเพิ่มความสุขภาพทั้งท่าทาง คำพูด ระวังคำพูด คิดก่อนพูดเสมอเพื่อลดความขัดแย้ง กิจกรรมที่พบคือ เป็นไปตามการปฏิสัมพันธ์บริบทการเรียนการสอนตามหลักสูตร นอกนั้นไม่ค่อยได้ทำกิจกรรมร่วมกัน

<p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p> <p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>4. ยอมรับแบบไม่เต็มใจถือว่าทำตามหน้าที่ วางตัวสุภาพเรียบร้อยในการให้การพยาบาล และทำสิ่งต่างๆ ตามที่เรียนมา แม้จะไม่ชอบแต่ก็ต้องทำ เพราะเป็นหน้าที่</p> <p>5. ไม่ชอบเลยจะไปสมัครเรียนรัฐศาสตร์ที่ ม.รามคำแหง แต่ถ้าต้องทำก็อยากอยู่แผนกฉุกเฉิน เพราะเหมาะกับผู้ชาย</p>
<p>อัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษาและความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาล</p>	
<p>1. การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในแวดวงการพยาบาล</p> <p>2. การเลือกคู่ครอง</p> <p>3. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p> <p>4. การวางแผนอนาคต</p>	<p>1. ทำงานอยู่ในแผนกฉุกเฉิน มีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ น้อย เพราะไม่ได้ชอบและไม่คิดว่า เป็นอาชีพของตนเองเพียงแต่ทำไปเพราะจะเก็บเงินไว้เป็นทุนในการเรียนต่อที่คณะรัฐศาสตร์ ม.รามคำแหง</p> <p>2. ไม่ได้คิดมากอะไร ขอให้เข้ากันได้ แต่ถ้ายังทำงานพยาบาลอยู่คงหายากที่จะมีผู้หญิงเข้าใจ นอกจากจะเป็นพยาบาลด้วยกัน เพราะมีความแตกต่างเรื่องเวลาการทำงานที่กำหนดไม่ได้</p> <p>3. อยู่ที่หอพัก ฟังเพลง ชมโทรทัศน์ หลังจากทำงานในช่วงเย็นถ้ามีเวลาว่างก็ไปออกกำลังกาย เล่นฟุตบอลกับเพื่อนที่หอพัก แล้วกลับมาอ่านตำราเรียน เพราะได้เริ่มเรียนที่รามคำแหงแล้ว นอกจากนั้นถ้าสามารถหยุดได้หลายวันก็จะกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่ต่างจังหวัด</p> <p>4. หลังจากทำงานสะสมได้มากพอก็จะเรียนให้จบรัฐศาสตร์โดยเร็ว และอยากทำงานทันทีเพราะมีญาติอยู่ในคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดจึงมีโอกาสได้ทำงานสูงในหน่วยงานนี้</p>

การกรอกแบบประเมินการยอมรับในอัตลักษณ์ที่สังคมคาดหวังต่อพยาบาลชายของพล

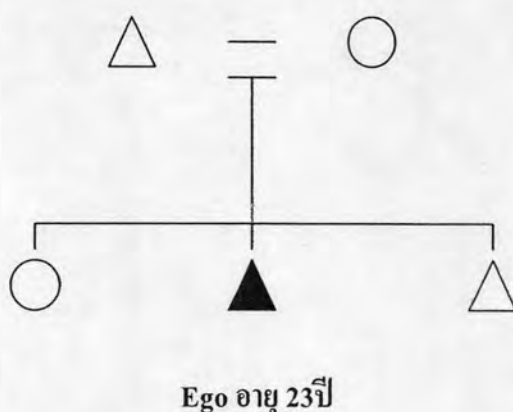
- ✓ เรียบร้อย อ่อนโยน
- ✓ การวางตัวให้น่าเชื่อถือและมีบุคลิกที่ดี
- ✓ มีความรับผิดชอบในหน้าที่สูง
- ✓ แต่งกายสุภาพเรียบร้อย และเครื่องแต่งกายต้องสะอาดอยู่เสมอ
- ✓ สามารถใช้คำพูดให้เหมาะสมตามวาระต่างๆ ได้ดี และมีจิตวิทยาในการพูด
- ✓ มีความเมตตา โอบอ้อมอารี
- ✓ รู้จักเสียสละ เห็นผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก
- ✓ มีความอดทนอดกลั้นสูง
- ✓ สามารถให้ความรู้และคำแนะนำในเรื่องสุขภาพ แก่ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยได้ดี
- × ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการพนันและสิ่งเสพติดทุกชนิด
- ✓ สามารถปรับตัวเข้าหาผู้อื่น ได้อย่างรวดเร็ว หรือการมีมนุษยสัมพันธ์ดี
- ✓ รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้ไม่หุนหัน
- ✓ มีความละเอียดรอบคอบในการตัดสินใจ
- ✓ ปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบได้อย่างเคร่งครัด ทั้งกรอบข้อบังคับของโรงพยาบาลและหน้าที่ของพลเมืองในสังคม
- ✓ วางตัวได้ดีและเหมาะสม ในการให้การพยาบาลผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยหญิง
- ✓ ไม่มีนิสัยลักขโมยของผู้อื่น
- ✓ รู้จักดูแลสุขภาพและร่างกายของตนเอง โดยเป็นตัวอย่างที่ดีในการสร้างสุขภาพได้
- ✓ เชื่อฟังคำสั่งของแพทย์และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ✓ เป็นผู้กระตือรือร้นในการติดตามข่าวสาร ทางด้านการแพทย์และการพยาบาลอยู่ตลอดเวลา เพื่อความรู้ที่ทันสมัยและการเพิ่มศักยภาพให้แก่ตนเองอยู่เสมอ
- ✓ มีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติงาน พร้อมทั้งจะให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยในทุกสถานการณ์

กรณีที่ 15 นักศึกษาพยาบาลชาย คนที่ 15 สมบูรณ์ (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

สมบูรณ์ อายุ 23 ปี ถือสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัด นครราชสีมา จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัด นครราชสีมา เป็นนักศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์ ที่จบไปแล้วเมื่อปี พ.ศ.2546 ด้วยเกรดเฉลี่ย 3.00 ปัจจุบันสมบูรณ์ทำงานเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ประจำแผนกฉุกเฉิน สมบูรณ์เป็นคนรูปร่างผอม สูงประมาณ 172 เซนติเมตร ผิวคล้ำ ตัดผมทรงทรงสั้นเกรียน สายตา สั้นต้องสวมแว่นตาเสมอ เป็นคนที่มีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย คุณลักษณะนิสัยคล้ายเด็กๆคือขี้เล่นและมี ลักษณะท่าทางทั้งท่าเดินและท่าทางเวลาพูดคุยเหมือนเด็ก ลักษณะเด่นๆคือจะเป็นคนขยันและจะ ตั้งใจเป็นอย่างมากในชั้นเรียน แต่ถ้ามีเวลาว่างสมบูรณ์มักจะชอบออกไปเดินเที่ยวพักผ่อนตาม ห้างสรรพสินค้า และค่อนข้างจะนิยมสินค้าฟุ่มเฟือยตามกระแสทุนนิยม สมาชิกในครอบครัวของ สมบูรณ์ มีทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่สาว น้องชาย และตัวสมบูรณ์ พ่อของสมบูรณ์ อายุ 64 ปีประกอบอาชีพรับราชการครู(เกษียณอายุราชการ) แม่อายุ 48 ปีประกอบอาชีพรับราชการ ครู ส่วนพี่สาว อายุ 24 ปี ประกอบอาชีพพยาบาล ยังมีได้สมรส และน้องชายอายุ 22 ปี ประกอบ อาชีพลูกจ้างประจำ ยังมีได้สมรสเช่นกัน

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

สมบูรณ์เกิดที่จังหวัดนครราชสีมา แต่เมื่ออายุได้ 2 ปี ก็ย้ายมาเรียนอนุบาลที่กรุงเทพฯ โดย ย้ายตามพ่อ ซึ่งรับราชการทหาร และแม่ซึ่งรับราชการครูก็ย้ายตามพ่อมาด้วยเช่นกัน สมบูรณ์จึงถูก เลี้ยงดูตั้งแต่เด็กในกรุงเทพฯ มาโดยตลอด ตั้งแต่อนุบาลที่โรงเรียนใกล้บ้าน ในชั้นประถมศึกษาปีที่

1-6 แลวยาวราช สมบูรณ์เป็นลูกชายคนกลาง จะสนิทกับพี่สาวมากกว่าน้องชาย ส่วนพ่อกับแม่นั้น สมบูรณ์จะสนิทกับพ่อมากกว่า ถึงแม้พ่อจะค่อนข้างดุและลงโทษหนักก็ตาม เพราะจะเล่นกันตามประสาผู้ชายได้อย่างสนุกสนาน ในชั้นประถมศึกษาชั้นนั้น สมบูรณ์ถือว่าเป็นเด็กเรียนดีและขยันมาก เพราะที่บ้านจะเคี่ยวเข็ญเรื่องการเรียนมาโดยตลอด ทำให้สมบูรณ์จัดได้ว่าเป็นเด็กเรียนเก่งและขยัน โดยได้เกรดเฉลี่ยดีมาโดยตลอด จนจบชั้นประถมศึกษา สมบูรณ์ถือเป็นเด็กเรียนเก่งของโรงเรียน และได้สอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนชายล้วนชื่อดังจนสอบติดและได้เข้าเรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในสมัยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น การเรียนเริ่มแย่งลง สมบูรณ์เล่าว่า “ผมคิดเพื่อนมากวันๆ เอาแต่เตะบอล เข้า กลางวัน เย็น ไม่ค่อยสนใจเรียน ยังมีแต่เพื่อนผู้ชายยังสนุก ไปไหนไปกัน ไปดีกับโรงเรียนอื่นบ้างก็มี ผมเกรเหมือนกันครับ” สมบูรณ์ได้แต่เรียนแบบประคองตัวเองให้ผ่านไปให้ได้เท่านั้น จนมาในสมัย ม.3 เริ่มมีการแนะแนววิชาเรียน และอาชีพ ทำให้สมบูรณ์เริ่มหันมาสำรวจตัวเองว่าชอบและถนัดด้านใด ทำให้รู้สึกว่าคุณสมบัติด้านคอมพิวเตอร์และเริ่มหันมามองอนาคตของตนเองมากขึ้น จนชั้นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สมบูรณ์ก็ปรับเปลี่ยนตารางชีวิตของตนเองใหม่ทั้งหมด เขาเล่าว่า “ผมหันมาสนใจเรียน เล่นน้อยลง แต่เหมือนว่าผมไม่ค่อยมีพื้นฐานเพราะสมัยม.ต้นผมไม่สนใจ โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ซึ่งมีความต่อเนื่องกัน ทำให้ผมต้องพยายามขึ้นมากกว่าจะเข้าใจ”

สมบูรณ์พยายามขึ้นเรื่อย ๆ จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยเกรดเฉลี่ย 3.00 แต่ก็ยังไม่สามารถตัดสินใจเลือกคณะที่ต้องการจะเอนทรานซ์ได้ แต่ทราบดีว่าตนชอบด้านคอมพิวเตอร์ ทางบ้านได้มอบภาระการตัดสินใจในการเลือกคณะที่สมบูรณ์จะศึกษาต่อให้แก่พี่สาว ซึ่งขณะนั้นศึกษาอยู่ที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ซึ่งก็ได้เลือกคณะที่สมบูรณ์รู้สึกว่าจะยากเกินไป เช่น ทัศนแพทย์ สัตวแพทย์ เป็นต้น ซึ่งสมบูรณ์มีโอกาเลือกเองเพียงคณะเดียว คือ คณะวิทยาการคอมพิวเตอร์ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด ด้วยเห็นว่าพี่สาวมีประสบการณ์มาก่อนและได้รับความไว้วางใจจากครอบครัว ในที่สุดสมบูรณ์ก็ไม่สามารถผ่านการเอนทรานซ์เข้าไปได้ จึงต้องเริ่มวางแผนใหม่

หลังจากครอบครัวทราบข่าวการไม่ผ่านการเอนทรานซ์ของสมบูรณ์ จึงเริ่มเข้ามาบีบบทบาทในการตัดสินใจเพิ่มมากขึ้น โดยมีญาติได้มาแนะนำให้เรียนพยาบาล เพราะได้เรียนอยู่ก่อนแล้ว ในขณะนั้นสมบูรณ์ไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า ผู้ชายสามารถเรียนพยาบาลได้ แต่ก็พิจารณาแล้วว่า ก็น่าลองสมัครสอบดูเพราะก็เป็นคณะที่คูมีเกียรติ ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ประกอบกับมีญาติเรียนอยู่ก่อนจึงน่าสนใจไม่น้อย และที่บ้านก็เห็นดีด้วย จึงสมัครเข้าสอบคัดเลือก และก็สามารถสอบผ่านในที่สุด

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

สมบุญรู้สึกดีใจมากเมื่อเข้ามาเรียนที่คณะพยาบาลศาสตร์ เพราะชอบในบรรยากาศและสภาพแวดล้อมร่มรื่น หอพักก็ดีและน่าอยู่ แต่ก็ค่อนข้างต้องเปลี่ยนแปลงตนเองมากพอสมควร เพราะจากที่เคยอยู่โรงเรียนที่มีแต่ผู้ชาย กลับมาอยู่ที่อาจเรียกได้ว่ามีแต่ผู้หญิง โดยสมบุญก็กล่าวว่า “มันงงๆเหมือนกันนะครับ จากมองไปก็เห็นแต่ผมสั้นๆเป็นเห็นแต่ผมยาวๆ จะพูดจะคุยอะไรต่างๆ หรือวิ่งเล่นหยอกล้อเพื่อนก็ทำไม่ได้เหมือนแต่ก่อน พวกผู้หญิงมักจะมองดูพฤติกรรมเราอยู่ตลอดเวลา ทำให้เราต้องพยายามรักษาภาพพจน์ให้ดูดีตลอดเวลา” ในช่วงเริ่มต้นของการเรียน สมบุญจะยังคงติดอยู่กับเพื่อนสมัยมัธยมเป็นส่วนใหญ่ กับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลชายสมบุญก็ทำความสนิทสนมได้อย่างรวดเร็ว เพราะนอกจากสมบุญจะคุ้นเคยเนื่องจากอยู่โรงเรียนชายล้วนมาก่อนแล้ว ยังมีโอกาสพักอยู่ด้วยกันกับกลุ่มเพื่อน ยิ่งทำให้สนิทกันได้ง่ายขึ้น แต่สำหรับเพื่อนผู้หญิงนั้นเรียกได้ว่าสำหรับสมบุญแล้วในช่วงแรกนั้นไม่มีความสนิทคุ้นเคยด้วยเลย นอกจากสมบุญจะไม่เคยเรียนร่วมกับเพื่อนผู้หญิงมานาน ทำให้วางตัวไม่ค่อยถูกแล้วยังมีปัญหาเรื่องความไม่สมดุลของจำนวนนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ทำให้สมบุญจะค่อนข้างเงียบในชั้นเรียน และตามสถานที่ที่มีเพื่อนผู้หญิงจำนวนมาก โดยสมบุญเล่าว่า “ผมวางตัวไม่ถูก จะเวิ้งขะริ้ววงฟอรั่ม เพราะผู้ชายมีน้อยมันเด่นมากครับ จะพูด จะเดิน จะทำอะไรก็ต้องระวังให้ดูเรียบร้อยหรือดูดี จะได้ทำให้เพื่อนผู้หญิงกล้าที่จะเข้ามาคุยด้วย เพราะผมสังเกตแล้วว่า ยิ่งเราวางตัวให้ดูดีเรียบร้อยเท่าไร ก็จะมีเพื่อนผู้หญิงกล้าเข้ามาคุยกับเรามากเท่านั้น เพราะผมไม่เคยทำความรู้จักกับผู้หญิงก่อน จนในที่สุดผมก็จะค่อย ๆ รู้จักกับเพื่อนผู้หญิงมากขึ้น แต่ก็ต้องรู้จักพูดคุยให้เหมาะสมจะคุยเหมือนเพื่อนผู้ชายไม่ได้ เพราะบ่อยครั้งที่เกิดการเข้าใจผิดจากคำพูดและผู้หญิงชอบเก็บไปคิดไม่เหมือนผู้ชาย”

การเรียนของสมบุญสำหรับปี 1 นี้ ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดี แต่สมบุญก็เล่าให้ฟังว่า “ส่วนใหญ่เป็นวิชาพื้นฐานคล้าย ม.6 จึงไม่ลำบากมากนักในเรื่องเนื้อหาวิชา แต่ที่ลำบากคือบรรยากาศในชั้นเรียนนั้นมีความแตกต่างมากเพราะผู้ชายน้อย แรกๆ พวกผมก็จะนั่งรวมกัน แต่รู้สึกว่ามันยังเป็นจุดเด่นเลยค่อยๆ กระจายกันนั่ง แต่ไม่ว่าจะนั่งที่ไหน ก็จะโดยเรียกให้ตอบคำถามหรือออกไปพูดหน้าห้องอยู่บ่อยครั้ง ผมว่าอาจารย์ คงอยากให้ผู้ชายมีส่วนร่วมมากๆ จะได้กล้าแสดงออกแม้จะมีอยู่น้อยซึ่งมันก็ทำให้ผมเคยชินและไม่เงินอายเหมือนแต่ก่อน” ค่อยๆ ปรับตัวและเปลี่ยนแปลงตนเองให้มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้นตามลำดับจนเคยชิน และสนิทกับเพื่อนๆผู้หญิงได้อย่างรวดเร็ว สมบุญและเพื่อนผู้ชายแต่ละคนจะต้องแยกกันอยู่ในแต่ละกลุ่ม ถ้ามีการมอบหมายงานและส่วนใหญ่ผู้ชายจะต้องเป็นผู้ออกไปนำเสนองาน ซึ่งถือเป็นธรรมเนียม ทำให้สมบุญได้มีโอกาสแสดงออกอยู่เสมอสิ่งเหล่านี้ ล้วนทำให้ความมั่นใจมีมากขึ้น จนชั้นปีที่ 2 สมบุญเริ่มที่จะคุ้นเคยกับบรรยากาศในคณะพยาบาลและเพื่อน ๆ สมบุญเริ่มที่จะต้องเรียนในวิชาเฉพาะทางและต้องขึ้น

ฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วย ทำให้มีความกังวลอยู่พอสมควร ด้วยกลัวว่าจะทำไม่ได้ สมบูรณ์จึงมุ่งมั่นอย่างมากในการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ต้องฝึกงานบนหอผู้ป่วย พบกับคนไข้ที่มีหลากหลายรูปแบบ ทำให้สมบูรณ์เครียดพอสมควร โดยเล่าว่า “ปีนี้ผมดูแลตั้งแต่ผู้ใหญ่จนผู้สูงอายุ ผมต้องรองรับอารมณ์หลายรูปแบบ ผมเป็นคนอดทนมากขึ้น ใจเย็น ค่อย ๆ พูดกับคนไข้ ให้คำแนะนำจนเขาฟังและทำตาม ผมว่า การพยาบาลต้องมีวาทศิลป์นะครับ ซึ่งทุกคนจะค่อย ๆ หาวิธีของตัวเองได้ในที่สุด ถ้าไม่เช่นนั้นผู้ป่วยก็จะไม่หายและที่สำคัญจะไม่ให้การยอมรับเรา ยิ่งเราเป็นผู้ชาย เรายังต้องฝึกให้เก่งกว่าผู้หญิงเป็น 2 เท่า” บ่อยครั้งที่สมบูรณ์มีความเครียดทำให้ต้องหาวิธีระบายด้วยการเลือกวิธีการเล่นฟุตบอลกับเพื่อนๆ นักศึกษาชาย การไปเที่ยวตามสถานบันเทิง การไปร้องเพลงตามร้านคาราโอเกะแต่ก็ไม่บ่อยนัก เพราะการเรียนค่อนข้างหนัก เวลาส่วนใหญ่ที่เหลือจะให้กับการพักผ่อน

ในช่วงปี 2 นี้ สมบูรณ์ได้ย้ายออกจากหอพักเดิม ในภาคปลายของปี 1 ไปอยู่หอพักชาย ซึ่งอยู่บริเวณชั้นล่างของหอพักนักศึกษาหญิง ซึ่งอยู่ร่วมกับรุ่นพี่และเพื่อนรวม 4 คน เนื่องจากมีเหตุการณ์วิวาทกับของรุ่นพี่ คือเกษมกับรุ่นพี่อีกคนหนึ่ง แต่สมบูรณ์ ก็ได้เลือกที่จะอยู่หอพักภายในสถาบัน แต่ถึงแม้จะมีการแยกย้ายกันออกไปอยู่หอพักนอกสถาบันแต่กลับทำให้นักศึกษาพยาบาลชายสนิทกันมากขึ้น สมบูรณ์เล่าว่า “จากมีหลายห้องเหลือเพียงห้องเดียว ทำให้กลายเป็นห้องศูนย์รวมของนักศึกษาพยาบาลชาย เพราะทุกคนจะมารวมตัวกันที่นี่ ทั้งก่อนเตะฟุตบอล ที่นัดกันก่อนไปเที่ยวกลางคืน ที่พูดคุยสนทนาในทุกเรื่อง เรียกได้ว่าสนิทกันมากขึ้นด้วย ยิ่งผมอยู่หอพักนี้ ยังมีโอกาสพบรุ่นพี่ รุ่นน้องตลอดเวลา” สมบูรณ์จบปี 2 ไปด้วยคะแนนดีเช่นเคย พร้อมกับเรียนรู้การให้การพยาบาลผู้ป่วยได้ดีขึ้นตามลำดับ สมบูรณ์เริ่มที่จะวางตัวและเข้ากับสภาพแวดล้อมที่มีผู้ชายเป็นส่วนน้อยได้ เขาเล่าว่า “พยาบาลต้องใจเย็น ละเอียดยรอบคอบ ลดความกระด้างแบบผู้ชายลงหน่อย พูดยามีเหตุผล สุภาพ ที่เหลือก็ตั้งใจตามที่ได้เรียนมา เท่านั้นผมก็เป็นพยาบาลได้แล้ว”

ชั้นปีที่ 3 สมบูรณ์ได้เรียนและฝึกปฏิบัติในด้านมารดาและทารก รวมถึงการผดุงครรภ์ สร้างความตื่นเต้นและทำทายเป็นอย่างมาก สมบูรณ์เล่าถึงบรรยากาศในชั้นเรียนว่า “ผมว่าวิชาเหล่านี้ถ้ามีผู้หญิงเรียนอยู่เพศเดียวไม่สนุกหรอกครับ ต้องมีผู้ชายด้วย เพราะเรื่องของการตั้งครรภ์ต้องประกอบจากทั้ง 2 เพศ มันทำให้มีสีสันนะครับ ในชั้นเรียนเพื่อนๆจะตั้งใจฟังทั้งผู้ชายและผู้หญิง เพราะถือเป็นเรื่องใกล้ตัว ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนน่าติดตามมากขึ้น และดูเหมือนว่าวิชานี้จะเป็นที่สนใจอย่างมาก” สมบูรณ์คิดว่าการทำคลอดเป็นเรื่องทำทายเป็นอย่างมากสำหรับตนเองและเมื่อได้ฝึกทำคลอดให้กับหญิงตั้งครรภ์จริงๆ ก็พบว่า ค่าทางการพยาบาลนั้นมีความสำคัญมาก ตั้งแต่แรกเกิดและเมื่อสามารถทำได้ก็คิดว่า เพศนั้นไม่ใช่อุปสรรคเลย แต่ความตั้งใจและมุ่งมั่นในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญกว่าและคิดว่าตนเองก็สามารถเป็นพยาบาลได้ไม่ด้อยกว่าผู้หญิง

สมบุญยังมีโอกาสได้ดูแลหอผู้ป่วยที่เป็นเด็ก และพบว่านักศึกษาชายทุกคนจะเข้ากับเด็กได้เป็นอย่างดี เพราะสมบุญนึกว่าผู้ชายมีความแข็งแรง เด็กๆจะชอบให้อุ้ม วิ่งเล่น รวมถึงผู้ชายมักจะเล่าเรื่องตลกได้ดี ทำให้เป็นที่รักของเด็กๆ สำหรับสมบุญ ในขณะที่เรามีความสุขกับการเรียนมากและก็ชื่นชอบพร้อมกับชื่นชมในวิชาชีพนี้ เข้ากับทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างลงตัว แต่เขาก็ยังมีความเครียดและเหนื่อยล้าจากการเรียนอยู่บ้าง ก็ได้มีโอกาสไปเที่ยวตามสถานบันเทิงบ่อยขึ้น เพราะเริ่มแบ่งเวลาได้ดี เขาเล่าว่า “วันไหนเรียนหนักๆ เบื่อๆ ก็จะชวนกันไปเที่ยว ค่ะ เน้น เราจะไม่ค่อยเรื่องเรียน จะเดิน มองผู้หญิง สนุกดีครับ แข่งขันกันหาเบอร์ผู้หญิงว่าใครจะได้มากกว่ากัน แล้วก็กลับมาอนพร้อมทั้งวางแผนการเรียนกันใหม่ ผู้หญิงที่ได้เบอร์มากก็มีคุยกันบ้าง แต่ก็ไม่ได้จริงจังอะไร และเขาก็ไม่รู้ว่าผมเรียนอะไร ผมไม่บอกหรอก ไม่ได้อายนะแต่เดี๋ยวเสียชื่อสถาบันและวิชาชีพ โดยมากผมก็บอกว่าเรียนรามฯ แล้วก็จบ”

สมบุญขึ้นชั้นปีที่ 4 ได้ด้วยคะแนนที่ดีและเป็นนักศึกษาชายที่เรียนดีที่สุดในรุ่น ในปีนี้จะเป็นการฝึกบ่นหอผู้ป่วยรวมมีการทำงานเหมือนพยาบาลจริงทุกประการต้องขึ้นเวร แต่ก็ต้องเรียนทฤษฎีควบคู่ด้วย ถือว่าเหนื่อยมาก บรรยากาศการทำงานบ่นหอผู้ป่วยก็มีส่วนสำคัญมากในการสร้างความตั้งใจในการให้การพยาบาล นอกจากนั้นยังสร้างความรู้สึกระทึกใจและแปลกใจในหลายด้านให้แก่สมบุญ ซึ่งเล่าว่า “ผมอยู่บนหอผู้ป่วย คนไข้จะเรียกผมว่า หมอ ซึ่งผมไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดจึงไม่ค่อยมีใครทราบว่ามีการพยาบาลผู้ชาย จนถึงปัจจุบันที่ผมทำงานก็มีอยู่น้อยมาก แต่ผมก็รู้สึกดีเหมือนกันนะ ดูรับผิดชอบได้มากกว่า เพราะพยาบาลจะถูกสอนให้เชื่อฟังหมดตลอด นอกจากนั้นก็มีหลายครั้งที่ผมมีโอกาสให้การพยาบาลผู้ป่วยได้อย่างรวดเร็ว และตัดสินใจได้ดี จนผู้ป่วยและรุ่นพี่พยาบาลชม ทำให้สร้างความเชื่อมั่นมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็ยังพบว่า การยอมรับผู้ชายในอาชีพนี้ยังขาดความไว้วางใจจากผู้ป่วยอย่างสนิทใจ เพราะแม้แต่ผู้ป่วยชายส่วนใหญ่ก็ยังเลือกที่จะให้พยาบาลหญิงให้การดูแล ผมเลยคิดว่าสิ่งนี้อาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พยาบาลชายจะไม่เลือกที่จะอยู่บนหอผู้ป่วย แต่จะอยู่ในแผนกแรกรับเสมอ”

สมบุญเคยชินและรับบทบาทได้เป็นอย่างดี พร้อมกับทำหน้าที่รุ่นพี่ที่ดีและนำเคารพ แม้ว่าโดยระบบทั่วไปของนักศึกษาพยาบาลชาย ซึ่งสมบุญจะกล่าวอยู่เสมอว่าเป็นระบบที่เคารพและให้เกียรติรุ่นพี่อยู่แล้วก็ตาม แต่ระบบเหล่านี้ไม่ได้ใช้กับรุ่นน้องผู้หญิง ซึ่งจะแบ่งแยกกันโดยปริยาย หมายความว่า รุ่นพี่ชายจะไม่สนใจกับการเคารพหรือไม่เคารพของรุ่นน้องผู้หญิง แต่จะเน้นไปที่ผู้ชายเป็นสำคัญ ผิดกับผู้หญิงที่ต้องการเคารพจากรุ่นน้องทุก ๆ คน ซึ่งสมบุญใช้คำว่า “บ้าอำนาจ โขว์ความเป็นใหญ่” สมบุญตั้งใจเรียนทฤษฎีและฝึกปฏิบัติอย่างตั้งใจด้วยหวังจะจบไปอย่างมีภาพและพร้อมทำงานได้ทันที สมบุญให้การพยาบาลผู้ป่วยด้วยความตั้งใจมาโดยตลอด จนถึงปี 4 นี้ สมบุญได้กล่าวว่า “ผมได้ให้การดูแลผู้ป่วย โดยระลึกเสมอว่าเปรียบเสมือนญาติของตัวเอง” สุดท้ายสมบุญได้เปรียบเทียบความยากง่ายของการให้การพยาบาลให้ฟังว่า “การทำคลอด

นั่นถือว่ายากสำหรับผม ต้องตั้งใจมีสมาธิ ต้องระวังเป็นพิเศษ ที่สำคัญต้องกำจัดความเงินอายให้ได้ ซึ่งจากประสบการณ์นั้น แม่เด็กจะไม่เงินอายเพราะจะให้เกียรติและถือว่าเราเป็นเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ แต่จะเป็นที่ตัวเองมากกว่า ซึ่งต้องค่อยๆปรับตัวให้ชิน แต่สำหรับการให้การพยาบาล ผู้สูงอายุนั้นถือว่าง่ายคือดูแลตามอาการ และพยายามทำตามความต้องการของผู้ป่วย นอกจากนั้น ผู้ป่วยก็จะพักผ่อนตลอดเวลา ไม่วุ่นวายอะไร”

สมบุรณ์จบชั้นปี 4 ด้วยคะแนนที่ถือว่าสูงมาก สำหรับผู้ชาย คือ เกรดเฉลี่ย 3.00 เป็นที่ยอมรับของอาจารย์และเพื่อน ๆ รวมถึงตนเองสร้างความยินดีและมุ่งมั่นที่จะทำอาชีพพยาบาล ด้วยความตั้งใจจริง แม้ว่าในช่วงแรก สมบุรณ์จะคิดว่าทำตามบทบาทก็ตาม แต่ในที่สุด สมบุรณ์ก็กล่าวว่า “ผมทำตามบทบาทหน้าที่มาหลายปี จนเคยชินและรู้สึกว่าเป็นตัวเองไปแล้วละครับ ผมรักอาชีพนี้มากและจะทำให้ดีที่สุด” นั่นแสดงว่าในที่สุดสมบุรณ์ได้ยอมรับในอาชีพนี้หลังจากผ่านการฝึกฝนปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่มาอย่างสม่ำเสมอ จนเคยชินและศรัทธาในที่สุด

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษา

หลังจากสำเร็จการศึกษา สมบุรณ์ได้สมัครเข้าทำงานเป็นพยาบาลทันที โดยได้ทำที่แผนกผู้ป่วยวิกฤติ (I.C.U) ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ด้วยเหตุผลว่าไม่อยากทำงานบนหอผู้ป่วย เพราะวุ่นวาย และที่เลือกแผนกนี้เนื่องจากมีความท้าทาย สมบุรณ์ทำงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้เป็นเวลาทั้งสิ้น 1 ปี 1 เดือน สมบุรณ์เล่าว่า “ 3 เดือนแรก ผมเหมือนคนไม่เคยเรียนมาก่อน ตั้งใจศึกษาจากรุ่นพี่พยาบาล เหมือนเริ่มศูนย์ใหม่ เพราะการเป็นนักศึกษานั้นอยู่ในการดูแลของอาจารย์และรุ่นพี่ การตัดสินใจยังขาดความมั่นใจ ต้องใช้เวลาสร้างความเชื่อมั่นรวมถึงต้องเรียนรู้ขั้นตอนการทำงานในแผนกร่วมไปด้วย ซึ่งปัจจุบันผมคิดว่า ผมคล่องแล้ว และก็ภูมิใจกับสิ่งที่ทำอยู่ทุกวันนี้” หลังจากนั้นสมบุรณ์ได้สมัครเรียนต่อที่แผนกไตเทียมที่โรงพยาบาลเอกชนอีกแห่ง เพราะเห็นว่าควรเรียนเพิ่มเติมในสาขาเฉพาะทาง เพื่อความก้าวหน้าและเชี่ยวชาญในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งหมอที่โรงพยาบาลเดิมเป็นผู้แนะนำ สมบุรณ์ต้องใช้เวลาเรียนอีก 4 เดือน พร้อมทั้งบรรยายเพิ่มเติมว่า “ในความเป็นจริงแล้ว ถ้าเราอายุมากขึ้นก็คงไม่สามารถจะขึ้นเวรเช้า บ่าย ดึก ได้เหมือนสมัยนี้ ต้องหางานที่เหมาะสมในแผนกอื่นจะดีกว่า เพราะผมก็คงต้องทำอาชีพนี้ไปตลอดอยู่แล้ว คิดว่าสัก 50 ปี ก็คงพักมั้งครับ ถ้าผมยังไหวอยู่”

เมื่อสมบุรณ์สำเร็จจากการศึกษาต่อเฉพาะทางแล้ว ก็ถูกจองตัวทันทีจากโรงพยาบาลเอกชนแห่งใหม่ที่เป็นศูนย์ไตเทียมเฉพาะ และได้ย้ายมาทำงานที่แห่งนี้จนถึงปัจจุบัน ถึงแม้สมบุรณ์จะเลือกที่จะทำงานเฉพาะทางแล้วก็ตาม แต่ก็ยังได้กลับไปทำงานที่แผนกผู้ป่วยวิกฤติ (I.C.U) แทนเพื่อนอยู่บ้าง ขึ้นเวรแทนเพื่อนถ้าเพื่อนไม่ว่าง ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งแรกที่เคยทำอยู่ ทำให้ความรู้ในด้านการพยาบาลผู้ป่วยก็ยังคงมีอยู่ ประสบการณ์ที่ผ่านมาของสมบุรณ์ค่อนข้างมีความ

หลากหลาย เขาได้บรรยายถึงพยาบาลชายให้ฟังว่า “การทำงานถือว่าได้เปรียบ ผู้ชายน้อยเป็นจุดเด่นมีแต่คนอยากคุยด้วย เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม นอกจากนั้นยังมีความได้เปรียบเรื่องความแข็งแรงของร่างกาย รวมถึงความว่องไว จริง ๆ แล้วผู้ชายฝึกฝนให้อ่อนโยนได้ แต่อยู่ที่ผู้ป่วยด้วย เพราะตั้งแต่ทำงานมาจะไม่มีผู้ป่วยคนไหนเลยที่จะเลือกพยาบาลชายไว้ดูแล เขายังติดกับมุมมองจากสังคมว่าพยาบาลต้องเป็นผู้หญิง ถึงแม้ปัจจุบัน ผู้หญิงก็ทำงานได้ทุกอาชีพไม่ใช่แค่แม่บ้านก็ตาม เพราะอย่างนี้อาชีพพยาบาลจึงมีผู้ชายมาเรียนน้อย ผมว่าสังคมต้องมองใหม่ครับ” เรื่องชีวิตรักสมบูรณ์ ก็ได้คบหาอยู่กับเพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิงที่เรียนมาด้วยกันจนถึงปัจจุบัน และก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งในการเลือกที่จะทำงานในสาขาใดก็ตาม ก็เพราะคาดว่าจะทำให้มีเวลาให้ครอบครัวในอนาคต อาชีพพยาบาลนั้นถือเป็นอาชีพที่มีเวลาส่วนตัวน้อยมาก ยิ่งถ้าเป็นพยาบาลทั้ง 2 ฝ่าย ยิ่งจะแทบไม่มีเวลาให้กัน สมบูรณ์ก็เริ่มวางแผนคิดว่าคงไม่นานมากนักก็จะมีครอบครัว เพราะปัจจุบันก็เตรียมความพร้อมไว้พอสมควร สมบูรณ์กำลังผ่อนรถยนต์และเก็บเงินก้อนเพื่ออนาคตอยู่ในขณะนี้ คำพูดสุดท้ายที่สมบูรณ์กล่าวคือ “อาชีพทุกอาชีพคนทุกคนสามารถทำได้ อยู่ที่การฝึกฝน และที่สำคัญมุมมองของคนต้องเปลี่ยน และให้โอกาสถึงจะเห็นความสามารถและค่าของพยาบาลชาย”

ชีวิตประจำวันและกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่าง ๆ

เนื่องจากในแต่ละวันสมบูรณ์จะต้องทำงานเช้าแรมไม่เป็นเวลา ถึงแม้ว่าจะเป็นวันเสาร์หรืออาทิตย์ ทำให้มีเวลาส่วนตัวค่อนข้างน้อย ถึงแม้ใน 1 อาทิตย์การทำงานจะมีวันหยุด 1 ถึง 2 วันก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถทราบแน่ชัดว่าจะหยุดวันใดบ้าง ทำให้ชีวิตส่วนใหญ่ของสมบูรณ์จะใช้ชีวิตอยู่กับกลุ่มเพื่อนร่วมวิชาชีพ รวมถึงเพื่อนเก่า และนักศึกษาพยาบาลชายที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน

วันที่ต้องทำงานสมบูรณ์ก็จะใช้ชีวิตที่โรงพยาบาลพบปะพูดคุยกับ เจ้าหน้าที่ แพทย์ พยาบาล ผู้ป่วย อยู่ตลอดช่วงเวลางาน จนในบางครั้งรู้สึกเครียด โดยสมบูรณ์เล่า “เมื่อเหมือนกันครับที่ต้องอยู่แต่ในโรงพยาบาล พบแต่เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่เหมือนคนทำงานบริษัททั่วไป ที่สามารถทำอะไรตามใจได้มากกว่า แต่ผมต้องประจำแผนก ต้องตื่นตัวตลอดเวลา ยิ่งถ้าไม่มีผู้ป่วยยิ่งเบื่อบ้าง เพราะต้องอยู่เฉย ๆ รอจะไปไหนก็ต้องคอยกังวลว่าจะมีผู้ป่วยฉุกเฉินเข้ามา” เมื่อหมดภาระรับผิดชอบในการทำงาน สมบูรณ์ก็จะรู้สึกอ่อนเพลียและอยากพักผ่อน ก็จะกลับไปพักผ่อนทันที อาจจะได้ชมโทรทัศน์ ฟังเพลงบ้างก่อนเข้านอน จะไปพบเพื่อน ๆ ก็ทำงานคนละเวลากัน ทำให้ชีวิตส่วนใหญ่ในวันทำงาน สมบูรณ์จะอยู่กับตัวเองภายในที่พักเสมอ สำหรับวันหยุดสมบูรณ์ชอบที่จะขับรถเที่ยวไปตามที่ต่างๆ ถือเป็นการผ่อนคลายโดยไปกับเพื่อนหญิงซึ่งก็เป็นพยาบาลเหมือนกัน ไปห้างสรรพสินค้า ไปต่างจังหวัดบ้างตามแต่โอกาส ซึ่งเขาเล่าว่า “ผมฝันมานานแล้วครับ ว่าอยากมีรถ ถ้าทำงานได้และก็รู้สึกว่ารอดยนต์เป็นสิ่งที่ช่วยให้ชีวิตของพยาบาลผ่อนคลายมากขึ้น ได้ไปเที่ยวพักผ่อน พอกลับมาทำงานใหม่ก็รู้สึกดีขึ้นมากเลยครับ” นอกจากนั้นสมบูรณ์ยังชอบ

ที่จะกลับมาเยี่ยมห้อง ๆ นักศึกษาพยาบาลชายที่สถานศึกษาอยู่เสมอ เพื่อมาพูดคุยถึงประสบการณ์ชีวิตการทำงานและมักจะมารับน้องๆ รวมถึงเพื่อนๆ ไปเที่ยวตามสถานบันเทิง ซึ่งก็ถือเป็นการผ่อนคลายอีกรูปแบบหนึ่งที่สมบูรณ์ขึ้นชอบ “ผมชอบกลับมาที่เรียนเก่า ชอบมาคุยกับน้อง ๆ ซึ่งต่อไปก็ต้องเป็นพยาบาลอย่างผม พวกเราเข้าใจกัน คิดเหมือนกัน ได้แลกเปลี่ยนความรู้ รวมถึงเรื่องเล่าในการให้การพยาบาล ผมว่าพวกเราคุยกันได้ทุกเรื่องและผมก็รู้สึกดีที่ได้มาเล่าชีวิตการทำงานให้พวกเราฟังครับ”

สมบูรณ์คาดหวังว่าอยากจะทำงานเป็นเวลาเหมือนคนทั่วไป เพราะจะได้มีเวลาหยุดที่แน่นอน ไม่ต้องทำงานตอนกลางคืน และก็คงอีกไม่นาน ถ้าเขาเรียนหลักสูตรไตเทียมจบก็จะได้ทำงานประจำแผนกไตเทียม ซึ่งจะมีวันหยุดชัดเจนและทำงานเป็นเวลา เพราะสมบูรณ์รู้สึกเป็นห่วงอนาคต การมีครอบครัว “ผมคิดว่าถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป ผมคงมีครอบครัวไม่ได้แน่นอน เพราะเรื่องเวลาเป็นสิ่งสำคัญมากกับชีวิตครอบครัว ยิ่งถ้ามีลูกด้วยแล้วลำบากแน่นอน” สมบูรณ์คาดว่า จะแต่งงานในไม่ช้า ถ้าได้ทำงานในแผนกไตเทียมอย่างที่หวัง และการใช้ชีวิตของสมบูรณ์ ก็จะเป็นไปตามที่ตัวเขาอยากจะเป็น ถึงแม้จะอยู่ในอาชีพพยาบาลก็ตาม

ตารางที่ 21: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของสมบูรณ์

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. รับราชการครูทั้งคู่
2.นิสัยและพฤติกรรม	2. เรียบร้อย ขยัน เรียนดี ติดเพื่อน แต่เชื่อฟังและเคารพพ่อแม่มา
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. ด้านคอมพิวเตอร์ มีความชอบและเห็นว่าตนเองมีทักษะ รวมถึงเป็นที่นิยมในขณะนั้น
4.มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	4. สัมผัสใจเรียนตามคำแนะนำของครอบครัว ซึ่งมีญาติเป็นพยาบาล ทำให้เห็นถึงข้อดี คือมีเกียรติและได้ช่วยเหลือผู้อื่น
อัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน	1. เรียนได้ดีมาก ตั้งใจ ขยัน รับผิดชอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทำได้ดีกว่าเพื่อน ผู้หญิงบางคนได้คะแนนในการเรียนดีมาก
2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายและกิจกรรมที่พบ	2. ไม่ปรับตัวเลย กิจกรรมที่พบ คือ เล่นเกมส์ ฟังเพลง เล่นดนตรี ชมโทรทัศน์ เล่นฟุตบอล และเที่ยวสถานบันเทิงยามค่ำคืน

<p>3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิงและกิจกรรมที่พบ</p> <p>4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก</p> <p>5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน</p>	<p>3. ปรับตัวมาก เพราะอยู่โรงเรียนชายล้วนมาก่อน โดยเฉพาะคำพูดต้องระวัง กิดก่อนพูด ใช้ถ้อยคำสุภาพ กิจกรรมที่พบ คือการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นหลัก ทำรายงาน บรรยายหน้าชั้นเรียน ฝึกการให้การพยาบาล</p> <p>4. ยอมรับได้เป็นอย่างดีถือเป็นงานของตนเอง รู้สึกมีความที่ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ให้การพยาบาลผู้ป่วยเสมือนญาติพี่น้อง คอยพัฒนาตนเองตลอดเพื่อศักยภาพในการให้การพยาบาล เพิ่มความใจเย็นและรอบคอบมากขึ้น คิดเสมอว่าสามารถทำได้ไม่แพ้ผู้หญิง</p> <p>5. ชอบความท้าทาย และความกดดัน รวมถึงตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ให้รอบคอบที่สุด อยากทำงานในแผนกผู้ป่วยชั้นวิกฤต</p>
<p>อัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษาและความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาล</p>	
<p>1. การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในแวดวงการพยาบาล</p> <p>2. การเลือกคู่ครอง</p> <p>3. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้างความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์</p>	<p>1. ปัจจุบันทำงานในแผนกผู้ป่วยวิกฤต การทำงานได้เปรียบมากผู้ชายมีน้อย เป็นจุดเด่น มีแต่คนอยากคุยด้วย อีกทั้งได้เปรียบเรื่องความแข็งแรงของร่างกายที่สามารถช่วยเหลืองานอื่นๆ ได้มากกว่างานพยาบาลทำให้เป็นที่ชื่นชมของบุคคลต่างๆ ที่ได้ร่วมงาน</p> <p>2. ปัจจุบันมีแฟนแล้วและก็เป็นเพื่อนนักศึกษาพยาบาลหญิงที่เรียนมาด้วยกัน ให้เหตุผลว่าคนอาชีพเดียวกันย่อมเข้าใจวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของกันและกันได้ดี</p> <p>3. ส่วนใหญ่จะอยู่ห้องพักเพื่อพักผ่อนให้มากที่สุดทั้งชมโทรทัศน์ ฟังวิทยุ และการนอนหลับ แต่ถ้ามีวันหยุดก็จะชอบขับรถไปต่างจังหวัดเพื่อเป็นการผ่อนคลาย และอาจกลับมาเยี่ยมนักศึกษาพยาบาลชายรุ่นน้อง รวมถึงพาไปเที่ยวกลางคืนด้วยกัน</p>

4. การวางแผนอนาคต	4. จะทำอาชีพพยาบาลไปตลอดจนกว่าจะทำ ไม่ไหว แต่ก็ต้องปรับเปลี่ยนแผนการทำงาน โดยปัจจุบันกำลังเรียนหลักสูตรไตเทียมกำลัง จะจบ ก็คาดว่าจะไปทำงานแผนกไตเทียม ต่อไป เพื่อจะได้มีเวลาให้ครอบครัวมากขึ้น
-------------------	--

การกรอกแบบประเมินการยอมรับในอัตลักษณ์ที่สังคมคาดหวังต่อพยาบาลชายของสมบูรณ

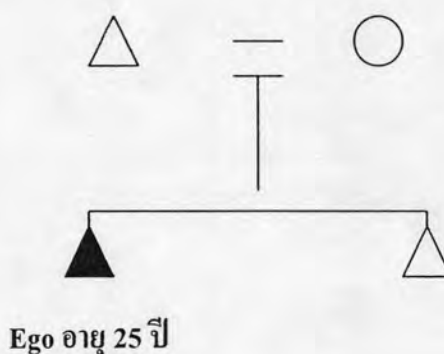
- ✓ เรียบร้อย อ่อนโยน
- ✓ การวางตัวให้น่าเชื่อถือและมีบุคลิกที่ดี
- ✓ มีความรับผิดชอบในหน้าที่สูง
- ✓ แต่งกายสุภาพเรียบร้อย และเครื่องแต่งกายต้องสะอาดอยู่เสมอ
- ✓ สามารถใช้คำพูดให้เหมาะสมตามวาระต่างๆ ได้ดี และมีจิตวิทยาในการพูด
- ✓ มีความเมตตา โอบอ้อมอารี
- × รู้จักเสียสละ เห็นผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก
- ✓ มีความอดทนอดกลั้นสูง
- ✓ สามารถให้ความรู้และคำแนะนำในเรื่องสุขภาพ แก่ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยได้ดี
- × ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการพนันและสิ่งเสพติดทุกชนิด
- ✓ สามารถปรับตัวเข้าหาผู้อื่นได้อย่างรวดเร็ว หรือการมีมนุษยสัมพันธ์ดี
- ✓ รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้มีเหตุผล
- ✓ มีความละเอียดรอบคอบในการตัดสินใจ
- ✓ ปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบได้อย่างเคร่งครัด ทั้งกรอบข้อบังคับของโรงพยาบาลและ
หน้าที่ของพลเมืองในสังคม
- ✓ วางตัวได้ดีและเหมาะสม ในการให้การพยาบาลผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยหญิง
- ✓ ไม่มีนิสัยลักษณะโมขของผู้อื่น
- ✓ รู้จักดูแลสุขภาพและร่างกายของตนเอง โดยเป็นตัวอย่างที่ดีในการสร้างสุขภาพได้
- ✓ เชื่อฟังคำสั่งของแพทย์และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ✓ เป็นผู้กระตือรือร้นในการติดตามข่าวสาร ทางด้านการแพทย์และการพยาบาลอยู่
ตลอดเวลา เพื่อความรู้ที่ทันสมัยและการเพิ่มศักยภาพให้แก่ตนเองอยู่เสมอ
- ✓ มีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติงาน พร้อมทั้งจะให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยในทุก
สถานการณ์

กรณีที่ 16 นักศึกษาพยาบาลชายคนที่ 16 เกษม (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เกษม อายุ 25 ปี ถิ่นสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี เป็นคนรูปร่างลำสันสมส่วน สูงประมาณ 178 เซนติเมตร ผิวคล้ำ ตัดผมทรงทรงสูงสะอาดเรียบร้อย จะเป็นคนสุภาพเรียบร้อยเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ ผู้ป่วยหรืออาจารย์ แต่จะเป็นคนขี้เล่นเมื่ออยู่กับเพื่อน ๆ โดยเฉพาะผู้หญิง จะมีอรรถาศัยดีด้วยเป็นพิเศษ เกษมเป็นคนเจ้าชู้ ชอบจีบผู้หญิงอยู่เสมอ แม้จะมีแฟนแล้วก็ตาม กับเพื่อน ๆ ผู้ชาย เกษมถือเป็นที่รักของเพื่อน ๆ เพราะเป็นคนคุยสนุก ใจใหญ่ถ้าให้อะไรเพื่อนได้ก็จะให้ และจริงจังกับเพื่อน ครอบครัวเกษมมีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย พ่อ แม่ น้องชายและตัวเกษม พ่อของเกษมอายุ 53 ปี ประกอบอาชีพรับราชการตำรวจ แม่ อายุ 48 ประกอบอาชีพเจ้าหน้าที่การเงินและการบัญชี ของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ส่วนน้องชายอายุ 23 ปี ทำงานที่สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 และเกษมปัจจุบันทำงานเป็นพยาบาลชายในแผนกผู้ป่วยหนักวิกฤต (I.C.U.) ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดสงขลา หลังจากจบไปจากคณะพยาบาลศาสตร์ เมื่อปี พ.ศ. 2546

แผนภูมิเครือญาติ

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ก่อนเข้าสู่คณะพยาบาลศาสตร์

เกษมอยู่ในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น เพราะเกษมต้องอยู่กับตา ยาย และญาติ ๆ เนื่องจากพ่อกับแม่ไปทำงานที่จังหวัดสุรินทร์ตั้งแต่วัยเด็ก ๆ ดังนั้นชีวิตวัยเด็กของเกษมจึงมีโอกาสนพบกับพ่อและแม่ในช่วงปิดเทอมเท่านั้น ส่วนการดูแลรับผิดชอบตัวเกษมได้ยกให้เป็นหน้าที่ของป้าทั้งหมด ซึ่งเกษมเล่าว่าป้าจะดูแลและเข้มงวดมาก บางครั้งดูไม่มีเหตุผล ทำให้เกษมจะดื้อ และไม่ค่อยปฏิบัติตามคำสั่ง ทำให้ทะเลาะกันอยู่เสมอ เกษมมีน้องชาย ซึ่งอายุห่างกันเพียง 1 ปี แต่ไม่สนิทกัน เนื่องจากน้องชายได้แยกไปอยู่กับปู่ย่าและญาติๆ ที่มีแต่ผู้หญิง มีเพียงปู่เท่านั้นที่เป็นผู้ชายในบ้าน

ทำให้น้องชายมีลักษณะท่าทางเหมือนผู้หญิงไปโดยปริยาย เกมจึงมีความรู้สึกเหมือนตนเป็นตัวละครเดียว การเรียนของเกมเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาลที่โรงเรียนใกล้บ้าน โดยมีป้าดูแลอย่างใกล้ชิด คือจะไปส่ง ไปรับด้วยตนเองตลอดทุกๆวัน แต่ถึงกระนั้นเกมก็ยังพรรณาน่าว่า “วันๆผมไม่สนใจเรื่องอื่นหรอก คิดถึงแต่พ่อแต่แม่ว่าเมื่อไหร่จะกลับมาหาผม ผมร้องให้ทุกๆวัน จนไม่มีน้ำตา” ทำให้ทราบว่าช่วงเวลานั้น ไม่มีใครสามารถสร้างความสุขความอบอุ่นให้แก่เกมได้นอกจากพ่อแม่

เกมเป็นเด็กที่ถูกตีกรอบในทุกๆเรื่อง โดยมีป้าเป็นคนขีดทางเดินชีวิตให้ ในช่วงตั้งแต่อนุบาลจนจบชั้นประถมศึกษา เกมกล่าวว่าชีวิตแทบไม่มีความแตกต่างเลย กล่าวคือ การไปโรงเรียน โดยมีป้าไปส่งทุกเช้า แล้วเข้าเรียนตามเวลาเมื่อหมดเวลาเรียนในช่วงเย็น ป้าก็จะมารับกลับบ้านทันที ทำให้เกมไม่มีโอกาสที่จะเล่นกับเพื่อนๆเลย มีเหตุการณ์ครั้งหนึ่งในช่วงใกล้จะจบชั้นประถมศึกษา เกมกล่าวว่ามีเพื่อนคนหนึ่งชอบล้อเขาทุกเย็นเมื่อเห็นป้ามารับเขาที่โรงเรียน สร้างความน้อยใจและโกรธแค้นแก่เกมเป็นอย่างมาก แต่ก็ได้แต่เก็บความรู้สึกไว้ เมื่อกลับถึงบ้านเกมไม่เคยได้มีโอกาสชมโทรทัศน์ในตอนเย็นเหมือนเด็กๆทั่วไป แต่ต้องทำการบ้านอ่านหนังสือก่อน แล้วจึงทานข้าวพร้อมกับไปล้างจานหลังเสร็จจากมื้ออาหารเย็น เกมมันนั้นต้องทนมาโดยตลอด แม้กระทั่งวันหยุด ก็ต้องไปเรียนพิเศษเพิ่มเติม ทำให้ชีวิตจะอยู่กับป้าและญาติๆรวมถึงการเรียนเป็นส่วนใหญ่ แน่แน่นอนว่าเกมเป็นเด็กเรียนเก่ง เพราะเดินตามทางที่ป้าได้ขีดไว้ให้ ความสุขในวัยเด็กของเกม คือช่วงปิดภาคการศึกษา เพราะจะได้มีโอกาสไปอยู่กับแม่ที่แฟลตตำรวจที่จังหวัดสุรินทร์ โดยเกมกล่าวว่า “ผมรู้สึกเป็นอิสระ จะทำอะไรก็ได้พ่อตามใจ ไปก่อเรื่องวุ่นวายพ่อก็เคลียร์ให้ได้ตลอด ที่สำคัญผมได้เล่นกับเพื่อนๆ มากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นลูกตำรวจด้วยกันทั้งนั้น”

เมื่อจบชั้นประถมศึกษา เกมได้ย้ายไปศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาต่อที่โรงเรียนในอำเภอเมืองของจังหวัด และเริ่มได้เดินไปทางกลับเอง ทำให้มีอิสระมากขึ้น ทำให้จากคนที่เคยต้องอยู่ในกรอบตลอดเวลาเมื่อเป็นอิสระจึงปลดปล่อยอย่างเต็มที่ โดยเล่าว่าระหว่างการเดินทางไปโรงเรียนมีบ่อยครั้งที่ไปไม่ถึงโรงเรียนเพราะแวะที่ร้านเกมส์ ในช่วงนั้นเกมติดเกมส์อย่างหนักจนการเรียนไม่ดีนักและทางโรงเรียนแจ้งเรื่องให้ผู้ปกครองทราบ ทำให้เกมถูกป้าว่ากล่าวและทำโทษอย่างหนัก หลังจากนั้นเกมก็หันกลับมาตั้งใจเรียนและหากิจกรรมทำแทน คือ การเล่นฟุตบอลจนสามารถติดทีมโรงเรียน ด้วยความดีใจจึงกลับไปบอกป้าว่าสามารถเป็นนักกีฬาโรงเรียนได้ แต่ทว่าป้ากลับไม่เห็นด้วย และหิบบรองเท้าเกมขึ้นมาตบหน้าเกม สร้างความเสียใจและคิดว่าคงทนอยู่ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ในช่วงนั้นเป็นช่วงที่จะจบมัธยมศึกษาตอนต้นพอดี จึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านไปอยู่บ้านเพื่อน โดยที่ยังมีแม่ส่งเงินให้ใช้อยู่โดยตลอด

ชีวิตของเกมหลังหนีออกจากบ้านถือได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตที่สำคัญ จากการเป็นเด็กที่มีความเรียบร้อยที่อยู่ในกรอบ กล่าวคือ เกมมติดเพื่อนมากและเพื่อนเหล่านั้น ล้วนเป็นเด็กที่ค่อนข้างเกรงไม่สนใจเรียน เกมเริ่มขาดเรียนบ่อยครั้ง ซึ่งขณะนั้นกำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.4 โดยออกเที่ยว

ตามสถานบันเทิงแทบทุกคืน กินเหล้า สูบบุหรี่ และถึงขนาดเสพยาบ้า เกษมเล่าต่อว่า “ชีวิตมันแย่มาก แต่ก็สนุกดีครับในช่วงนั้น เล่นมันทุกอย่าง ทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ อยู่ไปวันๆ” ในช่วงเวลานั้นเกษมเริ่มมีความรู้สึกกับเพศตรงข้ามและเริ่มคบหากับเพื่อนหญิงซึ่งเป็นรุ่นพี่อยู่ชั้น ม.6 เป็นลูกคนมีฐานะมากเพราะพ่อของฝ่ายหญิงเป็นเจ้าของโรงงาน ทำให้เกษมเริ่มขยันที่จะไปโรงเรียน แต่เกษมไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนเนื่องจากเกษมทำผิดกฎ คือ เจาะหู ทำให้เกษมได้แค่ทำหน้าที่มาส่งมารับเพื่อนหญิงเท่านั้น โดยที่ฝ่ายหญิงไม่ทราบว่าเกษมไม่สามารถเข้าเรียนได้

เกษมเห็นว่าถ้าเป็นเช่นนี้คงไม่จบมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงตัดสินใจสมัครเรียนการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) เพราะต้องการจะเรียนให้ทันฝ่ายหญิง ในระหว่างนั้นป่าได้ตัดเกษมออกจากความเป็นญาติแล้ว ชีวิตเกษมถลำลึกกลงมาก คิดยาบ้าอย่างหนัก จนทำให้ฝ่ายหญิงทราบเรื่องในช่วงแรกก็เห็นใจและให้เงินเสพ แต่มีอยู่วันหนึ่งเกษมได้เข้าไปเที่ยวที่บ้านฝ่ายหญิง ไปดูหนังหนังสือ เมื่อพบกับพ่อแม่ของฝ่ายหญิง เกษมเล่าว่า “เขาไม่พอใจผมมากค่าเสียๆหายๆว่าเป็น ไอ้ก๊วย ไอ้ขี้ยา และไล่ออกจากบ้านในทันที” หลังจากนั้นเกษมก็ได้เจอกับเพื่อนหญิงน้อยลง จะแอบไปพบตามห้องสมุดของโรงเรียนจนทางบ้านฝ่ายหญิงทราบข่าว ก็ได้ให้คนที่บ้านมาทำร้ายร่างกายเกษมอย่างหนัก จนฝ่ายหญิงจะตัดสินใจหนีมาอยู่กับเกษมแต่เกษมห้ามไว้ โดยหวังจะชนะใจบ้านฝ่ายหญิงให้ได้ แต่ก็ไม่เป็นผล เกษมคิดยาหนักขึ้น จนฝ่ายหญิงรับไม่ได้ เมื่อจบ ม.6 จึงย้ายไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯทันที เมื่อทราบเช่นนั้นเกษมจึงเร่งเรียน กศน. จนจบทัน และเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อตามหา โดยทราบเพียงชื่อร้านและตั้งบนถนนสายหนึ่งเท่านั้น

ผู้วิจัยเปลี่ยนประเด็นคำถามเนื่องจากเห็นว่าเกษมแสดงสีหน้า และอารมณ์ที่ตึงเครียดมากในขณะนั้น จึงได้ถามถึงอาชีพในดวงใจว่าอยากเป็นอะไร จึงได้คำตอบว่า อยากเป็นตำรวจเหมือนพ่อและก็ได้ประสพการณ์การสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจให้ฟังอย่างขมขื่นว่า “ผมไปสอบตอน ม.5 ตามคำแนะนำของพ่อ แล้วก็ผ่านข้อเขียนไปได้ จนถึงขั้นที่ 2 ก็ต้องทดสอบสมรรถภาพร่างกาย ผมไม่กลัวอยู่แล้ว แต่ก่อนสอบผมได้ยินว่าจะมีการตรวจสารเสพติดจากปัสสาวะ ผมจึงขึ้นรถทัวร์กลับบ้านในทันที เพราะในช่วงนั้นผมคิดยาบ้าอย่างอเมงแอม และเพิ่งจะเสพไปก่อนหน้านี้นานานที่ห้องน้ำ จึงตัดสินใจสละสิทธิ์ พ่อผมเสียใจมาก ถึงขนาดไม่คุยกับผมเลย” หลังจากนั้นเกษมก็ตั้งความหวังว่าจะต้องเรียนนิติศาสตร์และค่อยกลับมาเป็นตำรวจ แต่ภายในใจตอนนั้นเกษมคิดเพียงแต่จะเข้ากรุงเทพฯ เพื่อตามหาเพื่อนหญิง ผู้วิจัยจึงปล่อยให้เกษมเล่าต่อไป

เกษมได้มากรุงเทพฯมาตามหาเพื่อนหญิง โดยเกษมมาพักอยู่กับเพื่อนแถวสุขุมวิท และขี่จักรยานยนต์ตามหาทั้งคืน จนพบร้านของเพื่อนหญิงที่ตั้งอยู่ลาดพร้าว 101 แต่ก็เพียงแค่นั้น ฝ่ายหญิงไม่ยอมพบด้วยจึงต้องกลับด้วยความผิดหวัง หลังจากเกษมเริ่มทำใจได้ก็ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะวิศวกรรมไฟฟ้า แต่ก็เรียนได้เพียง 1 ภาคการศึกษา เพราะช่วงนั้นเกษมเที่ยวทุกคืน ดื่มหนัก เพราะรู้สึกผิดหวังจากคนรักประกอบกับพ่อแม่ไม่ยอมให้เรียนที่กรุงเทพฯ

เพราะกลัวจะไม่จบ ทำให้ในที่สุดเกษมก็ถูกให้ออกจากมหาวิทยาลัย และได้ไปสมัครเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์ แต่ยิ่งทำให้เกษมรู้สึกท้อแท้ เพราะมีความอิสระมากจึงอยากเปลี่ยนที่เรียนไปเรียนในที่ที่ต้องมีกรอบเข้มงวด มีอาจารย์ดูแลตลอดเวลา เพราะรู้จักนิสัยตัวเองดี จนคิดว่าจะไปสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (ABAC) ระหว่างตัดสินใจอยู่นั้น มีเพื่อนที่รามคำแหงแนะนำว่าเรียนพยาบาลน่าจะดี เพราะมีกฎระเบียบมากและอาจารย์ดูแลอย่างใกล้ชิด โดยเพื่อนผู้ชายคนนั้นทราบเพราะมีพี่สาวทำงานอยู่ที่สถานศึกษานั้น ทำให้เกษมรู้สึกว่าน่าจะลองมาสมัครดู แต่เพื่อนก็บอกต่อว่าที่สำคัญ ก็คือ ค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียนสูง ประมาทหาหมิ่นบาทต่อภาคการศึกษา แต่สำหรับเกษมแล้วกลับรู้สึกดี โดยเล่าว่า “ดีครับ แพงก็ยอมถ้ามีระเบียบบังคับตัวผมได้ และที่สำคัญจะแก้งแม่ด้วยที่ไม่อยากให้เรียน อยากจะให้กลับไปสอบนายสิบตำรวจ ยังไงผมก็ต้องจบให้ได้ เพราะผมฝังใจกับคำที่ย่าบอกกับผมก่อนจะมารุงเทพฯว่า ไม่ต้องเรียนหรอก เดียวให้น้องเรียนจบแล้วค่อยขอเงินน้องใช้ ผมได้ยินและร้องไห้ทันทีและคิดว่าจะไม่กลับไปอีก”

ในที่สุดเกษมก็ตัดสินใจเลือกสอบที่คณะพยาบาลศาสตร์ และก็สอบติดในที่สุด แต่ไม่ได้รู้สึกชอบแม้แต่น้อย และก็เพิ่งทราบว่าผู้ชายเรียนพยาบาล แต่เพื่อจะได้อยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ก็คิดว่าน่าจะทำให้เกษมดีขึ้น เมื่อทางบ้านทราบว่าสอบติด แม่ก็รู้สึกดีใจ แม้ว่าจะอยากให้กลับมาเรียนนายสิบตำรวจก็ตาม แต่เห็นว่าพยาบาลเป็นอาชีพที่น่าจะทำให้เกษมมีระเบียบวินัยขึ้นและก็มีความเป็นไปได้ที่จะสามารถจบ เพราะแม่ของเกษมได้ศึกษาระเบียบการต่าง ๆ ของสถาบัน ทำให้เชื่อมั่นและจ่ายค่าเล่าเรียนให้โดยเต็มใจ เกשמเล่าว่า “ผมแปลกใจมาก แม่ไม่ห้ามผมเลย ไม่บอกให้กลับไปเรียนนายสิบตำรวจด้วย แถมเอาเงินมาจ่ายค่าเทอมให้ พร้อมกับโบหน้ายิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดี ซึ่งจริง ๆ แล้วผมอยากประชดแก้งแม่มากกว่า ผมเลยแปลกใจอย่างมาก” จนในที่สุดเกษมก็ได้รายงานตัวและเริ่มเรียนในคณะพยาบาลศาสตร์ตั้งแต่นั้นมา

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ในคณะพยาบาลศาสตร์

ในชั้นปีที่ 1 เกשמพูดว่า “โอพระเจ้า อยากจะลาออกวันละ 10 รอบ” เพราะว่าเกษมรู้สึกอึดอัดมากที่ต้องอยู่ในกรอบตลอดเวลา ต้องพักอาศัยในหอพักของสถาบันต้องเข้าออกนอกหอพักเป็นเวลา จะกลับดึกไม่ได้ เรียนก็ยาก โดยเกษมให้ความเห็นว่าเป็นไปได้ที่ตัวเขาสอบเทียบชั้น ม.6 มา โดยไม่ได้เรียนเหมือนคนอื่น จึงไม่ค่อยเข้าใจ ประกอบกับต้องปรับตัวกับเพื่อนๆ ที่ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ทำให้เกษมเล่าว่า “ผมเหนื่อยมาก ต้องค่อยๆ ปรับตัวอยู่ตั้งนาน โดยเฉพาะเรื่องคำพูด ผมชอบพูดแบบผู้ชายคือหยาบๆ ไม่มีหางเสียง จนเพื่อนผู้หญิงบอกว่า ทำไมเธอถึงพูดจาไม่เพราะเลย ผมจึงเริ่มรู้สึกว่าต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างมาก แต่กับเรื่องของจำนวนผู้หญิงที่มีอยู่มากกว่าผู้ชายหลายเท่า นั้น ผมชอบ” การเรียนของเกษมจัดว่าเข้มงวดๆ ในชั้นปีที่ 1 และไม่สนใจเรียนเท่าใดนัก

มักจะชอบชวนเพื่อนผู้ชายร่วมรุ่นไปดื่มสุรานอกสถาบันเป็นประจำ แม้จะเป็นการเรียนในเนื้อหาที่จัดได้ว่าไม่ยากนะ เพราะเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไป แต่เกมก็ลำบากมากในปีนี้

เกมขึ้นมาเรียนชั้นปีที่ 2 ด้วยคะแนนที่ต่ำมากและถือได้ว่าอยู่ในความเป็นห่วงของอาจารย์ ทุกคนคิดว่าจะสามารถเรียนได้หรือไม่ จนชั้นปี 2 เกมก็ยังคงใช้ชีวิตอย่างที่เคยชิน ไม่สนใจเรียน คืมสุรา และหนักกว่านั้นคือ เสพยาบ้า แต่ทั้งการคืมสุราทั้งในและนอกหอพัก รวมถึงการเสพยานั้น ทางสถาบันยังไม่ทราบเรื่องในตอนนั้น มีเพียงเพื่อนสนิทของเกมคือพลเท่านั้นที่ทราบ การปฏิบัติคนเช่นนั้น ทำให้การเรียนที่อ้าแออยู่แล้วยิ่งเลวร้าย รวมถึงในชั้นปีนี้จะเริ่มมีการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ทำให้การขึ้นฝึกของเกมขาดการตรงต่อเวลาอยู่เสมอ จนภาคการศึกษาปลายได้เกิดเหตุการณ์ครั้งใหญ่คือเกิดการเมาสุราและมีการทะเลาะวิวาทกันภายในสถาบัน โดยเกมมเล่าว่า “วันนั้นผมทะเลาะกับรุ่นพี่ ผมไม่ได้เมาแต่เขาเมา เขาไม่ชอบหน้าผมมานานแล้ว พอตีผมล้มของไว้ที่หอพักเลยเดินกลับมาเอาก่อนไปเรียน แต่เขาตรงเข้ามาชกต่อยผม ผมก็ทนไม่ไหว สู้กันอยู่นานครับ ถึงขั้นจับมัดมาขู่ผม ผมบอกตามตรงว่าผมทนไม่ไหวแล้ว กำลังจะหยิบมีดจี้ขึ้นสู้ แต่ทันใดนั้นก็มีความเสี่ยงจากคณบดี ซึ่งผมและเขาให้ความเคารพมาพูดขึ้นว่า ทำอะไรกัน หยุดเดี๋ยวนี้ ครูไม่ชอบนะ ไม่ให้เกียรติสถาบันเลย หลังจากนั้นทั้งผมและเขาก็ทิ้งมีดพร้อมกับก้มกราบขอขมาและรู้สึกผิดอย่างมาก แล้วผมก็แยกไปเรียนส่วนรุ่นพี่คนนั้นก็วิ่งออกไปนอกหอพักทันที” หลังจากนั้นทางสถาบันมีมติให้ลงโทษ เกมมและรุ่นพี่คนนั้นให้พักการเรียนเป็นเวลา 1 ปี และยังคงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ก็คือ การจำกัดเรื่องที่พักของนักศึกษาชายให้อยู่ได้เพียง 4 คน ถ้าเกินกว่านี้ต้องพักนอกสถาบัน เรียกได้ว่า เกมมถือเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อรุ่นน้องนักศึกษาชายจนถึงปัจจุบัน

เกมมเสียใจมากหลังจากทราบเรื่องการถูกพักการเรียน แต่ก็ยังโชคดีที่ยังจบปี 2 ก่อน ก็ถือว่ายังไม่เสียเวลามากนัก เกมมได้ออกมาหางานทำอยู่ร้านเหล้าแห่งหนึ่งในตอนกลางคืน พร้อมกับทำแผนมส์โครงหมูขายในเวลากลางวัน ซึ่งเป็นการหารายได้ระหว่างรอกลับเข้าศึกษาอีกครั้ง ในระหว่างนั้นเพื่อนนักศึกษาชาย ก็จะคอยมาเยี่ยมและอุดหนุนเสมอ พร้อมกับมาคุยเรื่องเรียนให้ฟังทุกวัน จนเกมมสำนึกผิดและคิดว่าถ้ากลับไปจะตั้งใจให้ถึงที่สุด เพราะเรื่องการปฏิบัตินั้นเกมมไม่เป็นห่วง เขาเล่าว่า “ผมชอบนะที่ ตอนปี 2 ได้ดูแลผู้ป่วยสูงอายุ เห็นสังขรณ์ของมนุษย์ ผมรู้สึกดีที่ได้เช็ดตัวและใส่ดูแลผู้ป่วยที่เป็นอัมพาต ผมคิดว่าผมได้ทำในสิ่งที่ทำให้ผมและผู้ป่วยมีความสุข” จากคำกล่าวนี้ทำให้ผู้วิจัยเชื่อแน่ว่าภายในจิตใจของเกมมเต็มไปด้วยความเมตตาและอยากช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ซึ่งเป็นหัวใจในการให้การพยาบาล

เกมมได้กลับเข้ามาเรียนในปี 3 หลังจากพักไป 1 ปี เขากลับมาพร้อมความตั้งใจที่จะปรับตัวใหม่ ขยันเรียนและรับผิดชอบมากขึ้น เกมมสามารถเลิกยาบ้าได้อย่างเด็ดขาด แต่เรื่องของสุราก็ยังแอบคืมแต่น้อยลงมาก คะแนนเรียนของเกมมดีขึ้นจนอาจารย์ต่างแปลกใจ และเกมมยังเป็น

ที่ชื่นชอบของผู้ป่วยในขณะที่ขึ้นฝึกปฏิบัติการพยาบาล เพราะเป็นคนมีอารมณ์ขัน จี๋เล่น เกษม
 เรียบร้อยมากขึ้น พุดจาไฟเราะ มีเหตุผล ไม่ใจร้อนเหมือนแต่ก่อน โดยเขากล่าวว่า “ที่นี่ทำให้ผมเบา
 ลงได้เยอะ อารมณ์ไม่ร้อนเหมือนแต่ก่อน สุขภาพขึ้น ผมกลับมาคิดถึงเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทวันนั้น
 ทั้งรู้สึกเสียใจและก็อวยกับการกระทำของตัวเอง ผมจะไม่ทำอีกแล้ว” จากการปรับพฤติกรรมของ
 เกษม ทำให้เกษมเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆอาจารย์ รวมถึงผู้ป่วยและยังสร้างความปลาบปลื้มแก่
 ตัวเองที่สามารถเปลี่ยนตัวเองให้เป็นที่ต้องการของสังคมได้ จึงตั้งใจเรียนและฝึกปฏิบัติงาน รวมถึง
 การลดการดื่มลงจนแทบไม่ได้ดื่มเลย เกษมยังได้มีโอกาสฝึกการทำคลอดในปี 3 ทำให้ตื่นเต้นมาก
 และภูมิใจมากที่ให้กำเนิดชีวิตใหม่ เกษมสามารถทำได้ทุกอย่างเหมือนกับเพื่อนผู้หญิง แต่สิ่งที่เขา
 ลำบากใจที่สุด คือ การล้างมือเข้าไปในช่องคลอดเพื่อดูการเปิดตัวของมดลูก แต่เกษมก็ฝืนทำงาน
 สำเร็จ ในปี 3 คะแนนเรียนเป็นที่น่าพอใจ ทุกๆครั้งที่เกษมเริ่มไม่สนใจการเรียนจะมีเพื่อนนักศึกษา
 หญิงที่เกษมชอบอยู่คอยเตือน ยิ่งทำให้เกษมไม่เลล่เลลเหมือนแต่ก่อน ในปี 3 นี้เองที่เกษมบอก
 ผู้วิจัยว่า เขาเหมาะกับการเป็นพยาบาลและเขาสามารถเรียนพยาบาลได้

ในชั้นปีสุดท้ายเกษมปรับตัวได้ดีขึ้นกว่าทุกๆปี เกษมเข้ากับเพื่อนๆได้ทุกคน เป็นที่รักของ
 เพื่อนๆเป็นคนสุขภาพ อารมณ์ดี ใจเย็นและรับผิดชอบมากขึ้น การขึ้นเวรฝึกปฏิบัติงานเป็นไปโดย
 เรียบร้อยไม่ผิดพลาด ผู้ป่วยชื่นชอบเกษมและให้เกียรติ เชื้อฟังปฏิบัติตามคำแนะนำของเกษมเป็น
 อย่างดี เกษมเล่าว่า “ผมปรับตัวทุกๆปี ตั้งแต่ปี 1 จนผมรู้สึกว่านี่เป็นตัวเองแล้ว มันเคยชิน ผม
 เปลี่ยนเป็นคนสุขภาพโดยไม่รู้ตัว พุดเพราะ ให้เกียรติผู้อื่น ใจเย็น และผมคือพยาบาลที่มีหน้าที่
 ช่วยเหลือผู้ป่วย และยังกลับไปช่วยดูแลพ่อแม่ได้ด้วย ผมเริ่มรู้แล้วว่าทำไมแม่ผมถึงยินดีที่จะ
 จ่ายเงินค่าทอมให้ผมด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทั้ง ๆ ที่อยากให้กลับไปเรียนนายสิบตำรวจ” เกษมจบจาก
 สถาบันโดยใช้เวลาทั้งสิ้น 5 ปี แต่ก็ไม่ได้ลดทอนความดีใจของครอบครัวเกษม ทุกคนต่างไม่เชื่อ
 ว่าเกษมจะเรียนจบ และที่สำคัญจบมาเป็นพยาบาลชาย เกษมทิ้งท้ายโดยพูดเล่นกับผู้วิจัยว่า “เป็นไง
 พี่ จากนักเลงกลายเป็นพยาบาล ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ”

กระบวนการสร้างอัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษา

เกษมได้สมัครงานเป็นพยาบาลทันที ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง และได้ทำอยู่ที่แผนก
 ผู้ป่วยขั้นวิกฤต (I.C.U.) ซึ่งเกษมเล่าว่า “ใครที่ได้ทำ I.C.U. ถือว่าเก่งมาก แต่สำหรับผมมันเป็นดวง
 มากกว่า เพราะผมได้เกรดเฉลี่ย 2 กว่าๆ ไปสมัครมาหลายโรงพยาบาล ก็อยากทำอยู่แผนกฉุกเฉิน
 (ER) แต่ไม่มีใครรับ จนมาถึงที่นี่ผมบอกว่าให้ผมประจำหอผู้ป่วยก็ได้ แต่ที่นั่นบอกว่าไม่มีพยาบาล
 ชายคนไหนอยู่หอผู้ป่วยหรือ อยู่ I.C.U. ไหม ผมรีบตกลงทันที และถือว่าไ้่มากสำหรับพยาบาล
 ชายที่สามารถทำ I.C.U. ได้”

เกษมตั้งใจทำงานเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์อย่างเต็มที่ จนได้รับความไว้วางใจให้เป็นผู้ที่สามารถตัดสินใจแทนหัวหน้าพยาบาลในทุกๆ เรื่องได้ในขณะที่หัวหน้าไม่อยู่ มีเหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่เกษมประทับใจ และเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า มีพยาบาลหญิงมาตามผมให้ช่วยดูแลผู้ป่วยแทน เพราะผู้ป่วยมีความก้าวร้าวไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ โดยเป็นผู้ป่วยที่ส่งมาตามโครงการ 30 บาท รักษาทุกโรค เกשמเลยขึ้นทำหน้าที่แทน ปรากฏว่าผู้ป่วยก้าวร้าวและแสดงพฤติกรรมไม่สุภาพ จะขัดขวางการให้การพยาบาลอยู่ตลอดเวลาจนต้องใช้กำลังและพูดจาตอบโต้ โดยเกษมเรียกว่า “การให้การพยาบาลแบบลูกผู้ชาย” จนผู้ป่วยต้องยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามด้วยความกลัว แต่ในที่สุดผู้ป่วยได้หายและกลับรักใคร่ ชื่นชมเกษมมาก และเกษมยังรู้ภายหลังว่า ผู้ป่วยคนนั้นคือ ผู้มีอิทธิพลคนหนึ่ง ยิ่งทำให้เกษมภูมิใจเป็นที่สุด

ปัจจุบันเกษมได้ย้ายไปอยู่โรงพยาบาลที่ต่างจังหวัดแล้ว โดยให้เหตุผลว่าเมื่อระบบงานและอยากได้รับความก้าวหน้ามากกว่าที่เป็นอยู่ เกשמมีแฟนแล้วและก็วางแผนไว้ว่าหลังจากบวชเสร็จก็จะแต่งงานทันที ซึ่งเกษมกำลังจะเข้าพิธีอุปสมบทในเวลาอันใกล้นี้ แฟนเกษมจบด้านบัญชีและมีกิจการซัก อบ รีดของครอบครัว เกשמจึงวางแผนไว้ว่า เมื่อแต่งงานเสร็จแล้วจะให้ภรรยาไปอยู่ที่ต่างจังหวัดด้วยกัน เปิดร้านซัก อบ รีด ให้แฟนดูแล ส่วนตัวเกษมก็จะทำงานพยาบาลต่อไปเป็นรายได้หลัก เกשמพูดได้น่าสนใจว่า “อาชีพพยาบาลไม่ได้เป็นอาชีพที่มีเกียรติสำหรับผู้ชาย แต่เป็นอาชีพที่ทำงานได้สำหรับผู้ชาย” แต่เกษมก็ได้บรรยายต่อว่า คงจะไม่ทำไปตลอดชีวิต ถ้ารู้สึกเบื่อเต็มที่แล้ว ก็จะออกมาดูธุรกิจร่วมกับแฟนต่อไป

ชีวิตประจำวันและกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ให้สมบูรณ์ในมุมต่าง ๆ

ชีวิตของเกษมจะมีวันหยุดไม่แน่นอน คือ ใน 1 เดือนจะหยุด 7 – 8 วัน หรือ 1 อาทิตย์ จะหยุด 1 – 2 วัน และจะไม่ค่อยหยุดติดกัน ทำให้วันเสาร์และอาทิตย์ไม่ถือเป็นวันหยุดพิเศษสำหรับเกษม เช่นบุคคลโดยทั่วไป เกשמคิดว่าวันทุกวันไม่แตกต่างกัน การใช้ชีวิตก็ค่อนข้างเหมือนกันในแต่ละวัน ซึ่งสำหรับวันทำงานไม่ว่าเกษมจะขึ้นเวรในช่วงใดก็ตาม เกשמจะตื่นตั้งแต่เช้าประมาณ 5.00 น. เพื่อออกกำลังกายตอนเช้าด้วยการวิ่งภายในโรงพยาบาลที่ทำงานอยู่ ซึ่งมีอากาศดีมากเพราะอยู่ที่ต่างจังหวัดเต็มไปด้วยต้นไม้ ในการออกกำลังกายนั้นเกษมจะสะดวกมากเนื่องจากเกษมพักที่หอพักภายในโรงพยาบาลซึ่งเป็นสวัสดิการที่จัดให้ หลังจากนั้นจึงกลับมาอาบน้ำแต่งตัวขึ้นทำงาน ถ้ามีเวรเช้า แต่ถ้าว่างก็จะอ่านหนังสือพิมพ์ ดูโทรทัศน์ หรือพักผ่อน

นอกจากนั้นเกษมมีความสนใจเรื่องจักรยานยนต์วิบากมาก ถึงขนาดเก็บเงินซื้อเป็นของตัวเอง และก็จะแวะเวียนไปร้านรถจักรยานยนต์ที่คุ้นเคยกัน เพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ หรือถ้ามีโอกาสก็จะได้นำรถเข้าทดลองขับในสนามแข่งขันรถวิบากในละแวกนั้น ความสนใจในรถวิบากของเกษมเกิดขึ้นจากการย้ายงานจากกรุงเทพฯ มาทำที่จังหวัดสงขลา ซึ่งในละแวกนี้มีความนิยมมาก

เพราะเป็นรถที่มีสมรรถนะที่เหมาะสมกับการใช้งานในสวนยางพารา ประกอบกับเกยมนเป็นผู้ชื่นชอบเรื่องของรถจักรยานยนต์เดิมอยู่แล้ว จึงทำให้สนใจยิ่งขึ้น เวลาว่างจึงจะนำรถไปทดลองขับอยู่เสมอ พร้อมหาซื้ออุปกรณ์ต่างๆ ทั้งชุดแข่งขัน ถุงมือ หมวกกันน็อค เหมาะสำหรับรถวิบาก

สำหรับวันหยุดก็จะมีชีวิตไม่แตกต่างเท่าใดนัก ส่วนใหญ่ก็จะหมดไปกับการพักผ่อนหรือทำธุระส่วนตัวแต่ถ้าโชคดีแลกรได้ เกยมนก็จะมีวันหยุดติดกันก็จะกลับมาหาแฟนที่กรุงเทพฯ ซึ่งเกยมนเล่าถึงแฟนว่า “หลังจากบวชเสร็จ ก็คงจะแต่งงานเลย” แต่ถ้าไม่สามารถแลกรได้ เกยมนก็จะออกไปเที่ยวในตัวเมือง พร้อมกับชวนเพื่อนๆ ไปสังสรรค์ ซึ่งเกยมนถือว่าเป็นผู้ชอบดื่มแอลกอฮอล์อย่างมาก ตั้งแต่ก่อนเข้าเรียนในคณะพยาบาลศาสตร์เสียอีก และก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกยมนต้องวิ่งทุกเช้า โดยเกยมนกล่าวว่า “ผมเหนื่อยง่าย เพราะผมชอบดื่มและต้องตื่นเช้า พักผ่อนไม่พอ จึงเพลายาว นานๆ ที่ ควบคู่ไปกับการออกกำลังกาย ทำให้ผมแข็งแรงขึ้น” เกยมนจึงไม่ค่อยพักอยู่กับหอพักมากนักในวันหยุด จะมีกิจกรรมทำตลอดทั้งวันถึงแม้ว่างจริงๆ ก็จะไปพูดคุยเล่นกับผู้ช่วยพยาบาลผู้ชายหรือไม่ก็คนขับรถพยาบาล หรือคนทั่วไปที่ชอบคุยกับเกยมน เนื่องจากเกยมนเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ชอบสนทนากับผู้อื่นอยู่เสมอ

ตารางที่ 22: สรุปอัตลักษณ์แต่ละช่วงวัยของเกยมน

อัตลักษณ์ก่อนเข้าศึกษา	
1. อาชีพบิดา-มารดา	1. ตำรวจ - พนักงานบัญชี
2. นิสัยและพฤติกรรม	2. เกเร ไม่สนใจเรียน ชอบเที่ยวกลางคืน ขาดความอบอุ่น หนีออกจากบ้านตั้งแต่ชั้นมัธยมปลาย คิดหาเสพติด (ยาบ้า) เอาแต่ใจตัวเอง
3. ความมุ่งหวังกับอาชีพในอนาคต	3. ตำรวจ อยากเป็นเหมือนคุณพ่อ สอบติด นายร้อยตำรวจสามพราน แต่ไม่ยอมทดสอบสมรรถภาพร่างกาย เพราะกลัวตรวจพบสารเสพติดซึ่งฟังเสพมาไม่นาน
4. มูลเหตุและความต้องการในการเรียนพยาบาล	4. ไม่ชอบเลย เพียงแต่อยากใช้ข้อบังคับ และเรื่องสุขภาพอนามัยมาสร้างระเบียบให้ตนเอง หวังว่าจะปรับปรุงตนเอง โดยมีเพื่อนซึ่งมีญาติทำงานอยู่ที่สถาบันแนะนำ

อัตลักษณ์ในขณะพยาบาลศาสตร์และความรู้สู่การเป็นพยาบาลในอนาคต	
1. การเรียน	1. เรียนพอผ่านๆ ไม่สนใจมากนัก โดยเฉพาะความรับผิดชอบเรื่องการขึ้นเวรฝึกปฏิบัติทำให้เวลาไม่พอที่จะผ่านขึ้นชั้นได้ และยังมีเรื่องการดื่มสุราและทะเลาะวิวาทในสถาบัน จึงถูกพักการเรียน 1 ปี หลังจากนั้นก็ตั้งใจจนจบ
2. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้ชายและกิจกรรมที่พบ	2. ไม่ปรับตัวเลย เป็นตัวของตัวเอง แต่ต้องให้เกียรติกัน กิจกรรมที่พบคือ การเล่นฟุตบอลชมโทรทัศน์ถ่ายทอดฟุตบอลต่างประเทศ ไปด้วยสถานบันเทิง
3. การเข้ากลุ่มเพื่อนผู้หญิงและกิจกรรมที่พบ	3. ปรับตัวพอสมควรในเรื่องคำพูดให้สุภาพ การวางบุคลิกให้ดูดีเรียบร้อย ไม่พูดเล่นมากเกินไป กิจกรรมที่พบคือ การทำงานร่วมกันในบริบทของการเรียนการสอนตามหลักสูตร และการพึ่งพาให้ช่วยทบทวนตำราเรียนให้ก่อนสอบ
4. การยอมรับบทบาทพยาบาลกับระบบคิดและการแสดงออก	4. ยอมรับได้ดี และมีวิธีการ คือ วางตัวให้สุภาพ เรียบร้อย ใจเย็น ใช้ความรู้สึจากภายในกับการให้การพยาบาล ระลึกเสมอว่าผู้ป่วยเป็นญาติ เวลาทุกวินาทีที่มีค่ามากต่อชีวิต ถ้างานใดไม่สามารถทำได้หรือเห็นว่าไม่ส่งผลดีต่อผู้ป่วยก็จะแกล้งแสร้งให้พยาบาลหญิงมาทำแทน
5. ความชอบและแผนกที่ต้องการทำงาน	5. ชอบความท้าทาย และการใช้ความคล่องแคล่วของร่างกายและการไม่ต้องดูแลผู้ป่วยนาน รวมถึงไม่ต้องการเขียนรายงานทางการพยาบาล ต้องการอยู่ในแผนกฉุกเฉิน

อัตลักษณ์หลังสำเร็จการศึกษาและความรู้สึกต่อการเป็นพยาบาล	
1. การปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ในแวดวงการพยาบาล	1. ปัจจุบันทำงานอยู่ในแผนกผู้ป่วยชั้นวิกฤต เข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ดี ทั้งพยาบาลหญิง และชาย เจ้าหน้าที่ทุกระดับ เนื่องจากเป็นคน พูดคุยสนุก ช่วยเหลืองานทุกอย่าง มีความ ตั้งใจโดยเฉพาะกับแพทย์นั้นจะชื่นชอบและ ให้ความไว้วางใจเสมอ
2. การเลือกคู่ครอง	2. มีแฟนที่คบหาดูใจมานานแล้ว ปัจจุบัน แฟนมีธุรกิจครอบครัวคือ ร้านซักรีด คิดว่า ลงตัวมากเพราะทำงานอย่างอื่นเวลาคงไม่ ตรงกัน เรื่องเวลาของการทำงานสำหรับ พยาบาลถือว่าสำคัญมากเพราะเวลาหยุดไม่ แน่นอน ถ้าไม่เช่นนั้นคงคิดมีแฟนเป็น พยาบาลเหมือนๆ กัน
3. การใช้ชีวิตประจำวันในการสร้าง ความสมบูรณ์แก่อัตลักษณ์	3. ส่วนใหญ่จะพักผ่อนที่ห้องพักเพราะเหนื่อย จากการทำงาน บางครั้งจะดูหนังฟังเพลง แต่ ถ้าว่างช่วงเย็นก็มักจะไปสังสรรค์กับเพื่อน ร่วมงาน แต่ถ้าเป็นวันหยุดก็จะชอบไปซ้อม ขับจักรยานยนต์วิบากอยู่เสมอ
4. การวางแผนอนาคต	4. เมื่อแต่งงานแล้วคงจะเป็นพยาบาลไปก่อน เพื่อเป็นทุนไว้เปิดร้านซักรีดให้แฟนดูแล แต่คงจะทำอาชีพพยาบาลไปเรื่อยๆ จนกว่าจะ รู้สึกเบื่อแล้วค่อยเลิกทำ พร้อมกับมีธุรกิจ ส่วนตัวรองรับอยู่

การกรอกแบบประเมินการยอมรับในอัตลักษณ์ที่สังคมคาดหวังต่อพยาบาลชายของเกษม

- × เรียบร้อย อ่อนโยน
- ✓ การวางตัวให้น่าเชื่อถือและมีบุคลิกที่ดี
- ✓ มีความรับผิดชอบในหน้าที่สูง
- ✓ แต่งกายสุภาพเรียบร้อย และเครื่องแต่งกายต้องสะอาดอยู่เสมอ
- ✓ สามารถใช้คำพูดให้เหมาะสมตามวาระต่างๆ ได้ดี และมีจิตวิทยาในการพูด
- ✓ มีความเมตตา โอบอ้อมอารี
- ✓ รู้จักเสียสละ เห็นผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก
- × มีความอดทนอดกลั้นสูง
- ✓ สามารถให้ความรู้และคำแนะนำในเรื่องสุขภาพ แก่ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยได้ดี
- × ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการพนันและสิ่งเสพติดทุกชนิด
- ✓ สามารถปรับตัวเข้าหาผู้อื่น ได้อย่างรวดเร็ว หรือการมีมนุษยสัมพันธ์ดี
- ✓ รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้ไม่เหินห่าง
- ✓ มีความละเอียดรอบคอบในการตัดสินใจ
- × ปฏิบัติตนอยู่ในกฎระเบียบได้อย่างเคร่งครัด ทั้งกรอบข้อบังคับของโรงพยาบาลและหน้าที่ของพลเมืองในสังคม
- ✓ วางตัวได้ดีและเหมาะสม ในการให้การพยาบาลผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยหญิง
- ✓ ไม่มีนิสัยลักษณะโมขของผู้อื่น
- ✓ รู้จักดูแลสุขภาพและร่างกายของตนเอง โดยเป็นตัวอย่างที่ดีในการสร้างสุขภาพได้
- ✓ เชื่อฟังคำสั่งของแพทย์และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
- ✓ เป็นผู้กระตือรือร้นในการติดตามข่าวสาร ทางด้านการแพทย์และการพยาบาลอยู่ตลอดเวลา เพื่อความรู้ที่ทันสมัยและการเพิ่มศักยภาพให้แก่ตนเองอยู่เสมอ
- ✓ มีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติงาน พร้อมทั้งจะให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยในทุกสถานการณ์

กลุ่มที่ 3 นักศึกษาพยาบาลหญิงและอาจารย์พยาบาล

ข้อมูลจากกลุ่มที่ 3 นักศึกษาพยาบาลหญิงและอาจารย์พยาบาลนั้น ผู้วิจัยจะใช้ประชากร คือ นักศึกษาพยาบาลหญิงชั้นปีที่ 4 จำนวน 3 คน และอาจารย์พยาบาล จำนวน 1 คน โดยเป็นข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนคติของทั้งนักศึกษาพยาบาลหญิงและอาจารย์พยาบาลที่มีต่ออัตลักษณ์ของนักศึกษาพยาบาลชาย จะนำเสนอข้อมูลในรูปแบบการพรรณนาเป็นรายกรณีศึกษา โดยเรียงจากนักศึกษาพยาบาลหญิง จำนวน 3 คนก่อนและตามด้วยอาจารย์พยาบาล เพื่อนำข้อมูลที่ได้นำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลของนักศึกษาพยาบาลชายทั้ง 16 คน ให้มีความชัดเจนและสร้างความเข้าใจให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

นักศึกษาพยาบาลหญิงคนที่ 1 เอมอร (นามสมมติ)

เอมอรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้ให้ความเห็นต่อนักศึกษาพยาบาลชายว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ผู้ชายเข้ามาเรียนพยาบาล เพราะยังเป็นอาชีพที่สังคมต้องการและยังขาดบุคลากรมาก ไม่เพียงพอที่จะให้บริการได้อย่างทั่วถึง รวมถึงปัจจุบันผู้ป่วยที่เป็นผู้ชายก็มีการตอบรับเป็นอย่างดีกับพยาบาลชาย เพราะในบางกรณีการให้การพยาบาลของพยาบาลหญิงกับผู้ป่วยชายก็ไม่ค่อยจะสะดวกนัก ในการสังเกตผู้ป่วยชายของเอมอร เช่น การอาบน้ำผู้ป่วย การเงินรดผู้ป่วย หรือการจัดเตียงนอนของผู้ป่วย หรืออีกส่วนก็คือด้วยสภาพสรีระร่างกายที่สามารถทำงานที่ต้องใช้แรงมากๆ พยาบาลชายก็จะทำได้ดีกว่าพยาบาลหญิง แต่อีกมุมมองหนึ่งก็เห็นว่าพวกเขาน่าจะไปเรียนด้านอื่นมากกว่า เช่น ด้านวิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ แพทย์ เพราะว่าในความเป็นผู้ชายไม่น่าจะมาเรียนพยาบาล เมื่อผู้วิจัยถามต่อว่าเหตุใดจึงคิดเช่นนั้น เอมอรกล่าวต่อไปว่า งานพยาบาลถือเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เป็นเรื่องที่สำคัญเพราะรับผิดชอบชีวิตผู้ป่วย ต้องใช้ความอดทนสูง รวมถึงต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิดหรือคอยปรนนิบัติ ซึ่งเธอเห็นว่าผู้ชายมิได้มีนิสัยเช่นนั้น และผู้ชายส่วนใหญ่ก็ไม่นิยมที่จะเรียนพยาบาล

ในส่วนของการปรับตัวของเอมอรนั้น ก็ให้คำตอบเช่นเดียวกับผู้ให้ข้อมูลคนอื่นๆว่าไม่จำเป็นต้องปรับตัวมากนัก เพราะในสมัยที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษา ก็เรียนและทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนที่เป็นผู้ชายมาตลอด จึงแทบไม่ต้องเปลี่ยนแปลงตนเองเท่าไรนัก นอกจากนั้นยังสบายใจมากกว่าการพูดคุยกับเพื่อนผู้หญิงด้วยกันเสียอีก เธอเล่าต่อว่า การเรียนกับเพศเดียวกันเกือบทั้งห้องทำให้เป็นปัญหามากไม่น้อย เพราะด้วยความที่มีแต่ผู้หญิงทำให้มีปัญหามากมาย เนื่องจาก “นิสัยของผู้หญิงค่อนข้างจู้จี้ กัดเล็กกัดน้อย เอาแต่ใจและมีความอิจฉามากกว่าผู้ชาย” ทำให้เกิดปัญหาขึ้นบ่อยครั้งในการทำงานร่วมกัน ตรงข้ามกับเพื่อนผู้ชายที่ไม่ค่อยคิดอะไรมากมาย ไม่คิดเล็กคิดน้อย เขาว่าอย่างไรก็อย่างนั้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของสุนทรที่ว่า “นักศึกษาพยาบาลชายเป็นผู้รับฟังที่ดี”

ในระหว่างศึกษาเอมอร์เล่าให้ฟังว่า มีทั้งผู้ป่วยและบุคคลทั่วไปให้ความสนใจที่พยาบาลชายไม่น้อย และมักจะถามเสมอว่า มีผู้ชายเรียนพยาบาลด้วยหรือ ซึ่งเอมอร์ก็แปลกใจทุกครั้งที่มีคนถาม เพราะเนื่องจากรู้สึกเคยชินและทราบดีว่ามีพยาบาลชายมานานแล้ว เธอเล่าต่อว่า คนที่สนใจที่จะเรียนพยาบาลมักจะทราบเรื่องของพยาบาลชายมาก่อนแล้ว หรือเพื่อนบางคนก็มีญาติเป็นพยาบาลชาย แต่เมื่อกลับมาถึงภาพของผู้ชายส่วนใหญ่ในสังคมก็จะตอบตัวเองได้ทันทีว่าเป็นเรื่องแปลกจริงๆ เพราะผู้ชายมักจะต้องทำงานอะไรที่ทำให้ดูเข้มแข็ง มีอำนาจ เช่น ตำรวจ ทหาร แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ชายจะเป็นพยาบาลไม่ได้ แต่ในความรู้สึกส่วนตัวก็ยังรู้สึกว่าวิชาชีพอื่นๆ น่าจะเหมาะกว่าวิชาชีพพยาบาลสำหรับผู้ชาย เพราะด้วยลักษณะทางเพศผู้ชายจะค่อนข้างไม่อ่อนโยน สมာธิสัน ขาดความรับผิดชอบ จะมีความอดทนในการให้พยาบาลผู้ป่วยน้อยกว่าผู้หญิง

เอมอร์ยังเล่าต่ออีกว่า ลักษณะเด่นๆ ของนักศึกษาพยาบาลชายที่เธอพบบ่อยๆคือ ขาดความเป็นผู้นำทั้งในชั้นเรียนรวมถึงบนหอผู้ป่วย มักจะเป็นผู้ตามมากกว่า ส่วนที่เป็นข้อดีก็คือจะชอบช่วยเหลืองานด้านที่ต้องใช้กำลังด้วยความยินดี ซึ่งสามารถช่วยเหลือพยาบาลหญิงได้ดี แต่สิ่งที่สังเกตเห็นสำหรับเพื่อนพยาบาลชายแม้ว่าจะไม่ค่อยอ่อนโยนนัก แต่เมื่อนำไปเทียบกับผู้ชายส่วนใหญ่ในสังคมก็พบว่า มีความอ่อนโยนในจิตใจมากกว่าผู้ชายทั่วไป และดูเรียบร้อยกว่า นอกจากนี้ก็จะเป็นเรื่องความรับผิดชอบ การตรงต่อเวลา ทั้งจากการเข้าชั้นเรียนและการรับช่วงเวรฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วยที่มักจะบกพร่องบ่อยครั้ง เธอยังกล่าวต่ออีกว่าภาพรวมพยาบาลชายถือได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพพยาบาลอย่างมาก ทั้งความได้เปรียบด้านร่างกายที่ต้องช่วยงานบริการ และความได้เปรียบทางด้านจิตใจที่เข้มแข็งกว่า การใช้กำลังที่มีอยู่เสมอในงานทางด้านพยาบาล หรือการออกไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากเหตุการณ์ต่างๆ เช่น ภัยจากสึนามิ ทำให้เห็นข้อได้เปรียบของพยาบาลชายเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามถ้าจะให้สังคมได้รับประโยชน์สูงสุด ก็ความให้ผู้ชายได้พยายามแก้ไขในจุดบกพร่องต่างๆ ดังที่กล่าวไปแล้ว ก็ยังส่งผลดีต่อสังคมและบรรยากาศการทำงานของผู้ร่วมงาน จากคำให้สัมภาษณ์ผู้วิจัยก็พออนุมานได้ว่า พยาบาลชายไม่ได้ด้อยไปกว่าพยาบาลหญิงเลย

นักศึกษาพยาบาลหญิงคนที่ 2 สุนทรี (นามสมมติ)

สุนทรีเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ซึ่งได้ให้ความคิดเห็นต่อนักศึกษาพยาบาลชาย ที่ได้ร่วมศึกษาและทำกิจกรรมต่างๆ ในหลักสูตร สุนทรีกล่าวว่ารู้สึกดีใจที่ได้เห็นผู้ชายเข้ามาเรียนวิชาพยาบาลนี้ และก็รู้สึกแปลกใจเช่นกัน เนื่องจากพยาบาลส่วนมากที่เคยพบมาจะเป็นผู้หญิง อย่างไรก็ตามในระหว่างการเรียนและการร่วมทำกิจกรรม รวมถึงการฝึกปฏิบัติบนหอผู้ป่วย ก็พบว่าผู้ชายนั้นสามารถให้การพยาบาลได้ไม่ด้อยไปกว่าผู้หญิง ในด้านการวางตัว หรือการปรับตัวใน

ขณะที่ต้องเรียนหรือทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันนั้น ก็ไม่ค่อยได้ปรับตัวอะไรมาก โดยส่วนใหญ่สำหรับตนเองและเพื่อนผู้หญิงจะเน้นที่การระวังเรื่องกิริยาท่าทาง มากกว่าที่จะมุ่งแสดงออกให้เห็นความสุภาพเรียบร้อยสมกับเป็นพยาบาล สำหรับการร่วมฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยก็ได้มีโอกาสเห็นการสนทนาพูดคุยระหว่างพยาบาลชายกับผู้ป่วย และได้ยินผู้ป่วยถามว่า “เขาจะทำได้ดีเหมือนผู้หญิงเธอ” หรือ “ทำไมมาเรียนพยาบาลไม่ไปเรียนหรือทำงานด้านอื่น” สำหรับตัวสุนทรเองคิดว่าควรจะเปลี่ยนคำถามใหม่ว่า “เขาจะทำได้ดีกว่าผู้หญิงหรือเปล่า” เพราะพบว่าทำให้การพยาบาลของผู้ชายนั้นไม่แตกต่างกัน และยังมีข้อได้เปรียบเรื่องของความแข็งแรงของร่างกายซึ่งเป็นประโยชน์มากต่อการให้บริการผู้ป่วยในงานที่ต้องใช้แรง ภาพรวมของนักศึกษาพยาบาลชายในมุมมองของสุนทรนั้น มีทัศนคติที่ค่อนข้างดีและให้การยอมรับในตัว of นักศึกษาพยาบาลชาย แต่จากการได้ร่วมศึกษาตามหลักสูตร และได้ร่วมฝึกปฏิบัติงาน ก็พบว่า นักศึกษาชายยังไม่ค่อยมีความรับผิดชอบเท่าที่ควร ทั้งเรื่องการเรียนรู้ และการฝึกปฏิบัติงาน ยังขาดความขยัน ไม่ตรงต่อเวลา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งสำคัญในวิชาชีพพยาบาล แต่ผู้ชายก็ถือได้ว่าเป็นผู้รับฟังที่ดี และจะช่วยเหลืออย่างเต็มที่ และเต็มกำลังเมื่อมีงานที่ต้องใช้แรง โดยที่ไม่ต้องขอความช่วยเหลือ เขาก็รีบเข้ามาช่วยทันที สุนทรได้กล่าวทิ้งท้ายไว้ว่า ถ้านักศึกษาพยาบาลชายปรับปรุงข้อเสียที่กล่าวมาได้ ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการให้พยาบาลผู้ป่วย และทำให้สามารถร่วมงานได้อย่างไม่มีสะดุด

นักศึกษาพยาบาลหญิงคนที่ 3 นัยนา (นามสมมติ)

นัยนาเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 กล่าวถึงวิชาชีพพยาบาลว่าไม่ได้เป็นอาชีพที่เป็นจุดสนใจเฉพาะผู้หญิง เพราะเธอได้เห็นผู้ชายจำนวนมากให้ความนิยมในการเข้ามาเรียนวิชาชีพพยาบาลเพิ่มขึ้นในทุกๆ ปี และในทุกๆ สถาบันที่เธอได้มีโอกาสเข้าร่วมฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ดังนั้นสำหรับตัวเธอจึงมีความรู้สึกผู้ชายกับวิชาชีพพยาบาลไม่ใช่เรื่องแปลก โดยเฉพาะปัจจุบันทุกๆ อาชีพล้วนแต่ให้ความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศ มีเสรีภาพในการเลือกอาชีพ เมื่อกลับมาพิจารณาการเป็นพยาบาลของผู้ชายนั้น ถ้าพวกเขาสามารถเรียนได้หากมีคุณสมบัติเพียงพอและสามารถทำงานได้มีประสิทธิภาพก็ไม่ได้ผิดแปลกแตกต่างไปจากเพศหญิงแต่อย่างใด อาจจะมีข้อได้เปรียบด้านกำลังด้วยซ้ำ

เธอเล่าต่ออีกว่าในการเรียนร่วมกับนักศึกษาพยาบาลชาย เธอไม่จำเป็นต้องปรับตัวหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมากมายนัก มีเพียงแต่การวางตัวเล็กน้อยในการพูดคุย หรือการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ เช่นเดียวกับในสมัยเรียนชั้นมัธยม ซึ่งเป็นลักษณะของผู้หญิงทั่วไปที่จะต้องมีการวางตัวต่อเพศตรงข้ามบ้าง แต่ส่วนอื่นๆ ก็ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไร เพราะพวกเรามีการเรียนการสอนและการทำกิจกรรมต่างๆ เหมือนกัน ไม่ได้รู้สึกผู้ชายเป็นส่วนเกิน หรือเป็นตัวประหลาดสำหรับการเป็นพยาบาล

เธอเล่าต่อว่าลักษณะเด่นๆ ของนักศึกษาชายที่พบเห็นจนเธอเรียนมาถึงชั้นปีสุดท้ายก็คือในเรื่องความอดทนต่อการถูกต่อว่า ไม่ว่าจะมาจากเพื่อน อาจารย์ หรือผู้ป่วย พบว่ามีความอดทนสูง ไม่มีการแสดงอารมณ์หรือแสดงออกทางสีหน้า ซึ่งแตกต่างจากผู้หญิง และยังพบว่าผู้ชายมักจะมีภาวะเครียดหรืออ่อนในการทำงานเมื่อได้รับมอบหมาย ซึ่งก็จะเร่งดำเนินการทันทีตามคำสั่ง รวมถึงงานที่ทำนั้นก็ค่อนข้างออกมาอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นก็หมายถึงว่าผู้ชายที่เรียนพยาบาลก็สามารถทำงานพยาบาลได้ดีเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามมีงานพยาบาลที่เธอค่อนข้างสับสนว่าผู้ป่วยหญิงส่วนใหญ่จะไม่นิยมให้พยาบาลชายทำการพยาบาล นั่นก็คือมารดาตั้งครรภ์ หรือการพยาบาลหลังคลอดแม้แต่ตอนที่อยู่ในห้องคลอด แพทย์ที่มาตรวจร่างกายส่วนใหญ่ก็จะเป็นเพศชาย เธอได้ให้ข้อคิดว่าทำไมมุมมองต่อพยาบาลชาย กับแพทย์ชายจึงได้แตกต่างกัน

เธอได้อธิบายภาพรวมของนักศึกษาพยาบาลชาย รวมถึงพยาบาลชายในความรู้สึกหลังจากประสบการณ์ของเธอว่า ผู้ชายกับวิชาชีพพยาบาลไม่ใช่เรื่องแปลกเพียงแต่ว่าขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนว่าจะให้ความสนใจทั้งการเรียน และการฝึกปฏิบัติงานมากน้อยเพียงใด และที่สำคัญต้องมีวิสัยทัศน์แห่งการพยาบาล คือการพยาบาลที่มาจากข้างในหรือจิตใจ โดยส่วนตัวการเรียนและการทำงานร่วมกับนักศึกษาพยาบาลชายไม่มีความคับข้องใจใดๆ กับเธอเลย แต่รู้สึกเป็นสิ่งที่ดีเพราะทำให้เกิดความหลากหลาย เนื่องจากมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาเรียนและปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน และรู้สึกดีในการฝึกงานบนหอผู้ป่วย เพราะในงานที่ต้องใช้แรงมาก ก็จะได้อาศัยความได้เปรียบด้านร่างกายของเพื่อนผู้ชายเข้าช่วย ทำให้การให้พยาบาลผู้ป่วยทำได้สะดวก และประหยัดเวลาอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเรื่องของเวลาถือเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิตผู้ป่วยอย่างมาก แต่ถ้าจะให้สมบูรณ์แบบก็อยากจะให้เพื่อนผู้ชายช่วยปรับเปลี่ยนในเรื่องของการรับผิดชอบ เรื่องเวลาในการทำงาน ให้รู้จักการตรงต่อเวลามากขึ้น และต้องรู้จักให้เกียรติกับเพศตรงข้าม โดยเฉพาะในเรื่องการใช้คำพูด หรือการวางตัวลักษณะท่าทางที่ดูไม่สุภาพเมื่อพูดคุยกับเพื่อนเพศหญิง ถ้าปรับในจุดนี้ได้ จะทำให้การทำงานร่วมกันจะเป็นประโยชน์มากขึ้นและสมบูรณ์มากขึ้น

อาจารย์พรรณวดี (นามสมมติ)

อาจารย์พรรณวดีเป็นอาจารย์พยาบาลประจำ ภาควิชาศัลยกรรมและกุมารเวชศาสตร์ ท่านได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาพยาบาลชายไว้หลายส่วน ทั้งที่ได้จากการสังเกตอย่างมีส่วนร่วมคือระหว่างทำการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รวมถึงการปฏิสัมพันธ์ในบริบทต่างๆร่วมกับนักศึกษาพยาบาลชาย ทำให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ท่านได้เล่าว่า ในขณะที่ท่านเข้ามาเป็นอาจารย์ของสถาบันนั้น แม้ทางสถาบันจะเปิดรับผู้ชายมาโดยตลอด แต่ก็จะมีผู้สมัครเข้าศึกษาค่อนข้างน้อยมาก หรือแทบจะไม่มีเลย ในความรู้สึกครั้งแรกๆ หลังจากที่ท่านได้เป็นอาจารย์มาสักกระยะหนึ่ง ในปีการศึกษานั้นมีนักศึกษาพยาบาล

ชายที่สอบคัดเลือกผ่านมาได้เพียง 2 คนเท่านั้น และถือเป็นผู้ชนะเลิศอันดับแรกของท่าน ท่านเล่าต่อว่า ความรู้สึกก่อนข้างกังวล และค่อนข้างเป็นห่วงเพราะไม่แน่ใจว่าพวกเขาจะทำได้ดีเหมือนผู้หญิงหรือไม่ รวมถึงมีความรู้สึกส่วนตัวว่าผู้ชายจะมีความรู้สึกจากภายในเหมือนผู้หญิงหรือไม่ในเรื่อง การดูแลเอาใจใส่ต่อคนไข้ นอกจากนั้นท่านยังเล่าถึงการที่ท่านต้องปรับตัวพอสมควรในการที่ทำการสอน สำหรับภาคทฤษฎีนั้นไม่ต้องปรับตัวมากนัก เพราะเป็นการสอนในชั้นเรียนทั่วไป แต่สำหรับภาคปฏิบัติท่านต้องปรับตัวอย่างมาก ท่านได้บรรยายถึงความรู้สึกให้ฟังว่า “รู้สึกว่าจะให้สิทธิพิเศษบางอย่างหรือความสำคัญมากกว่าผู้หญิง จะไม่ค่อยว่ากล่าวแต่จะคอยอนุโลมให้เขา เช่น การฝึกบางอย่างถ้าทำผิดวิธีที่เคยสอนก็จะค่อยๆ สอนใหม่ แต่ในกรณีเดียวกันถ้าผู้หญิงทำผิดในลักษณะเดียวกันนี้ก็ต้องว่ากล่าวทันที ซึ่งอาจารย์เองก็ไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะอะไร แต่คิดว่า น่าจะเป็นเพราะเห็นใจความเป็นส่วนน้อย และค่อนข้างเห็นใจผู้ชายว่าอาจจะอายบ้าง โดยเฉพาะการฝึกทำคลอด” ซึ่งอาจารย์ได้กล่าวเน้นว่า “บางทีการเป็นคนกลุ่มน้อย ก็ถือเป็นจุดเด่น และก็อาจได้รับสิทธิพิเศษโดยไม่รู้ตัว”

นักศึกษาพยาบาลชายทุกๆ รุ่นที่อาจารย์สอนนั้น ท่านบอกว่า ความสนใจในการเรียนนั้นจะน้อยกว่าเด็กผู้หญิงมาก จึงต้องพยายามมากขึ้นในการสอน รวมถึงต้องอธิบายซ้ำอยู่เสมอกับเด็กผู้ชาย แต่เข้าใจว่าคงไม่ใช่เฉพาะวิชาชีพพยาบาลเท่านั้นในสาขาวิชาเรียนอื่นๆ ความสนใจของเด็กผู้ชายส่วนใหญ่จะน้อยกว่า ซึ่งอาจเป็นไปตามลักษณะของเด็กผู้ชายโดยทั่วไป แต่กลับกันในทางปฏิบัติเด็กผู้ชายกลับทำได้ดี โดยอาจารย์เล่าว่า “ในการอุ้มเด็กหรืออุ้มทารกเมื่อเสร็จจากการทำคลอด อาจารย์สังเกตเห็นว่าเด็กผู้ชายจะทำได้อย่างทะมัดทะแมง ซึ่งจากภาพรวมแล้วมองว่าทำได้ดีและดูมีทักษะกว่าผู้หญิง อาจเป็นเพราะจากโครงสร้างของร่างกายผู้ชายที่มีขนาดมือใหญ่กว่า ซึ่งเป็นลักษณะที่ดี นอกจากนั้นยังพบว่าเด็กผู้ชายจะมีความสุขแม้ว่าจะดูเสียงดัง แม้บางคนค่อนข้างเกรแต่อาจารย์ก็เห็นความสุขที่แฝงอยู่ โดยยิ่งขึ้นชั้นปีที่สูงขึ้นก็ยิ่งจะมีความสุข อ่อนโยนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในกรณีที่พูดคุยหรือร่วมทำกิจกรรมต่างๆ กับพวกเขา แต่ไม่อาจทราบไปถึงบริบทอื่นๆ ว่าเขาจะคงความสุขนี้ไว้ตลอดหรือไม่ แต่กรณีเด็กผู้ชายที่เรียนพยาบาล อาจารย์เห็นว่าจะมีความรับผิดชอบดีกว่าเด็กผู้ชายทั่วไป โดยอาจารย์เทียบกับบุตรหลานหรือเด็กผู้ชายที่อาจารย์รู้จัก ซึ่งอาจารย์กล่าวต่ออีกว่า น่าจะมาจากความจำเป็นที่ต้องฝึกปฏิบัติงานขึ้นเวรตามเก็บอาการผู้ป่วย หรือการรายงานอาการผู้ป่วยอย่างต่อเนื่อง โดยถือเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในหลักสูตรของวิชาชีพนี้ จึงทำให้ต้องปรับเปลี่ยนตัวเองให้เป็นคนรู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองมากกว่าการเรียนในด้านอื่นๆ แต่ถ้าเทียบกับผู้หญิงก็ยิ่งถือว่ามีความรับผิดชอบดีกว่า เช่น ในการส่งงานเด็กผู้ชายมักจะส่งงานล่าช้ากว่าแต่ก็ส่งทุกครั้ง เด็กผู้ชายนั้นสามารถปรับตัวได้เร็วในการเข้ากับผู้อื่นทั้งเพื่อนผู้หญิง ผู้ป่วย หรือคนตามชุมชนต่างๆ ที่ไปทำกิจกรรมให้ความรู้ด้านการพยาบาล เป็นที่ชื่นชอบของทุกๆ คน แม้กระทั่ง บ่นหรือผู้ป่วยก็จัดได้ว่าเด็กผู้ชายที่มีอยู่น้อยทำให้

เป็นจุดเด่น จึงถูกสนใจจากคนรอบข้างมากกว่าเด็กผู้หญิง ทีเดียว พยาบาลก็จะเอ็นดูคอยช่วยเหลือมากกว่าปกติอยู่เสมอ ซึ่งก็จะได้รับสิทธิพิเศษ โดยไม่รู้ตัวอย่างที่ใดกล่าวไปแล้ว”

อาจารย์ได้ให้คำแนะนำว่า นักศึกษาพยาบาลชายนั้นจะสามารถเป็นพยาบาลวิชาชีพได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ถ้าพวกเขาปรับตัวในเรื่องความสนใจในการเรียนภาคทฤษฎีมากขึ้น เพราะการให้การพยาบาลนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ในการพยาบาลมากจึงจะสามารถให้การพยาบาลได้ถูกวิธี และสัมฤทธิ์ผล มิใช่จะเน้นแต่การฝึกปฏิบัติเพียงอย่างเดียว เพราะการฝึกปฏิบัติผู้ชายนั้นถือว่าทัดเทียมกับผู้หญิง และยังได้เปรียบเรื่องการใช้ร่างกายอีก ยิ่งทำให้เห็นว่าน่าจะทำได้อยู่แล้ว เพราะกระบวนการเรียนการสอนตลอด 4 ปีนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับเป็นฐานในการต่อยอดความรู้และประสบการณ์ของพยาบาลชายต่อไปได้ แต่ก็มีข้อคิดจากประสบการณ์ว่า การเรียนและการฝึกให้การพยาบาลในขณะที่เป็นนักศึกษาจะไม่เหมือนกับการออกไปทำงานเป็นพยาบาลวิชาชีพจริง ทุกอย่างเมื่อจบการศึกษาจะไปเริ่มนับศูนย์ใหม่เมื่อเข้าทำงานทั้งผู้ชายและผู้หญิง เพราะในสมัยเรียนนั้นจะมีอาจารย์คอยดูแลใกล้ชิดตลอดซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักศึกษามาก แต่เมื่อไปทำงานจริงนั้นต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง อาจมีรุ่นพี่พยาบาลช่วยบ้างแต่ความรับผิดชอบทั้งหมดอยู่ที่ตัวเรา จึงทำให้การตัดสินใจในการให้พยาบาลนั้นจะช้า หรือขาดความมั่นใจ จึงต้องใช้เวลาเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ดังนั้นจึงได้กล่าวไว้ตอนต้นว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีความรู้ด้านการพยาบาลอย่างละเอียด เพราะจะทำให้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจได้ดี และมีความผิดพลาดน้อยที่สุดในการให้พยาบาลแก่ผู้ป่วย

อาจารย์ยังให้ความเห็นว่า ปัจจุบันเพศมิได้เป็นอุปสรรคสำหรับอาชีพพยาบาล และก็ได้รับการยอมรับจากสังคมว่าสามารถให้การพยาบาลได้ทัดเทียมเพศหญิง ทำให้คำถามตั้งต้นของอาจารย์ที่เกรงว่าเด็กผู้ชายจะทำได้หรือไม่นั้น ได้รับคำตอบที่ชัดเจนว่า เด็กผู้ชายก็สามารถทำได้และบางคนก็ทำได้ดี ผู้ป่วยต่างให้การยอมรับ แต่มีข้อสังเกต คือพบว่า เมื่อมีบุคลากรทางการแพทย์ที่เป็นผู้ชาย เช่น เจ้าหน้าที่ฉายรังสี พยาบาลชาย ผู้ช่วยพยาบาลชาย เหล่านี้จะถูกนิยามจากผู้ป่วยว่าเป็นหมอทั้งหมด อาจารย์ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ว่า แต่ก่อนนั้นสังคมยังไม่ทราบมากนักว่ามีพยาบาลชาย โดยทราบเพียงแต่ว่า ส่วนใหญ่ผู้ชายมีแต่เป็นหมอเท่านั้น จึงได้เรียนบุคลากรทางการแพทย์ที่เป็นเพศชายว่าหมอทั้งหมด แต่ในปัจจุบันผู้คนทราบมากขึ้นแต่ก็ยังจัดว่าไม่มากนัก แม้ผู้ป่วยจะทราบว่าเป็นพยาบาลชาย แต่ก็ยังคงติดกับภาพลักษณ์ของผู้ชายที่ให้การพยาบาลว่าเป็นหมออยู่ แม้ตัวพยาบาลชายเองจะพยายามอธิบายถึงลักษณะวิชาชีพแล้ว แต่ผู้ป่วยส่วนใหญ่ก็ยังเห็นภาพลักษณ์ของความเป็นหมอยึดติดอยู่นั่นเอง

มุมมองในอนาคตของอาจารย์ได้กล่าวว่า ความต้องการพยาบาลนั้นสูงขึ้นทุกขณะทำให้เห็นว่า คนที่จะเข้ามาเรียนในสาขานี้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เพราะเมื่อจบไปแล้วการรับเข้าทำงานนั้นจะไม่มองเรื่องเพศ แต่จะให้ความเท่าเทียมกัน โดยถือพยาบาล 1 อัตรากำลัง

เช่นกัน ประกอบกับเป็นที่ทราบดีว่าเพศชายมีความแข็งแรงทางร่างกายมากกว่า และถือเป็นประโยชน์ อีกทั้งสามารถให้การพยาบาล ได้ไม่แตกต่าง จึงมองเห็นว่า อาชีพพยาบาลสำหรับผู้ชาย จะมีความนิยมมากขึ้น จากทั้งผู้ที่ต้องการเข้าศึกษาและความต้องการพยาบาลที่ขาดแคลนจากสังคม และยังเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ถ้ามีผู้ชายเข้ามาเรียนมากขึ้นก็น่าจะมีประโยชน์ต่อสังคมอย่างมาก แต่ทั้งนี้ ในฐานะอาจารย์ก็ต้องคำนึงถึงภาพ และความแตกต่างของลักษณะบางประการของเด็กผู้ชายและ เด็กผู้หญิงที่มีความต่างกันอยู่ หรืออาจจะต้องมีการทบทวนหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องเหมาะสมมากขึ้น รวมถึงยังมองว่าพยาบาลชายก็ถือเป็นสีสันไม่น้อยกับวิชาชีพนี้ และก็เพิ่มเติมในส่วนที่ผู้หญิงคือยกว่าได้จึงน่าจะสรุปได้ว่า สำหรับอาชีพยาบาลนั้นไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงต่างมีความเท่าเทียมกัน สามารถปฏิบัติงานได้เช่นกัน แต่จะคิมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับตัวพยาบาลแต่ละคนนั่นเองว่าจะสนใจพัฒนาทักษะให้มากขึ้นเพื่อศักยภาพของตนเอง และพัฒนาบุคลากรทางการพยาบาลให้สูงขึ้นด้วยเช่นกัน